

SHELLY LAURENSTON

NGƯỜI TÌNH *Quái thú*

Tâm Hy dịch

Tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

NGƯỜI TÌNH QUÁI THÚ

Tác giả: **Shelly Laurenston**

Thể loại: **Truyện dài**

Nhà xuất bản: **NXB Lao Động**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Nguồn text: **WAKA - 02/04/2018**

Mở Đầu

Đúng vậy, cậu say rồi. Phải nói là say khướt luôn ấy chứ. Tất cả đều nhờ vào cái ý tưởng tiền đưa hoành tráng của bố cậu trước khi thẳng út nhà ông đến bán mạng cho Chính phủ Mỹ trong vài năm tới. Đáng lẽ ra, cậu không nên nốc bốn chai tequila đó, nhưng không có nghĩa là cậu say đến mức không nhận ra chúng đang truy lùng cô.

Chúng lúc nào cũng đuổi theo cô. Luôn luôn tìm cách phá bĩnh cô. Theo những gì cậu biết, cô đã rời khỏi căn nhà đó. Bố mẹ nuôi của cô chẳng quan tâm đứa con này đi hay ở, chỉ cần chi phiếu vẫn định kì đến tay họ là được. Thế nên, đa số thời gian, cô đều lang thang ngoài khu rừng hết như một phường bất lương nào đó. Ngoại trừ việc cô chẳng bất lương chút nào. Cô chỉ là một đứa trẻ tội nghiệp, xui xẻo đã làm phật lòng em gái cậu.

Cậu ngửi thấy mùi của chúng và ngay lập tức xác định được nơi chúng đang hướng đến - trường trung học. Chúng sẽ tìm thấy cô trốn dưới băng ghế của sân vận động. Cô thường rất hay trốn ở đó. Cô có thể trốn ở bất kì nơi đâu khi cần kíp. Không giống lũ nữ Sói với hình thể nở nang, vóc dáng loài của cô đều thuộc dạng nhỏ nhắn và dẻo dai, hết như loài Chó hoang vậy.

Chúng bước vào sân vận động và thấy cậu đã đứng trước băng ghế từ lúc nào. Cậu không có đủ thời gian tìm và đưa cô rời đi, giờ chỉ còn cách chặn đứng bọn chúng ngay tại đây thôi.

“Chào, Bobby Ray,” Bertha, hay còn gọi là Bertha Bụ Bẫm, thì thầm với cậu. Cô em gái của cậu - Sissy Mae Smith - mười sáu tuổi và đã cao hơn một mét tám, thế mà so với ả Bertha này vẫn nhỏ con hơn. Tuy nhiên, em gái cậu mạnh mẽ hơn ả nhiều và Bertha đã sớm học được cách tránh xa Sissy. Đó là một bài học khá đau thương. Và giờ, Bertha lại giận cá chém thớt lên đầu những Omega [\[1\]](#) yếu đuối khác. Nhưng, dường như ả ta có một sự căm thù đặc biệt đối với cô gái này. Một cô gái không ai bảo vệ, không gia đình yêu thương và không Bầy hậu thuẫn. Một con chó giữa bầy sói dữ. Khi Đấng Tối Cao đã hạ quyết tâm thì Ngài sẽ có thể trở nên vô cùng tàn nhẫn.

“Tôi biết vì sao cô đến đây, Bertha. Và tôi muốn cô cùng những người bạn kia của cô đi khỏi đây ngay lập tức.”

“Ôi, thôi nào, Bobby Ray. Bọn em sẽ không làm tổn thương cô ta đâu.” Bertha cúi người xuống, ánh mắt nhìn xuyên qua lớp gỗ mỏng của băng ghế. “Cô ta đang trốn trong đó đấy à? Ra đây nào, Jessie Ann. Bọn tao chỉ muốn chào hỏi tí thôi.”

“Tôi bảo cô rời khỏi đây kia mà.”

Bertha đứng thẳng người lên, chiều cao của ả với cậu suýt soát nhau, sau đó, ả nhẹ nhàng hất đuôi tóc ra phía sau. “Anh không thưởng thức bữa tiệc của mình sao, Bobby Ray?”

“Mỗi khi ông già bắt đầu kẹp cổ các anh tôi và bảo rằng họ còn sống đến ngày này chỉ vì lão vẫn chưa giết họ từ trong bụng mẹ, thì đó cũng là lúc tôi phải rời đi.”

Ả bước đến bên cạnh cậu. “Mai anh thật sự sẽ gia nhập Hải Quân ấy hả?”

“Cưng à, tôi đã gia nhập rồi. Ngày mai tôi sẽ lên xe.” Và lặn khỏi cái chốn quỷ quái này.

“Bọn em sẽ nhớ anh lắm,” Ả hạ thấp giọng, chỉ đủ để mình anh nghe thấy.

“Mẹ tôi cũng nói thế đấy.” Cậu đặt hai tay lên vai Bertha và đẩy cô ta ra cửa. “Nghe này, giờ cô mang mấy gã này rời khỏi đây nhé. Tôi đang chờ người.”

“Ai cơ?”

“Một người bạn. Anh sẽ giới thiệu cô nàng tuyệt nhất trong ba hạt gần đây cho tôi làm quen. Nhưng anh sẽ không xuất hiện nếu nơi đây có người thứ ba. Vì thế, giờ cô quay trở lại bữa tiệc và chúng ta gặp nhau ở đó sau nhé.” Cậu cố nặn ra một nụ cười. “Và rồi hai ta sẽ tự tận hưởng bữa tiệc của riêng mình.”

“Được rồi. Thế một giờ nữa gặp nhau được không?”

“Tất nhiên,” cậu nói dối, trong lòng suýt trào lên cảm giác tội lỗi, với điều kiện đối phương không phải là một ả vạm vỡ đang tìm đánh một cô gái chỉ

bốn mươi ba cân.

Bertha hôn má cậu và ngoắc tay ra hiệu cho những gã Sói khác theo ả rời đi. Cả bọn cũng đã say lướt khứót rồi, thêm vài li nữa thì chắc chắn bọn chúng sẽ gục thối. Đến sáng sớm ngày mai khi chúng tỉnh giấc, cậu đã yên vị trên chiếc xe buýt, vĩnh viễn biến khỏi cái thị trấn Smithtown [\[2\]](#) này.

Mùi của chúng nhạt dần, lúc này Bobby Ray mới xoay người lại và đi về phía băng ghế.

“Xong chuyện rồi, Jessie Ann. Cô có thể đi ra rồi đấy.” Cậu chờ cô lên tiếng, nhưng có lẽ cô vẫn còn quá sợ hãi. Cậu ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, chắc chắn cô chỉ đang trốn ở xung quanh đây thôi. “Thôi nào, Jessie Ann, đâu cần dè chừng tôi như thế, cô biết mà, đúng không? Tôi sẽ đưa cô về nhà.” Chỉ ít cậu mong cậu có thể. Đồng tequila ban nãy bắt đầu xông lên não cậu rồi.

“Chết tiệt, Jessie Ann, tôi không có thời gian đùa với cô đâu.” Cậu đi vòng quanh khu vực ghế ngồi và khom người nhìn xuống. Hơi men rượu khiến cậu có chút choáng váng, thế là cậu vươn tay ra và nhẹ nhàng chống lên thanh kim loại của băng ghế.

“Đừng!”

Đôi bàn tay màu nâu nhỏ bé túm lấy vai cậu và giật mạnh cậu về phía sau. Cả hai ngã xuống sàn khi những băng ghế bắt đầu đổ sập xuống theo hiệu ứng domino. Nếu như cậu chui xuống phía dưới thì cậu hẳn đã bị đè chết rồi.

Âm thanh kim loại va đập chói tai vang lên, theo sau đó là một chuỗi dài im lặng khiến cậu điếng người.

“Là cô làm.” Bobby Ray liếc nhìn Jessie Ann Ward sau lưng mình. Một cô gái nhỏ nhắn dễ thương, nhưng lại có phần hơi quá ngây thơ so với ‘khẩu vị’ của cậu. Đôi mắt nâu to tròn, chiếc mũi nhỏ xinh xắn, đôi môi căng mọng hứa hẹn đủ điều mà cậu tin rằng cô sẽ không bao giờ có thể hoàn thành được. Mái tóc xoắn dài được cột thành hai bím, và có thể dễ dàng nhìn thấy rất nhiều sắc màu khác nhau ánh lên trong từng sợi tóc. Khi ở hình dạng của loài

Chó hoang, tập hợp màu sắc này được thể hiện trên bộ lông và khi mang hình dạng con người, chúng hiện lên trên tóc. Nâu, vàng, cả hoàng kim, bạch kim và đen, một tổ hợp cùng nhau xuất hiện trên mái đầu của Jessie khiến người khác khó lòng mà không chú ý đến cô.

Ấy mà, cậu cảm thấy hứng thú với cô gái này ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Thế nhưng, Jessie lại thuộc típ phụ nữ bạn mang về nhà làm vợ chứ không phải để cho một đêm tình ái nóng bỏng.

Và cậu cũng không có ý định chôn chân ở cái thị trấn này. Thêm một gã đàn ông họ Smith cùng một Bầy con ác độc và một người bạn đời luôn bắn khoăn không biết là yêu hay hận hay vừa yêu vừa hận mình.

“Cái bầy nhỏ của cô suýt làm tôi mất mạng đấy,” cậu gầm gừ.

“Cậu thôi cần nhẫn đi,” cô lau bầu đáp trả lại và đứng dậy. “Cái bầy đó vốn đâu phải dành cho cậu.”

“Đúng, đó là quà đáp lễ cô tặng chúng. Và lỡ như chúng thật sự lần mò xuống băng ghế đó thì sao? Đến lúc đó cô có thể tha thứ cho bản thân mình không?”

“Chúng sẽ chẳng sao cả. Tôi chỉ muốn dọa chúng bỏ đi mà thôi. Tôi đã quá chán ngán những ngày tháng bị săn đuổi như một con linh dương nhỏ bé bất lực rồi.”

Cậu nhìn xoáy vào cô, cuối cùng cũng phát hiện ra những vết bầm tím trái đầy mặt và cổ Jessie, có lẽ còn lan rộng xuống cả người và chân. Thì ra bọn chúng đã tóm được cô rồi. Mẹ kiếp, cậu đã cố hết sức để bảo vệ cô, nhưng đó là tất cả những gì cậu có thể, và Sissy Mae lại không chịu ra mặt can ngăn những nữ Sói khác. Con bé vẫn chưa đến mười bảy tuổi, thế mà nó đã có được Bầy của riêng mình. Những nữ Sói cỡ tuổi Sissy cứ theo đuôi nó khắp nơi hệt như Ngày Chúa Tái Lâm ^[3] vậy.

Cậu không biết giữa hai cô gái này xảy ra chuyện gì, nhưng Sissy đã nói rất rõ ràng, nó xem Jessie Ann Ward là Omega của Bầy. Vấn đề là, Jessie Ann lại không thích vị trí này cho lắm. Thế nên, cô đã dùng hết sức bình sinh

để chống trả, trong khi hầu hết các Omega khác chọn cách cam chịu cho đến khi mọi thứ kết thúc. Nhưng cô không phải là một con Sói. Cô là Chó hoang. Và nếu như cô có Bầy của riêng mình thì... Ngặt nổi, bọn họ đang chết dần. Loài Chó hoang trưởng thành mắc phải một chủng cúm hiểm nghèo và căn bệnh này chỉ lây nhiễm mỗi khi họ biến hình. Hơn một nửa Chó hoang trưởng thành đã bị đốn ngã trước khi các bác sĩ của họ kịp kiểm soát và chế tạo ra một loại thuốc có khả năng đẩy lùi dịch bệnh quái ác này. Tang thương ập đến khiến cho rất nhiều ông bà già yếu phải chăm sóc lũ cún con, chưa kể đến vô số những cô nhi mất hết cả gia đình. Giống như Jessie Ann vậy.

Đáng buồn thay, hệt như lũ Chó hoang thuần chủng ở châu Phi, Bầy Chó hoang của Jessie cũng đang đứng trên bờ vực tuyệt chủng. Cũng có nghĩa là, ngoại trừ cậu, sẽ không còn ai chịu đứng ra bảo bọc cho cô. Và ngày mai, kể từ cái thời khắc cậu đặt chân lên chuyến xe buýt ấy, cô sẽ chính thức mất đi tất cả.

“Jessie, cô phải học cách tự chăm sóc bản thân đấy.” Trong vô thức, Bobby Ray toan đưa tay chạm vào má cô, nhưng Jessie lại giật lùi về phía sau. Cậu cảm thấy tổn thương vô cùng. Nhất là khi cậu đang say thế này. “Tôi sẽ không làm hại cô đâu.”

Cô bắt đầu né tránh cậu. “Tôi biết.” Nếu cô biết, vì sao cô lại liên tục lùi lại như thế? Bobby Ray điên tiết lên và túm lấy cổ chân cô, giữ chặt cô lại. “Cô đã nói vậy rồi thì tại sao còn muốn bỏ trốn?”

“Tôi không bỏ trốn.” Nhưng cô lại vùng vẫy dữ dội hơn, hòng thoát khỏi bàn tay của cậu.

“Vậy thì ngồi yên cho tôi!” cậu gắt lên. Khi cô đã bất động, cậu đột ngột kéo cô về phía mình, và khéo sao, cô rơi trọn vào lòng cậu.

Cô kinh ngạc đến mức mở to miệng, đôi tay vòng quanh cổ Bobby Ray, hai đùi kẹp lấy cậu ở giữa. Cô mang đến cho cậu cảm giác thật tuyệt. Bàn tay cậu nhẹ nhàng đặt lên eo cô. Bobby Ray biết rõ mình cần phải đẩy Jessie ra, nhưng thâm tâm lại kêu gào phải kéo cô gái này gần lại.

Jessie đưa mắt nhìn Bobby Ray, đôi mắt nâu ấy gần như nuốt chửng cậu ngay tại chỗ. Phải, cậu biết lúc nào thì một người phụ nữ đang muốn mình, nhưng cậu không thể tin Jessie Ann Ward lại là người đó. Cậu nhìn cô cố gom đủ dũng khí, sau đó chập vọt tiến đến gần, đôi môi cô càng lúc càng áp sát. Cậu có thể cảm nhận được hơi thở ngọt ngào ấy ngay trước bờ môi mình và não cậu tự động mừng rỡ ra một nụ hôn nóng bỏng. Cậu biết hương vị của Jessie Ann Ward sẽ vô cùng tuyệt vời và cô sẽ đưa cậu đến thiên đường cảm xúc kì diệu nhất.

Nhưng Bobby Ray cũng biết, hôn cô gái này sẽ là hành động ngu ngốc nhất mà cậu từng làm. Vì thế, trong lúc men say bốc lên, cậu trở nên mất kiểm soát và đẩy cô ra. Khi thấy cô đập mạnh xuống sàn, mặt cậu nhả lại.

Bobby Ray cào cào mái đầu của mình. Mớ tóc này thế nào cũng sẽ bị cạo sạch vào ngày mai. “Chúng ta... Chúng ta không thể.”

“Không thể cái gì cơ?” cô gắt gỏng, cố gắng đứng thẳng người dậy. “Là cậu tóm lấy tôi.” Cô đứng lên và cậu có thể nhìn thấy chiếc áo thun in hình Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao [4] cô đang mặc. Jessie hẳn còn có khoảng mười chiếc áo như thế nữa, cộng thêm một lỗ từ phim Chiếc Rương Thánh Tích [5]. Đồ mọt sách, Jessie Ann. “Đừng giận nữa mà, Jessie Ann. Không phải như...” “Thôi bỏ đi.” Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ nhỏ xíu trên cổ tay. Bobby Ray bị hấp dẫn bởi quan niệm về giờ giấc kì lạ của cô, không những lạ mà còn độc nhất vô nhị, tìm khắp cả cái thị trấn này cũng không mò ra được phiên bản thứ hai như thế. “Tôi phải đến Riley’s để gặp bạn.” Đó là một cửa hiệu truyện tranh nằm ở thị trấn kế bên.

“Tôi đi cùng cô nhé.” Cậu thật sự không muốn cô lang thang một mình bên ngoài.

“Không, không cần đâu.” Cô gần như phun thẳng câu trả lời vào mặt cậu và với lấy chiếc ba lô quá khổ chứa đầy tập vở của mình, sau đó khoác nó lên vai. Cậu vô cùng thắc mắc, sao một cô gái nhỏ nhắn như vậy lại có thể vác quả tạ đó đi ngàn ấy nơi nhĩ.

“Muộn thế này rồi mà còn đến đó sao? Nguy hiểm lắm.”

“Tôi đi gặp bạn.” Bạn của cô. Một lũ đàn ông. Cậu thường ngửi thấy mùi của chúng lớn vờn quanh Jessie. Một ngày kia, trong cơn ngẫu hứng, Bobby Ray đã lôi một người bạn đến tiệm sách cùng mình. Cậu đã gặp bọn họ ở đó. Cả năm gã cùng với Jessie, phía sau cửa hiệu, đang chơi một trò gì đó mà phải sử dụng đến giấy, bút và xúc xắc nhiều mặt. Cậu đánh hơi được lũ rỗng và lập tức trở nên mất hứng. Rỗng, gươm và tiên - Bobby Ray cảm thấy những thứ này thật ngu ngốc. Từ trước đến nay, cậu vốn không thích nhìn thấy Jessie Ann ở chung với đám đàn ông. Giờ không thích đã được thăng cấp thành ghét luôn rồi.

Cô quay lưng, chuẩn bị bước đi nhưng đột ngột ngừng lại và xoay đầu nhìn cậu. “Chúc cậu may mắn, Smith. Cậu biết đấy, cho ngày mai. Rồi cậu sẽ trở thành một người vĩ đại.” Và cô chạy vụt đi. Cậu không buồn đuổi theo. Chó hoang nhanh đến kinh người, một Bobby Ray say xỉn thì lại càng không có cơ hội đuổi kịp.

Thay vào đó, cậu nằm bệt xuống sàn và nhắm mắt lại, có lẽ vài giờ nghỉ ngơi ngắn ngủi sẽ là liều thuốc tốt nhất cho cậu vào lúc này. Tất nhiên, những giấc mơ hỗn loạn về một cô nàng Chó hoang nhỏ nhắn với đôi mắt ngây thơ và mồm miệng cay độc đã rút kiệt chút sức lực còn lại trong Bobby Ray, khiến cậu ước mong mọi thứ sẽ không trở nên tệ hại như thế này. Nhưng giấc mơ chỉ là giấc mơ. Cho đến khi cậu bước chân ra khỏi Smithtown và cả cuộc đời cậu cũng theo đó mà thay đổi.

Và rồi có lẽ, có lẽ thôi, cậu sẽ mang đến cho cô, cô nàng Chó hoang can đảm có khả năng đảo điên mọi giấc mơ của lũ đàn ông và cả trái tim của cậu, một bất ngờ nho nhỏ.

Chương

1

Mười sáu năm sau.

“Sao rồi, mọi chuyện tệ lắm sao?” Smitty hỏi, tay chuyền cho Mace Llewellyn một tách cà phê nóng.

“Tệ. Vô cùng tệ. Tôi không ngủ được. Ăn cũng ăn không nổi. Tôi sợ rằng bọn họ sẽ lên vào lúc nửa đêm và thiêu rụi nhà mình.” Anh lắc lắc đầu và nhấp một ngụm cà phê, lời nói kẹt trong cuống họng.

“Còn bao lâu nữa?”

Mace hít một hơi dài. “Một tháng nữa. Nhưng cô ấy không định quay trở lại. Tôi của vài tháng trước sẽ cho rằng đây là tin tức đến từ thiên đàng. Giờ thì không. Nó làm tôi sợ chết khiếp.”

Smitty nhăn nhó. “Cậu không làm được gì sao?”

Anh dùng vai huých Mace khi người chiến hữu nhìn sang chỗ khác. “Khai thật đi, thằng quý. Cậu đã làm gì rồi?”

“Cậu không hiểu đâu,” Mace tuyệt vọng thốt lên. “Tôi phải làm gì đó thôi. Chuyện này không chỉ liên quan đến bọn tôi, mà cả đứa bé nữa.”

“Thế cậu đã làm gì?”

Anh không thể nhìn thẳng vào mắt Smitty, “Tôi gọi cho bố cô ấy.”

“Và?”

“Bọn họ sẽ gọi cô ấy quay về làm việc vào tuần tới.” Anh lắc lắc đầu, “Tôi phải làm gì đó thôi, Smitty. Mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát của tôi rồi.”

“Tôi hiểu mà, thằng quý.”

“Không, cậu chẳng hiểu gì cả. Vì cô ấy mà bạn bè trở mặt thành thù, hàng

xóm kèn cựa nhau, vợ chồng thì tranh cãi, lục đục, những ông chồng cũng vì cô ấy mà trở mặt với huấn luyện viên tennis. Cô ấy khơi mào cuộc ẩu đả ngay giữa đại lộ Saks Fifth. Khi cô ấy mà buồn chán thì - tôi chỉ có thể nguyện cầu thay thế giới này.”

Smitty nhấp một ngụm cà phê và lấy làm ngạc nhiên, thế quái nào mà một nữ cảnh sát nghỉ thai sản lại có thể lật tung cả thị trấn Long Island lên như thế nhỉ. Trước khi Dez sinh đứa bé, Mace đã đưa cô đến một căn nhà bốn phòng ngủ tại Northport với hy vọng cô sẽ thích nơi này và xem xét lại chuyện rời khỏi Brooklyn, quan trọng hơn, là bỏ chức vụ thanh tra Sở Cảnh sát New York đầy rẫy nguy hiểm. Nhưng sau khi thiên thần nhỏ chào đời chưa được bao lâu, Dez lại bắt đầu cư xử lạ lùng. Cô không hé răng nói về công việc, và mỗi khi Mace về nhà, chào đón anh là một bàn tiệc thịnh soạn cùng với một người vợ tươi cười, luôn luôn vui vẻ chiều chuộng anh. Và sau đó là những buổi tán bộ khá lâu xung quanh khu nhà cùng với đứa bé và lũ chó. Nhưng đến khi Dez về nhà thì nhân vật vợ hiền ba mươi tuổi này biến mất. Rất nhiều huấn luyện viên tennis bị bắn và bị tát ở khắp những câu lạc bộ đồng quê. Dez im thin thít mỗi khi Mace hỏi đến, và cô sẽ mang cho anh một miếng bánh kem chanh [\[6\]](#) nhà làm. Đó cũng là lúc gã đàn ông khốn khổ này bắt đầu mất ngủ.

“Cô ấy biết không?”

“Tôi không biết. Bọn họ sẽ gọi cô ấy trong ngày hôm nay, cho cô ấy nghỉ hết tuần này, thứ Hai sẽ đi làm lại - nhưng tôi vẫn chưa dám gọi về nhà.”

Smitty không trách cứ gì gã bạn của mình cả. Đúng là cả hai đã từng làm lính Thủy SEAL [\[7\]](#) cùng nhau, từng có lúc mắc kẹt trong mưa bom bão đạn, cùng nhau thôn tính ngoại quốc, làm tất cả những gì chính quyền yêu cầu. Nhưng cả hai chưa một lần, chưa một lần nào cảm nhận được một nỗi sợ hãi tột độ bao trùm như khi thấy Desiree MacDermot-Llewellyn mỉm cười và hỏi họ có cần thêm muối cho món khoai tây hay không.

“Bỏ đi, chí ít chúng ta còn trốn ở đây thêm vài giờ nữa.”

Mace uống sạch cà phê trong tách. “Tạ ơn Chúa. Tôi không thể về nhà...”

Tối qua, cô ấy làm món thịt om cho tôi ăn.” Anh nghiền chiếc tách rỗng trong tay. “Vô nhân đạo. Đúng là một người phụ nữ vô nhân đạo mà.”

Smitty uống cạn chỗ cà phê còn lại rồi ném chiếc ly rỗng vào thùng rác. Anh liếc nhìn màn hình ti-vi. Cả hai đã đặt máy quay ở tất cả mọi góc độ mà họ có thể nghĩ đến. Đây chính là phi vụ lớn nhất của hai người tính đến ngày hôm nay và Smitty muốn hoàn thành công việc này một cách hoàn mỹ nhất. Mới đây, họ đã thộp gáy được ít nhất mười bốn kẻ muốn lén vào bên trong. Vài tháng trước, khi Mace báo cho Smitty biết cả hai được mời làm nhân viên bảo an cho bữa tiệc này, đầu anh gần như đã nổ tung tại chỗ. Nhân viên bảo an cho tiệc tùng hoặc sàn nhảy thường chỉ dành cho những gã đã dính tiền án hình sự và không thể trở thành cảnh sát được. Công việc này vốn không thích hợp cho tổ hợp vũ trang mà Smitty và Mace đã cất công mời về từ ngày công ty của họ thành lập. Rồi anh nghe được một số thông tin về buổi tiệc và cả người chủ trì. Đây không hẳn là một sự kiện tầm thường đơn thuần, bữa tiệc này là giấc mơ ngọt ngào của dân chuyên viên tin học. Những ông trùm trong ngành công nghệ thông tin - triệu phú và cả tỷ phú - từ khắp mọi miền trên đất nước sẽ đổ xô về sự kiện đã có năm năm truyền thống này. Nhận được thiệp mời tới dự bữa tiệc danh giá này vinh dự đến nỗi có thể viết thành vài dòng trong mục Thành tựu trong đơn xin việc. An ninh được trang bị chặt chẽ đến tận chân răng để bảo vệ đám nhân tài bậc nhất mà ngay cả Smitty, một kẻ không đụng đến máy tính trừ khi cần gửi email hoặc xem phim cấp ba, còn nhận ra.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, từ “cái thứ chó má chúng ta phải làm”, nhiệm vụ này đã nhanh chóng thăng cấp trở thành một sự kiện tầm cỡ mà công ty “phải toàn tâm toàn sức mà phục vụ”. Ông Chúa, giờ họ đã thuê được đủ người - những kẻ có khả năng biến hình đã được quân đội huấn luyện đang tìm kiếm một cuộc sống mới giữa những con người bình thường. Cho đến thời điểm này, họ chỉ thuê ba người thường, và cả ba đều là bạn thân của Dez.

“Chúng ta phải vào trong thôi.” Mace đẩy mở cánh cửa hậu. “Các cậu vẫn ổn chứ?” anh hỏi hai người đàn ông và một người phụ nữ đang chăm chú

quan sát màn hình, miệng liên tục trao đổi thông tin với cả đội qua tai nghe.

“Ồn,” người phụ nữ trả lời, ánh mắt nhanh chóng đảo qua tất cả các kênh theo dõi, cặp mắt báo màu vàng lặn lẽ thu vào từng chi tiết nhỏ nhất.

“Tốt lắm.” Mace đóng sập cửa lại sau khi Smitty nhảy ra rồi cùng nhau quay trở lại bữa tiệc.

Cả hai nhanh chóng kiểm tra an ninh tại cửa trước và đi vào trong, một tòa nhà đá cát nâu [8] bốn tầng thuộc sở hữu của công ty thuê họ. Công ty này chẳng lớn là bao nhưng rõ ràng thế lực của họ khiến người đời phải kiêng nể. Vi tính và chuyên gia an ninh dữ liệu gì gì đó. Nói thật, Smitty có quan tâm. Cái anh để tâm là tài chính của họ đủ sạch, và quan trọng là họ có bộn tiền.

Smitty và Mace vừa bước vào phòng vũ hội vừa liếc nhìn xung quanh.

Những kẻ này thật có khiếu tổ chức tiệc tùng. Không phải là một sự kiện tẻ nhạt bao trùm bởi một màu đen của vest và cà vạt. Đây là một bữa tiệc đã được hấp dẫn hóa lên n lần của lũ một sách. Nhạc Techno chất lừ, các trò chơi video kinh điển được chiếu dọc trên những bức tường, cả tấn đồ ăn và rượu - tất nhiên là miễn phí toàn bộ - cùng một dàn nữ tiếp tân gợi cảm ăn mặc kì quái như các nhân vật nữ trong phim hoạt hình Nhật Bản. Váy học sinh diện cùng tất lưới, cảnh này có thể nói là vô cùng hiếm. Được lắm, những kẻ này đúng là biết người biết ta thật đấy.

“Smitty?”

Smitty nhìn qua phía đồng sự của mình.

“Đây là Sierra Cohen. Cô Cohen, đây là đồng sự của tôi, Bobby Ray Smith.”

Smitty bắt tay với người phụ nữ và quan sát cô ta. Chặc chặc. Chó rừng à. Số lượng Chó rừng trên thế giới này rất ít, anh chỉ mới gặp được vài cô và người nào cũng vô cùng dễ thương.

Smitty cố trưng ra nụ cười quyến rũ nhất của mình và hỏi, “VẬY, đây chính là công ty của cô sao, cô Cohen?”

“Ồ, không. Không, tôi chỉ là một nhân viên chăm chỉ thôi. Các ông chủ

của tôi không thích lộ diện trước công chúng cho lắm. Nên có thể nói, tôi là đại diện của công ty này.”

“Cũng dễ hiểu mà, cưng à.”

Cô ta cười vang và bước đến gần hơn. “Tôi phải thừa nhận, ngài Smith...”

“Smitty, cưng à. Mọi người đều gọi anh là Smitty.”

“Smitty, tôi phải thừa nhận tôi rất vui khi tìm được một công ty bảo an do... ừm... đồng loại của mình mở. So với những công ty của người thường mà chúng tôi vẫn hay thuê, tôi chắc chắn rằng các ông chủ sẽ cảm thấy an toàn hơn khi được các anh bảo vệ.

“Chà, chúng tôi luôn sẵn sàng phục vụ bất kì nhu cầu bảo an nào mà cô cần. Thật ra thì, tất cả mọi nhu cầu ấy chứ.”

Anh cắn chặt khớp hàm để ngăn tiếng cười sắp bật ra khỏi miệng khi thấy ánh mắt khinh thường của Mace đang nhìn mình. Trước khi Thanh tra MacDermot đến, cả hai đã đấu đá âm ỉ với nhau chỉ để xem ai là người đầu tiên thành công đưa cục cưng bé bỏng này lên giường. Nhưng giờ thì tên sư tử gàn dở này đã xác định bên nhau trọn đời và tổ chức đám cưới với cô nàng cảnh sát đầy đà đáng yêu kia khiến Smitty tội nghiệp phải một mình chinh chiến.

“Quả là một tin tức tốt lành. Tối nay, tôi có việc cần phải nhờ đến anh rồi đấy.”

“Cảm phiền hai vị,” Mace xen vào, “có thể ngừng liếc mắt đưa tình được không, chí ít là cho đến khi bọn tôi hoàn tất công việc?”

“Kệ anh ta đi, cưng à. Cưới rồi là thế đấy.”

Mace gầm gừ và Sierra nhìn anh, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu. “Cưới à? Vì sao?”

“Vì nó có thể khiến bà chị gái của tôi muốn treo cổ tự tử.”

Smitty cười phá lên, anh vẫn nhớ rõ tiếng càu nhàu đầy bất mãn của Missy Llewellyn trong suốt hôn lễ. Và rồi Sissy Mae, Dez và Ronnie Lee, bạn thân nhất của Sissy và cũng là cánh tay phải của cô, bỏ ra cả ngày trời để tra tấn ả

Missy. Quả là hả hê vô cùng.

“Chủ của tôi vô cùng thích các buổi hôn lễ,” Sierra lơ đãng thêm vào. “Hôn lễ và cún con.”

“Ai mà lại không thích cún con và các loại thú non chứ?” Mace hỏi, mặc dù trông anh ta chẳng có vẻ gì là quan tâm đến câu trả lời tiếp theo của Sierra.

“Đúng thế. Nhưng họ vô cùng quan tâm đến lũ cún con. Người nào đến quá gần chúng thì họ sẽ trở nên căng thẳng ngay.”

Smitty cau mày. “Chó sói?”

Sierra lắc đầu. “Không.” Cô quay lại và hất đầu về phía cánh cửa to đùng. “Chó hoang.”

Smitty cảm thấy khá ngạc nhiên khi nhìn thấy chủ của Sierra bước vào căn phòng. Bọn họ đi theo một nhóm khoảng mười người và, anh đoán, đây không phải là một Bầy trọn vẹn. Ngoại trừ những chú chó đã chiếm được lòng tin của họ thì họ không giao lũ cún con cho ai khác trông cả.

Nhìn thấy những kẻ này khiến Smitty lập tức nhớ đến cô gái Chó hoang ngọt ngào dễ thương anh từng quen biết. Và, chúng cũng tựa như cô vậy, nhỏ nhắn hơn so với những giống loài biến hình khác. Thật ra, Chó hoang là loài duy nhất trở nên bé nhỏ hơn mỗi khi biến hình. Khi mang nhân dạng, nam Chó hoang thường sẽ không cao quá một mét bảy tám hoặc một mét tám mươi và nữ chỉ cỡ khoảng một mét bảy hai hoặc bảy lăm là cùng. Tóc xơ cứng, dáng người gầy gò, nhưng khi nhìn cách họ di chuyển, Smitty đoán có lẽ họ mạnh mẽ hơn diện mạo của họ nhiều.

Một cô Chó hoang khác xông qua cửa và tiến thẳng đến chỗ Sierra. Cô ta rất gợi cảm - người châu Á với đôi mắt hạnh nhân màu nâu và đôi môi căng tròn, đỏ mọng. Mái tóc đen thả dài đến eo, cô tỏa ra một sự quyến rũ chết người.

Không may là, cô ta đã bị đánh dấu. Smitty có thể ngửi được khi cô còn cách anh cả dặm.

“Sierra, đến lúc lên sân khấu rồi đó,” lâu lắm rồi anh mới được nghe một chất giọng đồng quê nhịp nhàng thế này từ một người không thuộc Bầy của mình.

Sierra gật đầu. “Tôi đi ngay đây.” Bàn tay cô chạm nhẹ vào cánh tay của Smitty, ám chỉ cho anh biết cô sẽ quay trở lại.

Sau khi Sierra khuất bóng, cô gái với đôi mắt nâu khóa chặt lấy anh và Mace. “Chào các anh.”

“Chào bồ,” Smitty đáp trả. “Tối nay bồ khỏe đó chứ?”

Người phụ nữ nhướn mày. “Bồ đang trêu chọc giọng nói của tôi đó hử?”

“Không, tôi cứ nghĩ bồ đang trêu chọc giọng của tôi đó chứ.”

Biểu cảm của cô ta nhanh chóng thay đổi khi cô cười. “Bồ từ đâu đến?”

“Tennessee.”

Cô chỉ chỉ vào mình. “Alabama.”

“Chà, rất vui vì được quen biết bồ, Alabama.”

Cả hai bắt tay và cười trong khi Mace trông như thể sắp nhảy ra khỏi cái cửa sổ gần nhất trong vòng hai giây nữa.

“Tôi là Maylin. Nhưng mọi người đều gọi tôi là May.”

“Bobby Ray Smith. Chúng tôi chịu trách nhiệm cho an ninh tối nay.”

“À, phải rồi. Công ty bảo an của những người biến hình. Phải thú nhận, tôi đã rất bất ngờ khi thấy một thành viên nhà Smith ở tận phía Nam này đấy. Tôi vốn sinh ra ở ngoại thành Smithburg [\[9\]](#) và chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người nào vượt qua đường phân ranh Mason-Dixon [\[10\]](#).”

“À thì, có quá nhiều Alpha [\[11\]](#) nam và địa hạt thì không đủ. Và tôi nghĩ đã đến lúc mình phải ra ngoài để khám phá thế giới.”

Cô ta liếc Mace. “Đồng loại chắc sẽ không vui khi biết anh hợp tác với lũ mèo đầu nhĩ.”

“Họ khoan dung với anh ta hơn cô tưởng đó.”

May định nói gì đó nhưng dừng lại khi tiếng nhạc vụt tắt và Sierra bước

lên sân khấu đặt ngay phía trước căn phòng.

“Xin chào mọi người. Tôi là Sierra Cohen.” Tiếng hò hét, huýt sáo lập tức vang lên và Sierra khéo léo cười vẫy tay cho qua chuyện. “Tôi là Phó giám đốc bộ phận Truyền thông. Và tôi muốn gửi lời cảm ơn tất cả mọi người đã đến dự buổi tiệc tối nay.”

Trong khi Sierra tiếp tục dông dài thêm một lúc nữa, May chớp lấy hai ly sâm panh từ trên khay của một người phục vụ. Cô đưa một ly cho Smitty, nhưng anh xua tay từ chối. “Xin lỗi. Tôi đang làm việc. Đầu óc phải tỉnh táo mới được.”

“Tôi tưởng chó sói chỉ cần tránh xa tequila ra là được chứ.”

“Nếu cậu ta mà uống tequila,” Mace lẩm bẩm, “cô sẽ thấy cậu ta bất tỉnh nhân sự ngay trên sàn đấy.”

Smitty liếc nhìn người bạn thân. “Thế nào, giờ cậu lại muốn tham gia vào cuộc hội thoại này sao?”

Sierra trên sân khấu đột ngột cất cao giọng. “Không dài dòng thêm nữa, tôi xin phép được trân trọng giới thiệu Chủ tịch Hệ Thống Bảo Mật Kuznetsov... Bà Jessica Ward.”

Smitty xoay mạnh đầu lại và nhìn thấy Jessie Ann bước lên như thể làm chủ cả sân khấu. Mà cũng có thể là như thế.

Tràng pháo tay Sierra nhận được khi xuất hiện không là gì so với Jessie Ann. Cô được đón nhận nồng nhiệt đến nỗi Smitty có cảm giác họ đang ở một buổi biểu diễn nhạc rock không hơn không kém.

Cô gái này chẳng có nét gì giống với Jessie Ann chân tay gầy guộc, toàn thân thâm tím trong trí nhớ của anh. Cuối cùng, cô cũng đã tăng thêm được vài kí, khiến những đường cong của cô thêm đầy đặn và quyến rũ. Mái tóc được cắt ngắn đến ngang vai, đuôi thẳng và nhuộm thuần một màu hạt dẻ. Cô không còn mặc quần jean và áo thun in hình phim khoa học viễn tưởng nữa. Thay vào đó, cô diện một chiếc váy xanh đơn giản làm từ lụa được giữ bằng hai dây mỏng manh, dưới chân là một đôi giày cao gót mười hai phân. Trông

cô vô cùng chín chắn và chín chu... không có gì giống với Jessie Ann ngày trước cả. Anh thầm khóc thương cho sự ra đi của cô một sách biết-tuốt Jessie Ann. Smitty luôn thích những góc cạnh hoang dã và thái độ kì lạ của cô. Chính chúng khiến cô khác biệt với mọi người xung quanh anh. Còn giờ, trông cô hết như những Giám đốc điều hành quyền cao chức trọng khác - xinh đẹp nhưng tầm thường.

Jessie Ann đứng trước micro và vẫy tay với đám đông đang sôi sục.

Khi tiếng hò reo dần lắng xuống, cô lên tiếng, “Là tại đôi giày, đúng không?” Rồi cô hơi xoay chân qua một chút để bọn họ nhìn được phía bên kia của đôi giày.

Đám đông trở nên điên dại hơn hẳn. Rõ ràng là cô biết ảnh hưởng của mình với lũ một sách này. Nhưng Smitty có thể nhìn thấy những kẻ săn mồi trong phòng này cũng đang dõi theo cô - khi mà họ đáng lẽ ra phải tập trung vào cái công việc chết tiệt của mình.

Jessie vẫy vẫy tay một lần nữa. “Thôi được rồi. Được rồi. Nghe này, tôi không muốn làm mất quá nhiều thời gian của mọi người. Vì đây là một bữa tiệc. Nhưng tôi cũng muốn nói gót Sierra và cảm ơn tất cả quý vị có mặt ở đây đã đến tham dự bữa tiệc ngày hôm nay. Bữa tiệc này, mỗi năm, càng trở nên đặc sắc và hấp dẫn, và tất cả đều nhờ có các anh. Như thông lệ, mỗi một xu chúng ta quyên góp đều được chuyển thẳng vào Quỹ từ thiện Kuznetsov, và tất cả số tiền đều được dùng để giúp đỡ những đứa trẻ mồ côi và cơ nhỡ, giúp chúng tìm một mái ấm cửu mang vĩnh viễn. Ngoại trừ chuyện ấy...” Một tên Chó hoang với bộ tóc vàng chóa rụt rè tiến đến bên cạnh Jessie Ann và ngắt lời cô. Khi gã ta bắt đầu thì thầm vào tai cô, Smitty tự nhủ rằng mình không thích thẳng khốn tóc xơ xác này tí nào.

Jessie lùi ra sau, chân mày nhướn lên. Smitty vẫn còn nhớ rõ cái biểu cảm kiêu căng ấy.

“Điều này có thật sự cần thiết không?” cô hỏi.

Gã đàn ông gật đầu và cô thở dài, xoay mặt lại về phía micro.

“Anh Phil đây có chuyện yêu cầu với quý vị sử dụng phòng chơi game của chúng tôi tối nay, nếu các anh thua, xin đừng ném chuột, bàn phím điều khiển hay màn hình khắp căn phòng. Và với những người thắng, mong các anh sẽ không nhảy nhót xung quanh người thua và reo hò, ‘Tôi thắng. Anh thua rồi, thua rồi.’” Mọi người cùng nhau cười ồ lên và Jess lắc đầu, một nụ cười lịch sự hiện trên khuôn mặt cô. “Dù sao thì, chúc quý vị một đêm vui vẻ và cảm ơn rất nhiều.”

Hội trường vang lên tiếng vỗ tay rầm rĩ, và Jessie Ann chậm chậm bước xuống sân khấu.

May quay lại nhìn Smitty, một ly sâm panh đã cạn, ly còn lại chỉ còn một nửa. “Cô ấy chính là Alpha của bọn tôi.”

“Alpha của cô?” Jessie trở thành Alpha của người khác ư? Smitty mất một lúc vẫn không thể tin là Jessie đã trở thành một Chủ tịch, chứ đừng nói đến chuyện trở thành Alpha của một Bầy. Tất nhiên, là một Bầy chó. Xử lý một lũ chó dù sao thì vẫn dễ dàng hơn xử lý một đàn sói.

“Đúng, cũng gần được mười sáu năm rồi.”

Vô lí, rất vô lí. Mười sáu năm trước, cô ta vẫn chưa tròn mười sáu tuổi. Và cả Smithtown chỉ có mỗi Jessie là Chó hoang thôi.

“Cô chắc không đấy? Lúc đó Jessie Ann vẫn còn đang đi học.”

May suýt nữa sặc ngẹn sâm panh trong cổ họng. “Anh bạn sói yêu quý, nếu còn chút lí trí nào, bồ sẽ không gọi cô ấy là Jessie Ann đâu.”

“Nhưng lúc trước tôi toàn gọi cô ta là Jessie Ann.”

Mace nhìn anh. “Cậu biết Jessie Ward hả?”

“Tôi học chung trường với cô ấy. Sissy Mae đã từng bắt nạt cô ấy không chỉ một lần.” Anh quay sang May và nói, “Nhưng nếu được thì tôi xin phép dừng câu chuyện này tại đây.”

“Chà,” cô cười khúc khích, “Vì sao nhỉ?”

“Chờ đã.” Mace nhìn thẳng vào anh. “Cậu biết Jessica Ward?”

“Sao cậu lại dùng cái giọng điệu nghiêm trọng ấy hả? Tôi biết rất nhiều người mà.”

“Ừ, nhưng họ không phải là Jessica Ward.”

“Ý cậu là sao?”

“Tôi chỉ đang nhắc nhở cậu, Smitty - cô ấy không thuộc tầm với của cậu đâu.”

Lòng tự trọng của loài sói trời dậy, Smitty lập tức phản pháo lại, “Tôi không ngại nói cho cậu biết, cô nàng nhỏ nhắn kia đã từng đơn phương yêu tôi say đắm luôn đấy nhé.”

Mace khịt mũi. “Ờ, ờ, phải rồi. Tôi biết mà, chuyện đó xảy ra - ở một vũ trụ song song phải không?”

Trước khi hai gã đàn ông này chuẩn bị đôi co với nhau, nhân vật chính của câu chuyện đã luồn lách qua đám đông và đến bên cạnh May.

“Biểu hiện của tứ thế nào?” cô hỏi.

May giơ ngón cái tỏ ý khen ngợi và đưa cô ly sâm panh đã sắp cạn đáy. Jessie Ann uống cạn, sau đó thuận tay thả chiếc ly lên khay của một người phục vụ đang lướt ngang qua.

Cô nhìn Mace và mỉm cười đầy bất ngờ. “Mace Llewellyn!”

“Chào, Jessica.”

“Ôi, Chúa ơi! Anh xuất ngũ từ lúc nào thế?”

“Cũng một năm hơn rồi.”

Cô nhón gót và nhẹ nhàng ôm anh, dù chỉ trong tích tắc nhưng cũng đủ làm cho đôi mắt Smitty khó chịu mà nheo lại. “Tôi rất mừng khi thấy anh vẫn khỏe mạnh thế này. Anh vẫn ổn chứ?”

“Ừ, tôi vẫn ổn. Thật ra rất tốt nữa là đằng khác.”

“Thế là tốt quá rồi. Tôi mới gặp chị anh vài tuần trước, tại một vũ hội từ thiện, nhưng chị ấy chẳng nhắc gì đến chuyện anh đã về nhà cả. Thật ra thì, chị ấy chẳng thèm nói đến anh nữa cơ đấy.”

Mace không trả lời mà chỉ há miệng cười to.

Jess cũng cười và lắc đầu. “Ôi. Mọi thứ vẫn hết như ngày nào nhỉ.” Cô liếc nhìn Smitty rồi quay gót rời đi. Bỗng, cô đột nhiên ngừng bước và quay đầu nhìn lại, đôi mắt cô tròn to.

“Ôi, Chúa ơi... Bobby Ray?”

“Jessie Ann.”

“Ôi chào. Trông anh kìa.” Cô bước đến trước mặt anh, trao anh một cái ôm khá ngắn ngủi và thiếu phần nồng nhiệt. “Tôi không thể tin nổi mắt mình nữa. Anh trông tuyệt lắm.”

“Cô cũng thế.”

“Cuối cùng thì người anh cũng to bằng cái đầu rồi đấy nhỉ.”

Chỉ ít May còn đủ lịch sự mà cố gắng nuốt ngược tiếng cười vào trong. Tên khốn Mace thì cười phá lên, tiếng cười vang vọng khắp căn phòng. Con mèo phản bội chết tiệt này.

“Đúng thế, to hơn rồi.”

“Anh đã gia nhập vào...” Cô búng búng ngón tay, nỗ lực nhớ ra. “Lính thủy đánh bộ? Đúng không?”

Mace cười ngật nghẻo hơn nữa.

“Thủy quân.”

“Đúng rồi nhỉ. Xin lỗi. Đã nhiều năm quá rồi.”

“Tôi hiểu mà.”

“Thế vì sao anh lại đến đây?”

Smitty nghiêng răng nhưng vẫn trả lời vô cùng lịch sự, “Tôi là cộng sự của Mace. Chúng tôi là chủ của công ty bảo an chịu trách nhiệm bảo vệ cho bữa tiệc của cô.”

“Tốt đấy.” Nhưng cô hoàn toàn không có ý khen hay chút quan tâm nào cả. Đôi mắt cô bắt đầu quan sát khắp căn phòng.

Gã Chó hoang ban nãy trên sân khấu đặt một ly sâm panh vào tay cô.

“Tôi nói đúng về đôi giày đấy chứ?” anh hỏi với một nụ cười tươi rói.

“Anh quên chuyện đôi giày đi được không?”

“Cô có thể khiêu vũ với chúng chứ?”

“Tất nhiên rồi. Vì sao?”

“Tôi muốn đưa cô đến chỗ Don Lester.” Gã tử phú? “Để xem hai ta có thể tiếp cận anh không.”

“Sao phải thế? Không phải chúng ta đã hẹn ăn tối với anh vào tuần tới sao?”

“Đúng thế, nhưng tôi muốn chúng ta gặp anh ngay bây giờ.”

“Vậy sao anh không tự mình làm chuyện ấy?”

“Thứ nhất, tôi sẽ trông hết như một thằng ngốc nếu tôi khiêu vũ một mình. Thứ hai, anh ta thích cô.”

“Nếu như anh không xúc phạm vợ anh...” cô lẩm bẩm trước khi làm một hơi hết nửa ly sâm panh.

“Tai nạn thôi mà. Các người thôi nhắc đến chuyện ấy có được không.”

Jess đưa cái ly cho May và cô ta nhanh chóng uống cạn nửa còn lại. Có vẻ như loài chó không quá khắt khe về chuyện ăn uống chung.

“Mace, ta nói chuyện sau nhé. Có vài việc tôi nghĩ phải nhờ các anh xử lí.”

“Tuyệt lắm.”

Đôi mắt nâu chăm chú nhìn anh và Jessie một lần nữa, sau đó hướng về phía anh trao một cái ôm ngắn ngủi. “Thật tuyệt khi được gặp lại anh, Bobby Ray. Chúng ta nhất định phải giữ liên lạc đấy.”

Nhưng trước khi anh kịp cân nhắc xem liệu có nên xin số điện thoại của Jessie không thì cô đã bỏ ra ngoài sàn nhảy cùng với mấy gã Chó hoang khác để tiếp cận tên tử phú.

May nhẹ nhàng cười với cả hai trước khi nhập bọn với Bầy của cô.

Mace gật gật đầu. “Ôi Chúa ơi. Cô ta yêu cậu tha thiết luôn ấy.”

Anh liếc tên chiến hữu bên cạnh, cảm thấy một ngọn lửa giận dữ đang bùng lên, và làu bàu, “Tôi biết ngay mà, lẽ ra tôi phải dùng gối chụp chết cậu khi cậu còn thoi thóp trong bệnh viện sau cái trận đọ súng đó mới phải.”

Thời gian còn lại của buổi chiều uể oải và chậm chạp trôi qua. Chậm đến điên người. Giờ Smitty chỉ muốn phóng ngay về nhà để tận hưởng sự tĩnh lặng và yên bình. Thế nhưng, anh lại đứng đây, không làm công việc của mình mà dán mắt vào Jessie Ann. Ổn Chúa, nhân viên của anh vẫn hoàn thành công việc của họ một cách xuất sắc. Bữa tiệc kết thúc và công ty của anh lại gặt hái thêm một thành công vang dội. Tuy nhiên, Smitty không hề tỏ ra hào hứng chút nào. Anh thậm chí còn từ chối lời mời mọc trắng trợn của cô Chó rừng nóng bỏng Sierra nữa. Nếu như mọi khi thì anh đã đồng ý ngay tắp lự rồi.

Chiếc xe tải cuối cùng rời đi và chạy về hướng bãi đỗ xe của văn phòng, chỉ còn Smitty và Mace ở lại.

“Cậu đang cười cái gì thế?” Smitty dựa lưng vào xe của mình và hỏi.

“Vui thì tôi cười. Quả là một đêm hoàn mỹ. Tôi đã liên hệ được một số mối cho những phi vụ kế tiếp, ketch sù luôn, và thứ Hai tuần sau vợ tôi cũng sẽ quay trở lại Sở Cảnh sát. Tôi vốn tưởng tin này không vui, nhưng giờ thì vui không tưởng được.”

Smitty lắc đầu, cười. “Cô ấy vẫn còn ở Northport hả?”

“Ôi, không đời nào. Cô ấy quay trở lại ngôi nhà bên Brooklyn rồi. Giờ tôi đến đó luôn đây. Tôi không muốn cô ấy ở trên Hòn đảo đó thêm giây phút nào nữa. Tôi rất lo lắng cho an nguy của cô ấy. Với tình hình thế này, chắc dân cả thị trấn đã đốt trụi ngôi nhà rồi. Để chắc ăn rằng bọn tôi sẽ không bao giờ quay về nơi ấy nữa.”

Trước khi cả hai chào tạm biệt nhau, cánh cửa hông bật mở và cả bầy Chó hoang bước ra. Dù đã rất trễ nhưng trông bọn họ vẫn tràn đầy sức sống. Họ dự định sẽ đi đánh chén một bữa hoành tráng, xem như một bữa đêm muộn. Jessie Ann dẫn đầu, khoác trên người chiếc áo lông, chệnh choạng tiến đến

góc đường. Một gã đàn ông đuổi kịp và khoác tay lên vai cô, thì thầm điều gì đó. Cô cười và đẩy gã ra xa.

Họ tiến đến chỗ chiếc Hummer màu đen to tướng, kéo mở cửa xe rồi lần lượt chui vào. Jess mở cánh phía hông trên hàng ghế trước nhưng chợt dừng động tác và nhìn xung quanh, cuối cùng cũng định vị được vị trí của Smitty và Mace. Cô cười và vẫy tay chào tạm biệt. “Cảm ơn hai quý ông! Mọi việc vô cùng suôn sẻ.”

“Đừng khách sáo,” Mace trả lời thay cho cả hai. Smitty chỉ có thể vẫy tay chào lại. Cả Bầy chó đóng cửa và chiếc Hummer biến mất vào màn đêm.

“Cậu không sao chứ, Smitty?”

“Ờ, tôi vẫn ổn. Tôi chỉ đang nghĩ, Jessie Ann nhỏ bé ngày nào nay đã thay đổi quá nhiều rồi.”

“Ai rồi cũng khác. Chân lí mà.”

“Ừ, cậu nói đúng.”

Nhưng anh thích Jessie bé nhỏ của anh. Nhiều hơn anh có thể nhận ra. Giờ thì cô ấy đã biến mất, vĩnh viễn.

Jessica Ann Ward ngồi trên hàng ghế phụ một trong những chiếc Hummer của Bầy chó và đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Cô biết điều này rồi sẽ đến, chỉ là cô không đoán được khi nào thôi. Cứ để Phil phá vỡ bầu không khí này đi.

Cô nghe thấy tiếng anh ta xoay lại để nói chuyện với vợ anh, Sabina.

“Ôi thánh thần ơi, em yêu à,” anh ta nhại chất giọng miền Nam, và Jess phải thừa nhận đây là giọng nói góm ghiếc nhất cô bị ép phải nghe. “Trông em rất đẹp khi mang đôi giày đó.”

“Còn anh... sao tôi không thể nhớ ra anh nhỉ?” Sabina đáp trả bằng chất giọng Nga, nhưng hôm nay giọng nói của cô nghe đặc hơn nhiều.

“Tại sao chứ, anh là chàng trai năm ấy em chết mê chết mệt và giờ đã biến thành một con sói vô cùng nam tính. Em không nhớ sao?”

“Ừm... không.”

Cuối cùng Jess cũng đầu hàng. Cô bật cười, cả Bầy cùng hòa theo.

“Im đi! Im đi! Các cậu im hết đi!” cô vui vẻ mắng Phil. “Tớ đâu có tệ hại đến thế.”

Danny, chồng của May, dừng đèn đỏ. “Khi cô bước đến, anh ta còn được thế này.” Anh dang hai tay ra cỡ ba mươi phân. “Nhưng khi cậu bỏ đi, anh ta chỉ còn thế này.” Hai ngón tay trỏ của anh cách nhau chỉ chừng năm phân.

Jess dùng tay che mặt, trợn cười dữ dội khiến cô chảy cả nước mắt. “Các cậu thôi đi!”

“Cưng à, mọi thứ diễn ra vô cùng suôn sẻ,” Sabina an ủi. “Cậu đã đè bẹp gã ta rồi.” Lúc nào cô cũng nói những lời này với giọng điệu hào hứng như thế. Và Phil luôn luôn dễ dàng bị dáng vẻ này của Sabina hấp dẫn.

“Các bồ không biết đó thôi,” May thêm vào, “Gã ta liên tục vỗ ngực tự khen với con mèo to xác đó.”

“Đúng là to thật,” Phil đồng ý. “Cái đầu ấy quả là to khủng khiếp.”

May cười ngật nghèo. “Tớ không thể tin được bồ lại nhận xét cái đầu gã ta như thế.”

“Thì nó to thật mà!” Jess tranh cãi với bốn người thân thiết nhất của cô trên toàn thể vũ trụ này. Bốn thành viên khởi đầu của Bầy bốn mươi người như hiện nay.

“Ý tớ là cái thứ ấy thật to tướng. Tớ từng trốn... phía dưới băng ghế... hoảng loạn, sợ hãi... và rồi tớ nghĩ, ‘Nếu cậu ta nghiêng mình thò đầu vào, có khi nào cậu ta sẽ bị kéo ngã luôn không? Giống như Người Voi [\[12\]](#) ấy?’”

“Ôi, Lạ Chúa, Jess à!”

“Sao? Ai chẳng nghĩ lung tung khi phải trốn chui trốn nhủi dưới gầm ghế chứ.”

Danny tìm ra một vị trí đậu xe rất tuyệt ngay trước cửa nhà hàng.

“Các cậu nghĩ tớ sẽ gặp lại anh ta hay không?”

“Không,” bốn câu trả lời chắc như đinh đóng cột.

Jess nhẹ nhõm thở ra. “Tốt.” Cô giữ giữ bộ trang phục của mình. Cái váy và áo khoác lông là cô mượn từ Sabina, nhưng xui xẻo là, cô phải tự mua đôi giày, và cái thứ ấy đã ngốn của cô không ít tiền.

“Nếu phải thường xuyên ăn mặc thế này thì tớ sẽ chết mất. Và tớ ghét đôi giày này quá. Giờ chân tớ cứng còng lại rồi, chưa kể ban nãy trong nhà vệ sinh tớ còn bị ngã đập mông nữa.”

“Chính đôi giày là điểm nhấn của bộ trang phục đấy,” Phil phàn nàn. “Cậu hãy chấp nhận sự thật đi.”

“Ném đôi giày thể thao cho tớ nào, May.”

“Cậu định mang giày thể thao chung với cái váy đó thật sao?”

“Cậu trở thành Karl Lagerfeld [\[13\]](#) từ khi nào thế hả?”

Phil cọ cọ vợ mình. “Họ đang ức hiếp anh kìa, cục cưng. Em đòi lại công bằng cho anh đi.”

“Em đói,” Sabina nói. “Em muốn ăn bánh kẹp ngay bây giờ. Nếu không, sẽ có người phải trả giá đắt cho chuyện này.” Cô nhìn Phil và bọn họ đều hiểu “người” phải trả giá chính là anh ta.

“Được rồi. Được rồi. Thiên thần nước Nga bé nhỏ của anh. Bình tĩnh đã nào.”

Trong khi mọi người lục tục kéo nhau ra khỏi chiếc Hummer, Jess mang đôi giày mềm vào. Tuyệt quá, cuối cùng thì mọi chuyện cũng xong rồi. Bobby Ray Smith đẹp trai thế nào cũng được, dù sao thì cô cũng đã vượt qua được cái khoảnh khắc “để xem phản ứng lúc anh ta nhìn thấy mình nào”.

Nhưng, Lạy Chúa, gã đàn ông ấy điển trai thật. Cao to, vai rộng vững chãi. Anh ta diện một chiếc áo khoác da màu đen dài đến ngang hông, bên trong là áo thun cổ lọ màu đen và quần jean cũng đen nốt. Dưới ngấn ấy lớp trang phục là những khối cơ bắp săn chắc, cuộn cuộn. Và đôi mắt hổ phách trầm tĩnh dưới mái tóc nâu trầm dài chấm cổ áo. Sau ngấn ấy năm bị quân đội khai tử từ trong trứng nước, rốt cuộc đám tóc ấy cũng có cơ hội vùng dậy rồi.

Đúng thật, anh trông vẫn hút hồn như ngày nào.

Cô ước gì mình có thể đồng dạc mà tuyên bố rằng bản thân không biết anh ta sẽ có mặt trong buổi tiệc, nhưng Bầy của cô không bao giờ làm ăn với một kẻ họ không biết lai lịch rõ ràng. Và mặc dù cô biết đến Mace thông qua chị gái anh ta và những hoạt động từ thiện chung của cả hai trong năm năm vừa rồi, nhưng mãi đến khi Danny cung cấp thông tin về công ty của anh thì cô mới nhìn thấy cái tên Bobby Ray Smith với chức danh cộng sự.

Vào thời điểm đó, cô biết ngay mình phải làm gì. Mặc dù chính bản thân cô cũng cảm thấy việc này vô cùng ấu trĩ và ngớ ngẩn, cô vẫn quyết định thực hiện kế hoạch của mình. Và, hết như mọi lần, Bầy của cô đã phối hợp vô cùng ăn ý.

Nhưng giờ mọi thứ đã đâu vào đấy. Cô đã chứng minh cho anh ta thấy cô thành công như thế nào, cảm giác tuyệt vời không thể tả. Tuy nhiên, cô vẫn còn những chuyện quan trọng hơn cần phải giải quyết, Bobby Ray Smith cần phải bị lãng quên hoàn toàn vào quá khứ.

Mặc dù vậy, một phần nào đó trong cô vẫn còn luyến tiếc về nự hôn chưa thành tại phòng thể dục đêm hôm đó, để cô có thể thỏa mãn tính tò mò của mình, tí như nếu cả hai hôn nhau thì sẽ như thế nào? Giờ cô đã thành công xây dựng hình tượng một người phụ nữ cực kì thành đạt mà gã đàn ông tội nghiệp không bao giờ có cơ hội với tới.

Cánh cửa xe mở ra, Jess nắm lấy bàn tay của Danny, anh dìu cô bước xuống chiếc xe quá khổ. Lúc này, cô đã mang đôi giày thân thuộc, không cần người đỡ nữa, nhưng cô không nỡ từ chối cử chỉ tốt bụng này.

Cả Bầy cười nói vô cùng vui vẻ và cùng nhau bước vào nhà hàng.

Smitty dựa vào ghế, chăm chú nhìn mấy người trong bếp đang luôn chân luôn tay. Anh thích lui đến nhà hàng này. Bếp trưởng ở đây là cháu gái của Alpha bày Van Holtz, lúc nào cũng nhiệt tình hoan nghênh anh và, quan trọng hơn, chị ta có thể lấp đầy bao tử của anh.

“Việc làm ăn thế nào rồi?” Adelle Van Holtz thuận miệng hỏi, tay chuyển hai đĩa thức ăn cho phục vụ.

“Cũng được. Bọn em đang có nhiều khách hàng hơn. Tối qua vừa có một vụ lớn, thành công mỹ mãn.”

“Tốt lắm. Tốt lắm. Chị có kể cho anh trai nghe về các cậu. Có thể anh ấy sẽ có việc cho cậu đấy.” Chị đưa tay ra và với lấy một bình nước lọc. “Chắc cậu cũng biết, Bầy Van Holtz chúng tôi không thích nhúng tay vào những hoạt động thường ngày của bầy sói.”

“Bầy nhà Smith thì lại toàn làm những chuyện như thế. Và đều bị vấy bẩn hết rồi. Vậy nên, bọn em rất sẵn lòng giúp đỡ chị. Đặc biệt là những việc liên quan đến quán ruột của em,” anh kết thúc câu nói với một cái nháy mắt.

Chuỗi nhà hàng Bít tết Van Holtz đã là địa bàn trung lập của những người biến hình trong rất nhiều năm nay, mặc dù họ nhà mèo không thường ghé qua đây cho lắm. Tuy vậy, Sói và Chó rừng vẫn thường đến đây và cùng đồng bọn thỏa mãn nhu cầu thưởng thức một loại bít tết quý hiếm nào đó. Vấn đề duy nhất là, nhà hàng Bít tết Van Holtz không hề rẻ chút nào. Vì vậy, Bầy Smith cũng chẳng mấy khi bén mảng đến, túi tiền họ không được rủng rinh như Bầy Van Holtz và Magnus.

“Chị sẽ nhớ câu này của cậu,” Adelle đáp trả với một nụ cười. “Nào, giờ

thì nói cho chị nghe, bé trai của chị gặp phải chuyện gì không vui sao?”

Smitty quý Adelle lắm, cả hai trở nên thân thiết như chị em ruột sau khi Adelle thuê anh đến chấn chỉnh an ninh nhà hàng và tìm ra gã nhân viên đã lấy trộm tiền của chị. Thì ra thủ phạm là một tên Cáo Bắc cực giữ vị trí bồi bàn.

Adelle lớn hơn Smitty ít nhất hai mươi tuổi, nhưng chị không hề chảnh chọe như những Van Holtz khác, hơn nữa, chị làm bít tết cực đỉnh. Ở chị có tình yêu bao la của một người mẹ, và chị cũng rất cưng chiều Smitty. Mẹ của anh thì ở tận Tennessee, còn cô em gái lại quá chiều chứ chẳng phải dạng vừa, đôi lúc, anh rất cần sự an ủi của chị.

“Điều gì làm chị nghĩ em gặp phải chuyện không vui vậy?”

Chị vươn tay chạm nhẹ vào má cậu. “Cậu biết cậu không thể giấu chị chuyện gì mà. Cậu gặp rắc rối tình cảm với một nàng Sói sao?”

“Không.” Phải chi anh gặp phải loại vấn đề đó thì tốt hơn rồi. Các nàng Sói vô cùng dễ hiểu nếu bạn chịu tuân thủ theo ba nguyên tắc vàng: Đừng chọc giận họ, đừng nhìn chòng chọc vào họ trừ phi bạn muốn đến thiên đàng gặp Chúa hoặc bạn chắc chắn rằng bạn có thể áp đảo họ, và đừng chọc giận họ. Chỉ cần làm theo tôn chỉ đơn giản ấy, bạn sẽ ổn cả thôi. Nhưng Jessie Ann không phải là một nữ Sói và người phụ nữ ấy chẳng có gì là đơn giản. Một chút cũng không. “Tối qua, em gặp lại một người bạn cũ và cô ả hành xử như thể bọn em chưa từng quen nhau vậy.”

“Chà...”

“Sao lại không biết nhau được chứ?” anh tiếp tục. “Em tuyệt vời thế này mà.”

Adelle vỗ vỗ má cậu. “Đúng vậy.”

Sau khi công việc kết thúc và dùng xong bữa sáng cùng Mace, Smitty tiếp tục lang thang bên ngoài, đến tận sáu giờ sáng mới lết về căn hộ của mình. Anh thay đồ và nhảy lên giường, trong lòng nhăm nhính chỉ cần vài giây thôi, anh sẽ ngủ say như chết. Thế mà, đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Smitty vẫn

trường mắt nhìn trần nhà, trong đầu xoay vần câu hỏi vì sao Jessie có thể dễ dàng quên anh như thế. Đúng là lúc cả hai còn ở Smithtown, họ không thân thiết đến mức mỗi giờ mỗi phút đều ở cùng nhau, nhưng cô là người thân cận nhất của anh rồi còn gì, à - trừ em gái anh ra. Anh còn kiên nhẫn ngồi nghe cô luôn miệng lái nhái về một quyển sách cô mới đọc được cơ đấy. Anh vẫn cảm thấy phục bản thân về những cuộc trò chuyện với cô về tộc tiên, về rồng, về mấy gã kiếm sĩ. Nhưng tất cả anh đều chấp nhận, vì Jessie Ann.

Quý thần ời, có khi nào cô vẫn còn giận anh không? Anh biết ngay mà, thà đắc tội tiểu nhân chứ không nên đụng đến phụ nữ. Nhất là loại phụ nữ ăn thịt. Có lẽ, cô vẫn chưa tha thứ cho anh khi anh quyết định rời đi, bỏ lại cô một mình đơn độc ở Smithtown. Nhưng anh có thể làm gì hơn chứ? Cứ như thể Hải quân sẽ cho anh dẫn theo một bé gái mười sáu tuổi với lí do “em gái tôi và bạn của con nhóc xem cô bé là một bao cát thịt người.”

Còn điều gì khiến Smitty bực mình hơn thế? Chính là bởi anh vẫn bận tâm về cô. Anh băn khoăn không biết liệu Jessie có nhớ anh hay không. Anh sợ rằng cô có lẽ đã bị thương tổn khi anh rời đi. Vì sao anh lại cần quan tâm nhiều thế chứ? Nhưng mẹ kiếp, anh đã và đang đây, và anh còn có thể nghe thấy giọng nói bố mình văng vẳng bên tai như thể ông đang đứng cạnh anh vậy: “Mày lúc nào cũng yếu đuối thế cả, nhóc con ạ.”

Một người phục vụ đến trước mặt Adelle và chị nhanh chóng kiểm tra thức ăn được chất đầy trên khay. Chị gạt đầu và ra dấu để người phục vụ rời đi. “Ra là cậu đang để ý đến cô nàng này sao?”

Smitty hồi thần lại, anh lắc đầu. “Thánh thần ời, không. Cô ta chỉ là bạn bè thôi. Một người đã từng rất thân thiết với em, nhưng em không thể nào... bọn em không thể nào...” Anh lắc đầu. “Mãi mãi vẫn là thế.”

“Ha. Cậu bé bối rối. Chị chưa từng thấy cậu bối rối thế này bao giờ.”

“Em đâu có. Cũng vì chị hỏi bất ngờ quá thôi.”

“Ừ ừ, dĩ nhiên là thế rồi.” Adelle vỗ vỗ vai cậu. “Cậu muốn một đĩa bít tết nữa không? Nó có thể giúp cậu cảm thấy đỡ hơn.” Anh đã ăn hai đĩa rồi.

“Bao tử em vẫn còn chỗ trống đấy.”

Chị cười và túm lấy một chiếc đĩa từ trên khay của một người phục vụ đang lướt qua.

Cô ta dừng lại. “Đó là phần ăn của bàn số 10.”

“Thì đã sao?”

“Họ đã đợi món bốn mươi lăm phút rồi ạ.” Tối thứ Bảy luôn là đêm bận rộn nhất của chuỗi nhà hàng Van Holtz, thế nhưng so với những lúc vắng vẻ nhất của nhà hàng thì động tác của Adelle vẫn chẳng nhanh nhẹn hơn là bao.

“Họ có quan trọng không?”

Giờ thì Smitty cũng phải bật cười. “Adelle.”

“Sao nào? Câu hỏi này vô cùng đúng trọng tâm mà.”

Cô phục vụ kề sát và Adelle vào thì thầm vào tai chị, “Bà chủ, là Jessica Ward ạ.”

Smitty chớp mắt kinh ngạc. “Jessica Ann Ward?”

“Đúng.” Cô ta cười nhả nhỏ. “Nếu tôi đoán không lầm, đây lại là một trong những mối tình xưa của cô ta nhỉ.”

Smitty lướt qua hai người phụ nữ và đẩy mở cánh cửa, nhìn xuyên qua nhà hàng.

“Chị cũng chẳng hiểu nổi con bé ấy muốn gì nữa,” Adelle len lén thở dài. “À có lẽ phải là loài Chó kén chọn nhất trên toàn cái hành tinh này. À có một hàng dài các chàng đẹp trai chờ đợi, thế mà lần nào cũng vậy - ả bỏ rơi họ lại đây - một mình và đơn độc.”

Smitty đã nhìn thấy “cặp tình nhân” - anh suýt sặc chết tại chỗ - đồng tử anh ngay lập tức co rút lại khi nhìn thấy tên khốn ấy nắm lấy tay Jessie.

Cô vẫn chưa học được cách đề phòng người khác trong thời đại này ư? Tên khốn gây trơ xương kia có lẽ chỉ muốn chiếm được cô và cô vẫn còn chưa nhận ra nữa.

“Sao thế, bé cưng?”

“Không gì cả. Chị đưa thức ăn cho họ đi.”

“Cậu không muốn dùng nữa sao?”

“Không, cảm ơn chị, Adelle.”

Adelle nhún vai và trả đĩa thức ăn lại.

Chắc, Phil lại nói đúng rồi. Gã Sherman Landry của Bầy

Chó hoang Landry đúng là chán đến cực đỉnh. Gã ta có thể khiến người khác phát điên với sự tẻ nhạt của gã, chưa kể gã còn mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế [\[14\]](#) nghiêm trọng mà cô chưa bao giờ thấy qua. Và cũng không bao giờ muốn thấy.

Gã ta lại một lần nữa chỉnh lại vị trí con dao bơ trên bàn - đây đã là lần thứ mười bốn chỉ trong bốn mươi lăm phút vừa qua, và hỏi, “Vậy em đã có kế hoạch cho kì nghỉ dài hạn trong vài tuần tới chưa?”

Chết-rồi.

“Tất nhiên tôi đã có rồi. Bầy của tôi cũng tham gia nữa.”

“Ồ.” Gã trông vô cùng thất vọng. Hệt như một chú Labrador [\[15\]](#) vừa bị cướp mất khúc xương yêu quý vậy. “Còn buổi vũ hội từ thiện ở viện bảo tàng?”

Lạy Chúa, Jess à! Mày mau suy nghĩ đi! Nghĩ mau! Cô không thể làm việc này thêm một lần nữa. Không thể nào. Hẹn hò đã khó khăn lắm rồi, mà lại còn phải hẹn hò với một gã đáng ghét như thế, thử thách này có phần hơi quá lớn rồi đấy.

Nói thật lòng, Jess cũng không biết vì sao cô lại băn khoăn như vậy. Đã vài năm nay, cô cũng chỉ hẹn hò với những Chó hoang khác. Một số người lặn lội từ châu Âu hay châu Á đến đây chỉ để gặp cô. Họ hầu hết đều rất tốt bụng, nhưng không ai có thể gây cho cô cảm giác hồi hộp hay xao động. Và ý nghĩ sinh con đẻ cái với họ khiến lòng cô chùng xuống. Jess thừa nhận, cô đã sẵn sàng rồi. Sẵn sàng để có những chú cún con của mình. Bận đời của mình. Cô đã giúp các thành viên trong Bầy săn sóc con cái của họ mười lăm năm nay, và giờ cô muốn có hạnh phúc của riêng mình, những thiên thần nhỏ bé

của riêng cô. Nhưng khi tưởng tượng cảnh Sherman Landry cùng chứng ám ảnh cường chế chăm sóc con cái của cô, bao tử của Jess khuấy đảo liên tục.

“Tôi sẽ đi dự cùng Bầy của mình.”

“Dĩ nhiên rồi,” gã nói, sự thất vọng hiển hiện rõ rệt trên mặt. Đây không phải là lần đầu tiên gã dùng giọng điệu này để nói về Bầy của cô. Jess cảm nhận được, sự căm ghét Bầy của cô dành cho gã cũng như gã dành cho Bầy của cô đúng là tám cân nửa lạng, không hề kém cạnh.

Xem như gã xui xẻo vậy. Đối với Jess, Bầy của cô vô cùng quan trọng, cô sẽ không cho phép một kẻ chỉ biết đem đến rắc rối xen vào giữa họ.

“Ờ... phải.” Không còn gì để nói nữa, Jess dùng khăn ăn lau sạch miệng. “Tôi sẽ quay trở lại ngay. Tôi cần phải vào nhà vệ sinh một chút.”

Cô đứng dậy, cố nặn ra một nụ cười khi thấy gã ta cũng đứng lên theo. Nói đi cũng phải nói lại, Sherman quả thật vô cùng lịch sự.

Jess đi về phía sau nhà hàng cho đến khi đụng phải nhà vệ sinh nữ, cô có thói quen gọi nơi đây là “lâu đài đá hoa cương.” Hầu như lần nào hẹn hò cô cũng đến nơi này vì cô biết dù cho bữa tối ấy có tồi tệ đến đâu đi chăng nữa, món thịt bò thăn nơi đây vẫn ngon đến tận chân răng.

Sau khi rửa tay và dùng khăn giấy dày để lau sạch, Jess nhận ra mình không thể chịu đựng cuộc hẹn hò này thêm một giây phút nào nữa. Cô đã dùng xong món bít tết, giờ Sherman còn muốn ăn thêm tráng miệng. Và Jess chỉ muốn quay trở lại văn phòng ngay lập tức. Có lẽ cô đã quá bận rộn chuẩn bị cho bữa tiệc tối thứ Sáu vừa qua đến nỗi lơ là cảnh giác, giờ cô nhận ra cuộc hẹn hò ngày thứ Bảy này đúng là một sai lầm hết sức to lớn.

Jess lôi chiếc điện thoại ra khỏi cái xách tay nhỏ đến không thể nhỏ hơn - cô chỉ muốn cái ba lô của mình mà thôi, có bảo cô đánh đổi cả gia tài cô cũng đồng ý - và gửi Phil một tin nhắn. Một tin nhắn hết sức đơn giản:

ĐƯA TÔI RA KHỎI CÁI NƠI CHẾT TIỆT NÀY MAU!

Jess vô cùng tự tin Bầy của cô sẽ có cách giải quyết chuyện này một cách chóng vánh, cô thả chiếc điện thoại vào túi và xoay người ra cửa - nói đúng

hơn là đâm đầu vào lồng ngực nở nang của một gã đàn ông nào đó. Một gã đàn ông lẳng vẳng trong nhà vệ sinh nữ.

Cô rú lên do bất ngờ và bắt đầu đánh trả. Động tác của cô, vẫn như mọi khi, không hề đẹp mắt tí nào, nói trắng ra thì trông cứ như chú cá mắc cạn đang cố gắng vùng vẫy vậy. Khi Jess ở hình dạng con người thì kỹ năng chiến đấu của cô gần như bằng không.

Nhưng gã đàn ông lại nhanh chóng tóm được cô, gã giữ chặt hai tay của cô bên hông. Răng nanh Jess nhú ra, khi cô chuẩn bị cắn vào cổ gã thì một giọng nói quen thuộc vang lên, “Jessie Ann! Cô bình tĩnh lại được không!”

Trong một giây bất ngờ, cô ngả người ra sau và nhìn chăm chăm vào mặt của Bobby Ray Smith. Tên khốn chết tiệt này! Sao anh ta có thể đẹp trai như vậy?

“Anh đang làm cái quỷ gì ở đây?” cô lên giọng. “Anh vào nhà vệ sinh nữ làm gì thế hả?”

“Chẳng lẽ một người đàn ông không thể làm theo sở thích và dùng nhà vệ sinh nữ sao?”

“Không, không thể. Và anh có thể bỏ bộ móng vuốt ấy ra khỏi người tôi chưa?” Anh ta thả tay ra thật và Jess lùi lại, nhưng hông cô lại đụng vào bồn rửa tay. Cô vẫn bình tĩnh và giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, đi vòng qua anh và ném mảnh khăn giấy đi.

“Anh đã đứng ở đây bao lâu rồi? Hay đây là một trong những thói quen biến thái, lập dị anh học được lúc gia nhập Lính Thủy?”

“Hải Quân, Jessie Ann. Tôi gia nhập Hải Quân.”

“Sao cũng được.”

Bobby Ray nhìn ra cánh cửa, sau đó quay lại nhìn cô. “Tôi vẫn ở đây từ này đến giờ, kể cả lúc cô rửa tay - cho đến khi cô lăm bắm một mình như một bà già lú lẫn vậy, cô không hay biết sao?”

Chết tiệt. Sau lần này cô sẽ phải bỏ phắt đi cái thói quen tự độc thoại đó mới được. “Tôi biết chứ.”

“Ừ, sau khi cô quay đầu lại.”

“Nghe cho rõ này, tôi vô cùng bận rộn. Tôi không thể liên tục để ý đến mọi thứ xung quanh được.”

“Nhưng...” Anh ta ra vẻ khó hiểu khiến cô chỉ muốn đâm thẳng một phát vào gương mặt đáng yêu ấy. “Cô cũng là một người biến hình mà. Sao cô lại không phát hiện ra tôi nấp sau lưng cô chứ?”

“Tôi...”

“Cô không thể ngửi thấy mùi của tôi? Nghe tiếng động của tôi? Cô vẫn cầu thả thế sao?”

Thế quái nào gã khốn này lại bắt đầu nữa rồi? Lại biến cô thành một con nhóc mười sáu tuổi? Cô vẫn còn nhớ rõ những bài thuyết giáo dài dằng dặc, tỉ mỉ như phải giữ an toàn như thế này, phải đề phòng mọi thứ xung quanh như thế nọ. “Cô không thể cứ sống mãi trong những quyển sách, Jessie Ann,” lúc nào anh ta cũng luôn mồm nói như vậy. Như thể thực tế của cô đẹp dễ lắm vậy. Cô luôn phải nghe anh ta lái nhải dạy bảo khi trốn dưới băng ghế hoặc trên ngọn cây. Một gia đình báo đốm sống gần lãnh địa Smithtown cho rằng cô là “thứ dễ thương nhất trên đời” chỉ vì cô biết cách trèo cây.

Nhưng đó đã là quá khứ xa xưa rồi. Cô không còn là con nhóc sợ sệt luôn tìm cách trốn khỏi lũ Sói con háu ăn ấy nữa. Giờ cô đã là Jessica Ann Ward, Chủ tịch Hệ thống bảo mật Kuznetsov và là Nữ Alpha của Bầy Kuznetsov. Thế mà nhìn xem, cô phải đứng đây, cam chịu lắng nghe gã Sói bắn thỉu to đầu này thuyết giáo.

Đúng vậy, cô có thể mắng lại anh. Hoặc thét vào mặt anh cũng được. Nhưng nếu muốn cân sức với Bobby Ray Smith thì cách ấy sẽ không hiệu quả đâu. Không, chính xác thì chỉ có một cách để chọc lũ Smith sôi máu lên. Đặc biệt là gã Smith này.

“Nghe này, Bubba Ray...”

Anh ta nheo cặp mắt hổ phách lại thành một đường mảnh. “Là Bobby Ray, cô biết rất rõ mà. Bubba là bố tôi.”

“Bubba. Bobby.” Cô thờ ơ xua xua tay. “Cứng này, điều đó có gì quan trọng à?” Trong tích tắc, cô có cảm giác anh ta sẽ tát cô ngay lập tức.

Nhưng anh vẫn đứng im, cô vỗ vỗ vai anh. “Cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi. Thật đấy. Nhưng có người đang chờ tôi ngoài kia, và,” cô chun chun mũi thì thầm “tôi không có ý phê phán công việc của anh, nhưng lẽ ra anh nên trông chừng cửa trước chứ? Tôi không muốn anh bị đuổi việc đâu.” Khi anh ta nhìn chăm chăm cô, môi hé mở chuẩn bị đáp trả, cô lại hỏi một cách ngây thơ, “Anh là nhân viên bảo vệ của nhà hàng mà, đúng không?” Jess cảm thấy vui vẻ ghê gớm, cô vỗ nhẹ hai đầu vai đang nằm dưới lớp áo len của anh. “Chà, giờ tôi phải đi rồi. Anh bảo trọng nhé, Bobby Joe.”

Jess bước đến và kéo cánh cửa. Khi cô bước ra sảnh, cô nghe tiếng anh ta gầm lên, “Là Bobby Ray.”

Jess cười, cảm giác như mình vừa trúng vé số độc đắc vậy. Cô vòng trở lại bàn, nhưng trước khi cô có thể ngồi xuống, tiếng điện thoại lại reo lên inh ỏi.

Cô bật mở và trả lời. “Jessica đang nghe?”

“Tớ gọi để giải cứu cậu khỏi ngày tận thế đây. Tráng miện với Sherman Siêu Đục.”

“Ôi, lạy Chúa. Cậu có chắc không?”

“Ừ, và tớ chắc gã ta đục hết chỗ chê - hết như những gì tớ đã cảnh báo cậu,” Phil bắt đầu tự mãn. “Cậu chẳng bao giờ chịu nghe lời tớ cả.”

“Được rồi. Được rồi. Tớ hiểu. Tớ sẽ về ngay đây.”

Jess cúp máy và cố gắng trưng ra vẻ mặt khó chịu nhất để an ủi Sherman. “Tôi xin lỗi, Sherman. Nhưng tôi phải đi rồi. Hội sở Bầy của tôi xảy ra vấn đề.”

“Tất nhiên, tất nhiên rồi.” Gã đứng dậy và cô ra hiệu cho gã ngồi xuống. “Xe đang chờ ở ngoài rồi. Anh cứ từ từ thưởng thức món tráng miện đi, ta gặp lại sau nhé.” Cô từng có ý định hôn má anh ta, nhưng lại bị suy nghĩ này dọa sợ, nên cô chuyển sang vỗ vỗ vai gã. “Cảm ơn vì bữa tối đáng yêu này.” Rồi cô đi thẳng ra cửa. Anh chàng phục vụ này quen biết cô khá lâu, trên tay

đã chuẩn bị sẵn chiếc áo khoác của cô. Jess đón lấy và khi nhìn thấy nụ cười gian của anh ta, cô đảo tròn mắt, nhanh như chớp lao ra khỏi nhà hàng. Tài xế đã mở sẵn cửa chờ đợi nên cô chỉ việc ngồi vào xe.

“Cô về nhà sao?” người tài xế hỏi.

“Không, văn phòng. Tôi cần phải cứu cánh bữa tối tệ hại này đã.”

Mặc dù việc hành hạ Bobby Ray Smith chắc chắn là hành động tởm táy nhất tối nay... không, phải là của năm chứ.

Anh vẫn không động đậy cho đến khi Adelle bước vào nhà vệ sinh và giật giật chiếc áo len của anh. “Cậu không sao chứ, Bobby Ray?”

“Cô ta gọi em là Bubba. Và cô ta cứ nghĩ em thuộc Lính Thủy.” Anh cuối cùng cũng nhìn xuống gương mặt lo lắng của Adelle. “Thế giới này đã điên hết rồi sao?”

Anh lùi ra xa khỏi chị. “Ý em là, đây là Jessie Ann, Chúa ơi, là Jessie Ann. Jessie Ann Ward bé bỏng. Em đã từng phải dỗ ngọt cô ta ra khỏi băng ghế hết như một chú sóc ra khỏi tàng cây. Cô ta yêu em điên cuồng, và giờ em lại bị cô ta gọi là Bubba?”

“À, Bobby Ray này, có rất nhiều cô gái đang muốn sử dụng nhà vệ...”

“Giờ thì cô ta lại chằm chằm đứng đó xua đuổi em và hành xử như thể em là một loài ruồi bọ dơ bẩn cô ta chẳng muốn dây vào, thật quá quắt hết sức. Cô ta đã từng thích em mà!”

Adelle nhún nhún vai. “Có lẽ cô ấy đã không còn cảm giác với cậu nữa.”

Nhưng anh vẫn còn tình cảm lưu luyến với cô ta kia mà. Sao cô ta có thể làm thế với anh?

Bắt gặp ánh mắt sắc như dao của anh, Adelle đành phải giơ tay đầu hàng và lùi lại. “VẬY giờ chị sẽ, ờm, mời những cô gái sang sử dụng tạm nhà vệ sinh nam, còn cậu cứ từ từ... trút bầu tâm sự. Tại đây nhé. Và khi cậu đã sẵn sàng, cậu có thể vào bếp tận hưởng miếng bít tết một cân cùng tequila nhé.”

Sau khi nói xong, chị xoay lưng và phóng như bay ra khỏi căn phòng. Trút bầu tâm sự, như Adelle đã nói anh có thể làm vậy, Smitty di chuyển sang

phía bồn rửa tay, chân vẫn không quên dậm đùng đùng trên mặt sàn. Anh nhìn vào hình bóng của mình phản chiếu trên gương. Răng nanh. Răng nanh của anh đã nhú ra! Anh đã để một người phụ nữ chọc giận đến mức vô thức giải phóng răng nanh của mình sao? Thế giới này đã điên thật rồi!

“Mọi chuyện chưa chấm dứt đâu,” anh tự nói với mình trong gương. “Không đời nào.”

Không có lửa làm sao có khói, chắc chắn phải có một lí do nào đó khiến Jessie Ann Ward đối xử với anh như đồng phân chó dâ vào giày cô ta, và Smitty nhất định sẽ tìm ra câu trả lời.

"Em gọi cô ta là Cá Đù [\[16\]](#)?"

Sissy Mae dùng cặp mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn anh. Có lẽ bởi vì anh chưa bao giờ hét lên cả. Chưa bao giờ trước mặt cô và chưa bao giờ với kẻ nào cả. Hèn gì Jessie Ann đã dễ dàng nhìn thấy điểm yếu của anh trong hai lần họ gặp nhau. Ai lại muốn nhớ lại cái thời bị gọi là Cá Đù chứ?

"Con nhóc đó đã lỗi thời rồi, anh à," em gái anh tốt bụng giải thích.

Anh cũng chẳng biết vì sao tháng nào cũng diễn ra cái sự kiện này nữa. Mace, chị gái anh ta, Sissy Mae, Ronnie Lee, bạn đời Brendon Shaw của Ronnie Lee, và cô vợ Dez của Mace cùng nhau gặp gỡ và ăn trưa tại Kingston Arms, khách sạn thuộc sở hữu của Shaw. Người bình thường không biết đến sự tồn tại của phòng ăn tách biệt này và nơi đây cũng chỉ phục vụ riêng cho những đồng loại của họ. Một không gian trung lập cho tất cả mọi giống loài. Và cũng là nơi có món bánh mì Pháp ngon nhất hành tinh này.

"Không chỉ có thế đâu, Sissy Mae," Ronnie nhắc nhở cô. "Còn mái tóc của cô ta nữa. Bao nhiêu màu sắc hòa trộn trên một mái đầu. Thật đúng là thảm họa. Trông chẳng ngẫu hay thời thượng gì cả. Một trong những mái tóc ngu xuẩn nhất mà tớ từng thấy."

"Cô ta là Chó hoang mà," Smitty gầm gừ, cố gắng điều khiển ngọn lửa tức giận đang chực chờ bùng phát. Một ngọn lửa hiếm khi, thật ra là chẳng bao giờ, xuất hiện. "Tất cả Chó hoang đều có bấy nhiêu màu sắc trên đầu, trừ phi họ nhuộm tóc."

"Vậy thì lẽ ra cô ta nên nhuộm quách nó đi cho rồi. Mái tóc đó chỉ khiến cô ta trở thành một mục tiêu di động thôi."

“Tôi không hiểu lắm” Dez ăn một thìa yến mạch và lên tiếng hỏi, trong lòng ôm cậu con trai đang bận rít gào. “Giữa các cậu và Chó hoang thì có gì khác nhau chứ?”

Đúng là đến nhanh thì đi cũng nhanh, Smitty cảm thấy cơn giận của mình xếp xuống rõ rệt. Dez có sức ảnh hưởng nhất định với anh. Cô dễ dàng phạm phải những cấm kị của thế giới người biến hình, và lần nào cô cũng làm anh cười lăn cười bò. Giống như xem tàu lửa bị lật ấy.

Vài phút trôi qua, cuối cùng Dez cũng đã nhận ra cô đã trở thành tiêu điểm của căn phòng. Bận đời của cô nhàn nhã tựa lưng vào ghế, tay bắt chéo trước ngực, khuôn mặt cười trên nỗi đau của người khác, để xem lần này Dez sẽ giải vây cho mình như thế nào đây. Cô đảo mắt nhìn mọi người và nhún vai. “Sao nào?”

Sissy mở miệng muốn nói gì đó, nhưng Ronnie đã ngắt lời trước khi Sissy có thể nói ra những lời tổn thương đến tình bạn lạnh mạnh giữa ba người phụ nữ.

“Bọn tôi là Sói,” Ronnie Lee giải thích ngắn gọn. “Chó hoang, nói trắng ra, là loài chó.”

“Có giả thuyết cho rằng chó hoang là loài chó đầu tiên tồn tại,” Mace tốt bụng bổ sung, bàn tay vẫn không quên trộm lấy vài miếng thịt xông khói từ đĩa của vợ.

Sissy Mae đẩy đĩa thức ăn trống rỗng ra nơi khác. “Quên đi, quên đi. Sao bỗng dưng anh lại nhắc đến con người này thế hả Bobby Ray?”

“Anh đã gặp cô ta tại buổi tiệc bọn anh nhận bảo vệ vào thứ Sáu vừa rồi.” Anh không còn mặt mũi nào nhắc đến cuộc chạm trán tối qua. Cả Mace cũng vậy. Anh vẫn không thể tin được. Cô ả dám gọi anh là Bubba. Chuyện ấy có khác gì trực tiếp nhổ vào mặt anh đâu.

Mace lắc đầu, tươi cười nhìn cậu con trai cứng đang gặm gù và tấn công mình khi bàn tay xấu xa của anh lại thó đi miếng bánh mì trên đĩa của Dez. “Thôi bỏ đi, Smitty. Cậu không xứng với cô ta đâu. Cô ta còn chẳng nhớ nổi

cậu là ai.”

Sissy và Ronnie đưa mắt nhìn nhau.

“Không xứng với ai cơ?” Sissy hỏi. “Jessie Ann?”

“Có lẽ lúc em quen biết cô ta thì đó vẫn còn là Jessie Ann. Nhưng giờ người phụ nữ ấy đã là Jessica Ann Ward. Còn cậu, cậu trai nông thôn chất phác thân mến của tôi, một phần nghìn cơ hội cũng không đến phiên cậu đâu.”

Dez thẳng lưng một chút. “Mọi người đang nói về Jess Ward à? Chúa ơi, bọn em cũng đã lâu lắm rồi chưa gặp mặt nhau.”

“Em biết Jessica Ward?” Thế quái nào Dez lại có thể chịu đựng được cái giọng điệu trích thượng của lũ sư tử như thế nhỉ, Smitty thật sự không thể hiểu nổi. Cô chẳng có móng vuốt, chẳng có răng nanh, vì thế cô không thể giống như Smitty, giải tỏa tức tối của mình vào những buổi săn bắn được.

“Đúng vậy, em biết Jessica Ward, thưa Quý Ngài Hạm Hinh.”

“Tôi rất thích nghe cô gọi anh ta như thế,” Sissy cười.

“Vài năm về trước, bọn tôi đã từng làm việc chung.” Dez mỉm cười với cậu con trai đang ngọ nguậy trong lòng. “Cả đám bọn tôi tiếc đứt ruột khi cô ấy quyết định nghỉ việc. Cô ta khá giỏi ấy chứ.”

Sissy nhướn mày và hỏi, “Đừng nói với tôi con thỏ nhát cáy đó lại trở thành cảnh sát nhé.”

“Không phải cảnh sát. Là kỹ thuật viên. Chuyên gia công nghệ máy tính. Cô ấy rất giỏi, nhưng rồi cô ấy xin nghỉ để thành lập doanh nghiệp riêng. Và giờ thì cô ấy giàu nứt vách đổ tường rồi.” Dez nhìn Smitty. “Mace nói đúng đấy. Anh không xứng với người ta đâu.”

Smitty hờn dỗi ra mặt. “Tại sao các người cứ phải làm tổn thương tôi thế hả?”

“Bởi vì chuyện này rất vui?”

“Bởi vì chà đạp anh rất dễ dàng.”

“Tôi thích nhìn cậu khóc lóc lắm.”

Smitty thở dài. “Thôi, xem như tôi chưa nói gì hết đi vậy.”

“Sao rồi, bữa hẹn của bồ thế nào?”

Jess đảo tròn mắt trước câu hỏi của May. “Tớ không muốn nhắc đến chuyện này đâu.”

May nhăn mặt. “Tệ vậy à?”

“Chán cực luôn.”

“Tớ rất tiếc, cưng à.”

Jess đứng lên và mang đĩa thức ăn sáng đến bồn rửa. “Đâu phải lỗi của cậu. Chỉ là bọn tớ không hợp nhau thôi.”

Jess vừa rửa sạch chiếc đĩa của mình vừa nói băng quơ. “Và tối qua, tớ đã gặp lại Bobby Ray Smith ở nhà hàng.”

“Ồ?” May hỏi, giọng nói cũng tùy tiện không kém. “Rồi sao nữa?”

“À thì” - Jess lau khô bàn tay và xoay người lại - “Có thể nói là...”

Cái cảnh bốn mươi người Chó hoang đột ngột xuất hiện và chen chúc nhau trong nhà bếp của Hội sở Bầy cốt chỉ để nghe được câu trả lời của Jess khiến câu nói của cô nghẹn cứng ngay cổ họng.

Phil ra dấu với cô. “Nhanh lên. Kể mọi chi tiết. Đừng bỏ sót thứ gì cả.”

Và cô thật sự đã bỏ đi rất “nhanh”. Vèo một cái, ra thẳng cửa chính và tự do.

Smitty ra hiệu với Dez và cô vui vẻ đặt cậu con trai cưng vào lòng anh. “Tôi chỉ biết là... Jessie Ann vẫn còn dễ thương chán.”

“Và rất không quan tâm đến cậu.”

Smitty quắc mắt nhìn thẳng bạn khốn nạn. “Cậu có cần phải nhại đi nhại lại điệp khúc này không?”

“Bobby Ray lúc nào cũng dễ dàng cảm thông cho những nàng công chúa gặp khó khăn.”

“Ôi, Bobby Ray, xin chàng hãy cứu em,” em gái anh chế nhạo. “Em vô

cùng yếu đuối và mỏng manh.”

“Cứu em với, hồi Bobby Ray,” Ronnie cũng nhập hội, “Em bị mắc kẹt dưới băng ghế ...”

“...trên tàng cây...”

“...trong hệ thống thông gió của trường...”

Hai cô bạn thân liếc mắt nhìn nhau và đồng loạt la lên, “Lại một lần nữa!”

Smitty mặc kệ trò lơ lửng của hai con bò này, anh bỏ qua tiếng cười nhạo ầm ĩ của họ và hỏi, “Cô ta rời thị trấn khi nào vậy?”

Ronnie vẫn còn đang khúc khích cười, cô suy nghĩ một chút rồi đáp. “Ngay sau khi Bụ Bầm té xuống núi.”

“Thánh thần ạ, có lẽ cô ta say đến cốc biết gì luôn ấy,” Sissy nói. “Cô ả gãy xương sườn và cả hai chân. Phải mất lâu lắm mới hoàn toàn bình phục lại được,” cô bổ sung, trong giọng nói mang theo chút thương tiếc thật lòng.

“Bầy của Jessie bảo rằng cô ta đã làm Alpha của họ được mười sáu năm rồi.” Smitty nói.

“Cũng có thể lắm. Cô ta bỏ đi trước khi bọn em học xong lớp mười một.”

“Chà. Alpha của Bầy chó cơ đấy,” Sissy khinh bỉ. “Em sẽ phải làm gì khi được ngồi vào vị trí vinh hạnh ấy nhỉ?”

“Trở thành con chó đánh hơi giỏi nhất quả đất?”

Dez lắc đầu. “Hai cô đề tiện thật đấy.”

“Tôi có thể làm gì đây? Cô ta luôn khiến cho tôi trở nên xấu xa.”

“Thật ra,” Ronnie nhắc nhở Sissy, “ai cũng có thể khiến cho chúng ta trở nên xấu xa.”

“Cậu nói chí lí đấy.”

Smitty thở dài, có chút buồn bã. “Có khi nào cô ta bỏ đi là vì tôi không, các cậu nghĩ sao?”

Nỗi băn khoăn của anh là thật lòng, dù sao Smitty cũng đã từng bao bọc cô vô cùng tốt. Nhưng tràng cười rền rĩ của mọi người có mặt khiến lòng tự

trọng của anh bị đả thương nghiêm trọng.

“Chẳng có gì để kể cả. Tớ nhìn thấy Bobby Ray, và cuộc gặp gỡ này kéo dài chưa đầy năm phút.”

“Bị cáo nói dối đấy,” Sabina buộc tội. “Nhưng chúng ta sẽ tìm ra sự thật.”

Họ đẩy Jess vào một chiếc ghế và Sabina búng búng ngón tay. Cả bọn đặt thứ ấy vào lòng bàn tay của cô và cô bắt đầu giơ nó lên trước mặt Jess.

Jess khịt mũi. “Đừng nói các cậu tin rằng tớ sẽ đầu h...”

“Đen, sô-cô-la đen,” Sabina thì thầm êm ái. “Với quả óc chó. Vừa được lấy ra từ lò nướng đấy.”

Sabina đặt chiếc bánh brownie [\[17\]](#) yêu thích của Jess dưới mũi của cô. Mẻ bánh brownie cùng với cookie [\[18\]](#) vừa được nướng để chuẩn bị cho chuyến dã ngoại tại sở thú trưa nay.

Jess thò tay với lấy khay bánh, nhưng Sabina đã giật nó lại. “Ồ không. Cậu phải kể cho bọn tớ nghe tất cả mọi thứ về cuộc gặp gỡ năm phút với gã Sói ấy trước đã.”

“Thôi được,” Jess đồng ý, miệng bắt đầu chộp chộp thèm thuồng. “Nhưng tất cả số bánh trên chảo đều là của tớ.”

“Nếu bao tử cậu có thể dung nạp chúng thì dĩ nhiên thôi, bạn thân ạ.”

“Khi nào cậu mới đi lãnh hết chi phiếu đợt cuối đây?” Smitty hỏi Mace. Mace, cuối cùng cũng đã ăn uống no nê, dựa vào lưng ghế và khoác tay ra sau lưng ghế vợ anh ta, vuốt ve vai cô. “Cậu quên đi.”

“Tôi sẽ đi với cậu.”

“Quên-đi. Tôi đến đó để làm ăn. Tôi không muốn cậu lãng vãng xung quanh cô ta hết như một tên yêu râu xanh đâu.”

Bé con trong lòng anh, Đầu Đá, tên khai sinh là Marcus Patrick Llewellyn, mỉm cười và với tay nắm lấy ngón tay anh. Anh có thể cảm nhận được bộ móng vuốt bé nhỏ phía dưới làn da cậu bé. Tuy nhiên, chúng sẽ không xuất hiện cho đến khi Marcus chính thức bước vào giai đoạn dậy thì. Không cần đến bộ vuốt để phân biệt người thường với những kẻ biến hình. Cậu bé có đôi

mắt xám pha trộn xanh lá của mẹ Dez, nhưng thiên thần nhỏ bé kì diệu này - và cũng là con trai đỡ đầu của Smitty, vẫn có những biểu cảm lạnh lùng và sắt đá của một loài thú săn mồi. Giống như bố nó vậy.

Smitty cười với Dez. “Dạo này cô thế nào rồi, bạn hiền của tôi? Tôi biết, nuôi dưỡng một kẻ giống bọn tôi không dễ dàng chút nào.”

“Khá ổn. Cô bảo mẫu Báo đốm đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Nhưng lần đầu tiên nghe thằng bé gầm gừ, tôi suýt lên cơn đau tim luôn ấy chứ.”

“Cô ấy thét lên và ném thằng bé về phía tôi.”

Dez cau có mắng Mace. “Em không hề ném con trai về phía anh nhé. Em chỉ chuyền thằng bé cho anh và nhanh chóng quay về phòng vì em chỉ muốn úp mặt vào gối và thét lên cho đỡ sợ mà thôi.”

“Tôi thấy cô ấy trốn dưới gầm giường với lũ chó.”

“Em chỉ đang nhặt đồ chơi cho chúng thôi, tên khốn bồm-to này.” Cô quay lại nhìn Smitty. “Tôi chỉ cần chút thời gian để làm quen với mọi thứ mà thôi. Cậu biết đấy, những tràng gầm gừ, rít gào, rồi cả kêu meo meo như mèo nữa. Rồi tôi sẽ có thể chăm sóc thằng bé...”

“Ha ha,” Mace cười khô khốc.

“Khi nào cô mới quay trở lại Sở Cảnh sát?” Smitty cố tình hỏi, bởi vì anh rất muốn nhìn thấy cả người Mace căng cứng vì sợ hãi.

Cô thở dài. “Ngày mai. Họ yêu cầu tôi sớm quay trở lại. Nói gì mà cả bọn vô cùng tuyệt vọng. Tôi cũng định từ chối họ rồi, nhưng Mace lại bảo tôi không nên hi sinh công việc như vậy.” Cô vuốt vuốt đùi chồng mình và trao một tia nhìn thâm tình, nồng thắm sang cho anh, lạy Chúa, mỗi khi nhìn thấy ánh mắt này, Mace chỉ muốn bỏ trốn mà thôi. “Anh quả là một người chồng độ lượng đấy, anh yêu à.”

“Ừm... đúng. Cảm ơn em.”

Mace xoay sang phía Shaw, anh bắt đầu bàn tán về khách sạn, Smitty nhìn thấy Dez, Ronnie và Sissy Mae đang lén lút nhìn nhau tự mãn. “Này,” Smitty nói, “có phải cả ba cô đang... Ối!”

Mọi ánh nhìn trong gian phòng đều đổ về anh và anh phải nghiến chặt hàm răng để giải tỏa bớt cơn đau đớn đột ngột và bén nhọn truyền đến từ bàn chân tội nghiệp đang bị Dez giẫm đạp không thương tiếc dưới mặt bàn.

“Cậu bị cái gì thế hả?” Mace vồn vã hỏi thăm, như thể gã ta thật sự quan tâm đến anh vậy.

Smitty lắc đầu trong khi Dez nhẹ nhàng vươn tay đẩy vài sợi tóc lòa xòa trước mắt anh ra chỗ khác. “Tôi nghĩ cậu bé tội nghiệp này bị chuột rút rồi, đúng không nào?”

Lần này anh gật đầu, tiếng nói mắc kẹt lại giữa cổ họng khi Dez dùng gót giày giẫm mạnh vào những ngón chân bé bỏng của anh.

“Cậu lười đi săn quá đấy,” Mace trách móc, sau đó tiếp tục cuộc trò chuyện với Shaw. “Phải săn nhiều thì mới không bị chuột rút, hiểu chưa?”

Dez hôn má anh và thì thầm lời đe dọa vào tai anh, “Anh mà hé răng nói một chữ - em bảo đảm suốt đời này, họ cũng không tìm thấy xác anh.”

Sói là một sinh vật thông minh và chúng có khả năng nhận biết khi nào một kẻ săn mồi mạnh hơn chúng đang ở gần.

Smitty vẫn còn ôm thẳng bé, trông cu cậu vui vẻ ra mặt khi được nhìn thấy sự xấu xa của mẹ mình, anh hứa hẹn, “Không, không bao giờ.”

Jess thả mình lên bộ sô-pha, cạnh cô là một cậu bé mười sáu tuổi đang chăm chú đọc sách và cố gắng giả vờ cái sinh vật tên Jessie này không ngồi kế bên nó.

Cô mở laptop và khởi động máy. “Cháu không cùng mọi người đi sở thú à?” cô hỏi.

Jonathan DeSerio, hay còn gọi là Johnny, lắc đầu, đôi mắt vẫn dán chặt vào quyển sách trước mặt. Sau đó, cậu ta đột ngột ngẩng lên, giọng nói gấp gáp thấy rõ, “Trừ khi cô muốn cháu tham gia. Lần sau cháu sẽ đi.”

Trong vòng ba năm liên tiếp kể từ khi mẹ Johnny qua đời, dịch vụ trẻ em liên tục chuyển cậu từ nhà nuôi dưỡng này sang nhà nuôi dưỡng khác. Tất cả bọn họ đều không thích cậu bé này, lí do thì có lẽ chỉ những người

biến hình đồng loại mới hiểu được. Với người thường, cậu bé là một sự tồn tại kì quặc. Cũng đúng thôi. Cậu bé nào phải người thường, chỉ ít không hoàn toàn là con người.

Sau đó, Johnny được một phân khu chuyên chăm sóc những trẻ em biến hình mồ côi thuộc Dịch vụ Bảo trợ Trẻ em tìm ra. Họ định nhờ một trong những Bầy sói địa phương cứu mang cậu, nhưng lũ sói nào đồng ý. Cuối cùng, Dịch vụ Bảo trợ Trẻ em đành tìm đến Jess và nhờ Bầy của cô trông nom cậu. Dù sao họ cũng đều thuộc họ nhà chó.

Jess dĩ nhiên đồng ý ngay tắp lự. Và cô đã cố gắng làm hết khả năng để khiến cậu bé có thể hòa nhập với môi trường sống mới, nhưng sâu trong tâm tư Johnny, cậu bé vẫn sợ hãi họ sẽ lại từ chối cậu. Giống như những gia đình trước đây vậy. Johnny vẫn chưa nhận ra cậu sẽ không đi đâu cả. Họ sẽ không đột nhiên ghét bỏ và quyết định tống cổ cậu ra vệ đường. Chó hoang không hành xử như thế. Một khi bạn đã được chấp nhận, bạn sẽ vĩnh viễn là chiến hữu của họ. Khá tương tự với Mafia, ngoại trừ chuyện phải cắt máu ăn thề và giết người thuê.

“Johnny này, nếu cháu không muốn đi đến sở thú thì đừng đi, cháu không cần phải ép buộc bản thân đâu.”

“Được.”

Sau vài phút im lặng, cô lại hỏi, “Thế cháu đã nghe...”

“Không.”

“Cô không lo rằng...”

“Cháu không có.”

“Thế thì tốt rồi.”

Johnny được giáo viên vi-ô-lông của mình giới thiệu một chương trình âm nhạc mùa hè cực kì danh giá, và cậu bé đã quyết định đăng kí tham gia. Cuộc chạy đua giành suất vé tham dự cực kì khốc liệt và chỉ những nhà âm nhạc giỏi nhất mới được nhận. Jess có niềm tin cậu bé sẽ làm được, nhưng rõ ràng Johnny lại không. Nhưng không sao cả. Cô có đủ tin tưởng dành cho cả hai

người họ.

Kristan, cô con gái rượu của May và Danny, bước vào gian phòng khách, trông con bé rất dễ thương với chiếc áo khoác màu hồng viền lông, một chiếc váy ngắn và quần leggings [\[19\]](#) dài để giữ ấm.

Kristan nhìn xuống Johnny. “Cậu vẫn còn ngồi ở đây sao?”

“Không,” cậu ta không thèm liếc mắt nhìn con bé một cái, giọng nói mang ý giễu cợt rõ rệt. “Đây chỉ là hình ảnh ba chiều của tôi thôi. Tôi vẫn còn ở Utah [\[20\]](#) đấy.”

Jess khịt mũi. Cho đến giờ phút này, Kristan là người duy nhất có thể khiến Johnny trở nên cởi mở và hòa đồng hơn. Phương pháp của cô bé chính là chọc giận đối phương, nhưng lạy Chúa, một khi Ngài đã muốn cách thức này hiệu nghiệm thì dù thế nào nó cũng sẽ hiệu nghiệm thôi.

“Lúc lũ nhóc kia đi đến sở thú thì cậu ta cũng đang ngồi ngay cái vị trí này đấy ạ,” con bé bắt đầu mách lẻo với Jess.

“Thế tại sao cháu không đi?”

“Gì cơ ạ? Cháu quá trưởng thành để làm chuyện đó rồi.”

“Chẳng ai quá trưởng thành để đến sở thú cả.”

Kristan đảo tròn mắt. “Sao cũng được. Cháu đi đến nhà hàng đây. Đi cùng không?”

Jess nhìn sang Johnny nhưng hình như cậu bé vẫn chưa nhận ra Kristan đang mời cậu. Cô dùng khuỷu tay huých vào sườn mặt cậu và Johnny giật nảy người lên. “Hả?”

Chẳng trách sao Jess lại thích thằng nhóc này đến vậy, cậu ta đúng là phiên bản nam của cô mà.

“Nhà hàng,” Kristan đẩy. “Ăn tối thôi. Có bánh mì kẹp thịt này. Khoai tây chiên này. Rất rất nhiều sốt cà chua nữa. Sau đó, ta có thể đến khu trò chơi điện tử hay xem bộ phim nào đó. Trừ phi cậu muốn chui rúc ở đây cùng với những cụ già.”

“Cháu biết dì có thể đánh cháu không thương tiếc mà, đúng không? Đừng

về trễ quá đấy,” Jess nói, ánh mắt cô sắc lẹm, nhưng đổi lại cô chỉ nhận được cái đảo-tròn-mắt-tặng-kèm-tiếng-thở-dài- đầy-ngao-ngán của lũ oắt con... e hèm... lũ trẻ con này mà thôi.

“Dạ vâng, thưa mẹ.”

“Đi cũng được thôi.” Johnny nhìn Jess và cô chỉ nhún nhún vai.

“Tùy cháu thôi, nhóc à.”

Johnny vẫn chưa quyết định được, cậu nhóc đứng dậy nhưng bàn tay vẫn ôm chặt quyển sách.

“Cậu định đem quyển sách đó đến nhà hàng thật á? Tớ bảo đảm với cậu, tớ thú vị hơn mấy quyển sách cũ kĩ, dở hơi này nhiều.”

“Này!” Jess cảnh cáo. “Cháu ăn nói cho cẩn thận nhé. Quyển sách này chính là Chúa tể của những chiếc nhẫn đấy.”

“Nỗi ám ảnh với tộc tiên của dì đúng là không lành mạnh chút nào.”

Johnny vẫn đơn giản đứng đó với vẻ mặt ngây ngốc, và Kristan lại thở dài ngán ngẩm, cô bé giật quyển sách ra khỏi tay cậu và ném về phía Jess. “Tớ sẽ giới thiệu vài cô nàng cho cậu quen. Bảo đảm quyển rũ hết chỗ chê.”

“Kristan Jade!”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Kristan nắm lấy tay Johnny và kéo cậu đi về phía cửa trước. “Gặp lại sau nhé, dì Jess.”

Johnny quay đầu lại nhìn Jess, và cô cảm thấy vô cùng vui vẻ khi nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt rành rành của cậu. Không hoang mang, không tuyệt vọng, chỉ là Johnny không thể xóa nhòa nỗi sợ hãi trước những kế hoạch của cô Chó hoang ngạo mạn này. Đúng là tiến bộ rõ rệt.

“Chơi vui nhé,” Jess nói với theo trước khi tiếp tục cúi mũi vào laptop của mình. Bầy của cô đã khóc lóc thảm thương - đúng vậy, là khóc lóc thảm thương - khi cô nói sẽ vào văn phòng làm việc. Vậy cô thỏa hiệp như thế nào? Làm việc trên ghế sofa. Chứ ít như thế, cô còn có thể nhập hội ăn đêm cùng bọn họ.

Jess không rõ đã đắm mình trong công việc bao lâu, đột nhiên, cô nghe

tiếng điện thoại vang lên inh ỏi. Có lẽ Johnny hay Kristan đang gọi về, thế nên cô lập tức bắt máy.

“Jess nghe đây.”

“Này.”

Cô cau mày. “Này... là ai vậy?”

“Là Smitty?”

Jess nhăn nhó mặt mày. Đúng là lì lợm như một con đĩa cắn mãi không buông vậy. “Sao anh lại có số của tôi?”

“Xin lỗi, bí mật quốc gia không thể tiết lộ.”

“Ồ!” cô nói với một giọng điệu hân hoan vui vẻ. “Được thôi.”

Cô đập máy ngay tức khắc và ném nó sang chiếc ghế bành nằm tít đằng xa. “Thằng khốn.”

Smitty nhìn vào tín hiệu kết nối bị ngắt trên màn hình điện thoại, mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

“Cô ta dám đập máy.”

Ronnie vỗ vỗ chân anh. “Tôi chắc rằng cô ta không...”

“Đập máy của tôi!”

Brendon Shaw cười ngặt nghẽo. “Nói thật lòng, trước đây tôi chưa bao giờ chú ý đến Jessica Ward cả. Nhưng giờ thì... tôi phải nói tôi bắt đầu thích cô ta rồi đấy.”

Ronnie đâm vào tay bạn đời của mình và nói với anh, “Anh còn nhớ những lần thảo luận của chúng ta về thời khắc thích hợp để phát biểu và không phát biểu trước mặt những người nhà Smith không? Đây chính là điển hình của thời khắc không thích hợp để phát biểu đấy.”

Smitty nhìn cô em gái đang nhàn nhã tựa lưng vào chiếc ghế da êm ái. Căn hộ của Brendon Shaw được trang bị những món nội thất rất lớn và thoải mái, và mặc cho bọn Mèo có bức bối như thế nào thì, những chú Sói vẫn rất thích ghé qua thư giãn bất cứ khi nào họ thích.

“Tôi là Bobby Ray Smith,” Smitty trần thuật đơn giản với đồng loại của mình.

“Đúng vậy,” Sissy đồng ý. “Nhưng rõ ràng là Jessie Ann bé nhỏ chẳng xem đây ra cái thá gì.”

“Tôi biết,” Shaw vừa nói vừa cười nắc nẻ. “Hãy cùng tôi đi quanh phòng và hô to tên hai ta lên nhĩ. Vì biết đâu thay đổi được gì thì sao?”

“Chúa ơi, anh đúng là một tên chó chết mà,” Smitty gầm lên, anh đang muốn tìm một bao cát trút giận và có vẻ như đã có một người tự nguyện rồi đây.

“Ồồồồ. Quả là những lời nói hùng hồn được thốt ra từ miệng một kẻ vừa bị từ chối bởi một cô chó lông xoáy Nam Phi.”

Ronnie thở dài. “Anh không biết lúc nào nên ngậm miệng cả.”

Smitty đứng dậy. “Còn có gì muốn trăn trối với tôi không, thằng ranh?”

“Không hề.” Shaw đứng lên theo. “Tôi cũng giống như cô gái không có bất kì tình cảm nào với anh thôi, giữa hai ta không có bất kì thứ gì đáng nói cả.”

Smitty bấm bung bộ vuốt của mình ra và anh cảm giác được những chiếc răng nanh sắc nhọn đâm vào cổ mình, thứ cuối cùng anh nghe được chính là tiếng thét của Ronnie Lee, “Smitty, đừng đâm vào mặt chồng em!”

"Không."

Smitty nhìn gã sư tử vừa lên tiếng. "Không gì cơ? Tôi đã nói gì đâu nào. Cô làm chứng đi, Mindy?"

Mace liếc sang trợ lí của họ. "Đừng lôi cô ấy vào chuyện này."

Mindy, một nàng báo đốm cực quyến rũ được chính tay em gái anh thuê, lắc đầu. "Hai anh vẫn còn có thời gian tranh cãi với nhau sao?"

"Cậu ở lại đây cho tôi," Mace lặp lại lần nữa.

"Sao anh cứ muốn đi?" Mindy vừa hỏi vừa lôi một tập tài liệu ra khỏi bàn làm việc. "Anh ấy đi lấy chi phiếu chứ có phải đi đến nhà chứa đâu."

"Nó chỉ muốn xem thử liệu có phải Jessica Ward đã thật sự hết tình cảm với nó hay không thôi."

Mindy khịt mũi. "Cô gái đó giàu sụ luôn mà. Không," Mindy huých toẹt mọi suy nghĩ của mình, "cô ta không còn tình cảm gì với anh đâu."

Smitty vờ vĩnh đặt tay lên ngực. "Mindy, cục cưng của anh, em không cần phải ghen tị đâu. Trái tim của anh thuộc về em mà."

"Vợ tôi vô cùng cảm kích tấm lòng của cậu."

"Cậu sẽ không đi đâu cả," Mace nhấn mạnh lần nữa. "Jessica Ward có thể giới thiệu cho chúng ta một số khách hàng cao cấp. Tôi không muốn cậu và cái máu dâm dê của cậu phá hoại mối làm ăn của tôi."

"Thôi nào, thằng quỷ sứ, cậu nặng lời quá rồi đấy."

Mace nheo nheo mắt. "Nghe này, anh bạn nông dân của tôi, cậu sẽ không đi đến đó và tôi nói lần cuối đấy."

“Thật sao? À, nếu cậu đi rồi thì có nghĩa là, tôi đã rảnh rồi và có thể gọi điện thoại cho Dez yêu quý, thay cậu bày tỏ tình cảm nồng nàn với cô ấy, cô ấy sẽ biết cậu cần cô ấy như thế nào, cậu thích món thịt om nhiều ra sao và tôi cũng sẽ thổ lộ cả những tâm sự thầm kín, thầm kín nhất trong cậu, chẳng hạn như ước vọng có được một cô vợ nhỏ đảm đang việc nhà mỗi khi cậu đi vắng. Một cô vợ nhỏ luôn ngóng trông cậu về nhà. Vì. Cậu. Cả. Đây.”

“Được rồi, mẹ kiếp! Cậu có thể đi theo tôi.” Mace nghiêng răng kèn kẹt. “Cậu... thẳng khốn nạn.”

Mace lao ra ngoài và Smitty lượn lờ ngay sau lưng anh.

“Anh cũng xấu tính thật đấy,” Mindy nhẹ giọng cười.

“Có một số việc phải tự thân vận động mới được, cưng à.”

Vì anh đã lên quyết tâm phải gặp lại Jessie Ann Ward. Và không có chuyện gì, đặc biệt là con mèo to xác và cái bồn này, có thể ngăn cản anh cả.

Tòa nhà văn phòng của công ty Kuznetsov nằm ở giữa Greenwich Village [\[21\]](#). Một mảnh đất vàng, giá trị chỉ có tăng chứ không bao giờ giảm. Những người thuộc loài Chó hoang đã cải tạo nơi đây, từ một nhà kho nhiều tầng cũ kĩ lúc trước thành khu văn phòng xịn nhất trong bán kính hai mươi lô nhà chung quanh. Mỗi tầng tiếp nhận một nghiệp vụ khác nhau của doanh nghiệp, nhưng tầng cao nhất thuộc riêng về Bầy. Chỉ những người được mời mới có thể đến thăm tầng này. Bầy của họ sẽ không cho phép người thường có cơ hội nhìn thấy được những thứ họ không nên thấy. Vì vậy, nếu như tên bạn không nằm trong danh sách khách mời dưới quầy lễ tân, đừng mơ tưởng đặt chân lên tầng này.

Giờ cơm đã đến, cả Bầy của Jess đang đứng trước văn phòng, đồng thanh hát vang ca khúc “Feelings” [\[22\]](#) cho đến khi cô cùng họ ăn trưa, Jess bắt buộc phải tạm gác mọi thứ và theo họ đến nhà ăn. Tàn nhẫn nhưng rất hiệu quả. Thế nên, trong khi Phil đang chơi game trên máy tính, May và Sabina đang tìm xem những trang web đen, Danny đang giữ chặt dây xích của lũ chó, giục chúng chạy quanh căn phòng để mượn lực đẩy đó mà lướt ván theo tốc độ

của chúng, thì Jess lại lặng lẽ ngồi ăn yến mạch trộn cá ngừ, tay lóc cóc gõ e-mail trên máy tính.

“Danny,” Jess gọi với theo cái kẻ vừa bay vèo qua trước mặt cô, “tài khoản của Bander thế nào rồi?”

“Weasel bảo rằng cậu ta có thể vượt qua tường lửa của họ trong vòng chưa đến ba mươi phút. Dễ như trở bàn tay.”

“Gọi Weasel vào đây. Tớ muốn nói chuyện với cậu ta.” Weasel không phải là một con chồn thật sự, anh ta chỉ là một con người bình thường có khả năng đột nhập vào bất cứ thứ gì anh ta muốn. Jess đã hiểu được đạo lí này từ rất sớm, thêm một người bạn còn hơn thêm một kẻ thù, cách tốt nhất để ngăn chặn bọn hacker khỏi hệ thống an ninh của công ty cô chính là trực tiếp hợp tác với bọn chúng. Các hacker thường cũng chẳng đòi hỏi gì nhiều - tiền lương chỉ là phù du, đôi khi chỉ cần vài chai tequila hay Jack Daniels [\[23\]](#), hoặc thiết bị máy tính cũng đủ làm họ vui lòng. Và dù những kẻ giàu có hợm hĩnh mới là nguồn thu nhập chính của cô, nhưng so với các cậu ấm cô chiêu này thì Jess lại hợp với những một sách con người hơn, cả nam lẫn nữ.

“Dắt lũ chó đi dạo đi, Danny. Ai bảo cậu lợi dụng chúng để mua vui như thế chứ.”

“Rồi, tớ đi ngay đây.”

Lũ chó chạy vòng quanh cái bàn nằm tuốt phía sau căn phòng của Sabina và vụt chạy về lối đi cuối cùng, hướng đến cánh cửa trước đang rộng mở. Thế quái nào Danny lại có thể điều khiển lũ chó nhuần nhuyễn vậy được nhỉ. Dĩ nhiên, với bản tính vụng về bẩm sinh của Jess, trượt ván với lũ chó là một trong những con đường ngắn nhất giúp cô bó bột cho cả hai tay.

Cô nhìn cách Danny thành thạo cúi người xuống để sức cản của gió không làm lũ chó chậm lại. Trượt ở tốc độ cao thêm vài mét nữa, thả chậm lại khi ra khỏi cửa, với vận tốc thông thả này thì Danny và lũ chó có thể nhẹ nhàng lướt vào thang máy.

Nhưng Jess lại đột ngột cảm nhận được nỗi khiếp sợ của lũ chó cuộn trào

mãnh liệt khi chúng chỉ còn cách hành lang khoảng ba mét. Và rồi hai chú chó vụt chạy về hai phía khác nhau. Động tác của chúng quá bất ngờ và dữ dội, khiến cho Danny bị giật ngược ra đằng sau và rơi khỏi chiếc ván trượt. Vật thể xui xẻo ấy bị hất văng lên trời, đảo một vòng duyên dáng trên không và cuối cùng, nện ngay vào đầu người đàn ông xa lạ đang rảo bước vào phòng.

Kinh nghiệm trước đây của Bobby Ray Smith đã chứng minh, với khuôn mặt điển trai và miệng lưỡi ngọt ngào này, anh có thể đi vào hầu hết tất cả những nơi mà anh muốn. Nhất là khi nàng tiếp tân nơi đây vẫn còn phòng không chiếc bóng. Thế nhưng, cô nàng xinh đẹp với làn da bánh mật và giọng nói ngọt ngào này lại không bị anh mê hoặc. Cô không hề hành xử khiếm nhã với anh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn sắt đá ngăn cản anh đi vào bên trong.

“Tôi rất xin lỗi ngài, nhưng tên ngài không nằm trong danh sách,” cô ta nói rất rõ ràng, rành mạch. “Không, không thể gọi điện. Họ sẽ cho tên ngài vào danh sách nếu họ muốn nói chuyện với ngài,” cô ả không hề khoan nhượng tí nào. “Tôi thật sự lấy làm tiếc, thưa ngài.”

Sau mỗi câu nói là một nụ cười niềm nở với hàm răng trắng bóng hoàn hảo.

Hiển nhiên, Smitty không hề thuộc tí người dễ bỏ cuộc. Anh vẫn đang cố nghĩ cách thuyết phục cô ta cho anh lên tầng trên cùng thì đúng lúc này, thang máy đình một tiếng bật mở. Mace Llewellyn xuất hiện, đầu bị thương và vẫn đang chảy máu ròng ròng. Người đỡ anh đi vào đại sảnh là một cô Chó hoang nhỏ nhắn và vài thành viên khác của Bầy.

“Chuyện gì đã xảy ra thế này?”

“Chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn thôi!” Chỉ ít cô ta còn biết hoảng loạn trước tình huống này. Tuyệt lắm, trông cô giống hệt Jessie Ann trong trí nhớ của anh rồi đấy. Quý bà Jessica Ward hào nhoáng, tinh tươm, tẻ nhạt của thứ Sáu và thứ Bảy đã biến mất, thay vào đó là nàng một sách xinh đẹp “Tớ vẫn còn cột tóc đuôi ngựa đây này” luôn ngự trị trong trái tim anh suốt thời gian qua. “Bọn tôi quên khuấy mất chuyện Mace đến đây lấy chi phiếu đợt cuối

cùng.”

Smitty bước ra phía trước, tỏ ý muốn cả bọn tránh ra, tay anh nắm lấy một nhúm tóc to của Mace. Anh nâng đầu của con mèo to xác lên và quan sát cẩn thận. Tuy vẫn chưa hoàn toàn bất tỉnh, nhưng Mace cũng gần như đờ đẫn với ngần ấy máu loang lỗ khắp khuôn mặt. “Ồi chao, Thánh Thần ơi. Cô nói đi, cô đã đập anh ta với thứ quái gì vậy hả?”

Jess nuốt nuốt nước bọt. “Một tấm ván trượt.”

“Cái gì cơ?”

Cô lắc đầu và đi nhanh về phía trước. “Anh cần phải mang anh ta đến bệnh viện ngay. Anh ta bất tỉnh cũng đã vài phút rồi đấy.” Cô bước ra khỏi tòa nhà và liếc nhìn xung quanh. “Xe của anh ở đâu?”

“Ở đó.”

“Đó là nơi ‘cắm đầu xe’ cơ mà.”

“Cô muốn tranh luận chuyện ấy với tôi vào lúc này sao?”

Smitty mở cửa xe từ xa. Anh nắm lấy áo khoác của Mace, đỡ anh ta ra khỏi người Jessie và nhét vào trong xe, động tác mạnh bạo khiến người đàn ông phải bật tiếng rên rĩ.

Bầy của Jessie nhanh chóng quay trở lại đại sảnh ấm áp và quan sát mọi thứ từ sau lớp cửa kính, để Jessie một thân một mình đứng giữa tiết trời lạnh giá. Cô vận vẹo ngón tay của mình. “Tôi thật sự rất xin lỗi vì chuyện này.” Cô nhìn Mace. “Chúa ơi, có khi nào anh ta sẽ bị chấn thương sọ não vĩnh viễn không?”

“Nó có bị thế thật thì cô cũng chẳng thể biết đâu.”

Cô giận dữ trừng mắt nhìn Smitty. “Đây là lúc nào rồi mà còn đùa hả?”

“Nếu như cô đã lo lắng như thế” - anh mở cửa sau của chiếc xe ra - “thế thì đến bệnh viện cùng bọn tôi đi.”

“Hả?” Cô ngoảnh đầu lại nhìn Bầy của mình trước khi lắc đầu quầy quậy. “Không. Không. Không cần thiết.”

“Cô muốn anh ta tự thanh toán tiền viện phí à?”

“Tất nhiên là...”

“Vì cá nhân tôi cũng không thích dính dáng đến tòa án và kiện tụng chỉ bởi vì một sự cố nhỏ nhỏ như thế này.”

“Gì cơ? Anh định kiện...”

“Nào, nào, đừng à. Giờ hãy chữa trị cho Mace trước đã.” Smitty cố gắng dùng ánh mắt nghiêm chỉnh và tha thiết nhất nhìn cô. “Sức khỏe của anh ta mới là điều quan trọng nhất.”

“Nhưng...”

Smitty đẩy cô vào ghế sau chiếc xe tải và đóng cửa lại, yên lặng tận hưởng món hời từ trên trời rơi xuống này. Đúng, bạn thân nhất của anh đã bị thương, nhưng nếu muốn chiến dịch hoàn thành thì hi sinh đổ máu là điều không thể tránh khỏi.

Anh cũng không rõ mọi chuyện đã xảy ra như thế nào. Giây trước anh còn ở trong thang máy, hướng đến tầng cao nhất của hội sở Bảy Chó hoang để lấy tấm chi phiếu đợt cuối cho phi vụ công ty vừa hoàn thành tuần rồi, trong lòng còn đang âm thầm cười nhạo thằng ranh Smitty bị chặn lại dưới sảnh. Giây tiếp theo, anh nằm bệt dưới sàn, bên trên là đám người đang chăm chăm nhìn vào anh, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Hai giờ sau, anh vác theo gương mặt bị khâu chẳng chịt nhìn cảnh Desiree đang nổi cơn thịnh nộ, một gã Sói trưởng thành bị cô vợ yêu của anh dồn vào phía góc tường.

Phải thừa nhận, Mace rất thích tiết mục này.

“Nói, lúc ấy anh đang ở cái chốn quỷ tha ma bắt nào hả?”

“Ờm...” Tay Smitty nằm trong túi trước của quần jean, cặp mắt sói lia sang phía Mace. Chúng to tròn, ngu ngốc và tràn ngập thông điệp cứu mạng, nhưng Mace chỉ nhăn răng ra cười, mặc kệ những vết khâu rằn rặt trên da mặt.

Khi Dez ngoảnh lại nhìn Mace, khuôn mặt anh lập tức nhăn nhó, biểu lộ sự đau đớn bản thân đang phải gánh chịu.

“Nhìn chồng tôi đi!” Cô đẩy vai Smitty. “Nhìn cái gương mặt ấy đi!”

“Vài ngày nữa sẽ lành lặn thôi mà.”

Ồồồồ. Câu trả lời sai rồi.

Dez xoáy đôi mắt xanh-xám duyên dáng của mình vào gã Sói chết tiệt này và Mace vui vẻ nhìn Smitty làm ra những hành động bất cứ một con thú săn mồi khôn ngoan nào cũng sẽ làm trong những tình huống như thế này...

Lên kế hoạch bỏ trốn.

“Cũng sẽ lành lặn thôi à? Anh có biết mình đang nói cái gì không?”

“À thì...”

“Nếu như anh ấy không chỉ bị rách da đơn giản như vậy thì anh tính sao đây hả? Nếu lúc đó có người chĩa súng vào đầu hoặc kề dao vào cổ anh ấy thì sao?”

“Ừ, nhưng...”

Cô bước đến gần hơn. Một người phụ nữ chỉ cao đến cằm Smitty, thế mà lại có thể làm cho bất kì gã đàn ông nào cũng phải e sợ. Sau khi cô có con, Mace thật sự sợ rằng đứa bé sẽ bào mòn đi sự sắc sảo nơi cô. Nhưng Dez của anh, chỉ mới quay trở lại Sở Cảnh sát có một ngày mà đã mạnh mẽ hơn. Cũng càng nguy hiểm hơn.

Mace cảm thấy cô thế này quả thật quyến rũ hết chỗ nói.

“Tôi cứ tưởng cả hai anh phải bảo vệ lẫn nhau trong khi công tác. Tôi cứ nghĩ anh sẽ bảo vệ anh ấy.”

“Đúng, nhưng anh là vua của rừng rậm cơ mà.”

Mace nhìn đôi mắt anh yêu muốn chết kia nheo lại một cách nguy hiểm. Đôi tay cô siết lại thành nắm đấm. Và Mace biết Dez luôn mang theo ít nhất hai khẩu súng bên người.

Smitty nuốt nước bọt, có lẽ đang tính toán xem giữa anh và Dez thì ai sẽ là người nhanh hơn - tất nhiên Mace tin vào vợ yêu của mình cũng như khả năng rút súng của cô. Đột nhiên, cửa phòng bệnh bật mở và Smitty chớp lấy thời cơ.

“Đây không phải là lỗi của tôi.” Anh ta chỉ vào cô nàng Chó hoang vừa bước vào. “Là do cô ta cả đấy.”

Dez xoay người lại, nhìn chăm chăm vào Jessica Ward đang đứng ở đó. Một phút đồng hồ sau, cả hai người phụ nữ cười rạng rỡ, hét lên đầy phấn khích và lao vào nhau, một cái ôm nồng ấm cứ như vậy được hiện thực hóa.

“Jess!”

“Dez! Ôi, Chúa ơi, cô gái. Cậu thế nào rồi?”

“Tớ khỏe. Rất khỏe.” Dez lùi lại. “Nhìn cậu đi này, Quý Cô Giàu Sụ Và Chẳng Thèm Nhớ Đến Bạn Cũ Gì Cả.”

“Ừ, đúng rồi nhĩ. Tớ có tham gia tiệc Giáng sinh tại nhà Moriharty ấy. Sao lúc ấy không thấy cậu?”

Dez cười và hất đầu về phía Mace. “Tớ vừa cho ra đời tên quý nhỏ của anh đấy.”

Jess há hốc miệng vì kinh ngạc. “Cậu đã làm mẹ rồi à?” Kèm theo đó là một tràng hú hét với âm độ kinh khủng khiến cho cả Smitty và Mace phải đau khổ mà bịt lỗ tai lại.

Khi Mace một lần nữa hồi phục thính giác, cả hai người phụ nữ đã chúi đầu vào chiếc ví của Dez và những tấm ảnh của Marcus - cùng với bầy chó ngu ngốc của cô. Anh liếc nhìn Smitty, gã đang chép miệng mắng anh, “Thằng khốn.” Mace giơ ngón giữa [\[24\]](#) lên để đáp trả.

“Thế chuyện gì đã xảy ra?” Dez hỏi sau khi cả hai người đã hoàn thành công cuộc bày tỏ tình cảm với Marcus đáng yêu và những con chó ngốc nghếch ấy.

“Bobby Ray nói đúng đấy,” Jess thừa nhận. “Là tại tớ cả. Tớ quên mất hôm nay Mace có hẹn lên văn phòng, và giờ ăn trưa nào thì Danny cũng vừa lướt ván vừa điều khiển lũ chó chạy lòng vòng chung quanh. Tiết mục yêu thích của bọn họ đấy. Nên khi một con sư tử đột nhiên xuất hiện trong văn phòng, cả bọn bị dọa đến điếng người luôn.”

Dez chĩa ánh mắt lên án sang phía Mace. “Anh dọa bầy chó của cô ấy?” cô hét âm lên.

“Khoan đã. Sao chuyện này lại trở thành lỗi của anh rồi?”

Jess vẫn đứng trong phòng bệnh, râm ran trò chuyện cùng Dez cho đến khi hai gã sư tử khác tiến vào. Cả hai liên tục chế giễu Llewellyn không thương tiếc, và một trong số họ là người quen cũ của cô: Brendon Shaw. Cô đã từng

có vài cơ hội hợp tác cùng anh ta, họ cũng gặp nhau tại những sự kiện tiệc tùng và vùng đất tại Long Island mà Bảy của cô vô cùng yêu quý lại nằm ngay cạnh lãnh thổ của Marissa Shaw và Đoàn linh cầu nhà Stark.

Em trai của Shaw cũng đi cùng. Vóc người anh chàng này không cao to bằng nhưng mức độ đẹp trai thì không hề kém cạnh. Họ chưa gặp mặt nhau bao giờ, nhưng trông anh ta cũng dễ chịu đấy chứ.

Nhưng vấn đề không nằm ở hai anh em này mà là bó hoa Brendon mang đến cho Mace. Chắc chắn trăm phần trăm đây là một trò đùa, nhưng Jess thật sự cười không nổi. Cô bị dị ứng vô cùng nghiêm trọng với hoa. Trong ba lô của cô luôn có những chiếc túi nhỏ chứa thuốc dị ứng, chai xịt mũi và cả máy hô hấp để đề phòng trường hợp xấu nhất xảy ra, tất cả đều được đặt tại những nơi dễ với tới. Rủi thay, hôm nay cô lại không mang theo ba lô hoặc áo khoác bên mình. Vì thế, nếu như cô không chạy ra khỏi phòng trong vòng chín mươi giây tiếp theo thì đời cô có thể xem như đã tàn.

Jess không hề lãng phí một giây nào, cô nhanh chóng chào tạm biệt Dez, hứa hẹn sẽ đi ăn trưa hoặc ăn tối cùng cô ta và sau đó, lủi đi mất dạng.

Cô ấn nút gọi thang máy và kiểm tra e-mail từ điện thoại di động. Cánh cửa mở ra và cô bước vào bên trong. Sau khi ấn nút đi xuống tầng trệt, cô lại say sưa nhìn vào chiếc điện thoại. Hồi âm khiếm nhã của một gã khách hàng láo xược khiến Jess giận sôi máu, và cô lập tức gửi trả một đoạn e-mail cũng độc địa không kém. Cô nhấn nút gửi đi, sau đó mới chợt nhận ra rằng cửa thang máy vẫn luôn im ỉm suốt từ nãy đến giờ. Cô ngẩng đầu lên và phát hiện số tầng hiển thị trên thang máy chưa hề thay đổi.

“Cuối cùng cũng nhận ra rồi à.”

Bị giọng nói trầm thấp - lại còn cố tình bị kéo dài ra - làm cho giật mình, Jess găm gù và nện lưng lên bức tường đối diện cửa thang máy. “Lạy Chúa, Đức mẹ Maria và Thánh Joseph! Đừng có hù dọa tôi như thế chứ, Bobby Ray!”

“Xin lỗi cưng. Tôi không có ý định dọa cô đâu. Nhưng tôi vẫn không thể

nào hiểu nổi vì sao cô lại không thể phát hiện ra có người đang đứng bên cạnh cô. Giống loài của ta có những khả năng hơn người mà.”

“Tôi đang tập trung giải quyết vấn đề.”

“Tôi nhìn thấy mà. Thánh thần ạ, những ngón tay bé nhỏ ấy di chuyển nhanh thật.”

“Chúng không hề bé nhỏ nhé.”

Anh nắm lấy ngón trỏ phải của cô và nâng cả bàn tay lên. “Hệt như tay của yêu tinh vậy.”

Jess cố gắng lờ đi cảm xúc tuyệt vời đến từ những ngón tay chai sần của gã đàn ông này và giật tay lại. Đã gần ấy năm rồi - và với chiều cao gần một mét tám tuyệt vời của cô - Smitty vẫn còn gọi cô là nhỏ bé. Tất nhiên, so với mấy đồ vật mà anh ta gọi là nữ Sói thì...

“Chúng không giống tay của yêu tinh chút nào! Nói, vì sao anh cho dừng thang máy lại hả?”

“Cô vẫn còn mắc chứng dị ứng với hoa như ngày trước nhỉ,” những lời nói của anh ta khiến cô choáng váng, không ngờ bấy nhiêu năm rồi mà anh vẫn còn nhớ rõ. “Vì vậy nên cô mới bỏ đi khi vẫn chưa kịp nói chuyện với tôi?”

“Nói chuyện với anh?”

“Ừ, cô còn nhớ không? Tôi đã bảo muốn nói chuyện với cô rồi đấy.”

“Được rồi.” Cam chịu trước số phận, Jess chờ đợi anh ta mở lời nói điều gì đó. Ba phút sau, hai người vẫn còn trợn trừng mắt trong im lặng, và cô nhận ra rằng ước mơ nhỏ nhoi ấy chẳng thể thành hiện thực đâu. “Vậy anh muốn nói về chuyện gì đây, Bobby Ray?”

“Thứ nhất, cứ thoải mái gọi tôi là Smitty. Giờ ai cũng gọi tôi thế cả. Và thứ hai, tôi muốn nói về cô.”

“Nói cái gì về tôi?”

“Tôi muốn biết cô đã làm gì trong suốt khoảng thời gian này. Cô đã đi đâu. Cô đến đây bằng cách nào.”

Cô trở nên bối rối và hỏi, “Vì sao?”

“Vì tôi quan tâm đến chuyện này.”

Jess nhanh chóng lắc đầu. “Không.”

“Không?”

“Không.”

Cô ấn nút mở cửa thang máy và định bước ra, nhưng Bobby Ray - Smitty - lại ấn nút và cánh cửa tiếp tục đóng lại.

“Anh đang làm cái gì thế?”

“Cố gắng nói chuyện với cô.”

“Tôi đã bảo không.”

“Vì sao?”

“Em gái anh có đang ở đây không?”

“Có, nhưng...”

“Và cả Ronnie Lee Reed?”

“Ừ, cô ta...”

“Vậy tôi không còn gì để nói nữa.”

Cô lại ấn nút thang máy một lần nữa, Smitty cũng thế. “Họ thì có dính dáng gì đến chuyện này chứ?”

“Chúng khiến cho cuộc sống của tôi chẳng khác gì địa ngục cả. Tôi chỉ biết là, các người luôn bẫy tôi vào những trò đùa quái ác. Tôi sẽ phải đi lang thang trên những con phố như Carrie [\[25\]](#) trong bộ váy dạ hội dính đầy máu lợn.”

Smitty lắc đầu. “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Phải, tôi biết. Chúng ta đã bao giờ nói cùng một ngôn ngữ đâu.”

“Ý cô là tiếng Anh?”

“Không, đồ mọt sách. Giờ thì tôi phải đi đây...” Cô lại ấn nút thang máy. Và anh tiếp tục ấn nút đóng một lần nữa. “Anh thôi cái trò đó đi có được

không!”

“Vậy thì cô cũng ngừng lãng tránh tôi đi.”

Jess cảm nhận được một ngọn lửa giận dữ bốc lên khi cô bị nhốt trong một chiếc hộp nhỏ hẹp cùng với cái gã testosterone [\[26\]](#) tràn cả não này, tay cô bắt chéo lại trước ngực và đứng dạng cả hai chân ra. “Anh muốn gì đây, Smith?”

Anh nhìn cô một lúc lâu trước khi mở miệng, “Tôi muốn mời cô đi chơi.”

“Đi chơi?”

“Jessie Ann, chúng ta đã từng là bạn mà. Tôi muốn tiếp tục tình bạn ấy.”

“Bạn?” Giờ thì đến lượt Jessie trừng mắt. “Anh đang gài bẫy tôi. Em gái anh bày kế hoạch cho anh hành động à? Lại muốn tra tấn con Chó hoang này hay sao? Cho Cá Đù?”

“Tôi không biết nó lại gọi cô như vậy. Và con bé không hề liên quan gì đến chuyện này. Tôi đang nói tôi và cô cùng nhau hẹn hò thôi.”

“Quên đi.”

“Vì sao?”

“Vì tôi không phải là một con ngốc.”

“Jessie Ann...”

“Jessica. Hoặc Jess. Không ai gọi tôi là Jessie Ann cả.”

“Ngoại trừ tôi.”

“Nghe này, một là anh thả tôi ra khỏi nơi này, hai là tôi sẽ hét lên cầu cứu, anh muốn thế nào?”

“Nếu như cô không muốn đi chơi với tôi, được thôi. Nhưng cô phải nhớ rằng tôi không hề gài bẫy gì cô hết. Tôi sẽ không làm chuyện ấy với cô, Jessie Ann. Trong số tất cả những kẻ mà tôi quen biết, cô phải là người hiểu điều này rõ nhất chứ?”

Smitty đưa tay ấn nút một lần nữa và bước ra khi cánh cửa vừa chồm mở. Jess nhìn theo bóng lưng anh ta và sau một tiếng thở dài đầy ngán ngẫm, cô bước theo sau.

Smitty vẫn tiếp tục bước đi và tảng lờ tiếng thở dài ấy, “Smitty. Chờ đã.”

Bắt buộc phải sử dụng đến biện pháp cuối cùng và vận dụng nó để dụ người phụ nữ khó tính này làm theo ước vọng của mình, Smitty bỏ đi trong tổn thương. Em gái anh chưa bao giờ mắc bẫy, nhưng lần nào anh cũng thành công gạt được Ronnie Lee.

Anh tiến về phía Brendon và Mitch, cả hai đang đứng quây lấy một cái máy bán hàng tự động cách đó không xa, nhưng anh không hề ngạc nhiên khi bàn tay của Jessie giật lấy góc áo khoác của mình.

“Smitty, chờ chút đã.”

Anh nhướn mày với Shaw và Mitch trước khi quay sang đối diện với cô. “Sao nào?”

“Tôi không cố ý làm tổn thương anh đâu.”

“Vậy cô đã thành công hoàn mỹ rồi đấy.”

“Anh quả thật... anh nói thật à? Anh đang rất buồn bực?”

Anh chỉ nhìn chăm chăm vào cô, cố gắng giữ nguyên biểu cảm trên khuôn mặt. Anh học được cái chiêu vô địch này từ thằng quỷ Mace từ rất nhiều năm trước. Lũ mèo luôn có những kỹ năng vô cùng thú vị, nếu như bạn sẵn lòng học hỏi.

“Ôi, Smitty, tôi đâu cố tình...”

Jess ngừng lại và nhìn qua vai Smitty. Ánh mắt cô ghim vào hai con mèo đứng phía sau đang vô cùng, vô cùng, vô cùng chuyên nghiệp và chăm chú... nhìn bọn họ. Và ăn uống.

“Tôi có thể giúp gì cho hai anh không?” cô hỏi, rõ ràng đã bị chọc giận không nhẹ.

“Không,” Shaw đáp. “Bọn tôi vẫn ổn.”

“Hai người cứ nói chuyện tiếp đi,” Mitch thêm vào. “Chuyện này thú vị thật.”

“Không, những gì tôi sắp làm với khuôn mặt xinh đẹp kia mới là thú vị

kìa...”

Smitty túm lấy cánh tay Jessie và kéo cô quay trở lại thang máy. Anh đã quên bém mất tính tình cáu kỉnh của cô nàng. Một túi bánh donut [\[27\]](#) vô tội còn có thể bị cô ấy đem ra hành quyết kia mà.

“Nào, nào, Jessie. Bình tĩnh lại đi.”

“Tôi sẽ không nhin - Ồ! Sô-cô-la.” Và cứ như thế, Jessie bay phất sang bàn y tá, mắt nhìn chòng chọc vào những thanh sô-cô-la ai đó trưng ra để bày bán hộ con họ. Cô không bao giờ giận ai lâu được.

Smitty đã tốn rất nhiều thời gian mới có thể nhận ra rằng Jessie không phải một cô cún con bông xù có sở thích chónh vánh như những con chó khác, một giây trước còn ngửi mùi này mùi nọ thì giây sau đã tìm thứ gì để lót dạ. Khi đã chú tâm rồi thì Jessie tuyệt đối sẽ không bị xao nhãng bởi bất kì chuyện gì khác. Vì thế, bạn phải làm cho bản thân đủ thú vị để giữ được tầm mắt của cô, nếu không, bạn nói chưa hết câu thì cô ấy đã thả hồn sang nơi nào khác rồi.

Sau đó, anh nghĩ đến khả năng mình không còn đủ ngẫu để lôi kéo sự chú ý của Jessie Ann nhỏ bé và nghiêng răng kèn kẹt. Anh sẽ không cho phép cô phớt lờ anh như thế. Smitty muốn có câu trả lời, chết tiệt thật, và anh nhất định phải có được chúng.

Smitty đã quyết tâm, anh bước đến và dựa người vào bàn trong khi Jessie trò chuyện với cô y tá đang trực.

“Bao nhiêu thế?” cô hỏi.

“Một đô la một thanh. Lớp học của con trai tôi đang muốn tổ chức một chuyến dã ngoại đến DC [\[28\]](#) vào mùa hè này.”

Jessie cho tay vào túi quần jean và lôi một tờ mười đô ra. “Đây. Cho tôi năm thanh nhé.”

“Để tôi gửi tiền thừa lại cho cô.”

“Thôi không cần, xem như tôi tặng cho thằng bé đi.”

Cô y tá mỉm cười. “Cảm ơn cô.”

“Đừng khách sáo.”

Jessie cẩn thận xem xét những thanh sô-cô-la đang được bày trước mặt và nhanh chóng rút ra năm thanh. Cô đưa một thanh cho Smitty. “Caramel,” cô nói đơn giản.

Cô bước đi và anh nhìn trân trối vào thanh kẹo đang nằm trong tay. Cô ấy vẫn còn nhớ rõ vị yêu thích của anh sau ngần ấy năm ư? Smitty liếc nhìn những thanh còn nằm lại trên kệ. Nào là sô-cô-la với caramel và hạt điều. Rồi caramel, nougat [\[29\]](#) và hạt. Sô- cô-la sữa với caramel. Và còn vô vàn các loại khác nữa. Nhưng anh chẳng thích vị nào trong số ấy cả. Anh chỉ thích mỗi kẹo caramel được phủ sô-cô-la thôi.

Smitty chậm chậm quay đầu và nhìn theo Jessie Ann. Thật tâm mà nhìn lấy cô.

Cô ấy cao hơn một chút rồi. Có lẽ cỡ một mét bảy mươi lăm. So với sói và họ nhà mèo thì khá nhỏ con, nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu so với người bình thường. Loại quần jean cô mặc rất bình thường. Không hề trễ cạp, cũng không hề lộ quần trong. Cô mặc quần jean để thoải mái, không phải để câu dẫn người khác. Giày thể thao của cô trông khá hơn lúc trước, nhưng cô luôn thích mang chúng cho đến khi đế giày bong cả ra thì mới thôi. Chiếc áo len thun có in logo COMIC-CON [\[30\]](#) ở cả hai bên, ngày tháng ghi trên đó cũng đã gần được năm năm rồi. Và trong khi đang đứng chờ thang máy, Jessie lại im lặng thưởng tượng những thanh sô-cô-la trong tay cô là kiếm của Samurai. Vì sao anh biết ấy à? Cứ xem cái dáng đứng phiên bản rơm của cô kia kìa, bất cứ một bộ phim Mỹ tồi tệ ăn theo một ấn phẩm điện ảnh về Samurai tuyệt vời của Nhật Bản nào cũng bày ra cái dáng đứng tệ hại như thế.

Smitty không nhìn được nữa, anh nhẹ giọng hỏi, “Jessie Ann Ward, cô đang làm gì thế?”

Jessie giật nảy mình và định thần lại, cô hạ thấp cánh tay đang nắm những “thanh gươm” sô-cô-la của mình và trả lời, “Không gì cả.”

Smitty cười nhăn nhăn. Anh quên mất mình đã từng thích cô gái này như thế nào rồi. Cô thông minh nhưng lập dị, và anh luôn yêu thích cả hai khía cạnh này ở cô.

Anh sáp lại gần và nói, “Tối nay, ghé qua chỗ tôi ăn tối nhé?” Cô vừa mở miệng thì anh đã nhanh chóng hứa lấy hứa để, “Chỉ có tôi và cô thôi. Không Sissy. Không Ronnie Lee. Không ai khác.”

Gương mặt khả ái ấy nhăn nhó lại vì chủ nhân của nó vẫn chưa quyết định được. “Smitty, tôi không biết...”

Anh tiếp tục thơ thẩn quanh cô, “Sẽ có món bánh chanh tây độc quyền của mẹ tôi...”

“Có cố gắng đấy... nhưng thiếu may mắn rồi.”

“Gà chiên. Khoai lang.”

“Tôi ghét khoai lang.”

“Thôi nào, Jessie Ann. Tôi phải làm gì mới có thể thuyết phục cô đây...”

“Đừng làm anh nữa.”

Sau lưng vang lên tràng cười ngặt nghèo của cặp mèo nhiều chuyện nọ, và khi nhận được hai luồng ánh mắt sắc lẹm từ phía đường sự thì bọn họ mau chóng xoay đầu lại nghiêng cứu máy bán nước ngọt.

Jessie thả tầm mắt về lại trên người Smitty. “Nghe này, tôi biết anh đã quen thói muốn gì được nấy, nhưng tôi không có tâm trạng để đùa với anh. Tôi có rất nhiều...” Điện thoại rung lên, cắt ngang những lời cô sắp nói. “Chết tiệt.” Cô liếc nhìn tên người gọi. “Tôi phải đi đây.”

Cô ấn nút gọi thang máy. Cánh cửa mở ra trong tích tắc và Jessie bước vào trong. “Rất vui khi được gặp lại anh, Smitty. Vấn đề liên quan đến các hóa đơn viện phí của Mace, cứ gọi đến văn phòng bọn tôi. Anh sẽ được cho vào danh sách điện thoại - và chỉ thế thôi.”

Smitty nhìn cánh cửa thang máy đóng sầm lại. Cô ta nghĩ mọi thứ sẽ dễ dàng như thế sao?

“Bị thất sủng rồi!” Mitch nhận xét sát bên tai anh.

“Bị lừa đi trắng trợn rồi,” Brendon thêm vào. “Chắc hẳn lòng phải đau như cắt luôn ấy nhỉ? Sâu trong nội tâm ấy.”

Đúng, anh có thể đồng ý, nhưng thế này thì không được. Nhân hình của hai gã này quá lớn, anh không thể trực tiếp đối đầu với chúng. Nhưng bọn chúng đã quên rằng Smitty có tới bốn người anh trai cực kì, cực kì xấu bụng.

Anh cúi đầu xuống, thở dài đầy bi đát và yếu ớt.

“Ôi, thôi nào, anh bạn. Chỉ là một cô gái thôi mà. Cũng có dễ thương đến thế đâu.”

“Ừ,” Brendon gật đầu đồng ý với cậu em trai trong khi cả hai tiếp tục lại gần Smitty hơn để xem anh có rơi lệ vì tình hay không. “Anh có thể tìm được đối tượng tốt hơn mà.”

Kể cả khi anh nắm lấy gáy của chúng và động hai cái đầu sư tử to tướng ấy vào nhau, Smitty thề, anh thật sự cảm kích sự quan tâm của bọn họ.

Anh bước xuống cầu thang và đến với Jessie, không quên vẫy vẫy tay với hai con mèo đang nằm dài trên sàn, “Cảm ơn, cả hai vị. Tôi cảm thấy ấm lòng lắm đấy.”

Jess kết thúc cuộc gọi và giơ tay lên vẫy, một chiếc xe taxi dừng ngay trước mặt. Cô vừa mở cánh cửa xe ra thì một bàn tay mạnh mẽ siết lấy cánh tay cô. Không hề suy nghĩ, cô gầm lên, “Tự đi đón xe khác đi, đồ ch...”

“Jessica Ann!”

Cô giật mình và nhìn lên khuôn mặt tươi cười của Smitty. Chúa ơi, con sói này không thể cho cô sống yên bình hay sao! “Gì nữa đây? Và buông tôi ra,” cô tức giận, cố giằng cánh tay mình ra khỏi anh.

“Vì cô không thể dùng bữa tối với tôi rồi, hay ta đi uống cà phê nhé?”

Và trước khi cô kịp từ chối, anh đã nắm lấy cổ áo len của cô và lôi cô đến quán Starbucks nằm ở góc đường.

Mặc dù cảm thấy rất thoải mái trong bầu không khí ấm áp của quán dù chiếc áo khoác dấu yêu đã bị ném lại văn phòng, cô vẫn không thể tin được Bobby Ray Smith lại to gan như vậy.

“Hai cà phê thường,” anh nói với cô gái đang đứng sau quầy.

“Không.” Dù sao cũng đã lỡ bị áp tải vào đây rồi, đại gì lại không sống đúng với sở thích của mình chứ. “Một ly latte lớn, loại siêu nóng với sữa không béo.”

“Latte? Loại thức uống kì quái gì thế?”

“Ngoại trừ chọc tức tôi ra, anh còn có ước muốn gì đặc biệt hơn không?”

“Có.”

Cô chờ đợi anh ta nhả ra câu trả lời, nhưng, vẫn như mọi khi, sau từ “có” là một hồi lơ lửng không có... điểm kết. Đúng là tức chết cô rồi mà.

“Sao hả, Smitty? Anh muốn làm gì?”

“Lúc nào cô cũng như kiến bò trên chảo nóng thế này sao?”

“Phải, tôi có chuyện cần giải quyết.”

“Cả Chúa cũng phải nghỉ xả hơi đấy.”

“Ờ, đúng, nhưng Chúa không cần trả tiền ăn, ở, ngủ, nghỉ nhỉ?”

Smitty nhận lấy hai cốc nước, và khi anh kéo cô xuống cái bàn ở phía sau quán, Jess mới nhận ra anh ta vẫn còn đang nắm chặt chiếc áo len của cô.

“Anh biết đấy, tôi có thể tự đi mà không cần sự hỗ trợ của anh đâu.”

“Cô đừng hòng bỏ trốn thêm lần nào nữa. Tôi biết cô di chuyển nhanh đến cỡ nào.”

Anh đẩy cô vào một chiếc ghế và ngồi xuống vị trí đối diện.

“Cốc thức uống hoa hòe của cô đây.” Anh đặt ly nước trước mặt cô. “Và tách cà phê cực kì đàn ông của tôi đây.” Anh uống một ngụm và cho ra một tràng “ààà” đầy thoải mái, khiến cho Jess chỉ muốn véo đứt mũi anh ta xuống.

“Anh muốn cái gì?” cô hỏi lại lần nữa.

“Bắt đầu nhẹ nhàng thôi nào. Cô đang làm gì?”

“Tôi đang làm gì là sao?”

“Vậy là cô không hiểu từ ‘nhẹ nhàng’ rồi. Ý tôi là, cô đang làm nghề gì, Jessie Ann? Cô kiếm tiền ăn, ở, ngủ, nghỉ từ đâu ra?”

“Hệ thống an ninh.”

“Có nghĩa là?”

Cô đứng lên và nhìn thấy cả người anh căng cứng lại. Anh ta có đuổi theo cô không? Cô có thấy ngại không?

“Ở yên tại đây,” cô ra lệnh trước khi bước đến cái quầy đặt những gia vị cần thiết cho đồ uống của họ. Jess vớ lấy mấy bao đường nâu và đường tinh, thìa khuấy bằng gỗ, can thiếc chứa kem và khăn ăn, nhưng khăn ăn là dành riêng cho cô vì lượng đồ uống cô đánh đổ ra người lúc nào cũng xấp xỉ với

lượng cô uống vào.

Jess ngồi xuống, cô đặt can thiếc chứa kem lên bàn. “Đây là công ty của anh. Thấy nó trở trối thế nào chưa? Một thân một mình đơn độc trong thế giới xấu xa này. Và nhìn xem, những gã đường tình luyện xấu xa đang đến tấn công nó này.” Cô đặt một số gói đường màu xanh xuống, tất cả đều hướng về can kem. Rồi cô bẻ thìa khuấy ra làm đôi và xem chúng như những thanh gươm. “Thấy chưa? Chúng đều có vũ khí và rất nguy hiểm.” Cô đặt gói đường nâu xuống giữa can kem và đường tình luyện. “Nhưng xem này! Các bạn đường nâu đang đến bảo vệ chúng ta đấy!” Giờ, cô thích thú đặt những thanh gươm xuống bên cạnh những bao đường nâu. “Đường tình luyện tấn công” - cô di chuyển chúng lên phía trước - “nhưng các bạn đường nâu đã đẩy lùi chúng bằng kỹ năng siêu hạng và sự tăm tối ẩn sâu bên trong. Các bạn không sợ bị vấy máu và sẵn sàng tiêu diệt kẻ thù nhân danh công lý - và những xấp tiền tuy lạnh lẽo nhưng dày cộm.”

Jess cười nhả răng, cảm thấy cực kì hài lòng với phần trình bày của mình. Nhưng khi cô ngược lên nhìn Smitty, anh vẫn ngồi khoanh tay trên bàn, cằm được nâng bởi lòng bàn tay và ánh mắt khóa chặt lấy cô.

“Sao nào?” cô hỏi. “Vẫn chưa hiểu à?”

Đúng là chết tiệt, nhưng cô ấy dễ thương quá. Dễ thương đến chết người. Kể cả khi cô dùng mấy gói đường và thìa khuấy để làm nhảm một đồng thứ vô nghĩa. “Không, tôi không hiểu.”

Cô đảo tròn mắt và ngồi trở lại ghế hệt như một đứa trẻ cáu kỉnh. “Chúng tôi thiết lập hệ thống an ninh cho công ty để bảo vệ họ khỏi những tên hacker vặt vãnh và cả những gã trộm chuyên nghiệp,” cô nhanh chóng phun ra một tràng. “Chúng tôi lập trình phần cứng, thiết kế phần mềm và còn có thể huấn luyện cho các nhân viên công nghệ cách bảo vệ tốt tường lửa của công ty họ. Chúng tôi có rất nhiều khách ngoại quốc và thỉnh thoảng, Chính phủ cũng mời chúng tôi đến huấn luyện cho nhân viên của họ hoặc xin góp ý từ chúng tôi. Nhưng bọn tôi làm họ lo sợ, vì thế nên họ sẽ không cấp giấy phép cho bọn tôi. Tất cả đều tại Danny. Nhưng đấy lại là một câu chuyện khác rồi.

Hiếu không? Vui rồi chứ?”

“Sao cô không nói thế ngay từ đầu?”

“Tôi đã mang cả gươm và chiến tranh vào rồi còn gì. Một người anh hùng và một kẻ thù. Một nàng công chúa yếu ớt gặp nguy hại. Tôi đã cho anh tất cả những nguyên vật liệu để cấu thành một câu chuyện gối đầu tuyệt vời cho con anh rồi đấy thôi.”

“Vậy thì được rồi.”

“Thôi quên đi.” Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay của mình. “Nhìn này, tôi cần phải đi...”

“Chúa ạ, Jessie.” Anh vờ tay qua và nắm lấy tay cô, kéo ra cho đến khi anh nhìn thấy được cái đồng hồ đeo tay. “Quả là một cái đồng hồ quá khổ dành cho một cô gái nhỏ nhắn. Cô cần dùng đồng hồ dạng này để làm gì?”

“Để xem giờ.”

“Tôi đã từng thấy vài vị đô đốc với chiếc đồng hồ này. Cô đang lên kế hoạch tấn công quân đội đường tinh chết chóc bằng đường biển hay sao?”

Cô híp mắt thành một đường chỉ ti hí và Smitty đang bắn khoả không biết khi nào thì mình sẽ bị cô gái này đâm vỡ mặt.

“Anh còn cần thứ gì khác không?” Quả là một câu hỏi lịch sự. “Giờ tôi có thể đi được chưa?”

“Được, cô có thể đi.”

“Cảm ơn,” cô thở dài đầy cáu tiết. Rồi cô đẩy cái ghế ra sau và đứng lên.

Khi Jessie bước ngang qua anh, anh bồi vào, “Tôi biết là cô đang sợ hãi.”

Như anh dự liệu, cô cứng đờ người ngay tại chỗ. Ngay cả khi anh là người phải đỡ dành cô ra khỏi ngọn cây thì Jessie vẫn sẽ xù lông lên nếu như anh nói đến từ sợ hãi. Với cô mà nói, trốn trên cây và dưới băng ghế chỉ là những biện pháp phòng vệ mà bất cứ kẻ khôn ngoan nào cũng đều làm ra. “Xin lỗi?”

“Cô đang sợ hãi, tôi hoàn toàn hiểu.” Anh vỗ vỗ tay cô giống như đang vỗ về bà ngoại mình vậy. “Không sao đâu. Cô cứ việc đi trước.”

Cô lùi lại hai bước cho đến khi cô đứng cạnh anh. “Sợ hãi thứ gì cơ?”

“Cảm giác cô dành cho tôi. Đó cũng là lí do cô chống cự tôi mãnh liệt đến vậy.”

“Tôi không có cảm giác gì dành cho anh cả - ngoại trừ căm ghét.”

“Thôi nào, Jessie Ann, chúng ta luôn thành thật với đối phương kia mà. Cứ thẳng thắn nhận cô vẫn còn thích tôi đi - dù đã bấy nhiêu năm trôi qua rồi.”

Cô giơ tay đầy chán chường. “Tôi sẽ kết thúc cuộc đối thoại này ngay tại đây.”

Anh cũng đã dự liệu trước rồi. Nhưng anh lại không nhìn được. Cảm giác hành hạ cô nàng này đúng là vui hết biết.

Smitty nhảy dựng lên và chạy theo cô. Khi anh đến cửa, cô đã bước chân ra ngoài, nhưng đột ngột quay lại vào trong, cơ thể nhỏ nhắn ấy đâm sầm vào anh.

“Chuyện gì vậy?”

“À...” Cô xoay đầu lại và đẩy anh ngồi vào một bộ sô-pha nhỏ. Cô ngồi xuống bên cạnh, nắm tay anh và kéo vòng qua vai mình. “Giờ anh chỉ việc ngồi yên và tỏ ra đẹp trai là được.”

Một vài phút sau, ba người đàn ông bước vào. Hai trong số họ là người thường, nhưng cái gã đang nhìn chăm chăm vào Jessie kia thì...

Đột nhiên, Smitty nhận ra gã Chó hoang vào thứ Bảy tuần trước.

“Jessica! Xin chào!”

Jessie mỉm cười và đó phải là nụ cười giả tạo nhất Smitty từng thấy kể từ khi anh đến Los Angeles làm ăn. “Sherman. Chào anh!”

Sự vui tươi đầy gượng ép này khiến hàm răng Smitty ê ẩm, nhưng gã kia lại tin sái cổ.

“Cô đang làm gì ở đây vậy? Không phải bình thường vào giờ này, cô đều đang làm việc chăm chỉ hay sao?”

“Ồ, đúng ra là thế đấy.” Jessie thờ ơ vẫy vẫy tay. “Nhưng tôi vừa mới nghỉ giải lao cùng với... ừm... anh bạn này đây.”

“Thôi nào, Jessie Ann, em không cần phải bền lên thế đâu.” Smitty rúc vào cổ cô. “Anh đã là bạn trai của em rồi mà.”

Trong khi Jessie còn đang cứng đờ cả người, gã Chó hoang to xác kia đã chuyển từ trạng thái ngơ ngời sang phần uất chỉ trong một nốt nhạc - cứ như thể Smitty đã lén vào sau vườn và đào trộm khúc xương yêu thích của gã vậy. Gã vẫn chưa hiểu rằng Jessie không hề có hứng thú gì với gã sao? Cô mà lại đem lòng thích gã? Một gã Chó hoang khăng khiu mà cũng hòng đoạt được trái tim của người đẹp này à? Xui xẻo thay cho gã, đến giờ vẫn còn “chưa hiểu mọi chuyện”, buộc Smitty phải thực hiện những hành động quả quyết hơn. Vì thế, khi gã cảm phần lia ánh mắt từ phần cổ đang bị Smitty đùa giỡn của Jessie sang bàn tay anh thì, Smitty thả ngay tay xuống - chạm ngay vào ngực Jessie.

Jessie đột ngột thở mạnh ra và gã Chó hoang hỏi, “Nào, Jessica. Sao cô không giới thiệu anh bạn trai này cho tôi quen biết nhỉ?”

“Tất nhiên rồi.” Jessie tự nhiên đẩy bàn tay phạm tội trên ngực mình ra và khi ngón tay cô nằm gọn trong lòng bàn tay anh, cô thành linh bung vuốt.

Smitty cầu nhàu, nhưng cũng chỉ thế thôi. Anh cũng đã đoán được kết cục của bản thân rồi. Nhưng, đúng là chết tiệt, anh làm thế cũng vì cô thôi. Và dù có chết anh cũng sẽ nói như vậy.

“Sherman Landry, đây là Bobby Ray Smith. Bobby Ray, đây là Sherman Landry.”

Bàn tay đã vươn sẵn ra chuẩn bị bắt với Smitty đột ngột rút lui trở lại bên hông chủ nhân nó. Smitty đã gặp trường hợp này rồi. Ánh nhìn đó. Bao hàm cả sự hoảng loạn và sợ hãi. Và anh còn đoán trước được gã Chó hoang này sắp phun ra những câu những lời nào nữa kia.

“Anh họ Smith?”

“Đúng vậy, thưa ngài.”

“Smith của Bầy... Smith?”

Cái gì phải đến cuối cùng cũng sẽ đến. Vốn họ Smith cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao. Nhưng một thành viên của Bầy Smith, một trong những Bầy mang huyết thống thuần chủng, thì lại có thể nhận được đủ mọi loại phản ứng từ những kẻ biến hình khác. Một số kẻ thì tỏ vẻ khinh thường, còn một số khác lại tỏ ra kinh hoàng. Cụm từ ngắn ngủi, “Smith của Bầy Smith?” cứ theo chân Smitty suốt, hết như mùi xú uế bám trên một con lợn vậy.

“Vâng, thưa ngài, tôi là một thành viên của Bầy Smith. Smith ở Tennessee ấy.”

“Tôi hiểu rồi. À, rất hân hạnh được gặp anh. Jessica, tôi có thể nói chuyện riêng với cô được không?”

“Anh cũng thầy rồi đ...”

“Ngay bây giờ.”

Cô đã cố gắng lẩn tránh chuyện này từ nãy đến giờ - phải một mình ở cùng Sherman Landry. Hết như những con chó bị ám ảnh vậy, ngày nào cũng đuổi theo cùng một chiếc ô tô, vờn cùng một con mèo, đâm đầu vào cùng một tấm gương vì chúng không thể hiểu được chúng là con vật duy nhất đang ở trong phòng, Sherman cũng không biết cách buông tha cho cô. Cô ước gì gã ta sớm sáng tỏ mọi chuyện một chút. Gã ta đã gửi hoa đến văn phòng cô vào buổi sáng, mặc dù trước đó cô có nói qua về chứng dị ứng hoa của mình cho gã nghe. Vì sao Smitty có thể nhớ được điều này đến tận mười sáu năm, còn cái tên nào phẳng Sherman lại có thể quên bém chỉ sau hai ngày ngắn ngủi?

Gã nắm lấy tay cô và lôi cô ra khỏi quán Starbucks, trở về với mẹ thiên nhiên giá lạnh và hoàn toàn không để ý rằng cô chẳng có lấy một chiếc áo khoác trong thời tiết chỉ có mười độ này. Rồi anh ta bắt đầu huyền thuyên dông dài và cô không thể tập trung được.

Không hẳn chỉ vì cơn lạnh giá buổi này, mà còn vì cú sờ soạng ban nãy của Smitty, ôi cái cảm giác tuyệt vời ấy, anh ta chỉ mới đặt tay lên thôi thế mà đã như vậy.

“Tôi không rõ vấn đề ở đây là gì, Sherman?” cô cắt ngang, không còn đủ kiên nhẫn để tỏ ra lịch sự nữa.

“Jessica, cô có biết mình đang ngồi cạnh ai không?”

“À, vì tôi vừa mới giới thiệu anh ấy cho anh nên tôi cũng biết chút ít.”

“Tôi không phải muốn nói đến anh là ai. Ý tôi là anh chính là kẻ nào kia.” Với một nhà vật lý học đang nắm trong tay vài hợp đồng với Chính phủ và vị trí vĩnh viễn tại phòng thí nghiệm của riêng gã trong một trường đại học nhỏ nhưng cực kì đắt tiền ở địa phương, thì Sherman vẫn có khả năng hành xử hết như một thằng ngốc không có não vậy, đúng là trời phú.

“Và anh ấy là ai?”

“Gã ta là Smith đấy. Tôi nghĩ rằng gã ta chỉ là một con sói, nhưng thì ra gã lại thuộc Bầy Smith. Cô đang nghĩ gì vậy?”

Tôi đang nghĩ rằng người đàn ông ấy có thể sờ ngực tôi bất cứ lúc nào. “Tôi không chắc anh đang nói cái gì nữa. Tôi đang nghĩ về cái gì cơ?”

“Jessica” - gã ta túm lấy tay cô và kéo cô ra xa quán cà phê hơn nữa, cô sắp tức đến điên người rồi - “Smith, ừm, điểm tệ nhất của chúng chính là, chúng không tốt cho danh tiếng của một người phụ nữ.”

“Danh tiếng của tôi?” Cô đã bị lạc đến thời gian và không gian nào khác rồi sao? Phụ nữ nơi này cần phải quan tâm đến danh tiếng à?

“Tôi biết. Tôi biết. Cô không nghĩ đến những chuyện này, nhưng cô cần phải biết. Smith là những tên sở Khanh nổi danh đấy.”

Cô sẽ không bao giờ gọi một gã đàn ông nhà Smith là “sở Khanh.” Cùng lắm chỉ là trai bao thôi.

“Tôi hiểu rồi.”

“Và,” Sherman nói bằng một giọng điệu nghiêm túc của loài chó, “bọn chúng rất nguy hiểm, Jessica. Không ổn định. Cả những gã sói khác còn phải tránh xa bọn chúng.”

“Tôi không hề biết đấy.” Đúng là cô có thể kể cho Sherman nghe cô đã

trưởng thành với Bảy Smith như thế nào và việc cô hiểu bọn chúng rõ ra sao. Cô cũng có thể giải thích về tình bạn giữa cô và Smitty nữa. Nhưng những chuyện ấy đều sẽ khiến cô phải ở cạnh gã đàn ông này ít nhất mười phút nữa, và đó là những giây phút quý giá của cuộc đời mà cô sẽ vĩnh viễn không thể lấy lại.

Jess cố gắng ngừng hành động sốt ruột nhìn đồng hồ của mình và nói, “Tôi sẽ kể cho Bảy của tôi nghe về chuyện này.”

“Dĩ nhiên rồi. Vì Chúa không cho phép cô làm bất cứ việc gì mà chưa có sự đồng ý của họ cơ mà.”

Giọng điệu cay độc toát ra từ lời nói của gã đàn ông khiến Jess nheo mắt lại. Bảy của cô chỉ muốn cô được hạnh phúc. Điển hình là, chắc chắn họ sẽ không bao giờ để cô đứng đây và lên giọng thuyết giáo trong cái thời tiết rét cóng này.

Cánh cửa quán cà phê bật mở và Smitty bước ra, tiến về phía họ. Cô chưa bao giờ cảm kích khi thấy người đàn ông này như vậy kể từ cái ngày anh kéo mụ Bertha đang đâm thùm thụp vào mặt Jess ra khỏi người cô.

Smitty liếc nhìn cô, anh ngay lập tức cảm nhận được ngọn lửa giận đang bùng cháy ngùn ngụt trong Jess. Anh nắm lấy tay cô và vòng quanh eo mình, sau đó kéo cô sát vào người. Chiếc áo khoác và thân nhiệt của Smitty sưởi ấm cho cô trong khi vòng tay anh ngăn cô không xé toạc cổ họng gã Sherman Landry này.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?” Smitty hỏi.

“Vâng,” cô nói to. Sau đấy, cô thì thào bổ sung, “Đuổi gã ta đi đi.”

“Cứ để đó cho tôi,” anh thì thầm đáp trả. “Giờ thì,” anh nói vô cùng rõ ràng, đến nỗi cả con phố đều nghe được, “chúng ta sẽ về nhà và tận hưởng một đêm thật nóng bỏng và hoang dại nhé.”

Jess thở rít lên và muốn giẫy ra khỏi người anh, nhưng Smitty vẫn ôm chặt cô trong lòng.

“Đúng vậy,” anh tiếp tục, “chúng ta sẽ có một buổi bên nhau thật nồng

nhiệt, điên cuồng, cháy bỏng.”

Mặc dù mặt của cô đang chôn trong ngực của Smitty - mùi hương rất dễ chịu, Jess vẫn cảm giác được tầm mắt của anh ta đang khóa chặt vào Sherman.

“Và bọn tôi không hoan nghênh sự có mặt của anh.”

“Jessica,” Sherman cố gắng lần nữa, “có lẽ chúng ta nên...”

“Chàng trai à,” Smitty kéo dài giọng, “đừng buộc tôi phải dạy cho anh hiểu nhà Smith là những con người như thế nào.”

Sherman hắng giọng. “Tôi sẽ nói chuyện với cô vào lúc khác vậy, Jessica.” Cô nghe thấy tiếng bước chân của gã ta hướng vào trong cửa hàng.

Khi Sherman mở cửa, Smitty tung một đòn cuối cùng, “Nhớ đừng gọi điện cho cô ấy khi bọn tôi đang âu yếm nhé - chuyện này sẽ xảy ra rất thường xuyên ấy!”

Jess chờ cho đến khi Sherman vào hẳn bên trong quán, sau đó, giãy ra khỏi người Smitty và tung thẳng một cú đấm thép vào ngực anh. Cơn đau dội thẳng lên tay cô sau cú đánh, nhưng cô vẫn mặc kệ.

“Anh bị điên à?”

“Không có,” anh trả lời, mặt hiện đầy vẻ bối rối. “Vì sao vậy?”

Smitty cũng không rõ anh đang thích thú chuyện gì hơn đây. Tra tấn tên Chó hoang gầy còm đó - và anh đã làm như vậy. Gã đàn ông tội nghiệp còn không biết nên cảm thấy kinh hãi hay ghen tị với Smitty và Jessie nữa. Hay sự vui sướng này đến từ việc hành hạ Jessie Ann? Trò đùa khốc liệt ban nãy đúng là vui thật, nhưng làm anh hài lòng nhất chính là được ôm Jessie Ann vào lòng. Dù anh biết là cô không cố ý nhưng cô ghì lấy anh cũng chặt thật đấy.

Tuy nhiên, vào lúc này, trông cô cáu kỉnh hết biết.

“Tôi chỉ giúp đỡ theo như lời cô yêu cầu thôi.”

“Anh là đồ lưu manh khốn kiếp,” cô vừa nói vừa đưa mắt nhìn xuống chiếc đồng hồ quá khổ trên cổ tay. “Và đồ chết tiệt nhà anh còn tận hưởng

mỗi một giây được làm - Ôi, Chúa ơi! Tôi phải đi ngay.”

Cô chạy đến góc đường và vẫy một chiếc taxi, nhưng trước khi ngồi vào bên trong, cô chạy trở lại chỗ anh.

“Còn một chuyện nữa.”

“Hả?”

Cô luồn tay vào trong áo khoác của anh và véo lấy phần thịt ở ngực anh cho đến khi gã đàn ông phải chảy nước mắt.

“Chưa được tôi cho phép mà dám chạm vào ngực tôi một lần nữa xem, tôi thề sẽ vụn đứt cái của nợ này của anh.” Cô lại liếc nhìn đồng hồ một lần nữa. “Ồi! Giờ thì tôi phải đi thật rồi.”

Jessie quay người và chạy nhanh về phía chiếc taxi đang đợi ở góc đường. Tất nhiên, Smitty có thể thả cô đi, nhưng nói thật thì, anh chưa bao giờ cảm thấy người phụ nữ này lại thú vị như vậy. “Vậy làm sao mới được cấp phép đây?”

Cô xoay đầu, nhảy lùi lại khi nhận ra anh đang đứng ngay sau lưng cô. “Anh thôi cái trò thập thò sau lưng tôi đi! Và anh sẽ không bao giờ được cấp phép đâu.”

“Sao lại không chứ? Cô bảo tôi đẹp trai mà.”

“Nghe này, Smitty, tôi đánh giá cao sự bền bỉ hết như loài chó của anh, nhưng anh cần phải biết rằng dù anh có nói hay làm gì thì chúng đều không thể thay đổi quyết định của tôi về chuyện này. Anh là quá khứ của tôi, và giờ thì tôi chỉ chấp nhận tương lai thôi. Tôi không có thời gian hay hứng thú dành cho anh và những trò đùa của anh. Hiểu chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Tốt.”

“Vì tôi luôn thích những thách thức mà.”

Câu nói này đã làm Jess đứng sững lại. Một chân cô đã bước vào xe, chân còn lại vẫn còn chống trên mặt đường, cô nhìn đắm đắm vào anh. “Thách thức gì cơ?”

“Cô thách tôi đưa cô trở lại cuộc sống của tôi chứ còn gì nữa.”

“Không, tôi không có.”

“Chính xác thì cô nói là ‘Tôi thách anh, Bobby Ray Smith, hãy đem tôi trở lại cuộc sống của anh.’”

“Tôi chưa bao giờ nói thế.”

“Nhưng tôi lại nghe thế đấy.” Nét đẹp trong văn hóa nghe nhận của loài Sói. Bạn chỉ nghe được những gì bạn muốn, tự dựng nên những câu từ đáng lẽ nên được nói ra nhưng lại bị chôn giấu trong lòng, và những thứ còn lại cóc có nghĩa lí gì.

“Anh có bị gì không đấy? Nhất là vấn đề thần kinh?”

“Cưng à, em đã gặp gia đình tôi rồi mà. Em cần phải nói rõ ràng hơn chứ.”

“Thôi đủ rồi. Tôi đi đây. Tôi không thể tiếp tục cuộc đối thoại này với anh nữa. Tôi không thể...”

Anh phát hiện ngay lập tức. Cả người cô cứng đờ lại, đôi mắt nhìn chăm chăm về con phố đông đúc, khóa chặt vào một mục tiêu nào đó từ xa. Cô chuyển hẳn từ trạng thái hần học sang tập trung trong vòng chưa đầy năm giây.

“Sao thế, Jessie?” Anh nhìn theo tầm mắt của cô nhưng không nhìn thấy thứ gì nổi bật.

“Không gì cả,” cô nói, đôi mắt vẫn nhìn đắm đắm về phía bên kia con đường. “Tôi phải đi rồi.” Cô nhón chân và hôn gió lên má anh. Smitty dám cá rằng cô còn chẳng nhớ nổi hành động vô thức vừa rồi nữa.

Jessie bước vào trong xe và đóng cửa lại. Cô không hề quay lại nhìn anh, cũng không hề buông lời châm chọc. Không giống cô chút nào. Cô chắc chắn sẽ làm hoặc nói điều gì đó trước khi đi, chí ít cũng phải giơ ngón giữa lên trước mặt anh chứ.

Smitty xoay người và quan sát vị trí Jessie đã nhìn chăm chăm ban nãy. Nhưng anh vẫn không phát hiện ra bất cứ thứ gì có khả năng uy hiếp mình.

Vậy thứ quái gì đã khiến cho Jessie Ann nhỏ bé của anh lo lắng nhỉ?

Ngay khi vừa thấy bóng dáng Jess bước ra khỏi thang máy, Bầy của cô bắt đầu bỏ chạy tán loạn. Tất cả mọi người đều trốn thoát trừ một đối tượng duy nhất cô đang nhắm đến.

“Jess! Nói lí lẽ chút đi!” Cô nắm lấy cổ áo Phil và lôi anh ta vào phòng, sau đó đóng sầm cửa lại. Cô có khoảng mười phút trước khi những người khác lén vào. Cô phải tóm tắt mọi chuyện thật nhanh gọn.

Tuy nhiên, Phil, lại đang bận rộn bào chữa cho hành động bất nghĩa của mình khi anh bỏ mặc cô với con sói điên khùng nhà quê đó. “Bọn tớ đều nhất trí cho rằng bọn tớ không cần đến bệnh viện với cậu.”

“Quên chuyện đó đi. Tớ có chuyện cần hỏi cậu đây.”

“Chuyện gì cơ?”

“Cậu có còn nhớ Walt Wilson không?”

Phil suy nghĩ trong chốc lát. “Cái tên này nghe quen quá...”

“Gã là cha ruột của Kristan.” Và cũng người đàn ông đã tàn nhẫn bỏ rơi cô thiếu nữ mười tám tuổi Maylin chỉ bởi vì “Cái thứ trong bụng cô không phải là của tôi.”

“Ồ. Là gã à,” Phil nhếch mép khinh bỉ. “Gã thì sao?”

“Tớ nghĩ tớ vừa gặp anh đấy.”

“Ở New York?”

“Không, ngoài vũ trụ ấy.”

“Được rồi. Không cần phải chà đạp tớ thế đâu.”

Jess trông ra khung cửa sổ lớn sau bàn làm việc. Cô rất ít khi nhìn ra đó. Cô hầu như chẳng bao giờ rảnh rỗi để làm việc này.

“Cậu chắc đó là anh không?”

“Không, nhưng tớ tin tớ không nhầm đâu. Tớ đã nhìn thấy anh một lần, một tấm hình từ quyển album của May. Cậu ấy chỉ giữ mỗi tấm hình đó để Kristan có thể biết bố ruột mình trông thế nào.” Cô cau mày. “Sói gì đâu mà

chẳng có bao nhiêu tóc. Cái trán của gã ta càng ngày càng trọc.”

“Tớ không nghĩ trán có thể trọc đâu.”

“Cậu muốn tranh luận vấn đề này với tớ à?”

“Ồ. Vậy căng thẳng thế này đều là vì Walt Wilson sao?” Phil cười nhạo. “Hay là về con sói nhà quê to xác nhỉ?”

Khi Jess giả vờ lao ra khỏi bàn và tấn công anh ta, Phil lấy tay che ngực nhanh như chớp. “Đừng véo ngực tớ!”

“Lùng ra gã Wilson cho tớ,” Jess nói như ra lệnh. “Nếu gã đã đến New York, tớ muốn biết thông tin của gã.”

“Được.”

“Tớ có cảm giác sự xuất hiện của gã vào lúc này có chút khả nghi đấy, Phil.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.”

“Và tớ sẽ không cho phép ai làm tổn thương Kristan. Nhất là gã khốn này. Nhưng cậu cứ giữ kín mọi chuyện cho đến khi ta có thông tin chính xác nhé.”

Phil đi vòng qua bàn và đứng sau lưng cô, nhại lại dáng đứng của Jess. “Còn chuyện gì nữa sao?”

“Wilson phiền phức hơn những gì các cậu tưởng đấy.” Cô thở dài một hơi. “Gã ta là một người nhà Smith. Họ hàng xa hay gì gì đó. Tớ không rõ huyết thống của nhà ấy lắm, nhưng chắc chắn họ có liên quan với nhau.”

“Tuyệt. Đúng là tuyệt thật.”

“Ừ, cậu cũng biết lũ Smith này chú trọng gia đình như thế nào rồi đấy. Và nếu chúng nghĩ bọn ta đang chơi xỏ gã thì...”

“Hãy khoan đến đó đã. Tớ sẽ cố gắng tìm hiểu và hành động thật cẩn thận.”

“Tốt lắm.”

“Hơn nữa, tớ cũng không lo lắng đâu.” Phil cười nham nhở. “Giờ Smitty đã đứng về phe ta rồi mà.”

“Tớ sẽ không yêu cầu anh đổi đầu với gia đình của mình đâu, đồ đầu đất.”

“Chao ôi. Cậu đang bảo vệ anh đấy à? Tình yêu thật vĩ đại biết bao. Tớ cá cậu chỉ cần chút trợ giúp từ tớ để mọi chuyện suôn sẻ hơn thôi chứ gì. Cứ tin vào vị bác sĩ tình yêu này - và cậu thôi ném đồ vào đầu tớ đi!”

Jess đặt bức tượng rồng bằng thiếc cao cỡ một gang tay trở lại bàn. “Đừng chọc tớ điên tiết nữa, Phil.”

“Vâng, thưa quý bà. Nhưng có lẽ Wilson chỉ đến đây để gặp con gái thì sao?” Phil nhún vai. “Có lẽ gã đã gặp rồi ấy chứ.”

“Tớ cũng đã nghĩ đến chuyện đó rồi.” Jess ngồi trở lại bàn. “Nhưng con bé luôn ở với Keith” - đứa con trai lớn nhất của Sabina và Phil - “hoặc với chị em gái của nó.”

“Cậu không nghĩ bọn chúng bao che cho con bé sao?”

“Không đâu. Cậu nghĩ đứa nào trong số chúng đủ ngốc để che đậy cho đồ khờ Kristan chứ?”

Johnny để quyển sách sang một bên để nhân viên phục vụ có thể đặt bánh mì và khoai tây chiên của cậu xuống bàn. Cậu chưa bao giờ mê mệt thể loại thần bí này. Cậu thích tiểu thuyết viễn tây và điều tra phá án hơn. Nhưng Jess cứ lải nhải mãi về tác phẩm của Tolkien [\[31\]](#), và để cô ấy im miệng lại, cậu đành phải chộp lấy một trong số rất nhiều ấn bản được bày trên những kệ sách trải dài khắp căn nhà của Bầy. Thế nhưng, Johnny phải công nhận, quyển sách này quả thật hay tuyệt cú mèo. Cậu cảm thấy phiên bản phim chuyển thể cũng khá hay, nhưng chính những câu từ của Tolkien lại thấm đẫm vào lòng cậu ở một mức độ hoàn toàn khác.

“Alô alô? Đầu Đá nghe rõ trả lời.” Johnny cúi lên, cậu dời ánh mắt ra khỏi quyển sách và ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đẹp đẽ của Kristan Jade Putowsky.

“Sao nữa?”

“Tớ cần cậu giúp đỡ tớ chuyện này ấy mà.”

“Không phải ở kiếp này.”

Johnny thả ánh nhìn lại vào quyển sách, nhưng bàn tay Kristan dứt khoát hạ xuống và che đi trang giấy. “Năn nỉ cậu đó?”

“Chuyện gì?”

“Cậu có thể bao che cho tớ lần này không?”

“Bao che cho cậu?”

“Ừ, cậu cần phải đi diễn tập hay luyện tập hay gì gì đó mà, đúng không?”

Johnny luôn bỏ ra từ ba đến bốn giờ đồng hồ mỗi tối cuối tuần để tập đàn vi-ô-lông. Jess đã thuê phòng nhạc gần đó để cậu có thể diễn tập.

“Ờ. Thì sao?”

“Nếu có ai hỏi, thì cậu chỉ cần nói tớ đã đi chơi với cậu. Cậu thường về nhà tầm khoảng chín giờ, đúng không? Tớ sẽ ở trước cửa nhà chờ cậu, chín giờ nhé?”

“Quên đi.”

“Thôi nào, Johnny. Xin cậu đấy?”

“Không.”

“Tớ cũng sẽ bao che lại cho cậu mà. Coi như tớ nợ cậu lần này. Tớ hứa đấy.”

“Tại sao?”

“Tại sao gì cơ?”

“Tại sao cậu lại cần người bao che?”

“Cậu có thể giúp đỡ tớ trong im lặng không? Tại sao cứ phải hỏi tớ một đồng thứ thế?”

“Không.”

Cô chồm qua bàn và cậu ngửi được mùi hương của cô. Mùi hương khiến cho cậu điên loạn. Cô làm cậu điên loạn.

“Johnny, thôi nào. Xin cậu đấy.”

Chắc chắn là đang hẹn hò rồi. Cậu biết một vài gã ở trường sẵn sàng từ bỏ

hết tất cả để đến với cô. Dĩ nhiên là cậu không thích nhìn thấy cô ở chung với những gã đàn ông khác rồi. Gã nào cũng vậy cả. Nhưng cô hoàn toàn không có hứng thú với cậu, và nếu cậu từ chối thì chỉ tổ khiến cho cả hai càng thêm xa cách nhau mà thôi. Chỉ ít thế này, chỉ ít cậu đồng ý, thì họ vẫn có thể là bạn. Rất quan trọng vì cả hai còn đang sống cùng một mái nhà nữa.

Cậu nhìn vào đôi mắt nâu kia và nhận ra cậu chẳng thể từ chối cô một điều gì, cậu đúng là một tên ngốc.

“Chín giờ tối. Tại góc đường. Cậu mà trễ một phút thì tự mà đi gánh chịu hậu quả.”

Kristan hoan hô và hôn lên má cậu. “Cảm ơn!”

Một nàng công chúa được cưng chiều quá thể. Đáng lí ra cậu nên ghét cô mới phải. Cô đã lớn lên trong vòng tay yêu thương và chăm sóc của cả Bầy. Nhưng cậu lại không ghét cô. Cảm xúc cậu dành cho cô chỉ có say đắm. Nhưng với cái cách ông bố Danny của cô nhìn cậu, thì chuyện này chẳng thể nào xảy ra trừ khi Johnny quyết định cậu không còn lưu luyến gì với cội đời này nữa.

Johnny tiếp tục đọc sách và nhấm nháp phần bánh kẹp của mình, trong đầu đã đưa ra quyết định cam chịu một cuộc sống “đói khát” cho đến khi cậu đủ tuổi để vào đại học và tránh xa Kristan Putowsky ra.

Jess đang đeo bộ tai nghe đi kèm với điện thoại văn phòng, cô nhanh chóng ấn vào nút trả lời khi có cuộc gọi đến, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi màn hình soạn thảo e-mail.

“Jessica nghe đây.”

“Cô muốn kể tôi nghe những chuyện đã xảy ra ban nãy hay tôi phải tự mình đoán mò đây?”

Jess rất sốc, cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. “Anh đã lấy số điện thoại cá nhân của tôi bằng cách quái quỷ nào vậy?” Số điện thoại này không được công bố và chỉ có Bầy của cô biết đến sự tồn tại của nó. Những người trong tòa nhà còn không thể liên lạc với cô thông qua đường dây này,

và cô cũng không trực tiếp đứng tên thanh toán cước phí. Thật ra, số điện thoại cá nhân của cô được nhiều người biết hơn cả số điện thoại nội bộ tại văn phòng. Vì vậy, cô mới thản nhiên bắt máy vào lúc chín giờ tối thế này.

“Tôi không thể trả lời câu hỏi này được,” Smitty đáp.

“Chắc, quên đi. Và đừng gọi cho tôi nữa.”

“Tôi không thể giúp cô, Jessie Ann, nếu như cô không cho tôi biết đầu đuôi sự việc.”

“Tôi đã bao giờ cần anh giúp đỡ chưa? Tôi khá chắc chắn rằng mình chưa bao giờ mở miệng nhờ vả anh. Và tôi cũng sẽ không bao giờ làm như vậy.”

Mặc dù Jessie cảm thấy vô cùng tức tối khi nghe thấy giọng nói trầm thấp, kéo dài và ngọt như mật đường của anh ta trên chiếc điện thoại nội bộ của văn phòng, cô vẫn không muốn lôi kéo Smitty vào việc này, dù cho nó có là chuyện gì đi nữa. Cương lĩnh dòng họ Smith vô cùng đơn giản. Gia đình thứ nhất. Bầy thứ hai. Những kẻ khác sau cùng. Chỉ cần bạn có chút huyết thống chung với nhà Smith, bọn họ sẽ sẵn sàng vượt đường xá xa xôi, đổ xô từ mọi tiểu bang về ra mặt giúp bạn. Cũng bởi vì lí do đó, những kẻ biến hình khác luôn có phần e dè và tránh xa người nhà Smith. Một gã Smith thì chỉ dừng ở mức nguy hiểm, nhưng cả bầy gộp chung với nhau thì bạn chết là cái chắc.

Nếu như Smitty thật sự dám đi ngược lại với tôn chỉ này và chống đối gia đình vì một kẻ ngoại tộc, Bubba Smith sẽ trút thẳng sự phẫn nộ xuống đầu anh ta. Cô không làm thế với anh được. Mọi quan hệ của Smitty và cha anh đã không mấy hòa bình rồi. Cô không nên đổ thêm dầu vào lửa nữa.

Jess dụi dụi mắt. Chờ đã. Có gì cô lại phải để tâm đến mối quan hệ giữa hai cha con tên khốn đó chứ? Cô đã mất trí rồi sao? Cô đang dần bị cuốn vào vòng xoáy của năm nào. Trở về với một quá khứ điên dại mang tên Bầy Smith.

“Tôi rất cảm kích lòng tốt của anh,” cô nói, cố gắng phân chia ranh giới rạch ròi với anh. “Nhưng tôi thật sự không cần sự giúp đỡ của anh. Mọi thứ vẫn ổn.”

Sự im lặng nối tiếp sau đó vô cùng dài, và cô đã từng nghĩ rằng có khi là do kết nối đã bị ngắt.

Cho đến khi Smitty lên tiếng một lần nữa, “Cô đang nói dối tôi, Jessie Ann. Và tôi sẽ tìm hiểu lí do tại sao.”

“Vì sao anh phải làm vậy? Rất rõ ràng, vì anh cần có một sở thích - và một người bạn gái?”

“Không, bởi vì bạn bè đều sẽ quan tâm và giúp đỡ lẫn nhau. Tôi giúp cô, cô giúp tôi. Cô nghĩ thế nào cũng được, nhưng chúng ta vẫn là bạn.”

“Anh đang sống trên hành tinh nào vậy?”

“Tôi cũng không biết nữa. Nhưng nơi này đẹp lắm. Có trụ nước cứu hỏa ở khắp mọi nơi - và cả thỏ con nữa!”

Jess khịt mũi, vất vả lắm mới nhin cười nổi. Cái tên khốn này! Anh luôn có cách làm cô vui vẻ. Giống như khi anh tìm thấy cô trốn trong ống dẫn khí sau khi buổi vũ hội lửa trại ngày thứ Sáu kết thúc. Cô vốn dự định sẽ ngủ trong đó cả đêm cho đến khi máy ả dưới trướng của Sissy tỉnh táo lại. Nhưng anh đã dỗ cô ra khỏi chỗ đó bằng những câu chuyện cười hài hước, hứa sẽ tặng cô một thanh sô-cô-la Hershey khổng lồ. Và anh ta bảo đảm cô về đến nhà an toàn.

Nhiều năm sau, anh ta vẫn còn cố gắng bảo vệ cô. Sự thay đổi duy nhất chính là, cô đã không còn cần anh nữa.

“Tôi phải đi đây, Bobby Ray.” Cô mừng vì Smitty không thể nhìn thấy gương mặt cô. Nụ cười này chỉ tổ cổ vũ anh tiếp tục cố gắng mà thôi. “Đừng gọi cho tôi nữa. Đừng cố gắng ‘giúp’ tôi. Anh hãy tiếp tục cuộc sống của mình đi - và phải luôn hạnh phúc đấy.”

Khi anh vẫn không lên tiếng trả lời, Jess ngắt kết nối, liếc nhìn đồng hồ, và cúi đầu vào công việc ngay lập tức.

Smitty quay trở lại chiếc xe tải theo dõi, những lời cuối cùng của Jessie cứ vang vọng mãi trong đầu anh.

Em gái anh ngồi sát rìa sàn xe, lưng dựa vào một trong hai cánh cửa đang

mở. Họ nhận được một vụ làm ăn vào chiều nay, có liên quan đến vài gã doanh nhân ngoại quốc, nhưng cho đến giờ thì mọi thứ vẫn ổn thỏa. Quả thật là một công việc hoàn hảo. Rủi ro thấp, lương lậu cao.

“Nghỉ giải lao?” anh hỏi.

Sissy nhấp một ngụm cà phê và cắn một miếng bánh cà phê. “Vâng, em không hề lười biếng nhé.”

“Anh chỉ hỏi thôi mà.”

“Bởi vì cái cách anh hỏi đấy.” Sissy nhìn anh một lúc. “Anh bị gì thế?”

“Không gì cả. Tại sao?”

“Mặt anh trông lạ lẫm.”

“Anh có thể hỏi em một câu không?”

“Nếu cần thiết.”

Smitty cầm lấy tách cà phê của cô và uống một ngụm. “Em có quan tâm đến hạnh phúc của anh không?”

“Không.” Sissy giật tách cà phê lại. “Và đi mà dùng uống đồ của anh ấy.”

“Được thôi.” Anh lấy tay quét lát bánh cà phê của cô, và khi cô nhàoai người theo hòng giật lại, anh mau chóng nhét toàn bộ góc bánh vào miệng mình.

“Đấy,” anh nói, miệng còn cố tình phun những mẩu bánh vụn vào người cô. “Anh ăn xong phần của mình rồi.”

Smitty vừa mới bắt đầu kí séc khi Mace bước vào văn phòng của anh.

“Cậu có biết gì về công việc tại viện bảo tàng mỹ thuật không, họ vừa gọi đây?”

“Không. Công việc tại viện bảo tàng mỹ thuật à?”

“Họ muốn ta có mặt ở đó vào tối nay.”

“Không đủ thời gian,” Smitty trả lời, mắt vẫn dán chặt vào đồng séc trước mặt.

“Thế thì tìm cách làm cho đủ thời gian đi.”

“Vì sao?”

Mace thả một tờ giấy lên trên đồng séc Smitty đang kí.

Anh nhìn nhìn. “Ồ. Cả dãy số không dài dằng dặc thế kia.”

Con mèo to xác đối diện cười gian. “Ừ, cứ nhìn chúng đi.”

“Công việc này đến từ đâu vậy?”

“Tôi có quen một lão hồ già ở ban quản trị bảo tàng, lão ta bảo có người nằng nặc yêu cầu lão phải thuê chúng ta cho sự kiện từ thiện tối nay.”

“Yêu cầu?”

“Là nằng nặc yêu cầu.”

“Bởi...?”

Mace nhún vai, chân đã bước ra ngoài để tập hợp cả đội chuẩn bị xuất phát. “Một gã tên Phil nào đó.”

Smitty nhòm đăm đăm xuống đồng séc vẫn đang thiếu vắng chữ kí của anh. “Phil nào nhỉ?”

Jess cởi áo khoác ra và đưa cho cô gái đứng sau quầy. Và cô tiếp tục lặp lại hành động cô đã làm suốt một giờ đồng hồ vừa qua - giặt mạnh phần viền của chiếc váy xuống. Nếu như bạn có thể gọi nó là một chiếc váy. Vì trông đồng vải này chẳng khác gì một cái áo trong của con nhóc mười hai tuổi chưa phát triển đầy đủ vậy.

“Không thể tin được cậu lại có thể lừa tớ mặc cái thứ chết tiệt này,” cô lẩm bẩm với Phil, và dùng vai huých anh ta. “Tớ đang ở một sự kiện từ thiện, nhưng tớ cứ cảm giác như gái bán hoa ấy, năm mươi đô nếu chỉ dùng tay và một trăm đô cho một lần quan hệ.”

“Không, cưng à. Với diện mạo này của cậu á? Muốn dịch vụ tay thì ít nhất cũng phải một trăm, quan hệ thì những ba trăm ấy.”

Jess bắn ánh mắt hình viên đạn về phía Phil cho đến khi anh ta bắt đầu xoắn xuýt.

“Chí ít thì, đôi giày trông đẹp cực kì.”

Jess đẩy phần nộ mà vung tay lên, sau đó lao thẳng vào khu vực chính của viện bảo tàng. Cô càng đi vào và hòa nhập sớm bao nhiêu, thì cô càng có thể thoát khỏi chỗ quỷ quái này mau bấy nhiêu.

Smitty cười trừ, tỏ vẻ xin lỗi và nhanh chóng biến khỏi người phụ nữ vừa tỏ ý muốn phục vụ anh ngay trong nhà vệ sinh. Lạy Chúa lòng lành! Những người phụ nữ giàu có này... thật đáng sợ. Trong hai giờ đồng hồ vừa qua, anh đã nhận được đủ loại chào mời từ những quý bà toàn thân ngập tràn đá quý và bạch kim. Một phụ nữ tiến đến gạ gã anh khi chồng mụ ta chỉ đứng cách đó khoảng một mét. Smitty có dự cảm rằng nếu như anh đồng ý với đề nghị của mụ, người chồng có lẽ sẽ đứng nhìn trộm ở phòng đối diện. Chậc, vì đạt được khoái cảm mà có thể trả mọi cái giá sao. Mặc dù vậy, Smitty vẫn không thể hiểu vì sao gã ta lại kết hôn nếu gã đã sẵn lòng chia sẻ vợ mình với người đàn ông khác.

Anh bước đến chỗ Mitch và thở dài. “Cậu có được...”

“Gạ gã quan hệ mỗi khi tôi quay đầu lại? Ờ, tôi nói cho anh biết, những

người phụ nữ bình thường đều thế cả.”

“Dez cũng là người thường và Mace phải vất vả lắm mới chiếm được trái tim cô ta ấy chứ. Tôi nghĩ chuyện này có liên quan đến vấn đề tiền nong của họ. Kẻ càng giàu có thì lại càng lãnh đạm. Với họ, chúng ta chỉ là những ‘khẩu súng’ dùng để thỏa mãn, đừng bao giờ quên điều này, chàng trai ạ.”

“Sẽ không đâu. Và tôi cũng cóc quan tâm, nhưng tôi đã học được một bài học xương máu, đừng bao giờ lơ là trong công việc. Sai một li, đi một dặm.”

“Quả là chân lí nhỉ?”

Marissa Shaw, chị gái của Mitch, em gái sinh đôi của Brendon, và một trong những nữ sư tử Smitty đã gặp qua, yêu kiều bước đến trước mặt cả hai.

“Smitty.”

“Marrisa, chị thân yêu. Tối nay trông chị tuyệt vời hết chỗ chê.”

Chị ta nhoài người và yêu chiều vỗ vỗ má anh. “Cậu đúng là chú chó ngọt ngào nhất trên cõi đời này.” Chị ta liếc sang cậu em trai của mình. “Tên vô dụng.”

“Mụ béo phệ.”

Cả hai gầm gừ với nhau trước khi Marissa bỏ đi chỗ khác.

“Tôi cứ nghĩ cả hai người đã hòa thuận với nhau hơn rồi chứ.”

Mitch giương ánh mắt trống rỗng nhìn anh. “Thì đúng là vậy. Anh không cảm nhận được sao?”

Smitty lắc đầu và quét mắt nhìn khắp cả căn phòng rộng lớn. Họ đang ở trong phòng tiệc Phục Hưng Ý. Sao cũng được. Chỉ cần tiền công cao là đủ.

“Lạy Chúa lòng lành của con.”

Người Smitty cứng lại, anh đã lường trước rắc rối rồi mà. “Cái gì? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Không. Không có gì cả.”

Smitty nường theo ánh nhìn thèm khát của Mitch, quay đầu và cả người anh như bị điện giật vậy. “Chúa ơi, cứu con với.”

Jessie Ann bước vào căn phòng, bốn người bạn thân theo sát phía sau. Hiên nhiên, những thành viên còn lại của Bầy không tham dự sự kiện bé tẹo này. Smitty cũng sẽ làm vậy thôi, vé được tính trên đầu người cơ mà. Tuy nhiên, anh khẳng định địa vị của Jessie sẽ được nâng cao thêm sau ngày hôm nay - tỉ lệ nghịch với chiều dài chiếc váy cô ta đang mặc.

Chúa ơi! Người phụ nữ này đang nghĩ cái gì vậy? Đêm nay New York lạnh cóng thế này, và chết tiệt, cô ta quên luật hành xử văn minh nơi công cộng rồi sao! Phần còn lại của chiếc váy biến đi đâu mất rồi? Và tại sao cô ta lại không mặc quần jean, giày tennis, áo thun như mọi khi? Tại sao cô ta gần như trần như nhộng thế này?

“Nếu tôi cầu hôn tử tế, anh có nghĩ cô ấy sẽ gật đầu đồng ý hay không?”

“Tự chủ chút đi, con mèo kia. Đang trong giờ làm việc đấy.”

“Tôi từ chức.” Mitch bắt đầu bước đến chỗ Jessie, Smitty đành nắm tóc và giật anh trở lại.

“Trước khi ta cáu lên, tốt nhất con hãy quan sát khu vực này đi, con trai à.”

“Được thôi, nhưng anh cũng chẳng có cơ hội đâu. Nếu tôi nhớ chính xác, cô ấy đã hắt hủi anh hết như hắt hủi một tên ghê lở.”

“Quan. Sát. Khu. Vực. Cho. Tôi.”

Ánh nhìn lần cuối về phía Jess khiến Mitch gần như bị đấm thẳng vào mặt, anh ta đành phải hậm hực bỏ đi.

Smitty định chạy ngay qua chỗ Jessie, anh chỉ muốn lấy một chiếc áo thật kín khoác lên người cô ta mà thôi, nhưng anh vô cùng hiểu người phụ nữ này. Jessie là một “vận động viên điên kinh”. Là một trong số những sinh vật có thể vô duyên vô cớ bỏ chạy như bay và đột ngột xuất hiện ở Utah. Thế nên, Smitty hít sâu vào và anh nhìn đôi chân dài miên man ấy thêm một lần nữa, sau đó nhanh chóng lẩn vào đám đông.

Jess đã phải chịu đựng cuộc trò chuyện dài hơn mười phút giữa Marissa Shaw với nữ chủ của Bầy linh cầu Stark và cô bắt đầu cảm thấy vô cùng bức

tức. Bầy của cô cũng nhận ra điều ấy. Họ đứng xung quanh cô, chờ đợi hành động tiếp theo của cô. Đúng, sự việc này chẳng liên quan gì đến cô cả, nhưng mà...

“VẬY con chó mà em trai cậu đang sống cùng ấy,” là giọng của Madeline Stark, ả ta vừa nói vừa đưa một miếng bánh quy giòn được phủ đầy pate gan vào miệng. “Cô ta có biết ngồi xuống theo lệnh không? Nhặt dép lê cho em cậu? Lăn vòng vòng và rên ư ử lấy lòng khi cần thiết?”

Bốn ả em gái và em họ của Madeline phá lên cười khùng khục, giọng giống hệt chú chó hoạt hình Muttley [\[32\]](#).

Thứ làm Jess cảm thấy buồn cười nhất chính là, tất cả bọn họ đều là hàng xóm. Địa bàn tại Long Island của Bầy bọn họ nằm ngay sát cạnh lãnh thổ của Marissa Shaw và Bầy linh cầu Stark. Tuy nhiên, mối quan hệ giữa họ chưa bao giờ tốt đẹp. Đúng là, Bầy của cô cũng nhịn đắng nuốt cay với Marissa đến một mức độ nào đó, nhưng họ chưa bao giờ để nhà Stark vào mắt cả. Chó hoang ghét linh cầu vô cùng.

Đôi mắt của Jess nhìn đắm đắm vào phía sau cổ Madeline trong khi ả ta tiếp tục chế giễu tất cả loài chó trên thế giới này. Mái tóc nâu nhạt ngắn được vấn lên thành một búi tóc cao cầu kì trên quả đầu ả ta. Nhờ vậy mà Jess có hẳn một chiếc cổ dài để chơi đùa.

Jess nhìn Bầy của mình và bắt đầu ho khan. Phil hiểu ý trước tiên, anh ta cười và chạy về phía cái bàn. Vợ anh nhập bọn, cả hai vớ lấy một mảnh khăn ăn nhỏ màu trắng và bắt đầu xé nhỏ ra. Jess vẫn còn đang ho, cô bước đến gần chỗ Phil và anh ta đặt mảnh giấy vào tay cô. Danny dáo dác nhìn xung quanh và sau đó, bắt đầu đổ nước vào những mảnh vụn nọ, cho đến khi chúng đều trở nên ướt đầm và mục nát.

Jess quay người lại, vẫn tiếp tục cơn ho rũ rượi của mình. Cô bước đến sau lưng Madeline và hắt hơi thật to, khiến Marissa giật bắn cả người và phải nhìn về phía cô. Khi ấy, Jess nhanh tay ném mảnh khăn ăn lầy lội và sũng nước kia đi. Nó đập thẳng vào sau cổ Madeline và ả ta ngưng bật câu chế giễu dở dang của mình, cả người tê cứng.

“Ô!” Jess hăng giọng và nói. “Ôi, Chúa ơi! Madeline! Tôi vô cùng xin lỗi. Đây, để tôi giúp cô lau sạch chúng đi nhé.”

Ả ta kinh hoàng đưa tay ra sờ cổ, một cảm xúc ươn ướt tràn vào đầu ngón tay. Ả không nhìn thấy được, chỉ có thể cảm giác được. Người ả run bần bật lên khi chạm vào mảnh giấy ướt và bắt đầu nôn ọe dữ dội trước khi lao xộc vào nhà vệ sinh, lũ em gái chạy sát theo phía sau. Chạy sát theo và cười khùng khục.

Jess nhìn về phía Marissa. “Ôi chao, nếu lần sau bọn tôi có dịp gặp lại nhau tại Island, chắc có lẽ cả hai sẽ ngượng ngùng lắm nhỉ?”

Marissa, Jess luôn cho rằng chị ta là một người phụ nữ khó tính và hoàn toàn không thân thiện, nay lại nhìn cô lấy vài giây đồng hồ, sau đó, đôi môi cong lên và chị ta bắt đầu cười ngặt nghẽo không dứt. Chị nhanh chóng tiến đến chỗ hai nữ sư tử từ Bầy Llewellyn, cũng chính là hai cô em gái Serita và Allie của Mace. Marissa vẫn còn cười âm ỉ, chị ta kể lại diễn biến vừa rồi cho bọn họ nghe cho đến khi cả ba cùng lăn ra cười.

May chuyển một ly sâm panh cho Jess. “Chơi vui lắm phải không, bạn yêu?”

“Tất nhiên rồi, sao lại không chứ?”

Vì muốn bảo vệ Jessie mà Smitty đã dõi mắt theo cô từ nãy đến giờ, không biết hành động này có bị cấu thành tội “theo dõi bất hợp pháp” không nhỉ? Cô giả vờ phun đờm vào ả linh cầu nọ, đã uống cạn ly sâm panh thứ ba và mang một đôi giày cao đến đáng sợ. Smitty còn có thể làm gì khác ngoài trờ để mắt đến cô chứ?

Dù vậy, anh phải công nhận, Bầy chó thật biết cách tự tạo niềm vui trong một bữa tiệc nhàm chán như thế này. Họ tiêu khiển từ những thứ đơn giản nhất, và đôi lúc, cả Bầy trông chẳng khác gì một đám nhóc ranh mười ba tuổi khi họ cùng cười khúc khích trước một bức tượng có “của quý” dài sòng sọc. Tất nhiên, cũng không chừng là do tác dụng phụ của sâm panh.

Smitty dựa lưng vào tường và liên lạc với đội của mình. Tất cả mọi thứ

đều ổn thỏa, không có gì đáng ngạc nhiên. Giờ họ đã là một cỗ máy vận hành trơn tru, và thêm một vài phi vụ như thế này nữa thì công ty sẽ có thể trả bớt nợ nần chồng chất trong năm nay. Vài năm tới, có lẽ anh sẽ được mời đến làm khách trong những sự kiện như thế này thay vì làm bảo an như hiện tại.

Anh lại đảo mắt nhìn về phía Jessica. Lại một lần nữa, cô ta không nhìn thấy anh. Đúng thật là không nhìn thấy. Không hề “giả vờ như tôi không nhìn thấy anh ta” nữa. Cô ấy không để ý đến anh thật. Người phụ nữ này đã hoàn toàn lãng quên anh.

Những giai điệu La-tinh ngân nga vang lên và gã Chó hoang tóc vàng hoe từ bữa tiệc của Jessie tuần rồi lại nắm lấy tay cô và lôi cô vào một điệu nhảy khá đẹp mắt. Smitty híp mắt lại. Gã ta bị ám ảnh với chuyện “khiêu vũ” cùng Jessie sao? Quả là một lí do tốt lành để có cơ hội thân mật với cô ấy. Dù vậy, Smitty vẫn phải bắt đắ dĩ mà thừa nhận rằng, gã ta có vẻ khá khăng khít với người phụ nữ tóc vàng đi cạnh bên gã suốt thời gian này. Có lẽ đây là truyền thống của loài chó rồi. Gã Chó hoang tóc vàng đẩy Jessie ra và rồi lôi cô lại vào lòng một cách điệu nghệ, sau đó lớn gan mà hạ người cô xuống. Smitty thối mả trong giây lát, không biết có bao nhiêu gã đàn ông tại nơi này đang cố gắng muốn nhìn vào trong váy của Jessie nhĩ.

Đủ rồi. Anh phải lên tiếng thôi. Người phụ nữ này đúng là một mối họa tiềm tàng!

Đong đưa ly sâm panh trong tay, Jess tách ra khỏi Bầy và hướng về phía bàn tiệc buffet, trong đầu đang phân vân liệu mình có nên đứng ăn hay không. Những tưởng mười nghìn đô cho một người thì chí ít cũng phải được ngồi ăn một cách tử tế. Tuy vậy, cô vẫn phải cho họ số tiền đó. Đây là quỹ từ thiện dành cho bọn trẻ, đành chịu thôi. Jess cố gắng chen qua đám đông, số người tham dự bữa tiệc này thật đáng kinh ngạc, nhưng cô đột nhiên ngừng lại khi nghe một giọng nam quen thuộc gọi tên cô.

“Jessica! Jessica!” Cô hơi giật mình và xoay người, đối diện với Sherman Landry. Cô đã quên bét mất khả năng gã ta sẽ đến dự sự kiện này, nhưng Phil và Sabina cứ nằng nặc lôi kéo cô đi dự cho bằng được.

“Chào, Sherman.” Khi gã đứng trước mặt, cô đành miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. “Anh thế nào rồi?” cô hỏi.

“Khỏe. Khỏe lắm. Còn cô?”

“Tôi vẫn ổn.”

“Và anh bạn sói của cô thì sao?”

Nói dối gì đi, Jessica. Nói dối đi! “Ồ, anh ấy ở gần đây thôi.”

“Để tôi đoán xem, vé của anh ta là do cô chi trả nhỉ?”

Jess không trả lời, thay vào đó, cô dùng ngón tay trở xoa xoa mi mắt trái đang giật liên hồi của mình.

“Lũ Smith không thường đến những sự kiện như thế này đâu,” Sherman tiếp tục. “Bọn họ thích nhậu nhẹt và chen chúc trong đám hỗn loạn tại NASCAR [\[33\]](#) hơn.”

Jess nheo mắt lại, bỗng nhiên nghĩ rằng Sherman trước mặt cô đây không phải là một tên Chó hoang thực thụ mà chỉ là một trong những chú cún con sống trong nhung lụa và được nuông chiều quá mức. Một nhóc bichon frise [\[34\]](#) hay papillon [\[35\]](#). Mường tượng gã ta với mái tóc gợn sóng khiến cho cô cười sái cả quai hàm.

“Tôi rất thích NASCAR,” cô thú nhận, mong rằng sự thật này có thể đuổi gã ta đi. “Giải đấu này vừa vui, người đến xem cũng lại tử tế, và hơn nữa, còn có rất nhiều xe đua. Tôi thích xe đua lắm.”

“Phải, phải. Không gì thú vị hơn việc quan sát mọi người chạy lòng vòng nhỉ.” Trước khi Jess có thể nói bất cứ điều gì - chẳng hạn như “đồ khốn kiếp” - Sherman cố gắng lùi xa ra phía sau và mỉm cười một cách tán thưởng. “Jessica, tôi phải công nhận rằng cô rất xinh đẹp.”

“Cảm ơn.” Cô sẽ giết tươi tên Phil khốn kiếp.

“Cô đã hớp mất hồn của tôi rồi.”

“Sherman, anh thật ngọt ngào. Cảm ơn nhé.”

Gã ta hắng giọng. “Tôi đang nghĩ rằng...” Hắng giọng một lần nữa.

“Chúng ta có thể hẹn hò với nhau. Ăn tối nhé?”

“Ăn tối? Ừm...” Nghĩ ra lí do từ chối nào đi. Mau lên! “À... Smitty.” Cô hít thật sâu. “Không thể được bởi vì tôi đang hẹn hò với Smitty.” Được rồi. Lí do này khá ổn đấy.

“Jessica, nghiêm túc đấy.” Gã ta bước lại gần cô. Thật ra là gần sát luôn ấy chứ. “Tôi có kể cho chị gái tôi nghe chuyện của cô và bọn tôi đều hiểu rằng cả phụ nữ cũng có những nhu cầu sinh lí.” Chị gái gã ta? Gã bàn bạc chuyện này với bà chị gái? Đột nhiên, Jess cảm thấy buồn nôn quá. “Và lũ Sói là một công cụ thỏa mãn ngăn chặn vô cùng hoàn hảo. Nhưng tuổi thanh xuân đã đi qua làm sao lấy lại được chứ.”

Khoan đã. Gã ta nói thế với mình thật sao? Không, không. Gã ta dám nói những lời đó với mình à.

“Cô phải nghĩ về tương lai của Bầy nữa. Chắc rằng cô cũng muốn sinh ra những chú cún con của cô nhỉ. Những chú cún con thuần chủng. Không phải tạp chủng. Tôi tin rằng tôi và cô có thể từ từ bàn bạc về vấn đề sinh sản này đấy.”

Jess nhìn đăm đăm vào gã ta. Cô không thể nhìn được. Hiển nhiên, sự xuất hiện của Smitty đã gây sức ép lên người Sherman. Thay vì những câu từ lãng mạn, giờ cô lại bị ném thẳng vào mặt hai từ “sinh sản” cơ đấy.

“Jessica...”

Gã ta bước lại gần hơn nữa, và điều làm cô thật sự khiếp sợ là, cô nghĩ gã đang muốn hôn cô. Nhưng đúng lúc này điện thoại cô vang lên và Jess nhanh tay giật nó ra khỏi chiếc ví nhỏ nhắn được thiết kế riêng, trong lòng cô dâng lên cảm giác hồi hã hơn bao giờ hết.

“Điện thoại! Tôi phải nghe điện thoại.”

“Ừ, nhưng...”

“Chào anh.” Jess xoay lưng bỏ đi, và ấn nút trả lời cuộc gọi.

“Alô?”

“Chào, Jess. Là Bets đây.” Trợ lí của cô. Cũng là người sẽ nhận được tiền

thường quý này vì đã cứu cô khỏi cuộc thảo luận về vấn đề sinh sản với con chó điên nọ.

“Chuyện gì thế, Bets?”

Betsy bắt đầu phun ra một tràng những rắc rối với một trong những khách hàng của họ trong khi Jess rảo bước đến nhà vệ sinh. Thông thường, những vấn đề dạng này sẽ được cấp dưới xử lý chứ không cần Jess phải đích thân ra tay, nhưng vị khách hàng lần này đang vô cùng bức bối, hơn nữa, chị ta lại là một người rất sộp và còn giới thiệu cho họ rất nhiều hợp đồng quan trọng khác. Họ không thể làm ngơ người phụ nữ này được.

“Cô có thể chuyển máy cho tôi nói chuyện với chị ấy được không?”

Jess đứng trước cửa nhà vệ sinh, tựa lưng vào tường và chờ đợi cuộc gọi của cô được chuyển đến một văn phòng đẹp đẽ ở Detroit.

Khi đối phương bắt máy, Jess bắt đầu lời ngon tiếng ngọt dỗ dành chị ta. Giờ cô vô cùng thành thạo trò này. Chắc là nhờ kinh nghiệm hợp tác vài năm với bên cảnh sát. Bọn họ sẽ xông thẳng vào căn hộ của cô, bất an, khó chịu, và thường rất phẫn nộ với mấy phường bắt lương họ tóm được, khăng khăng đòi biết cô đã tìm thấy những gì trên máy tính của lũ lưu manh ấy. Khi ấy, Jess có hai lựa chọn: hoặc là mắng rủa họ xối xả ngay tại trận, đây cũng là cách được rất nhiều đồng nghiệp của cô lựa chọn, hoặc an ủi họ. Cô áp dụng phương thức số hai, và cho đến giờ, cô, cả bạn của cô và công ty cô vẫn còn được các vị đồng nghiệp cũ quan sát, bảo vệ.

Khi Jess lắng nghe lời phàn nàn của người khách và đồng thời cũng liên tục nói “Em hoàn toàn đồng ý” để an ủi chị ta, cô xoay đầu và phát hiện ra những nữ linh cầu của Bảy Stark đang đứng tại đó, mắt nhìn chăm chăm vào cô. Đôi mắt chúng lập lờ dưới ánh sáng âm đạm trong hành lang u tối này.

“Mày nghĩ thế là vui à?” Madeline gầm lên.

Jess giơ ngón tay trở lên ra dấu đáp lại. “Đợi tôi một chút nào cưng,” cô thì thầm, “nói chuyện xong với khách hàng này đã.”

Cả lũ linh cầu chớp mắt đầy ngạc nhiên. Chúng cứ tưởng cô sẽ nhào thẳng

vào tấn công chúng ấy chứ. Cô đâu phải là chó sói. Cô chỉ tấn công trước khi lũ cún con của cô gặp nguy hiểm mà thôi. Khi đó thì cô sẽ liều tất. Nhưng với một buổi phô diễn sức mạnh như thế này á? Cô còn bận lắm, đợi sau đi.

“Ê. Tao đang nói chuyện với mày đó.”

Jess cười và gật đầu đồng ý. Bọn chúng tức lồng lộn ruột gan lên mỗi khi thấy hành động này của cô. Cô nhìn thấy chúng mở móng vuốt ra, nhưng rồi Marissa Shaw tiến đến sau lưng chúng và chị ta nện tay vào lưng ả Madeline Stark.

Sư tử cái á? Đúng, lũ mèo to xác ấy mới là những kẻ chuyên ra đòn trước tiên.

Jess lùi ra phía sau và tránh khỏi cuộc chiến thường niên sắp xảy ra giữa những cô nàng lắm chiêu này. Trong lúc di chuyển, Jess vẫn không quên tiếp tục trò chuyện với khách hàng của mình. Phải sống với Bầy của cô, thì dù có tệ hại đến mấy cũng sẽ trở nên tháo vát, nhanh nhẹn thôi.

“Mày có vấn đề gì à, con khốn kia,” Marissa gầm gừ, bộ móng vuốt to choảng bật tung ra. “Có chuyện thì tìm tao này.”

“Nghe nàng Jane của Ghetto [\[36\]](#) nói kìa.”

Jess nhăn nhó. Đúng là một câu phát biểu ngu ngốc hết sức mà. Mặc dù Marissa không ngại ngừng về xuất thân khiêm tốn của mình, nhưng cũng không có nghĩa chị ta sẽ bỏ qua những lời chế giễu của lũ bò cái giàu có này.

Marissa nắm lấy cổ họng Madeline và gạt ả ra. Madeline bị đẩy lùi về phía sau. Jess cố gắng tránh đi, nhưng tốc độ của cô không đủ nhanh và kết quả là ả linh cẩu đập thẳng vào người cô, khiến Jess văng ra khỏi cánh cửa thoát hiểm. Người cô va vào bức tường đối diện, một tràng càu nhàu bất ngờ thoát ra từ miệng cô khi cánh cửa thoát hiểm đóng sầm lại trước mặt.

“Jessica? Mọi chuyện vẫn ổn chứ em gái?” người khách hàng chân thành hỏi han.

Cô hít sâu vào và bình tĩnh lại. “Dạ... vâng. Xin lỗi chị nhé. Em, ờ, em vô tình đá ngón chân vào cạnh bàn thôi.”

“Ồồồồồ. Chị cũng bị thế suốt đây, đau chết đi được.”

Chị ta tiếp tục trò chuyện, giọng điệu vui vẻ hơn nhiều rồi. Jess mặc chị ta đông dài, cô đi về phía cửa và thử kéo ra. Không hề suy chuyển. Cô lại cố gắng kéo tay năm một lần nữa. Vẫn không có gì xảy ra. Cô đã bị nhốt bên ngoài mất rồi.

Mẹ kiếp!

“Chị đã thấy tốt hơn sau khi nói chuyện với em rồi, Jessica. Cảm ơn em.”

“Chị đừng khách sáo. Chị biết mà, chị có thể gọi cho em bất cứ lúc nào.” Cô cố gắng kiểm soát hai hàm răng đang đánh lập cập của mình. “Bọn em sẽ liên lạc với chị vào buổi sáng nhé?”

“Được thôi, cảm ơn em lần nữa.” Người khách hàng ngắt kết nối và Jess lập tức vòng tay ôm quanh người mình.

“Nào nào,” cô tự lẩm bẩm. “Chiếc váy này. Ý tưởng tồi tệ trong một đêm mùa đông.” Và cả đôi giày chết tiệt này cũng thế. Jess khập khiễng hướng về phía con phố, cùng lúc đó cô còn phải nỗ lực hết sức để tránh cảnh ngã đập mông trong con hẻm dơ bẩn này. Khi ra được đến cuối con hẻm, cô nhìn thấy hai người phụ nữ đang đứng cạnh một chiếc Buick [\[37\]](#) tồi tàn. Cả hai đang tranh cãi vô cùng kịch động. Thông thường, Jess sẽ không để ý hoặc quan tâm, nhưng cô ngửi được mùi của loài sói từ trên người họ. Hai ả Sói cô không hề nhận ra. Cô quen thuộc với tất cả những con Sói địa phương và giờ là Sói nhà Smith, nhưng trên một hòn đảo đã nhỏ mà còn có thêm những kẻ lạ mặt nữa thì thế nào cũng có vấn đề.

Khi cô ra được đến đầu ngõ, hai người phụ nữ bỗng ngưng bật và đôi mắt sói lạnh giá dán chặt lấy cô.

Thảm rồi.

* * *

Smitty nắm lấy Madeline Stark trong khi Mitch giữ chặt chị gái của mình. Không dễ dàng chút nào vì cả hai người phụ nữ đều đã biến hình rồi. Ngay trong một sự kiện của con người như thế này đây. Có phải não của các cô bị

thoái hóa hết rồi phải không?

Anh lay lay Stark. “Chuyển về. Ngay bây giờ!” Cô ta làm theo và đột nhiên, anh lại ôm một nàng linh cầu khóa thân trong lòng. Chúa ơi, còn rất nhiều cách tiêu khiển tốt hơn cho một buổi chiều thứ Ba mà. Anh đẩy cô vào nhà vệ sinh. “Mặc đồ vào đi.” Smitty ném vội quần áo về phía cô ta, nhưng thú thật anh chẳng biết những trang phục rườm rà này thuộc về cô ả, chị em cô ả, Marissa hay hai cô em gái của Mace - Serita và Allie vừa nhào vào góp vui trong trận hỗn chiến nữa.

Mitch đẩy bà chị vẫn đang trong trạng thái biến hình của mình vào nhà vệ sinh nam nằm ở phía bên kia của dãy hành lang chật hẹp vì anh biết rõ không nên để bà chị mình ở chung một chỗ với Bảy nhà Stark. Hai ả sư tử còn lại theo sau Marissa, và khi cánh cửa vừa đóng lại thì Mitch rời khỏi hiện trường ngay, sau đó anh phá lên cười ngặt nghẽo.

Smitty liếc nhìn xung quanh. Lí do anh phát hiện và ngăn chặn được cuộc chiến nho nhỏ này trước khi chuyện bé xé to là nhờ vào Jessie Ann, anh nhìn thấy cô bước vào hành lang này và đi đến nhà vệ sinh, lũ Stark bám sát phía sau cô. Giờ thì cả bóng dáng của cô cũng không thấy là thế nào.

Anh gõ cửa nhà vệ sinh nam. “Có ai nhìn thấy Jessie Ann ở đây không?”

“Ai cơ?” ba giọng nói đồng loạt vang lên.

Anh đảo tròn mắt. “Jessica Ward?”

“Ban nãy cô ta vẫn còn ở đây mà,” Marissa đáp trả.

Chết tiệt thật. Cô ấy đi đâu rồi? Anh cần phải tìm ra cô. Ngay bây giờ.

Anh vẫn không thể nào quên được hình ảnh con chó còi cọc đó thèm khát chảy dãi lên khắp người cô. Chỉ ít những người đàn ông trong bầu của Jessie vẫn còn khá dẻo dai. Còn Landry ấy hả, đứa cháu ba tuổi của Smitty cũng có thể dễ dàng đo ván anh ấy chứ.

Chắc, chắc cô ấy cũng không thể đi quá xa được.

Anh sờ sờ cằm và nhìn chung quanh cho đến khi phát hiện ra cánh cửa thoát hiểm ở phía sau. Một cách cửa có hệ thống khóa tự động.

Smitty mỉm cười. Anh vô cùng yêu thích công việc của mình.

Jess đứng ở cuối con ngõ, ánh mắt khóa chặt lấy hai người phụ nữ. Một trong số họ có mái tóc nhuộm màu đỏ quạch, ả ta bắt đầu găm gừ và tiến dần về phía cô. Jess cũng găm gừ đáp trả, cô bung bộ vuốt ra và căng mình vào tư thế chiến đấu. Nếu tình hình trở nên tồi tệ, cô sẽ bỏ hẵn đôi giày này ra. Nếu còn tồi tệ hơn nữa, cô sẽ biến hình. Nhưng, ở một môi trường mở như thế này, đó luôn là biện pháp sau cùng.

May thay, trước khi ả ta kịp đến gần, nữ Sói còn lại đã kéo lấy tay ả và giật ả lại, đẩy vào trong xe.

“Chưa đến thời cơ và cũng chưa phải đối tượng,” cô nghe mục ta thì thầm. Jess có thính lực của loài Chó hoang. Cô có thể nghe thấy tiếng kim rơi từ cả dặm nếu như cô muốn. “Vào xe đi,” nữ Sói ra lệnh. ả tóc đỏ muốn tranh cãi, nhưng bị mục đàn bà còn lại tát một cái thật mạnh và đẩy vào trong.

Chậc, Bầy của cô cũng khá là cứng đầu đấy, nhưng Jess chưa bao giờ phải làm những trò này để bắt người khác vâng lời cô. Ngay cả những nữ Sói nhà Smith còn không thêm tát người nữa. Một là thuần phục, hai là chấp nhận bị đánh. Thế giới nhà họ Smith không có màu xám lờ mờ.

Cả hai người đàn bà ngồi vào xe và chạy khỏi lề đường, Jess thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Jessie Ann?”

Jess hét lên và xoay người lại. Đáng tiếc, thay vì phải tung ra một đòn tấn công thì cô lại tung ra một cú quật vụng về và Smitty dễ dàng tóm được tay cô.

“Cô đang làm gì thế?” anh ta hỏi một cách bình tĩnh.

“Đánh anh đến bất tỉnh?”

Jess rất quen thuộc với hơi thở đầy bức dọc này của anh. Hệt như ngày xưa, lúc anh nhìn thấy cô ngã khỏi tàng cây nơi cô đang trốn sau khi bị Sissy và lũ Sói của ả truy đuổi.

Cô nhìn xuống đôi tay to rộng đang vững vàng giữ lấy vai cô và giúp cô

đứng yên lại. “Giờ anh có thể thả tay ra được chưa?”

“Cô có chắc bản thân cô có thể vừa đi vừa nói cùng một lúc chứ, Jessie Ann thân yêu?” Cô giơ vuốt lên và anh nhanh chóng đẩy cô ra. “Cô biết không, một tiếng ‘được’ đơn giản cũng có thể giải quyết vấn đề đấy?”

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Đội của tôi đến để giúp thắt chặt an ninh tại viện bảo tàng này thôi. Không phải tuyệt vời lắm sao, vừa lúc có cả sư tử và linh cẩu làm loạn tại hành lang nữa.”

Jess cười khúc khích. “Chí lí lắm.” Cô chỉ chỉ cánh cửa. “Anh đang làm bảo an tại đây mà, anh có thể mở cửa cho tôi vào chứ?”

Smitty nhìn cô. “Cô có vé vào không?”

Cô chớp chớp mắt. “Năm trong túi áo khoác của tôi rồi.”

“Xin lỗi cưng, tôi không có đủ quyền hạn đưa cô vào nếu cô không có vé.”

Jess cố gắng bình tĩnh lại. “Tôi xin lỗi. Anh vừa nói gì đấy?”

“Chúng tôi chỉ có thể cho phép những người có vé vào mà thôi. Cô thì lại không có. Xin lỗi.”

Răng của Jess bắt đầu va vào nhau lạch cạch và cô chà xát cánh tay mình trong tuyệt vọng. Gã đàn ông này bị cái gì vậy? Ngày hôm qua anh ta còn tha thiết muốn “giúp đỡ” cô đến thế. Giờ thì cô sắp bị đông cứng rồi và anh còn nhẫn tâm từ chối mở cánh cửa chết tiệt này ra cho cô. “Anh đang nói đùa đúng không?”

“Jessie Ann, cô biết tôi rất nghiêm túc với công việc của mình mà. Tôi không thể để bất cứ kẻ nào không có vé bước vào bên trong.”

“Anh là đồ chó ch...”

“Nào, nào, Jessie Ann. Không cần phải dùng đến loại ngôn ngữ đó đâu.”

Cô giơ tay đầu hàng. “Được thôi. Tôi sẽ đi vòng qua hết cả cái tòa nhà chết chóc này và bước vào từ cửa chính vậy. Mong là tôi sẽ không chết cồng

giữa đường.”

“Ồi dào, cô biết giống loài của bọn ta sẽ không dễ dàng chết cồng thế đâu.” Cô lơ anh và bỏ đi. “Họ cũng sẽ không cho cô vào,” anh ta nói vọng lại từ sau lưng cô.

Cô ngừng bước. “Vì sao?”

“Cô không có vé.”

Cô dậm chân và xoay người lại, khá ngạc nhiên vì mình vẫn còn có thể đứng vững khi mang đôi giày quý quái này. “Bobby Ray Smith, tôi thề với Chúa tôi...”

Anh ta vẫn bình tĩnh và cắt ngang lời cô, “Đừng lãng mạ tôi nữa, Jessie Ann.”

“Là Jess-i-ca!” cô gần như thề lên. “Không phải Jessie. Và càng không phải là Jessie Ann.”

Anh ta nhún vai. “Tôi thích Jessie Ann cơ.” Chính sự bình tĩnh này của anh làm cô điên tiết lên. Một Smitty điềm tĩnh, có tự chủ. Anh trai của anh ta không hề như vậy. Bố anh ta lại càng không. Có lẽ Smitty đã thừa hưởng khí chất này từ mẹ. Nhưng giờ, cái tình thế chết tiệt này chỉ khiến Jess muốn tháo ngay giày ra và nện thẳng đôi gót nhọn vào tròng mắt anh.

Anh nhìn vào tay cô. “Cô dùng điện thoại ấy. Gọi một người bạn của cô mang vé ra.”

“Họ không mang theo điện thoại. Điện thoại đều ở trong áo khoác của bọn họ.”

“Vì sao họ lại không mang chúng theo bên mình chứ?”

Jess nắm chặt thiết bị nhỏ nhắn trong tay, siết thật mạnh thật mạnh đến nỗi cô có cảm giác chiếc điện thoại ấy đã nát thành bột phấn. “Bởi vì tôi đã mang theo điện thoại bên người!”

“Không cần thiết phải hét lên như thế, Jessie Ann.”

“Tôi không thể nói chuyện với anh nữa.” Cô xoay người lại và một lần nữa toan bỏ đi.

“Tất nhiên là,” anh ta nói từ sau lưng cô, “có lẽ chúng ta có thể tìm ra giải pháp nào đó.”

“Và giải pháp ấy là gì?” cô vừa bước đi vừa nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

“Cô hẹn hò với tôi, ngày mai.”

Một lần nữa, Jess lại ngừng bước. Cô khinh bỉ chính bản thân mình, sao con tim cô lại có thể đập loạn xạ như thế chứ. “Hẹn hò sao? Anh bắt tôi đứng trong thời tiết lạnh cóng này chỉ vì một cuộc hẹn chết tiệt đấy à?”

“Không phải một cuộc hẹn,” anh thì thầm ngay bên tai cô và Jess gần như nhảy lên khỏi mặt đất.

Anh làm thế bằng cách nào nhỉ?

“Chỉ là hai người bạn đi chơi với nhau thôi.”

Quá hiển nhiên. Tại sao Bobby Ray Smith lại chịu hẹn hò với Jessie Ann Ward “bé nhỏ” chứ? Trái tim đang đập thành thịch của cô hẫng một nhịp và nhanh chóng tuột không phanh xuống một con dốc mang tên Tuyệt Vọng. Anh làm tất cả mọi chuyện chỉ để thỏa mãn cái tôi của anh chứ chẳng có liên quan gì đến cô. Đã mười sáu năm rồi và cô vẫn chưa thể lọt vào mắt xanh của anh sao... Ôi, mặc kệ đi.

“Bạn bè của tôi sẽ không để tôi chết cóng như thế này.”

“Tôi khá chắc chắn rằng với bạn bè cô vị tha đối với tôi hơn nhiều. Chỉ cần một từ được của cô thì tôi sẽ mang cô vào trong ngay lập tức, cưng à.”

“Anh là đồ khốn nạn.”

“Tôi là một thành viên nhà Smith,” anh ta đơn giản đáp trả.

“Có gì khác nhau đâu?”

“Với rất nhiều người thì chẳng có gì khác nhau hết.” Nụ cười ranh mãnh của anh hết sức từ tốn và hết sức quyến rũ, cô hận mình không thể tát văng nó ra khỏi khuôn mặt chết tiệt ấy. “Một từ thôi, Jessie Ann. Được. Và tôi sẽ mang cô vào trong.”

“Anh đang uy hiếp tôi sao?”

“Từ ấy xấu xa quá. Tôi thích từ tổng tiền hơn.”

Ngón chân cô đã mất cảm giác. Ý định đi hết tòa nhà chết tiệt này để được vào lại bên trong khiến bao nhiêu ý chí chiến đấu của cô lụi tàn tại chỗ. Nhất là khi còn phải đi bằng đôi giày ngu ngốc này. Phil sẽ không bao giờ dụ được cô mang những đôi giày như thế này nữa.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho hành động ngày hôm nay của anh đâu.”

“Vậy tức là không đồng ý phải không.”

“Được. Được rồi.”

Smitty lập tức cởi áo khoác của anh và choàng qua vai cô. Nó mang mùi vị của anh, và cô chỉ muốn găm giữ, cọ khấp người vào chiếc áo này thôi.

Anh dẫn cô đến chỗ cánh cửa, khi anh mở nó ra, May gần như đã nhào ra ngoài vì cô đang nắm lấy tay cầm bên trong.

“Jess! Bỏ đây rồi. Bọn tớ tìm bồ suốt này giờ đây, Chúa ạ.”

“Tớ có một cuộc điện thoại khẩn,” cô rên rỉ.

May nhìn qua nhìn lại giữa Jess và Smitty. “Được rồi,” cô nàng nói trước khi chạy vụt đi như một cô chó lai yếu đuối vậy.

Khi Jess bước vào không gian ấm áp của viện bảo tàng, Smitty thì thầm bên tai cô. “Ngày mai tôi sẽ đến văn phòng đón cô. Khoảng sáu giờ nhé.” Nhà Smith chẳng bao giờ cho người khác một thời gian nhất định cả. “Khoảng sáu giờ” có nghĩa là gì đây? “Vì vậy, cô nhớ phải thêm tôi vào danh sách được vào văn phòng đấy nhé!”

Cô giật phăng chiếc áo đang khoác trên vai và ném thẳng vào mặt anh.

“Đồ đểu!” cô nổi đóa lên, sau đó dùng dùng lời cả Bầy của cô đi về.

Smitty mặc chiếc áo khoác lên người.

À há! Bầy được cô rồi nhé. Cô nghĩ mình lấu cá hơn anh sao? Còn lâu nhé. Nào là huấn luyện trong quân đội. Nào là tôi luyện từ nhà Smith. Chỉ hai

thứ này thôi cũng đã đủ khiến anh trở thành kẻ sẵn mỗi quý quyết và xấu xa nhất rồi.

Anh sẽ mang cô đi ăn tối và họ sẽ có một cuộc thảo luận dài về cuộc đời của cô trong mười sáu năm qua... và còn cả cách chọn trang phục trong những sự kiện như thế này nữa. Và rồi, anh sẽ tìm ra lí do vì sao cô lại phải trốn chui trốn nhủi anh như thế. Được rồi. Kế hoạch này có vẻ tốt đấy. Anh sẽ đưa người bạn cũ này trở lại cuộc sống của mình, cho dù cô ta có phản kháng và chống đối thế nào cũng vô dụng thôi.

Với Smitty mà nói, chuyện này chẳng có gì đáng xấu hổ.

Một bàn tay mạnh mẽ đặt lên vai anh và Marissa dựa vào người Smitty để giữ thăng bằng trong khi đang mang giày. Chị ấy đang định nói gì đó nhưng đúng lúc này, Jessie Ann lại lao trở vào như một tia chớp. Cô nhào vào lòng Smitty, lưng tựa vào ngực anh. Cô kéo cánh tay anh vòng qua eo mình và thì thầm, “Giờ thì trông đom dáng một chút cho tôi.”

Năm giây sau, Sherman Landry xuất hiện ở cuối hành lang. Nụ cười của gã nhanh chóng tắt ngấm khi nhìn thấy Smitty. Và sự sợ hãi bao trùm trên cả khuôn mặt khi gã nhìn thấy Marissa.

Gã chán chường thở dài, sau đó nửa vờ mà vẫy vẫy tay. “Chào, Jessica.”

“Chào,” Jess nói, giọng điệu vui vẻ ra mặt. Khi Sherman bỏ đi rồi, cô nghiêng răng ken két mắng vói theo, “Mẹ kiếp nhà anh.”

Một vài phút trôi qua trước khi Jess nhận ra đôi tay của Smitty vẫn đang ôm chặt lấy cô. Cô chậm chậm ngẩng mặt lên và nhìn anh. Smitty không thể nhịn nữa, anh nở một nụ cười chói lóa hết sức có thể. Bố anh cũng có nụ cười này và mỗi khi mẹ anh nhìn thấy, bà đều đuổi theo ông già chết tiệt đó với chiếc rìu chẻ củi ở sân sau nhà họ.

May mắn thay, Jessie không mang theo rìu vào thời điểm này.

“Buông tôi ra!” Cô giằng ra khỏi vòng tay của anh. “Đồ khốn nạn.”

“Ngày mai gặp lại cô nhé!” anh dùng cái giọng điệu vui vẻ hết như khi Jess tổng khứ được Landry để đáp trả lại cô.

Cô dùng dùng bỏ đi, sau đó xoay người trên đôi gót tử thần đỏ và nâng cả hai tay lên, giơ thẳng ngón giữa vào mặt anh trước khi biến mất hoàn toàn.

Marissa tựa cằm vào vai Smitty. “Chị phải công nhận, Smitty, cách em đeo đuổi phụ nữ đúng là thú vị thật.”

“Em tự học đấy,” giọng nói không giấu được vẻ tự hào, anh nhăn răng với Marissa khi chị ta phá lên cười ngặt nghẽo.

Jess phải mất cả đêm hôm ấy và gần như toàn bộ ngày tiếp theo mới nhớ ra được vụ án với chiếc xe Buick. Chiếc Buick hai ả Sói đã lái ra khỏi viện bảo tàng ngày hôm qua. Lúc mới nhìn thấy cô đã thấy lạ, giờ thì Jess hiểu vì sao rồi. Những buổi chia sẻ tâm tình dài đằng đẳng khi cô mới gặp May, lúc ấy vẫn còn rất mít ướt và suốt ngày sùi sụt khi nhắc đến chiếc Buick của gã bạn trai và những lần “ân ái” ở băng ghế sau của chiếc xe này. Có khi nào gã đàn ông ấy vẫn còn dùng chiếc xe này không? Và nếu như nó là của anh, vậy hai ả Sói kia là ai? Họ làm Jess lo lắng nhưng không làm cô e sợ. Sau khi sống giữa Bầy sói nhà Smith hơn hai năm thì thần kinh cô đã vững như thép rồi.

Chỉ là, cô đang phân vân không biết có nên kể chuyện này cho cả Bầy nghe hay không. Cô rảnh được vài phút, và tóm vội lấy Phil, nhưng cả hai nhanh chóng lao vào một cuộc tranh cãi kịch liệt dù có cùng một suy nghĩ nhưng vẫn không thể thống nhất với nhau.

Rủi thay, Jess và Phil lại không biết rằng Sabina đang đứng trước cửa cho đến khi cô sửa lại. Và tiếng sửa của cô thì lại vô cùng khó chịu và chói tai nữa chứ.

Jess và Phil co rúm lại, họ biết rằng mình đã bị Sabina bắt quả tang tại trận.

Sabina quan sát họ kĩ càng, cô sắc sảo mà truy vấn họ. “Hai người đang bàn bạc chuyện gì mà nóng nảy thế?”

Jess đối diện với bạn mình và trả lời, “Mối quan hệ gay gắt của bọn tớ?” Nếu như giọng cô không cao lên và đây không phải là một câu hỏi thì có lẽ

Sabina cũng sẽ tin rồi.

“Mối quan hệ gay gắt của cậu?”

“Ừ, của tớ và Phil. Đã nhiều năm rồi. Kịch liệt và dữ dội. Đúng không, Phil?”

Phil giương đôi mắt trống rỗng nhìn vợ mình và khi bị Jess thúc vào ngực nhắc nhở thì anh chàng mới bật ra một câu trả lời. “Ờ. Đúng. Kịch liệt và dữ dội.”

Sabina khoanh tay trước ngực. “Hai cậu thật vô dụng. Mà nói dối tồi nhất tớ từng thấy. Giờ thì hãy nói sự thật ra mau.” Khi cả hai nghi phạm còn đang giữ im lặng, cô tung ra đòn cuối cùng, “Nói ngay. Nếu không tớ sẽ biến hình và tè bậy đấy.”

Một cô Chó hoang đột ngột giơ chân sau lên và... - đây không còn là một lời đe dọa vãn vợ nữa rồi.

Jess giơ tay đầu hàng. “Được rồi! Được rồi!” Thôi thì đành phải đổi mặt vậy. “Gọi những người khác vào đây và giải quyết chuyện này mau thôi.”

“Cậu cần phải kể cho dì ấy nghe.”

“Chờ một chút không được sao? Cho đến khi cô ấy về đến nhà?”

Kristan đảo tròn mắt. “Hết nói với cậu luôn! Cậu nghĩ tớ đang lôi tên ngu ngốc nhà cậu vào phòng hơi ga của bọn phát-xít Đức sao.” Và cô đang lôi Johnny đi xềnh xệch bởi vì cậu ta cứ dậm chân tại chỗ không chịu cử động.

Cô kéo Johnny vào tòa nhà, cười với người phụ nữ đang ngồi phía sau quầy lễ tân. “Chào chị, Paula. Bố mẹ em và Jess đang ở trên lầu ọ?”

“Đúng rồi nhóc con. Mau lên đi nào.”

“Cảm ơn chị.” Tên đàn độn kia bắt đầu chậm chậm lại, nhưng Kristan dùng hết sức bình sinh và đẩy người đến trước cửa thang máy. “Tớ thề luôn đấy! Cậu quá quan trọng hóa vấn đề này rồi.”

Cô liếc nhìn người đàn ông đang đợi thang máy, tay vẫn nắm chặt lấy cánh tay Johnny. Mùi hương của chú ta rất giống Johnny và nhìn hình thể thì cô có thể đoán họ cùng một giống loài. Và, lạ Chúa, chú ấy dễ thương quá!

Cánh cửa mở ra và chú Sói bước vào trong. Cô đi vào cùng, tay còn bạn lôi kéo Johnny bước theo. Chú Sói ấn vào tầng trên cùng và cửa thang máy đóng lại.

“Chú đến đây để gặp ai vậy?” cô hỏi, dù đã biết rằng chỉ những người Bầy cô muốn gặp mới được phép đi lên tầng này.

“Jessie Ann.”

Cô khịt mũi và nhận được một cái nhướn mày vì hành động này. “Bọn cháu đều gọi dì ấy là Jess,” cô giải thích.

“Chú đã biết cô ấy từ rất lâu rồi, khi đó cô ấy tên là Jessie Ann.”

“Cháu là Kristan. Và đây là Johnny.”

“Rất vui được gặp các cháu. Chú là Bobby Ray Smith, nhưng các cháu có thể gọi chú là Smitty.”

Cô cười nhẹ. “Chú giống hệt mẹ cháu luôn. Cái chất giọng ấy.”

“Thì ra cháu là con gái của May và Danny à?”

À, cô thích rồi đấy, chú không vì cô là người châu Á mà tự động quy chụp cô là con của Maylin. “Vâng.”

Kristan ngược lên nhìn Johnny, khá bất ngờ vì anh chàng vẫn còn im thin thít. Nhưng cô không nghĩ rằng mình sẽ bắt gặp cậu ta liếc nhìn gã sói - một gã sói to lớn hơn cậu nhiều - như thể cậu với chú ta là kẻ tám lạng người nửa cân ấy. Tuyệt thật. Giờ thì testosterone của cậu ta bắt đầu tăng mạnh hả?

Smitty đáp trả ánh nhìn của Johnny, mặc dù chú ta vẫn đang nhàn nhã dựa người vào tường thang máy, nhưng ánh mắt mãnh liệt đó lại chẳng có ý gì nhàn nhã cả. “Có vấn đề gì sao, thằng quý?”

Một tiếng gừ trầm thấp vang lên, nhưng bao hàm bên trong là tất cả ý chí sục sôi mà Johnny đang có. Kristan giật mình vì hành động này của cậu bạn, cô vội bước vào giữa hai người, tay đặt lên ngực của Johnny.

“Thế,” cô nói một cách gấp gáp, “lúc ấy Jess trông như thế nào ạ? Lúc nào cũng dí mũi vào sách? Cháu dám cá dì ấy như vậy từ nhỏ rồi. Dì ấy có cả

đồng sách ấy. Cho cháu cả núi vàng cháu cũng không thềm động vào đâu. Chán, chán, chán. Nhưng cháu lại thích...”

“Chúa ạ,” Johnny cắt ngang, “cậu thôi làm nhảm đi.”

Cô biết ngay chiêu này sẽ thành công mà. Johnny ghét nghe cô cầu nhàu lắm. Nhưng quan trọng nhất là, giờ cô không có tâm trạng để giải quyết tranh chấp giữa hai người này nên cách tốt nhất là dập tắt nó ngay đi thôi.

Cô tự hỏi trong giây lát liệu đây có phải là do ảnh hưởng của ADN không. Mẹ cô cũng có khả năng giống hệt cô vậy.

Smitty bước ra khỏi thang máy, cổ nén khoe miệng đang vênh lên. Nếu anh mà cười, có khi thẳng nhóc ấy sẽ điên lên mất. Smitty không hề tức giận. Anh đâu có lí do gì để giận chứ. Lúc anh bằng tuổi chúng, anh cũng thách thức những gã sói trưởng thành đấy thôi. Một thông lệ rồi. Và theo sau thông lệ chính là khoảnh khắc những gã sói trưởng thành nện cho anh một trận ra hồn. Tất nhiên, với một thằng nhãi sống chung với Bầy chó thì có lẽ đây là lần đầu tiên cậu ta có tham vọng tấn công một tên đàn ông cậu ta không quen biết. Rất rõ ràng đây cũng là lần đầu tiên Kristan bé nhỏ chứng kiến cảnh tượng này.

Cả ba cùng nhau bước vào văn phòng.

Những chiếc bàn được xếp thành hai hàng đối diện với nhau chạy dài đến giữa phòng. Một văn phòng nhỏ xíu nằm khuất ở góc phòng. Mặc dù văn phòng này có một cánh cửa, nhưng bạn vẫn không thể gọi nó là văn phòng cá nhân được vì tất cả mọi thứ đều được làm từ kính. Cánh cửa, cửa sổ nhìn vào... đều là kính.

Đồ chơi rải đầy trên sàn. Anh có thể thấy vài trò chơi vẫn còn đang được bật ở các máy vi tính và vài màn hình TV đang kết nối với những loại console [\[38\]](#) hiện đại nhất. Những tấm áp phích của loạt tác phẩm Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao, Chúa Tể Những Chiếc Nhẫn, Cuộc Chạy Trốn Của Logan [\[39\]](#), Chiếc Rương Thánh Tích - tất cả những bộ phim dành cho dân mọt sách - được trang trí trên tường. Họ còn có cả những bức tượng từ Chiến Tranh

Giữa Các Vì Sao, Xe- na: Công Chúa Chiến Binh [\[40\]](#), và Cuộc Du Hành Giữa Các Vì Sao [\[41\]](#).

Vậy mà Smitty lại từng cho rằng Mace đã vung tay quá trán khi mua những bức tranh chì đen vẽ cảnh bãi biển để trang trí cho quầy lễ tân của bọn họ. Anh sẽ không bao giờ biết được những người này hoàn thành mọi việc như thế nào.

“Lạ thật đấy,” Kristan nhỏ giọng nói. “Mọi người đâu rồi nhỉ?”

Đúng là lạ thật, chưa đến sáu giờ, nhưng nơi đây lại không một bóng người.

Smitty không loại trừ khả năng Jessie muốn trốn anh, nhưng không đòi nào cô ấy lại kéo theo cả Bầy cùng bỏ trốn. Tất nhiên, anh cũng đã biết rằng Bầy Chó hoang vô cùng thân thiết với nhau.

Anh ngửi ngửi bầu không khí và đi về phía sau của văn phòng, hai nhóc cún con lẻo đẻo sau lưng anh. Cánh cửa sau dẫn ra một hành lang dài vẫn còn đang được thi công. Mùi của Jessie lẫn vẩn phía dưới hành lang này, qua cả nhà tắm và nhà kho, cho đến khi anh lại đụng phải một cánh cửa nữa. Smitty đi vào và vượt qua thêm mười cái cầu thang nữa.

Cuối cùng cũng đến được cánh cửa dẫn ra ngoài. Lối thoát hiểm, anh đoán là vậy. Anh nghe được giọng nói đè nén của bọn họ vụt tắt khi họ cảm nhận được có người ở bên kia cánh cửa.

Smitty vẫn đi băng băng vào và anh nghe thấy tiếng thì thầm từ phía bên kia - và tiếng hít mũi. Smitty cười với lũ cún và lớn giọng hỏi, “Các bồ đang làm gì đó?”

Phản ứng đầu tiên anh nhận được là tiếng thét đầy kinh ngạc. Tất cả bọn họ, cả nam lẫn nữ, đều hét lên như những cô nữ sinh yếu ớt. Rồi họ bắt đầu lăn quay ra cười và không hề có dấu hiệu ngừng lại. Cuối cùng, Smitty cũng mở cánh cửa ra và nhìn thấy cả bọn đang ngồi bệt trên sàn, cười nghiêng ngả theo một cách chỉ có loài chó mới làm được.

Ngổ tào. Đây là từ duy nhất anh có thể nghĩ ra vào lúc này. Một lũ ngổ

tàu.

“Thế,” anh lớn giọng nói với tất cả mọi người, nhưng đôi mắt vẫn vững vàng khóa lấy Jessie, “tôi có thể giúp gì cho các bạn không?”

Được rồi, cô thừa nhận, cô đã nói dối anh. Và cả hai đều biết rõ điều này. Họ biết rõ khi cô kể câu chuyện về một kẻ lạ mặt cố gắng đột nhập vào văn phòng thông qua cửa thoát hiểm. Mặc dù khuôn mặt cô vẫn bình tĩnh như đang nói thật, nhưng cô đã nhìn thấu đôi mắt của anh. Anh không tin vào những gì cô nói. Tệ thật. Anh không thuộc Bầy. Không thuộc Bầy của cô. Thế nên, đây không phải là chuyện của anh. Và khi cô giữ mọi chuyện kín như bưng thế này thì anh sẽ phiền lòng muốn chết luôn ấy.

Nhưng thú thật, Jess không quan tâm lắm. Cô có những vấn đề rắc rối hơn cần phải giải quyết vào lúc này.

May không thể giữ nổi bình tĩnh khi nghe tin bạn trai cũ của cô có khả năng đã quay trở lại. Cô bật khóc một cách tức tưởi và hãi hùng, sau đó đâm đầu bỏ chạy xuống lối thoát hiểm cho đến khi Danny đuổi kịp cô. Cả năm người bọn họ đứng trong thời tiết băng giá, nỗ lực xoa dịu cô. Những chú rối bằng vớ cũng đã giúp họ một tay. Ai mà lại không yêu thích Quý Ngài Phù Thủy [\[42\]](#) chứ.

Sau đó, họ bàn luận về kế hoạch và những bước tiếp theo. Thông báo cho cả Bầy biết ở giai đoạn này là một bước đi tồi vì câu chuyện sẽ được truyền tai nhau với tốc độ ánh sáng, và cuối cùng, sẽ yên vị trong máy tính của Kristan. Thế nên đến giờ phút này cũng chỉ có năm người bọn họ biết chuyện. Họ sẽ thông báo cho cả Bầy biết khi cần thiết.

Tuy nhiên, giờ thì, bọn họ phải đối phó với gã sói nhiều chuyện này đã. Gã sói nhiều chuyện phát hiện ra cô đang nói dối. Cả hai đứng đối diện nhau và anh ta bắt đầu chất vấn cô, nỗ lực vạch trần cô để anh ta có thể biết được sự thật. Cô không hó hé một lời. Cô đã học được cách nói dối vào những lúc

cả Bảy phải đi trộm tã giấy và thức ăn trẻ em cho thành viên mới gia nhập Kristan. Jess không ngại ngần nói dối vì Bảy của mình, nếu Smitty muốn tìm kiếm những tia nhìn hối hận trong mắt cô, thì anh ta nên bỏ cuộc đi là vừa. Cô chẳng cảm thấy gì cả.

Dần dần, khi Smitty dường như đã nhận ra rằng những lời chất vấn của anh không hề làm cô bối rối chút nào, anh đột nhiên giật lấy chiếc điện thoại đang nằm lửng lơ trong túi quần jean của cô và bật mở nó.

Jess cau mày và hỏi, “Anh đang gọi ai thế?”

“Mace. Nếu như có người muốn đột nhập vào đây, đó là những gì cô vừa nói với tôi mà, đúng chứ?” Cô gật đầu, kể cả khi họ đang liếc nhìn đối phương. “Vậy thì chúng ta cần cách li nơi này. Ngay trong tối nay.”

“Cách li?” Cách li nghe có vẻ tốn kém quá. “Tôi không nhớ mình từng đồng ý chi trả cho khoản này.”

“Cô không hề. Nhưng cô sẽ phải móc hầu bao ra thôi.”

Jess híp mắt lại và cô vươn tay ra toan véo ngực anh ta, nhưng May đã tát phăng bàn tay của cô xuống.

Vẫn như mọi khi, May nhanh chóng xoa dịu tình hình. Với sự tươi vui giả tạo của mình, cô hỏi đứa con gái vẫn đang vui vẻ hóng hớt trò vui giữa Jess và Smitty từ nãy đến giờ, “Các con đang làm gì ở đây vậy?”

Kristan túm lấy áo khoác của Johnny và kéo cậu về phía trước. “Johnny có chuyện muốn với với mọi người.”

Nhưng Johnny lại trông như thể cậu bé muốn chạy lên sao Hỏa để trốn khỏi kiếp nạn.

“Tiếp đi,” Kristan thúc giục. “Nói với dì ấy đi.”

Cậu bé thở dài và lôi một phong thư từ túi áo ra, đưa cho Jess. Cô gần như sợ đến chết khiếp khi nhìn thấy thứ này. Không bất ngờ lắm khi mà hầu hết những phong thư từ lũ trẻ thường được gửi từ trường học của chúng và liên quan đến những chuyện chúng đã làm hoặc không làm, đã nói hoặc đáng lẽ không bao giờ nên nói ra.

Không cần nhìn lấy phong thư một cái, Jess lôi tờ giấy chất lượng cao nhưng đã bị nhăn nhúm từ bên trong ra và nhanh chóng đọc nội dung trên đó.

Jess hít sâu vào và nhìn về phía Johnny. “Cháu đã được nhận?”

“Khoan đã. Cái gì cơ?” May giật lấy lá thư và những người còn lại cùng chụm đầu vào để đọc. “Cậu bé không những đã đậu,” cô tiếp tục lên tiếng, “mà còn được trao học bổng toàn phần.”

Johnny cố gắng không nhìn những người lớn đứng trước mặt, cậu bé lãnh đạm nhún vai. “Chỉ là một chương trình hè thôi mà.”

“Cháu đậu rồi,” Jess nói lại một lần nữa. Sau đó cô lao vào cậu bé.

“Được rồi. Tôi sẽ gặp lại khi cậu đến nơi.” Smitty tắt điện thoại và đẩy nó trở lại vào túi quần của mình. Anh quay sang báo với Jessie là Mace và cả đội của anh sẽ đến đây trong vòng ba mươi phút nữa thì phát hiện cả cô, May và Sabina đang tíu tít vây quanh Johnny. Họ vòng tay quanh người thẳng bé và ôm chầm lấy nó. Anh cảm thấy hơi bức bối khi nhìn thấy cảnh này, cho đến khi thẳng bé nhìn anh. Và anh nhìn thấy trong mắt cậu nhóc - một tia van nài anh giải thoát cho nó.

Anh bước sang bên này và có thể nghe được tiếng Jessie riu rít, “Cô tự hào về cháu quá đi mất.”

“Bọn mình ai cũng vậy mà,” May thêm vào.

Johnny trông như thể sẵn sàng trả tất cả mọi giá để có thể vùng thoát khỏi những người phụ nữ này và bỏ chạy để bảo toàn mạng sống. Hiển nhiên, ước mơ vẫn hoàn ước mơ. Bọn họ đều nhanh nhẹn vô cùng. Họ sẽ đuổi kịp nó thôi.

“Mace đang trên đường đến đây,” anh nói sau lưng Jessie. “Cậu ta nói không hề ngạc nhiên khi phải can thiệp vào chuyện này và giúp đỡ các bạn. Bởi vì hệ thống an ninh không phải là thế mạnh của các bạn mà.”

Jess mất vài giây mới hiểu được những gì anh vừa nói, cô vội đẩy Johnny ra và dời toàn bộ chú ý lên người Smitty. May bước vào giữa họ, cô luôn là một chuyên gia hòa giải giỏi, và Sabina cười ranh mãnh, trông đợi một cuộc

đấu võ mồm gay cấn sắp diễn ra.

“Anh ta nói gì cơ?” Jessie vặn hỏi.

Và Johnny đứng phía sau lưng họ chép chép miệng, “Cảm ơn.”

Jess cũng không biết vì sao mọi chuyện lại trở nên mất kiểm soát như thế này nữa. Cô nghĩ chỉ có một gã sư tử to đầu, nào ngờ cả tòa nhà lại bị một đám người biến hình chiếm đóng.

Mace cứ ra ra vào vào văn phòng của cô và yêu cầu cô ủy quyền hết thứ này đến thứ khác. Khi Jess hỏi, “Ủy quyền cho cái gì?” Mace nhìn cô với ánh mắt bức dọc điển hình của loài mèo và cô phải kí ngay tấp lự.

Cái giá phải trả cho lời nói dối này cao quá.

Smitty bước vào văn phòng của cô, dựa người vào khung cửa. “Cô nói với Mitch cô nghĩ vẫn còn một lối đi khác thông vào văn phòng.”

Jess thở dài và day day trán.

“Có chuyện gì sao, Jessie Ann?” Smitty hỏi, giọng nói nồng nặc mùi thiên cặn mà tự mãn. “Chuyện gì đó cô cần phải nói với tôi trước khi chuyện bé càng xé ra càng to?”

Jess thả tay xuống bàn, cố nặn ra một nụ cười. “Không, không có gì để nói cả.”

Jess đứng lên và dẫn Smitty ra khỏi văn phòng, họ đi xuống hành lang dài dẫn qua nhà vệ sinh và cửa thoát hiểm. Cô đưa anh vào một trong những căn phòng chứa máy chủ của công ty. Dưới sự giúp đỡ của gã đàn ông, họ lôi một thùng kim loại chứa đựng các thành phần của một chiếc máy tính đời xưa ra và cúi người xuống cạnh hệ thống thông gió.

Cô nhún vai. “Nó không to lắm nhưng...”

“Thế này là đủ rồi.”

Anh dùng một tay nắm lấy tấm vỉ chặn ngoài hệ thống thông gió và giật thử một phát. Cú giật này khiến cho cả tấm vỉ và mười cen-ti-met tường xung quanh rơi rụng.

Smitty liếc nhìn cô. “Ấy dà.”

“Ấy dà? Anh chỉ có thể ‘ấy dà’ thôi hả?”

“Tôi đã quên mất sức mạnh phi thường này của mình rồi.”

Jess khịt mũi, cảm thấy sự căng thẳng giữa mình và anh ta trong hai giờ qua đã được hóa giải, cô vui vẻ đẩy đẩy vai Smitty chẳng khác gì đẩy một bức tường đá.

“Dù sao cô cũng cần phải đóng lỗ thông gió này lại,” anh nói, bỏ tấm vải và vụn tường sang một bên.

“Không phải chúng ta cần hệ thống thông gió... anh cũng biết mà, để hô hấp chứ?”

“Phải, thưa Quý Cô Ngổ Tào. Nhưng có rất nhiều cách để đảm bảo hệ thống thông gió hoàn toàn kiên cố.”

“Anh vừa mới gọi tôi là Quý Cô Ngổ Tào đấy à?”

“Thì cô vốn đã là thế mà.” Smitty lôi một chiếc đèn pin nhỏ từ túi sau của anh ra và cúi rạp người xuống để nhìn vào lỗ thông gió. “Có thật là tòa nhà này có một thứ, một thứ quý giá đến nỗi khiến người ta thèm khát đến nỗi phải đột nhập vào sao?”

“Thiết bị vi tính, tôi đoán vậy. Nhưng nếu muốn lấy máy tính của bọn tôi đi thì sẽ tốn rất nhiều công sức vì chúng đều bị khóa dính vào bàn rồi. Và trừ các thành viên trong Bầy ra, tất cả mọi người còn lại tuyệt đối không được sử dụng máy tính xách tay trong văn phòng. Và chúng tôi luôn mang theo máy tính bên người.”

“Hừm. Vậy thì tại sao lại có người muốn đột nhập vào đây nhỉ, Jessie Ann? Vì những thứ không bị khóa cứng trong văn phòng này thì cũng không đáng giá nhiều nhận gì cả.”

Cô không trả lời và anh cũng không cảm thấy sốc. Smitty nhận ra ngay khi có kẻ đang nói dối anh, và Jessie Ann đáng yêu đang ba hoa từ nãy đến giờ. Chắc chắn chuyện gì đó đã xảy ra. Và là một chuyện hết sức tồi tệ. ‘Phong tỏa toàn văn phòng’ chỉ là một trò để giục cô khai báo mọi việc. Anh

cũng không ngờ cô sẽ đồng ý với hành động càn rỡ này. Khi cô nhận ra lời nói dối này tổn kém như thế nào, Smitty bảo đảm cô hoặc một trong những người bạn của cô sẽ đứng ra ngăn cản ngay. Mọi chuyện tiếp diễn và anh cố gắng bắt quả tang bọn họ, cuối cùng cũng đã được tiếp xúc với những người thân cận với Jessie, bao gồm cả “chú chó khiêu vũ Phil.” Nhưng họ vẫn im thin thít và kìm tất cả những giấy tờ anh đẩy đến trước mặt cho đến khi Sabina lăm băm gì đó về việc trả trước cho công ty của Smitty.

Đúng là mấy con cún khốn nạn mà.

Jessie thở ra đầy mỗi mẹt và ngồi phịch xuống sàn, tựa lưng vào tường. “Đáng lẽ ra tôi nên mang theo cà phê mới phải. Giờ thì tôi mệt quá rồi, chẳng đủ sức mà đứng lên và lấy một tách.”

“Cần tôi đi pha cho cô một ít không?”

Cô cười yếu ớt. “Không, nhưng dù sao cũng cảm ơn ý tốt của anh.”

Smitty tắt đèn pin đi và đóng cửa lại, anh ngồi xuống cạnh cô. Chân anh cọ phải chân cô và anh có thể cảm nhận được cô hơi giật mình.

“Được rồi, Jessie Ann, khai ra hết đi. Cô còn giấu tôi điều gì nữa?”

“Không gì cả.” Và nếu như anh không quá hiểu cô gái này, có khi anh đã tin rồi cũng nên.

“Tiểu thư à, cô đang nói dối tôi đấy. Tôi không thể giúp được nếu cô cứ che giấu tôi như thế.”

“Tôi đâu có cần anh giúp đỡ.”

Smitty rướn người lên, và tựa tay vào cái chân đang chống lên của mình. “Tôi bắt đầu bức mình rồi đấy, Jessie.”

“Anh bắt đầu tức giận sao?”

“Đúng.”

“Vậy sao không tức giận luôn cho rồi?”

“Vẫn chưa đến mức đấy. Nhưng sẽ sớm thôi nếu cô vẫn từ chối kể chuyện này cho tôi nghe.”

Jess đứng dậy. “Tôi không có gì để nói.”

Anh nhìn theo hình bóng dễ thương đang tiến dần đến cánh cửa. Trang phục cô dự định mặc cho buổi hẹn hò tối nay của họ? Quần jean rách màu đen với vớ chân giữ nhiệt màu xám bên dưới, áo khoác khúc côn cầu của đội tuyển Chicago Blackhawks dài đến đầu gối, và một đôi giày thể thao cao đến mắt cá chân.

Có lẽ cô đã quá cố gắng để không ăn mặc đẹp? Dù vậy, tất cả những gì anh muốn làm lúc này là lột sạch cô ra để xem cô còn đang giấu điều gì trong lòng nữa.

Vì sao cô ta cứ phải khiến cho anh điên tiết lên thì mới vừa lòng chứ? Chắc, kệ đi... hai kẻ thuộc giống chó có thể chơi trò kéo co này mà.

Cô đã đặt tay lên tay vịn cửa khi nghe anh hỏi, “Mọi chuyện liên quan đến nụ hôn đó phải không?”

Và anh gần như đã cảm thấy tội lỗi khi cánh cửa ấy đập ngay vào mặt cô.

Jess xoa xoa trán và quay ngoắt về phía sau nhìn Smitty. “Nụ hôn nào?”

Anh từ từ đứng vững trên đôi bàn chân sỏi to lớn. “Nụ hôn suýt chút nữa đã xảy ra giữa chúng ta vào mười sáu năm trước.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến nụ hôn chưa xảy ra ấy?”

Smitty nở một nụ cười hiền hòa với cô. “Thôi nào, Jessie Ann, chúng ta đều biết rõ cảm giác của cô đối với tôi là gì mà.”

“Sao tôi...”

“Và có lẽ cô vẫn còn cất giấu cảm giác ấy trong lòng, thế nên cô mới sợ gần gũi với tôi như thế. Tin tưởng tôi như thế. Và... nào nào, Jessie, không nên ném đồ vật lung tung thế.”

Jess nắm lấy một ổ đĩa ngoài 60GB cũ kỹ mà cô vừa chộp được từ một trong những hàng kệ. Thứ này cũng phải nặng cả tấn chứ chẳng chơi. Nó có thể làm lũng một lỗ duyên dáng trên đầu anh ấy chứ.

“Tôi chỉ muốn tìm ra sự thật thôi.”

“Và anh đang làm điều ấy bằng cách nào?” Cô thật sự không muốn nhắc đến đêm ấy nữa. Cái đêm anh đã ruồng bỏ cô. Jess luôn là một kẻ phát triển chậm, đã mười sáu tuổi rồi mà vẫn chưa có nụ hôn đầu đời, chủ yếu là vì cô muốn nụ hôn ấy phải thuộc về Smitty cơ. Nhưng anh đã làm cô vô cùng tổn thương khi chủ động đẩy cô ra. Không phải bằng hành động trực tiếp, dĩ nhiên, nhưng về mặt tinh thần, trái tim thơ dại, nồng nhiệt và lãng mạn của cô đã bị nghiền cho vỡ tan tành.

Kể cả bây giờ, đã mười sáu năm sau, cô vẫn không muốn bàn luận về vấn đề này. Cô có thể cảm giác được má mình nóng lên vì xấu hổ, nhớ đến chuyện cô không đủ dễ thương hoặc nóng bỏng để khiến cho một thằng nhóc say xin hôn mình. Có cô gái nào lại không thể đổi đầu với một chuyện đơn giản như thế chứ? Hiển nhiên trong số đó bao gồm có cô.

Dần dần, cô cảm giác được sự xấu hổ đang biến chuyển thành ngọn lửa giận hờn hực. Không, cô không muốn thảo luận về chuyện này nữa. Cô không muốn lại du hành trong xứ sở tuổi thơ với Bobby Ray Smith nữa. Không phải bây giờ, và sau này cũng không.

“Cô biết không, Jessie, tôi đang nghĩ rằng nếu chúng ta gạt bỏ vấn đề nụ hôn ấy đi, có lẽ cô sẽ có thể tập trung vào rắc rối lớn hơn đang ở trước mặt cô vào lúc này.”

Hả. Nhìn đi, nhìn đi. Sợi dây thần kinh của cô vừa đứt phụt rồi.

May mắn là anh đủ nhanh bởi vì vật thể kim loại lạnh lẽo kia đang phóng thẳng đến đầu. Smitty né sang một bên và cái ổ đĩa sượt ngang qua anh.

Anh nhìn cô. “Cô kia, bị mất trí rồi à?”

“Không, tôi nghĩ tôi vừa tìm lại được trí não của tôi ấy chứ.” Cô vươn tay ra và vớ lấy những khối kim loại khổng lồ khác. Trông giống như một thiết bị vi tính. “Phải đó, càng ngày tôi càng cảm thấy tốt hơn.” Cô kéo lấy cánh tay ra sau như một vận động viên bóng rổ chuyên nghiệp và Smitty nhảy ba bước dài đến chỗ cô, nắm lấy vật thể trong tay cô và giật nó ra khỏi Jess.

“Jessie Ann, bình tĩnh lại đi!”

“Đi chết đi,” cô găm gùr và với tay đến hàng kệ chết tiệt ấy một lần nữa. Tất cả mọi vật thể trên đây đều có thể trở thành tên lửa bắn nát đầu anh.

Anh ném mạnh thứ kim loại chết người ấy xuống đất, Smitty vươn tay ra và nắm lấy gáy của Jessie. Anh không suy nghĩ, chỉ dựa vào bản năng loài sói, và kéo cô về phía mình, quyết tâm phải khiến cho cô gái này bình tĩnh lại. Khiến cho cô thuần phục anh. Nam Alpha nào cũng sẽ làm như vậy, nhưng anh lại chẳng hề bận tâm việc Jessie không phải là thành viên thuộc Bầy của anh. Quái quỷ thật, cô cũng không phải thân thuộc gì với anh. Cô chỉ là một điều thú vị nho nhỏ trong tuần của anh mà thôi.

Nhưng khi cơ thể ấy tiếp xúc với người của anh, tất cả mọi thứ đều bị cuốn trôi tuồn tuột, ngoại trừ con sói trong anh. Tất cả lí trí, bình tĩnh, điềm đạm anh đã bỏ ra ngần ấy năm mài giũa cho đến khi anh có thể vận dụng chúng bất cứ giây phút nào anh cần nay đã biến mất sạch sẽ, chỉ để lại một con mãnh thú hoang dã và trần trụi.

Jessie ngược lên nhìn anh, đôi tay cô đấm bùm bụp vào ngực anh, cố gắng đẩy anh ra. Đã quá muộn, và khi anh nhìn thấy đôi mắt cô trừng to, hơi thở đột ngột ngắt quãng, anh biết ngay bản thân Jessie cũng đã nhận ra tình cảnh của mình.

Bàn tay nắm gáy cô siết chặt lại và anh nâng lên cho đến khi cô phải đứng kiễng chân.

“Smitty, chờ đã...”

Anh không hề lay động. Câu nói tiếp theo của cô bị chặn lại khi anh dán môi mình vào môi cô, chiếc lưỡi trượt thẳng vào đôi môi đang mở của cô, anh bắt đầu hôn cô nồng nhiệt. Anh cảm giác được cô đã phóng bộ vuốt của mình chuẩn bị tấn công vào mặt và ngực của anh, vì thế anh bèn thả cổ cô ra rồi nắm lấy cổ tay cô, trước khi xoay người lại ép Jessie vào tường. Anh giữ chặt cổ tay và đè chúng lên trên đầu Jessie, ghì chặt cô.

Cô cố gắng vùng vẫy, đôi chân giãy giụa kịch liệt hòng đạp vào chỗ hiểm của anh. Một lần nữa, giọng nói lí trí trong Smitty nhắc nhở anh phải thả cô

gái này ra. Nhắc nhở anh “quý ông miền Nam tử tế” sẽ không làm những chuyện thế này với một cô Chó hoang ngây thơ và ngọt ngào.

Và rồi Jessie Ann rên khẽ lên. Thanh âm trườn lên từ phía sâu trong cổ họng cô, luồn vào miệng anh, kích thích dây thần kinh của anh đến tóe lửa. Trong giây phút này, lí trí của anh đã bị cơn mãnh thú ngự trị trong tim một phát dập tắt.

Và đây... đây chính là lí do vì sao anh từ chối nụ hôn của cô vào cái đêm định mệnh mười sáu năm trước. Một lượng ham muốn bằng một phần mười số kích thích đang sục sôi trong mạch máu Smitty lúc này cũng đủ làm cho cái não mười tám tuổi tội nghiệp của anh nổ tung, nếu chuyện ấy xảy ra thì giờ cả hai vẫn sẽ còn mắc kẹt tại Smithtown và phải sống khuất nhục dưới ách đàn áp của lũ con trai nhà Smith.

Nhưng vào lúc này, đã chẳng còn thứ gì có thể ngăn cản anh nữa. Họ đã trưởng thành và có hiểu biết nhất định về các biện pháp kiểm soát gia tăng dân số. Mọi chuyện sẽ vô cùng đơn giản và thân thiện, sau đó họ sẽ quay lại cuộc sống của mình. Bởi vì anh cần phải có được cô. Ngay bây giờ. Ngay cái giây phút này đây.

Mẹ kiếp. Không chuẩn bị trước gì cả, Smith. Anh không nghĩ đến chuyện phải mang theo những dụng cụ tránh thai. Tệ thật, anh thích vô cùng cảm giác được chiếm lấy cô ngay tại đây, ngay lúc này, và ngay tại bức tường này. Nhưng bức tường này cũng hơi yếu quá thì phải, có lẽ đây không phải là một ý tưởng tốt. Dĩ nhiên, sàn nhà trông cũng khá sạch sẽ đấy...

“Dì Jess, mẹ cháu hỏi hai người tìm... Òaaaaa!”

Jessie đẩy mạnh khiến Smitty lao đảo lui về phía sau. Anh đã biết Kristan đang đứng ngoài hành lang, nhưng lúc này anh thật sự không xoay người lại được. Hình ảnh này không thích hợp cho trẻ nhỏ.

Kinh hoàng. Có cả tỉ người trên thế giới này, thế mà trở trêu thay người bắt gặp cô lại là Kristan “To Mồm và kẻ vanh vách không sót một từ.”

“Cháu sẽ kể hết với mẹ!” cô bé kêu ré lên.

Con nhóc ranh chạy vụt đi, còn cười vang khắp dãy hành lang, và Jess phải đẩy gã sói chết tiệt đang đứng trước mặt ra để đuổi theo cô cháu gái.

Kristan xoạch một tiếng mở toang cánh cửa và lao vào văn phòng chính. “Mọi người sẽ không thể tin nổi cháu vừa...” Jess bịt miệng Kristan lại và lôi con bé trở lại hành lang.

“Xin phép,” Jess nói với những người biến hình đang ngồi đầy trong văn phòng và giương mắt nhìn họ.

Cô kéo con nhóc đang diện một cây màu hồng từ đầu đến chân này vào nhà kho và đóng kín cửa lại.

“Im ngay cho đi!”

“Ôi, thôi nào! Dì đâu thể bắt cháu giữ kín chuyện này được. Dì hôn môi với một gã sói cơ đấy. Cháu có thể bán tin tức này cho Sixty Minutes [\[43\]](#) đấy!”

“Dì ra lệnh cho cháu ngậm miệng lại ngay.”

Kristan khịt mũi và Jess tiến về phía con bé.

“Cháu đã mười sáu tuổi rồi. Cũng gần trưởng thành rồi nhỉ. Đã đến lúc cháu phải học cách nghe lệnh Alpha của cháu rồi đấy.”

“Ờ, phải phải.”

Jess bung bộ vuốt ra và khoa trương đi về phía trước hai bước. Kristan hoảng hồn, con bé lùi lại cho đến khi lưng chạm vào bức tường phía sau. Jess di chuyển đến gần hơn và cọ má vào trán Kristan, giọng gầm gừ trầm thấp và đầy nguy hiểm, móng vuốt vờn trên da con bé.

“Được rồi, được rồi!”

“Cháu đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

Jess lùi lại. “Không được tiết lộ một chữ nào cả. Hiểu chưa?”

Kristan gật đầu nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt Jess nữa. Tốt lắm. Con bé đã học được bài học này rồi.

“Giờ thì đi tìm Johnny và hai đứa cùng nhau về nhà đi.”

Con bé gật đầu một lần nữa và bỏ chạy.

Jess đứng yên một lát để cho bản thân có thời gian bình tĩnh lại, lướt những ngón tay run rẩy qua bờ môi sưng đỏ và chải chải mái tóc của mình, cố gắng khiến chúng trở nên gọn ghẽ trước khi đuổi theo Kristan, bởi vì nói cho cùng thì Jess vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng rằng con bé sẽ giữ kín chuyện này.

Nhưng khi cô vừa mở cửa thì đã đụng phải Smitty.

“Jessie Ann...”

“Đừng.”

“Nhưng...”

Cô bỏ đi vào văn phòng. Cô nặn ra một nụ cười bởi vì mọi người vẫn còn đang đứng tại chỗ, ánh mắt đầy vẻ bối rối. “Lũ nhóc sẽ về trước. Nhưng tôi đói gần chết rồi đây. Chúng ta gọi gì để ăn tối nhỉ?”

Smitty ngồi xuống, nhìn cả bọn đang vây quanh thực đơn của một nhà hàng Trung Hoa gần đấy và âm ỉ gọi món. Jessie hành xử như thể một tảng băng không chịu chảy. Lạnh lẽo, lãnh đạm, và cố gắng chứng tỏ mọi chuyện chẳng can dự gì đến cô.

Nhưng chuyện vừa rồi đã tác động vô cùng mạnh mẽ đến người phụ nữ ban nãy mới bị anh ép vào tường kia. Và nếu như Jessie nghĩ rằng anh dễ dàng bỏ cuộc như thế, thì cô còn cần phải học hỏi nhiều thứ lắm.

Jess ngồi ở bàn làm việc, đờ đẫn nhìn ra khung cửa sổ lớn của văn phòng, bàn chân gác trên một cái gờ nhỏ. Cô cũng không biết mình đã ngồi thần thờ ở đây bao lâu. Cô đã cho phép bản thân lãng phí những giờ kinh doanh vàng bạc chỉ để nghĩ về cuộc đời thảm hại của mình bao lâu. Nhưng cô không khổng chế được. Cô không thể ngừng nhớ đến nụ hôn chết tiệt ấy và gã sói chết tiệt ấy, cũng chính là đầu sỏ của mọi việc. Đáng lẽ ra cô nên hận gã đàn ông này. Nếu như cô còn chút lí trí, cô sẽ tránh anh ta càng xa càng tốt. Nhưng linh tính lại mách bảo cô rằng chuyện này sẽ không dễ dàng như vậy. Smitty sẽ không cho phép điều ấy xảy ra. Không phải vì anh ta quan tâm đến cô hay có ý muốn chiếm hữu cô, nhưng bởi vì bản tính tự cao của gã đàn ông không chấp nhận khuất phục như vậy. Anh ta muốn chứng minh, và anh ta cứ kiên quyết phải chứng minh với cô.

Jess biết rõ cô không thể mặc anh ngang ngược như vậy. Cô biết cô không nên đặt con tim lên trên lí trí của mình. Bobby Ray Smith đã, đang và sẽ luôn có khả năng làm tan vỡ con tim của Jess. Anh ta đã làm thế một lần và cô sẽ không tạo cơ hội cho anh lặp lại chuyện đó lần thứ hai.

“Jessica!”

Jess nháy mắt và dờn tầm nhìn ra khỏi cửa sổ. Cô cũng không biết May đã đứng đấy và gọi tên cô bao lâu rồi, có lẽ cũng đã khá khá thời gian. “Chào mừng. Cậu sao rồi? Vẫn ổn chứ?”

May cũng chẳng tốt lành hơn so với cô, nhưng Danny đã chăm sóc cho cô ấy. Anh ấy vẫn luôn làm vậy. Cả hai người gần bó mãi liệt đến nỗi đôi khi, Jess vừa cảm thấy hạnh phúc và vừa ghen tị với họ. Sau ngần ấy năm và đã có với nhau năm đứa con, họ vẫn là cả bầu trời của đối phương. Jess, dù vậy,

lại có một mối quan hệ rất lành mạnh với những chú cún cưng của Bầy. Chúng bám theo cô như sam ấy.

“Tớ không sao. Ngược lại, bồ đã dọa con gái tớ sợ chết khiếp luôn.”

Jess cười trừ. “Xin lỗi về chuyện đó. Tớ chỉ... Tớ không thể để con bé thét lên với tất cả mọi người về những cảnh tượng nó đã nhìn thấy được.”

May ngồi phịch xuống một chiếc ghế. “Bồ đã làm gì rồi?”

“Chiêu gằm gừ và búng tay như cũ thôi. Kết quả cũng vẫn khả quan đấy chứ.”

“Quả thật là vậy.”

“Tớ xin lỗi. Con bé có sao không?”

May xua sạch những bản khoản trong cô. “Đừng xin lỗi nữa. Các bồ đã chiều hư nó rồi. Con bé cần phải có một bài học. Dĩ nhiên, câu hỏi là vì sao cục cưng của tớ lại thấy được cảnh tượng đó... và liệu chúng ta có nên mang con bé đến bác sĩ tâm lí hay không?”

Jess co rúm người và nhìn xuống bàn làm việc.

“Tệ lắm hả?”

“Không gì có thể làm con bé chúi mũi vào Jerry Springer [\[44\]](#), nhưng...” hai tròng mắt của Jess châu vào nhau.

May gác tay lên bàn và chống cằm lên. “Tớ có thể đề nghị chuyện này không?”

“Tớ phải tự làm bản thân bề mặt hơn nữa à? Tớ bây giờ chưa đủ xấu hổ sao?”

“Jessica Ann - chúng ta là Chó hoang! Chúng ta phải chịu đựng sự sỉ nhục.”

Và Jess biết May nói dối... một chút thôi.

“Anh thấy em có đẹp không?”

Smitty dời mắt khỏi cái màn hình vi tính mà anh đã đắm đắm vào trong suốt ba giờ đồng hồ vừa qua, liếc nhìn em gái anh, quyết đoán lắc đầu.

“Không.”

“Không là ý gì hả?”

“Em đã hỏi anh mà. Xin lỗi nếu em không thích câu trả lời này. Anh luôn cho rằng ngoại hình của em buồn cười lắm. Anh hỏi mẹ, ‘Thứ gì đang nằm trên giường mẹ thế kia?’ Và mẹ đáp, ‘Mẹ tìm thấy nó nằm dưới một cái xe, con hãy đối xử tử tế với nó một chút.’”

“Bobby Ray Smith! Anh bị cái gì vậy hả? Anh nhỏ nhen hệt như loài mèo ấy.”

“Vì sao em lại ở đây, Sissy Mae? Anh nhớ em đã được cử ra ngoài làm nhiệm vụ rồi mà.”

Tâm trạng của anh đang rất tồi tệ. Anh thức trắng cả đêm qua để nghĩ về Jessie. Lo lắng cho cô và câu chuyện cô đang cố giấu giếm anh. Và tệ nhất là, nghĩ về vụ hôn chết tiệt đó. Không bất ngờ lắm, vì những suy nghĩ về vụ hôn sẽ dẫn đến một chùm dây mơ rễ má những suy nghĩ về Jessie Ann và những chuyện cô có thể làm với bờ môi ấy.

Em gái anh nằm ườn ra bàn, mặc kệ những chồng hồ sơ tài liệu la liệt bên dưới cô, và với đến chiếc cốc hải Quân chứa đầy sô- cô-la Hershey’s Kisses của anh. “Nhiệm vụ ấy chán gần chết. Em muốn thứ gì đó thú vị hơn kiểm tra an ninh công ty.”

“Đó là bát cơm manh áo của chúng ta đấy. Em liệu mà thôi than vãn và làm việc cho đảng hoàng đi.”

“Em có mà. Một loáng là xong ngay. Em chán quá. Sao anh lại không cho em những chuyện có tính thử thách cao hơn chứ?”

Smitty thở dài và dựa vào ghế. “Em không muốn bàn chuyện này với anh đâu, Sissy Mae.”

“Không, em có. Anh khai ra cho em. Em có thể xử lí những chuyện nhảm nhí tốt hơn anh và Mace đấy. Vấn đề của anh là gì nào?”

Anh nhún nhún vai và trả lời, “Là em.”

“Em?”

“Ừ, em. Chưa từng có kẻ nào gây chuyện nhanh như em cả.”

“Không công bằng chút nào, Bobby Ray.”

“Có lẽ không thật, nhưng cả hai ta đều biết đây là sự thật. Anh yêu em, em gái cưng của anh. Nhưng em rắc rối lắm. Anh cần những người có khả năng xoa dịu tình hình và đưa mọi người đến nơi an toàn. Còn em thì ngược lại, em là một kẻ thủ mưu. Em có khả năng xé chuyện bé thành chuyện to, từ báo địa phương lên thẳng sóng truyền hình quốc gia.”

“Đấy đâu phải là lỗi của em!”

“Thế nó là lỗi của ai?”

Cô không trả lời câu hỏi và chỉ đơn giản nói rằng, “Nhưng em cũng đưa mọi người ra được nơi an toàn rồi mà.”

“Ừ, đúng vậy. Sau khi em lôi cả đội S.W.A.T. [\[45\]](#) vào cuộc.”

“Em, em cũng...”

“Và anh thật sự không mong rằng em làm vậy chỉ để mở rộng phạm vi hện hò của mình. Em đã đi chơi với bao nhiêu tên lính S.W.A.T. rồi hả? Bốn? Hay là năm nhỉ?”

“Anh cứ làm như em hện hò với họ cùng một lúc ấy.”

Smitty giơ tay lên. “Cuộc nói chuyện này chấm dứt tại đây. Mace và anh đang phải xử lí một việc vô cùng quan trọng với anh và cả Bảy, anh không thể cho phép hành vi tự tiện của em khiến mọi chuyện đều trở thành công cốc được.”

“Anh nhỏ nhen quá đấy, Bobby Ray.”

“Tìm gặp Mindy đi. Em đã hoàn thành xong hết việc rồi chứ, cô ấy có nhiệm vụ mới dành cho em đấy.”

“Ờ, ờ. Cô ta đã đưa cho em rồi.”

Mace bước đến cánh cửa đang mở và nhìn vào trong. Anh gắt gỏng. “Leo xuống bàn của nó ngay. Tôi có một khách hàng quan trọng đang trên đường đến gặp cậu đây, Smitty, và tôi không muốn công ty của chúng ta trông như

một cái hộp đêm vậy.”

Sissy Mae trượt khỏi bàn trước khi Smitty phải đẩy cô xuống. “Được rồi, được rồi. Bình tĩnh đi nào,” cô nói trước khi quay sang chén mấy thanh Hershey’s Kisses của anh.

Mace bỏ đi, Sissy Mae hỏi, “Vị khách hàng quan trọng này là ai thế?”

“Anh cũng không biết. Và em có cần anh dùng một cái xẻng xúc hết đồng sô-cô-la ấy vào mồm em không?”

“Anh đúng là lão già nhỏ...” Sissy Mae đột nhiên ngừng bật, cô ngửi ngửi bầu không khí. “Này. Anh có cảm thấy cái mùi này quen thuộc lắm không?”

Dĩ nhiên là có rồi. Và Smitty cảm giác được cơ thể anh đang bưng sống lại, chuỗi hình ảnh về Jessie bị ghìm vào tường mạnh mẽ càn quét bộ não thiếu ngủ của anh. Và chính xác thì kẻ nào đã dạy cô hôn môi như thế? Chờ đã. Câu hỏi sai quá. Anh không muốn biết. Anh không bao giờ muốn biết.

Anh dời tầm mắt khỏi chiếc bàn và nhìn Jessie Ann cùng Mace tiến đến gần hơn. Cô dừng trước văn phòng của anh.

“Có người tìm cậu này,” Mace thông báo.

Jessie nhẹ nhàng cười. “Xin chào.”

“Chào.” Anh đứng dậy. “Mời vào.”

“Tôi xin lỗi đã làm phiền anh,” cô nói, bước vào căn phòng, “nhưng anh nghĩ tôi và anh có thể...” Cô đột nhiên ngừng lại, cuối cùng cũng nhìn thấy Sissy Mae.

Sissy Mae hất mặt lên. “Chà, Jessie Ann Ward. Tuyệt thật, ai mà ngờ được.”

Jessie nhìn đăm đăm vào Sissy Mae cũng đến ba mươi giây, gương mặt hoàn toàn trống rỗng.

Anh không biết phải hiểu biểu cảm ấy như thế nào nữa, nhưng anh cảm giác được chuyện xưa lại sắp sửa bị lặp lại, và anh hoàn toàn không muốn phải đi khắp sân vận động Yankee để tìm cô đâu. Nghĩ vậy, Smitty nhanh chóng rời khỏi bàn và đi đến chỗ cô, nhưng Jessie Ann ngọt ngào, ngây thơ,

“không thể sinh tồn nếu không ở chung với Bầy của mình” ngày nào nay lại thẳng tay giáng vào hàm Sissy Mae một cú, khiến cho cô em của anh văng qua cả bàn làm việc, cả người con bé đâm sầm vào bức tường sau lưng anh.

“Ồi mẹ ơi!” Mace nhỏ giọng thốt lên sau một tràng dài thình lạng.

Smitty ra dấu với Mace. “Đưa cô ấy về văn phòng của cậu đi.”

Mace nhẹ nhàng giữ lấy vai Jessie và dẫn cô ra ngoài. Smitty quỳ xuống bên người con bé, với tay lấy bình nước đã vơi đi một nửa từ trên bàn xuống. Anh trút hết những gì còn lại lên đầu con bé và Sissy Mae tỉnh lại, lắp bắp hỏi.

“Cái... cái gì? Đây là...?”

“Em có sao không?”

Con bé chớp chớp mắt nhìn anh. “Ừ. Ổn. Em vẫn ổn.”

Smitty giơ ba ngón tay lên. “Ở đây có bao nhiêu ngón?”

Sissy Mae chăm chú nhìn. “Tám mươi nghìn.”

Thở dài, “Tuyệt thật.”

Mace ngồi xuống bên ghế của Jess và đưa cho cô một chai nước. “Đây. Cô uống đi.”

Jess siết lấy chai nước, cảm giác như đây là cọng rơm cứu mạng duy nhất của cô vào lúc này. Lạ Chúa lòng lành, cô thật sự đã làm chuyện đó sao? Cô thật sự đã tấn công một kẻ không hề đe dọa đến cô hoặc bầy cún của cô hoặc... thứ gì đó?

“Không thể tin được tôi vừa làm như vậy,” cô cuối cùng cũng mở miệng, cảm thấy mình cần phải nói gì đó với gã sư tử đang ngồi cạnh và giương đôi mắt vàng đáng sợ kia nhìn xoáy lấy cô.

“Ổn cả mà, Jessica.”

“Không, không ổn tí nào. Lẽ ra tôi phải kiểm chế bản thân tốt hơn thế chứ.” Cô nhìn vào anh. “Nhưng đột nhiên tôi như quay trở lại năm mươi sáu tuổi, chỉ là lần này...”

“Cô không hề sợ con bé.”

Cô nhún vai. “Cô ta không có Bầy ở cạnh. Nên tôi tấn công thôi.”

“Nếu như điều này có thể làm cô cảm thấy tốt hơn, thì các chị em của tôi sẽ rất ấn tượng với cô đấy.”

“Thật tuyệt vời khi biết rằng họ nhà mèo cũng cảm thấy ấn tượng với hành vi bạo lực của tôi. Tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.”

Mace cười và đứng lên. “Cô nói chính xác.” Anh bước vòng qua bàn và ngồi xuống chiếc ghế da to.

“Từ những gì mà tôi nghe được, Sissy Mae hoàn toàn xứng đáng nhận cú đấm đó.”

“Đó không phải là trọng tâm. Tôi không nên chấp nhận với cô ta. Bởi vì tôi tốt hơn cô ta mà.”

“Ồ, tôi hiểu rồi.”

Cô nhắm mắt lại và lắc lắc đầu. “Tôi về đây. Đến đây quả là một ý tưởng tồi tệ.” May đáng ghét, dám dụ dỗ cô làm chuyện này. Lẽ ra cô nên ở lại văn phòng và tiếp tục ngăn ngó nhìn khung cửa sổ cho đến khi bị Bầy của cô lôi về nhà.

Jess đứng lên và chìa tay ra.

“Cảm ơn rất nhiều vì đã đón tiếp tôi,” cô nói, và rồi hơi rụt lại khi nhận ra mình vừa nói một lời ngu ngốc đến cỡ nào. Anh ta cũng đâu có mời cô sang đây uống trà cơ chứ. Chết tiệt, chẳng có ai mời cô sang đây cả.

“Cô có sao không đấy, Jessica?”

“Ồ, đừng lo, tôi không sao đâu. Tôi chỉ muốn về nhà thôi. Anh biết đấy, trước khi tôi lại đấu vật với trợ lí của anh hoặc xử lí một chiếc xe buýt chở toàn các nữ tu.”

“Trợ lí của tôi là một cô báo đấm. Cô sẽ không bao giờ đuổi kịp cô ấy đâu.”

“Chắc. Cảm ơn, Mace. Quả là một thông tin hữu dụng.”

Jess xoay người và đi đến cánh cửa, nhưng nó bất chợt mở ra và Smitty bước vào.

“Nào, Jessie Ann Ward bé nhỏ, cú đâm móc ban nãy vô cùng đẹp mắt đấy, cưng à.”

Cô muốn nổi điên với anh. Cô muốn bảo anh câm quách miệng lại. Nhưng cô không làm thế được. Không thể làm thế sau khi vừa đánh văng em gái của anh ta. Nói thật thì, cô cũng đã rất may mắn khi không bị anh bạo hành ấy chứ. Cô đã từng nhìn thấy anh làm rất nhiều trò tàn bạo với những gã sói dám làm thương tổn cô em gái cưng của anh.

“Ôi, Chúa ời!” cô cuối cùng cũng vỡ òa. “Smitty, tôi thật sự xin lỗi. Tôi cũng không biết tôi bị cái gì nhập phải nữa. Anh ghét tôi mà, đúng chứ? Tôi có thể hoàn toàn hiểu được lí do mà anh ghét tôi.”

“Cưng à, tôi không hề ghét cô.” Smitty nhún vai. “Kể cả mẹ tôi còn bảo rằng thỉnh thoảng Sissy Mae cũng cần ăn vài đâm cho tỉnh ngộ ra đấy.”

Jess cau mày, mặt lộ rõ vẻ bối rối. “Ừm...”

“Và đừng bận tâm nữa,” Mace thêm vào, “đầu con bé cứng lắm.”

“À...”

Mitch Shaw lướt ngang qua cánh cửa, dừng lại và nhìn đăm đăm vào ba người họ. “Mọi người, ai là người đã đánh văng Sissy Mace vậy?”

“Jessie Ann bé nhỏ đây này,” Smitty đáp, giơ tay chỉ về phía cô.

Gã sư tử nhăn răng cười. “Tốt lắm, Bé hạt tiêu [\[46\]](#).”

“Này,” Smitty hỏi, “cậu bỏ con bé lại một mình sao?”

“Là anh bỏ cô ấy đấy chứ.”

“Tôi đang có khách.”

Mitch nhún vai. “Ờ. Ronnie Lee đang ở với cô ấy rồi.” Mitch tỏ vẻ chán chường và lượn đi.

Jess lắc đầu. “Tôi phải đi đây.” Bọn họ làm cô sợ hãi. Sao họ lại xem hành vi này là bình thường thế nhỉ? Nó không bình thường chút nào cả. Nhưng nói

đi cũng phải nói lại... có thể với Chó hoang, hành vi này là không phù hợp nhưng đây lại là lối sống mỗi ngày của họ thì sao? Cảm ơn, nhưng cô vẫn thích ở chung với Bầy Chó hoang hơn.

Jess vòng qua người Smitty, nhưng anh lại nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô và cản cô lại.

“Tôi cứ nghĩ rằng cô đến đây để gặp tôi chứ.”

“Thay đổi ý định rồi. Giờ tôi phải đi gấp đây.”

“Cô không thể lảng tránh tôi đâu, cưng à.”

Và cô biết thứ mà anh đang nói đến không phải câu chuyện của cô và em gái anh. Ánh nhìn của Smitty rõ ràng không hề có chút lo lắng nào về tình hình của Sissy Mae.

“Phải, Smitty, tôi có thể tránh anh đấy. Anh xem cho rõ đi.” Và rồi cô thật sự bỏ chạy.

Smitty đẩy cánh cửa chính ra và vượt qua những người công nhân viên chức đang từ những văn phòng gần đó đổ xô về nhà. Anh nhìn thấy Jessie phóng thẳng vào ga tàu điện ngầm. Quá hiển nhiên. Cô không phải là một cô công chúa nhỏ luôn phải gọi cho bằng được một chiếc taxi. Cô là một “thường dân” và luôn chọn những phương tiện giao thông công cộng. Anh băng băng đuổi theo cô, nhưng khi anh chạy đến chỗ cầu thang dẫn xuống ga tàu thì cô đã lên vào bên trong.

Chí ít Smitty đã nghĩ vậy cho đến khi anh đi được nửa đoạn được và mùi của Jessie nhạt dần. Anh dừng lại và ngửi ngửi không khí. Cô đã xoay vòng trở lại.

Đúng là một cô Chó hoang ranh mãnh.

Smitty ngay lập tức xoay người lại và bước lên, sau đó đi xuống một con phố khác. Khi đến giữa khu thứ hai anh dừng lại - và thở dài ra một hơi.

“Đừng nói là cô đang trốn tránh tôi đấy nhé.”

“Tôi sẽ không gọi hành vi này là trốn tránh. Tôi chỉ đang ‘nhàn nhã đứng phía sau cây trụ và nguyện cầu rằng anh sẽ đi thẳng qua vị trí này’ mà thôi.”

Smitty cười. Cô ấy dễ thương quá đi mất. Anh chờ đợi và Jessie miễn cưỡng bước ra từ phía sau cây cột.

“Jessie Ann, cô biết tôi có cái mũi thính nhất trong bán kính mười hạt này mà.”

“Tôi cứ nghĩ mùi hôi thối dễ thương của thành phố này sẽ có thể đánh lạc hướng anh chứ.”

“Nào có, nhờ vậy tôi càng dễ dàng nhận ra cô nhờ hương thơm ngọt ngào trên người cô đấy.”

Jessie, rất ít khi bị sự quyến rũ của anh mê hoặc, khinh bỉ chế nhạo. “Ôi, thôi đi.”

“Được rồi. Đừng tin tôi.” Anh nắm lấy tay cô. “Chúng ta đi thôi.”

Jessie lùi về sau một bước và nhìn chăm chăm lấy anh. “Đi đâu cơ?”

“Cô muốn nói chuyện mà. Chúng ta sẽ đi nói chuyện.”

“Không, tôi đã bảo tôi đổi ý rồi mà.”

“Quá trễ rồi.”

Smitty nắm chặt lấy cổ tay cô và kéo Jessie qua mười khu phố đến nhà của anh. Cô không hề phản kháng và vẫn một mực giữ im lặng cho đến khi cả hai bước vào bên trong tòa nhà và hướng về phía thang máy.

“Anh biết đấy, chúng ta có thể nói chuyện vào lần khác.”

“Không, nói ngay bây giờ.” Anh kéo cô vào thang máy và ấn số tầng của anh. Khi cánh cửa mở ra, anh tiếp tục lôi cô xuống hành lang thẳng đến căn hộ của mình. Smitty quăng cô vào nhà, đúng vậy, là quăng, sau đó đập cửa và khóa luôn nó lại.

Anh dựa lưng vào tường và cười ranh mãnh. “Giờ thì, Jessica Ann... chúng ta có thể nói về nụ hôn vừa làm tan chảy trái tim ngọt ngào của cô.”

Cô rất muốn tát vỡ hàm anh. Làm tan chảy trái tim của cô? Tên khốn tự cao tự đại này. Nhưng thay vì giơ tay lên, cô lại chà chà cánh mũi đột nhiên trở nên ngứa ngáy và làu bàu, “Chẳng có gì để nói ở đây hết.”

“Được rồi. Vậy ta sẽ không nói.” Khi anh tiến đến gần, Jess nhảy lùi về phía sau, giơ hai tay ra trước mặt để ngăn chặn anh tiến thêm bước nữa.

“Được rồi, được rồi! Ta nói chuyện vậy.”

“Cô không muốn hôn tôi lần nữa sao?”

“Không.”

“Nói dối.”

“Lạy Chúa! Anh phiền phức chết đi được!” Thế nhưng, anh đã thành công làm cô quên đi vụ việc với Sissy Mae.

Jess dịch người ra xa, quá tức giận để có thể ngấm nghĩa căn gác xép với những món đồ nội thất hàng hiệu và thoải mái bên trong. Một nơi như thế này, bức tường gạch không sơn phết cộng với không gian trống, ánh sáng tốt, giá không hề rẻ chút nào.

Hiển nhiên, công việc kinh doanh của Công ty Bảo an Llewellyn & Smith rất rất suôn sẻ.

“Tôi chọc giận cô bởi vì cô thích tôi.”

“Tôi không...”

“Nào, đừng nói dối nữa, Jessie Ann.”

“Tôi không nói dối.” Trừ khi vô cùng cần thiết.

“Cả hai ta đều biết cô muốn tôi mà.”

“Cả hai ta... gì cơ?”

“Cô muốn tôi. Không sao đâu. Tôi hoàn toàn hiểu được nhu cầu của cô.”

“Chẳng có nhu cầu gì ở đây hết. Tôi chỉ ghét cay ghét đắng anh thôi.”

“Lại nói dối nữa rồi. Nghe này,” anh ta nói một cách chậm chạp và thận trọng, “nếu điều này có thể làm cô cảm thấy tốt hơn, tôi nghĩ tôi cũng có cảm giác giống cô vậy.”

Cô nhìn anh. “Anh... anh nghĩ anh cũng có cảm giác giống tôi sao?”

“Cô biết tôi rồi đấy. Tôi không nóng vội khi quyết định những chuyện như thế này - khoan nào! Cô bình tĩnh lại đi.”

Không thể. Không được nữa rồi. Anh ta lại giật đứt sợi dây thần kinh của cô. Sao anh ta làm được chuyện ấy nhỉ? Gã đàn ông này có thể chọc cô tức đến điên tiết thế này sao?

“Đừng ném đồ lung tung nữa, Jessie Ann,” anh cảnh cáo.

Jess nâng một chai bia âm ỉm vẫn còn đầy một nửa từ cái bàn ngay cạnh cô. “Tên tôi là Jess-i-ca!” Và đó cũng là lúc chai bia dùng tốc độ tên lửa bay đến đầu Smitty. Anh thoát chết trong gang tấc.

“Jessie Ann,” Smitty dùng giọng điệu bảnh chọe mà quở trách cô, “cô đang xác nhận suy đoán của tôi đấy hả? Cô không thể ngừng nghĩ về tôi, đúng không?”

Cơn giận của cô bốc lên ngùn ngụt và đạt đến đỉnh điểm, cô vớ lấy một chiếc cốc ở bàn và phóng thẳng đến cái mục tiêu to đùng anh ta gọi là cái đầu.

“Jessie Ann! Ngừng lại ngay cho... này!” Anh ta may mắn tránh được cái thẻ bài có gắn huy hiệu của Hải Quân. “Đồ đàn bà chết tiệt! Tôi suýt nữa đã mất mạng mới giành được cái thẻ bài đó đấy.”

“Chỉ suýt thôi mà!” Cô tùy tiện tóm lấy một vật trong tầm tay.

“Ôi mẹ ời!” Một quyển sách để bàn viết về lịch sử của Hải Quân gần như đã xén đứt tai anh.

“Anh bảo anh muốn nói chuyện với tôi đúng không, đồ lưu manh! Vậy hãy nói đi!” cô hét lên, tay chộp lấy chiếc lọ hoa đã héo úa. “Anh định nói cái... cái...”

“Ôi, thánh thần ời.”

Và một loạt những tiếng hắt xì tiếp nối theo sau rất lâu, rất lâu.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Smitty chỉ kịp giật lọ hoa từ chỗ cô và nhanh chóng mở hết cửa sổ, sau đó đặt lọ hoa vào cửa thoát hiểm. Lúc anh đóng cửa sổ và xoay người lại, Jess đã quỳ xuống đất, những tràng hắt xì nối tiếp nhau liên tục, đôi lúc bị ngắt quãng bởi những cơn ho dữ dội. Mọi thứ vẫn chẳng hề thay đổi nhĩ. Cô đã mắc chứng dị ứng nặng này lúc họ mới quen nhau, và có vẻ như cô càng lớn thì căn bệnh này càng tệ hại hơn thì phải.

Smitty cúi xuống cạnh cô, lôi ba lô ra khỏi vai cô và mở nó ra. Nếu như cô vẫn giống như ngày trước, anh sẽ có thể tìm thấy “đồ nghề” của cô nằm lẫn lộn đâu đó trong cái túi xách quá khổ này. Và đúng như anh đoán, anh đã tìm thấy thuốc, chai xịt mũi và cả máy hô hấp đều nằm trong cùng một ví xách tay nhỏ. Với những vị cứu tinh này trong tay, anh nhanh chóng giải thoát Jessie khỏi chiếc áo paca [\[47\]](#) nặng nề - xấu không lời nào có thể tả nổi, sau đó ôm cô vào lòng và đưa cô đến nhà vệ sinh. Anh đặt cô ngồi lên bồn rửa tay, mở ví và lôi thuốc của cô ra trước tiên.

“Đây.” Anh thả hai viên thuốc vào tay cô, rót một cốc nước đầy. Cô tách mở các viên thuốc và anh đưa cốc nước cho cô. Jess uống ực một hơi dài, sau đó, hắt xì thẳng vào cốc, nước bắn lên khuôn mặt của cô.

“Chết tiệt thật!”

“Không sao,” anh nói, cố gắng ép buộc bản thân mình không cười phá lên. Anh đưa chai xịt mũi cho Jessie sau khi nhanh chóng dùng một chiếc khăn tay lau sạch mặt cô. “Dùng thứ này đi.”

Cô nghe lời thật, và khi xong chuyện anh đưa một xấp khăn giấy cho cô.

“Cô có cần máy hô hấp không?”

“Không, không,” cô vừa ho vừa nói. “Thứ đó là để phòng những lúc tôi ngã thẳng vào đồng hoa kia. Và chuyện ấy đã từng xảy ra rồi.”

Smitty cười ha ha. “Tôi biết. Tôi vẫn còn nhớ mà.”

Cô cười khan. “Tôi cứ nghĩ Cô Hazel sẽ giết chết tôi luôn ấy chứ.”

“Tôi cá là cô ta muốn làm thế thật đấy. Cô biết cô ta yêu hoa nhiều thế nào rồi mà.”

Jess xì mũi và gật đầu.

“Cô thấy đỡ hơn chưa?”

“Rồi, rồi.” Nhưng cô lại không chịu nhìn lấy anh, và cả hai má đều đỏ ửng cả lên.

Anh sử dụng khớp ngón tay nâng mặt cô lên đối diện với mình. “Jessie Ann? Cô đang khóc đấy à?”

Cô nhếch mép. “Không, đồ đầu đất. Mắt tôi chảy nước thôi. Nếu như anh phải bỏ ra năm phút để ho trào cả phổi ra thì mắt anh cũng sẽ chảy nước thôi.”

“Cũng đúng.”

Anh dùng một ngón tay sờ sờ má cô. “Sao cô không tiêm thuốc kháng dị ứng cho mau khỏe lại?”

Nét mặt kinh hãi của cô khiến anh phải khịt mũi vì ngạc nhiên. “Cô vẫn còn sợ mũi tiêm sao?”

“Tôi nghĩ ‘sợ’ là một từ hơi thái quá đấy.”

“Tôi nhớ năm ấy, họ phải tiêm chủng cho chúng ta để ngăn bệnh hay vi-rút gì...”

“Bệnh sốt ho của Chó hoang.”

“Phải. Bệnh sốt ho của Chó hoang.” Anh quả thật rất thích được thuộc họ nhà chó. “Và cô cứ khóc suốt thôi. Hệt như trẻ con vậy. Sau chuyện đó danh tiếng cô nổi như cồn luôn ấy.”

“Im đi.”

Đột nhiên, anh hơi vén tóc cô lên. “Cô vẫn không xỏ lỗ tai sao?”

Cô tát tay anh ra. “Không cần có chúng thì đầu tôi cũng đã đủ lỗ chỗ rồi, cảm ơn ý tốt của anh.”

“Vậy là không thể xỏ khuyên ở đầu nhũ được rồi?”

Mặt cô nhăn nhó và anh có cảm giác cô muốn che ngực lại để bảo vệ chúng. “Anh đừng đến gần đây!”

“Xin lỗi, xin lỗi,” anh lớn tiếng cười. “Tôi không có ý dọa cô đâu.”

Jessie thở ra đầy trúc trắc và gạt vài sợi tóc rối ra khỏi mặt. Đó cũng là lúc anh nhìn thấy tay cô. “Khớp tay của cô.”

Jessie nhìn xuống tay của mình. “Ôi, Chúa ơi.” Cô mở to mắt khi nhớ lại những gì mình đã làm. “Em gái anh. Tôi đã đánh em gái anh.”

Vậy mà cô lại không có chút cảm giác tội lỗi nào khi ném đồ vật vào đầu anh vì cô đã làm điều ấy những hai lần. “Đừng lo cho con bé nữa. Con bé họ Smith mà, đầu nó cứng lắm.” Anh vươn tay và mở tủ thuốc của mình, lôi hộp sơ cứu ra. “Và con bé cũng chẳng phải là dạng vô tội bị oan gì cho cam.”

“Vấn đề không phải ở đó. Tôi đã yếu mềm, thảm hại, và...”

“Jessie Ann, giúp tôi chuyện này được không. Cô đừng hà khắc với bản thân như thế nữa.” Anh nâng tay cô lên và bắt đầu tỉ mỉ lau sạch. “Tôi biết cô có nỗi khổ của riêng mình, nhưng, nghiêm túc đấy. Giải tỏa bản thân một chút đi.”

“Anh nói thế là có ý gì?”

“Cô dễ nổi nóng thật.”

“Tôi thừa nhận, khoảng cách giữa bình tĩnh và nổi giận của tôi gần vô cùng.”

“Ngắn như Munchkin [\[48\]](#) ấy à?”

Cô nheo mắt lại đầy nguy hiểm. “Anh có biết... ối ối ối!”

Smitty ngược lên nhưng nhanh chóng cúi xuống và tiếp tục dùng băng gạc thấm cồn lau khớp tay cho cô. “Ồ. Đau lắm sao?”

“Tôi bắt đầu ghét anh rồi đấy.”

“Không, không đâu. Cô có cố gắng nhưng thiếu may mắn rồi.” Anh dùng thuốc khử trùng thoa lên khớp tay của cô và băng chúng lại. “Xong. Thế này cũng tạm ổn rồi.”

“Tốt lắm.” Cô muốn đứng lên, nhưng anh lại không chịu động đậy. “Anh di chuyển ra nơi khác được không?”

“Một chút nữa đi.” Anh rửa tay trên bồn rửa và từ từ lau sạch bàn tay của mình. Anh càng cố tình kéo dài thời gian thì cô Chó hoang nhỏ bé của anh sẽ càng trở nên cáu kỉnh.

“Anh có biết tôi còn phải trở lại giải quyết công việc không.”

“Nói dối.”

“Tôi không hề nói dối.”

“Sao nào? Họ sẽ đánh cô à?”

“Smitty.”

Anh nhìn cô, nở một nụ cười xấu xa. “Cô thích trò đó sao?”

Cô cố gắng đè nén nhưng cuối cùng cũng phải bật cười. “Bobby Ray!”

“Không sao đâu. Chẳng có gì phải xấu hổ khi được yêu cho roi cho vọt cả. Nhất là khi người ấy là tôi.”

“Anh đừng hòng.” Cô liếc xuống đồng hồ đeo tay và anh lập tức dùng tay che lại. “Anh đang làm gì thế?”

“Bây giờ thì thời gian không còn quan trọng nữa đâu.”

“Thời gian luôn luôn quan trọng.”

Anh tháo luôn chiếc đồng hồ ra. “Không phải hôm nay.”

“Này. Trả lại đây cho tôi.”

Smitty dứt thẳng chiếc đồng hồ vào túi quần sau của mình. “Không.”

“Anh có biết là cái đồng hồ đó có giá trị cao hơn đồng nội tạng của anh nếu đem rao bán trên chợ đen không.”

Smitty đặt hai tay sang hai bên chân của Jessie, giữ cô ngồi yên tại chỗ.

“Tôi sẽ không hỏi vì sao cô biết được thông tin này đâu.”

“Cũng tốt thôi,” cô trả lời một cách nghiêm túc.

Smitty nhìn chăm chăm cô rất rất lâu khiến cho cả người Jessie như ngồi trên chảo nóng. “Sao thế? Anh đang nhìn cái gì vậy?”

“Miệng của em làm tôi điên lên mất.”

Jess dùng mu bàn tay chùi chùi miệng. “Tại sao vậy? Miệng tôi bị dính gì à?” cô hỏi một cách chân thành.

Tay anh nhẹ nhàng nâng lấy cằm của cô. “Sẽ mau thôi.” Và rồi anh áp môi mình lên môi cô. Tham lam. Đòi hỏi vô độ. Cái lưỡi cố chấp của anh khiến cho đôi môi cô bị chiếm cứ hoàn toàn.

Smitty tiến đến gần hơn, đôi chân anh đụng phải đầu gối của cô. Khi mà Jessie cứ khép chặt chân không cho anh tiến vào, Smitty luồn tay xuống dưới đùi và kéo chúng tách ra để anh có thể thành công rút ngắn khoảng cách. Anh tiếp tục tiến về phía trước cho đến khi đụng phải bồn rửa tay dưới hông cô.

Khi đã tìm được chỗ đứng vững vàng, đôi bàn tay to lớn ấy bắt đầu trườn lên mặt và giữ chặt lấy cô, trong khi Smitty hôn kịch liệt đến mức chút thần trí còn sót lại của Jessie cũng bị triệt tiêu hoàn toàn.

Jess cố gắng đẩy anh ra... ừ, có thể nói là vậy. Cô dùng tay đập thật mạnh vào vai của anh.

Rủi thay, cô không đẩy anh ra được. Cô mất hoàn toàn sự tự chủ và tất cả những khát khao dồn nén bấy lâu, nay vỡ òa trong khoảnh khắc.

Khi đồng hồ báo thức reo inh ỏi vào lúc năm giờ sáng, Smitty nhanh chóng tắt đi và vấp vấp trượt ra khỏi giường. Anh đã lăn lộn trong lĩnh vực này bấy nhiêu năm rồi mà vẫn không thể nào ngủ sớm, dậy sớm được. Anh đưa mắt nhìn sang Jessie Ann. Cô ấy vẫn còn đang say giấc nồng, đầu cô vùi vào gối của anh, cặp mông trần lộ ra từ góc chăn cô cố gắng sút văng ra vào tối hôm qua.

Anh nhướn một bên mày lên, đấu tranh tư tưởng giữa việc quay trở lại giường hoặc lại chơi đùa với cặp mông ấy thêm chốc nữa. Và rồi anh nhận ra anh không thể hoàn thành chuyện gì nếu không có một tách cà phê buổi sáng cả. Vì thế, anh tiến vào nhà bếp, nghiền cà phê và khởi động máy pha. Ghé vào nhà vệ sinh và rửa ráy sạch sẽ, sau đó quay trở lại chỗ máy pha cà phê và chờ đợi.

Anh đổ cà phê nóng hổi ra một cái tách, khi anh kề nó sát vào môi mình thì miệng anh đã bắt đầu ứa nước miếng.

“Ồ, cảm ơn, anh yêu.” Và cứ như thế, cái cốc bị giật đi mất.

Anh nhìn xuống người phụ nữ dám cả gan nâng tách cà phê của anh. Liệu thuốc tăng lực thần kì ấy là của anh mà! Và rồi anh nhận ra cô ấy đã ăn mặc chỉnh chu cả rồi.

“Em phải đi sao?” Chết tiệt. Tôi đã nghĩ ra trò vui cho cặp mông đáng yêu ấy rồi mà.

“Ờ, phải.” Cô hớp một ngụm cà phê và nhăn nhó. “Trời ạ. Đáng thế.” Và anh đột nhiên nhớ ra... Cô ta rất vênh váo. Trên đời này có kẻ nào lại vênh váo vào lúc năm giờ ba mươi sáng sớm chứ?

Chúa ạ! Những kẻ dậy sớm đều vênh vào vào lúc năm giờ ba mươi sáng!

“Tôi phải họp cả buổi sáng. Tôi về văn phòng đây.”

“Ngay bây giờ sao?”

“Phải. Thật ra, tôi phải đi ngay đây.” Cô ném nửa tách cà phê còn lại cho anh và chui vào lớp áo khoác, rồi khoác cái ba lô ác mộng ấy lên vai. “Tôi đã có một đêm tuyệt vời. Phải công nhận những ả Sói đêm đặng ấy nói hoàn toàn đúng. Anh tuyệt lắm.” Cô nhào người lên và hôn má anh. “Và tôi thật sự rất cần điều này. Cảm ơn anh.”

“Vô cùng hân hạnh,” anh lẩm nhẩm, thành thật đáp trả.

“Được rồi. Ừm... tạm biệt!” Cô quay người và đi khỏi căn hộ của anh.

Khoan đã. Chỉ thế thôi sao? Không hôn nhau nồng nhiệt? Không hứa hẹn sẽ gọi cho anh? Hoặc bắt anh hứa hẹn sẽ gọi lại cho cô? Chuyện quái quỷ gì thế này?

Smitty cảm thấy bối rối và mù mờ như đang lạc trong mộng, anh ngăn người nhìn cánh cửa bị đóng lại cả phút đồng hồ trước khi nện tách cà phê xuống kệ bếp và đuổi theo cô. Cô kiên nhẫn đứng chờ thang máy, đôi mắt sáng trong và tỉnh táo ấy tỉ mỉ quan sát trần nhà được tô vẽ bởi người chủ hộ trước. Smitty cố gắng không để tâm đến chuyện cô ấy lại đang tự biên tự diễn.

“Thế khi nào ta mới gặp lại?” anh nghe giọng mình hỏi han.

Cô bình tĩnh nhìn anh. “Chịu thôi. Lịch trình tôi kín bưng mất rồi.”

“Tôi biết, nhưng...”

“Nhưng anh luôn có thể nhắn tin cho tôi.”

Và cô ấy nói một cách băng quơ, “Nếu có phở mai thì đại gì không thêm vào xà lách nhỉ, tôi không ngại đâu.”

Anh khoanh tay trước ngực, không hề nhận ra mình vẫn đang trần trụi trụi.
“Nhắn tin cho em?”

“Ừ, tôi biết cả hai ta đều bận rộn mà.” Cô cười. “Đừng lo lắng. Nếu anh

không nhần cũng chẳng sao, tôi sẽ không vừa gào vừa khóc mà ăn vạ đâu. Chẳng cần ràng buộc gì hết.” Và rồi cô cười.

Cửa thang máy mở ra và cô lập tức bước vào trong. “Tạm biệt, anh chàng đẹp trai.”

Mười lăm phút sau và anh vẫn đứng trơ như phỗng tại vị trí ấy.

Ba cuộc họp, đuổi việc một nhân viên cấp cao và vẫn chưa đến mười một giờ trưa. Jess bước vào văn phòng riêng, đá văng đôi giày và ngồi phịch xuống ghế.

Cô phải thừa nhận, tập trung vào công việc thật không dễ dàng gì. Trong đầu cô giờ chỉ lờn vờn những hình ảnh đầy tình sắc tối qua. Tuy vậy, nhờ có chúng mà việc sa thải cũng đơn giản hơn nhiều.

Chúa ơi, cô bị lún sâu quá rồi. Đáng lẽ cô không nên suy nghĩ nhiều thế này sau khi quan hệ với một người đàn ông chứ. Cô biết những người phụ nữ tận hưởng tình một đêm suốt ấy chứ. Nhưng, vẫn như mọi khi, Jess không thể tách bạch con tim khỏi thể xác được. Giờ thì cô vô cùng căm ghét điều này. Căm ghét sự yếu đuối của chính bản thân mình. Cô chắc chắn Smitty đã quên bằng cô rồi. Cô muốn anh cũng hứng tình và khát khao như cô vậy.

“Tại sao mình phải chịu đựng một mình chứ?” cô tự lẩm bẩm với bản thân.

Chết tiệt, mặc kệ hết. Cô vẫn còn rất nhiều việc phải làm. Jess xoay ghế lại và nâng cổ tay lên để nhìn đồng hồ, lúc này cô phát hiện ra tất cả bọn họ đang ngồi ở đó, chập kín hết băng ghế sofa và ghế bành trong phòng - nhìn chăm chăm lấy cô.

“Sao nào?”

Khi cả bốn người bạn tiếp tục nhìn đăm đăm, cô khịt mũi. “Quên đi. Tớ sẽ không hé lộ chuyện gì cho các cậu đâu.”

“Vì sao vậy?”

Cô rất thích thú khi thấy Phil dám tức giận chất vấn lí do cô không kể hết mọi chi tiết về cuộc tình đêm qua của cô với Smitty cho bọn họ nghe.

“Vì chuyện này chẳng liên quan gì đến các cậu cả.”

“Bọn tớ đã kể cho cậu nghe lần đầu tiên của bọn tớ rồi còn gì,” Phil dụ dỗ.

“Cậu chẳng nói gì với tớ cả. Tớ có mặt tại hiện trường mà. Trong một chiếc túi ngủ ở phía bên kia căn phòng và cố gắng không màng đến chuyện của cậu trong vô vọng. Nhưng thưa quý ngài Phil, cậu, cậu ấy, to tiếng không thể tả.”

Smitty tỉnh dậy khi điện thoại anh reo lần thứ bảy. Người gọi đến không chịu nhắn tin, cứ mãi miết gọi đi gọi lại, gọi đi gọi lại. Việc đầu tiên anh làm sau khi quay trở lại căn hộ là leo thẳng lên giường. Và anh hoàn toàn không có ý thức dậy trước khi anh đã sẵn sàng. Dường như có người đã lên sẵn kế hoạch khác thì phải.

Anh thô lỗ nhắc điện thoại lên và tru tréo, “Sao?”

“Cuối cùng cũng chịu bắt máy rồi à, nhóc con.”

Smitty quắc mắt. “Bố?”

“Chứ mày nghĩ tao là ai? Nữ hoàng của Siam hả?”

Smitty ngồi dậy và lắc lắc đầu. Thế này cũng quá sớm rồi đi. Phải đối diện với người đàn ông vẫn còn khiến anh của ngày hôm nay cuống quýt cả lên. Và anh vẫn còn đang đắm chìm trong mộng đẹp cơ mà. À thì... đẹp và vô cùng tình thú. Dường như anh chẳng bao giờ có thể ngừng khao khát Jessie Ann cả. Lẽ ra sau chuyện tối qua, anh nên quên sạch cô ta mới phải. Nhưng anh là một con sói thảm hại, anh phải có được cô gái này một lần nữa. Và anh sẽ đoạt được điều ấy. Smitty khịt mũi khi nhận ra mình tất cả những gì mình phải làm là nhắn tin cho cô. Chúa ạ, anh vốn không sinh ra để làm việc này.

“Mày còn ở đó không, nhóc con?”

“Vâng?” Smitty lại lắc lắc đầu. Mẹ kiếp, anh đã quên băng đi ông già nhà mình. Đây chắc hẳn là lần đầu tiên chuyện này xảy ra. Có lẽ là vì anh vẫn chưa được thưởng thức tách cà phê của mình. Không có cà phê thì anh sẽ không thể xử lý chuyện gì trong buổi sáng cả. “Vâng, vẫn còn. Xin lỗi, bố.”

Anh gãi gãi đầu và ngáp. “Thế bố gọi con có chuyện gì?”

“Tao đang cố gắng tìm hiểu xem mẹ mày vừa nói cái chết tiệt gì cho tao đây. Bà ấy nói mày không muốn dính dáng đến vấn đề lãnh địa của Smitty ở Tennessee nữa, vậy là sao?”

Đúng, anh cần một tách cà phê... ngay bây giờ. “Mẹ bảo với con cả gia tộc đang xem xét lại đường ranh giới ở đó và con đã nhờ mẹ đừng lôi con vào chuyện này.” Smitty bước xuống giường và đi vào nhà bếp. “Con sẽ không tranh giành Smithtown với những tên ngốc ấy đâu. Cứ tặng cho bọn chúng đi.”

“Mày vẫn chẳng khôn lên được tí nào cả, ranh con à.”

Mau lên. Mau làm cho xong cà phê đi. Smitty kẹp điện thoại giữa cổ và vai, anh đổ mớ cà phê lúc sáng đi, nghiền cà phê mới, và đổ nước vào ấm. Căn hộ của anh khá đơn sơ, nhưng một ấm cà phê tốt, đáng tin cậy luôn là một phần không thể thiếu tại nơi này.

“Không tranh giành thì có liên quan gì đến chuyện con chẳng khôn lên được? Con sẽ không quay về đâu, bố à. Bây giờ, nơi đây đã là nhà của con. Là nhà của Sissy. Rồi bọn con sẽ thành công rực rỡ.”

Bố anh cười. “Mày thật sự tin thế à? Mày thật sự nghĩ rằng mày có thể cạnh tranh với những công ty giàu sang tài lực hùng hậu đó sao? Mày thật sự nghĩ rằng lũ mèo sẽ trung thành với mày? Nó mà chán thì sẽ bỏ cuộc ngay thôi và mày sẽ lãnh hết hậu quả đấy. Khôn lên đi, ranh con, khôn lên một lần cho tao nhờ. Hãy quay trở lại Smithtown, đây mới là nhà của mày. Trước khi những Bầy khác lùng ra mày và cố đuổi mày đi. Hai đứa mày không đủ mạnh để chống lại những Bầy lớn hơn đâu và cả hai ta đều hiểu chuyện này.”

Smitty đẩy chiếc tách rỗng ra và tựa người vào kệ bếp. “Không,” anh đáp.

“Mẹ kiếp, ranh con! Mày không bao giờ...”

“Tạm biệt bố. Gửi lời chào của con tới mẹ nhé.”

Anh ngắt kết nối khi ông bố vẫn còn đang cảm râm và vài phút trôi qua nhưng Smitty vẫn còn ngồi trong căn hộ và im lặng.

Vài phút dài đằng đằng trôi qua trước khi chiếc điện thoại vút bay, đập mạnh vào tường và nát ra thành quá nhiều mảnh nhỏ để có thể sửa chữa lại.

Jess bước vào văn phòng. Hai cuộc họp nữa, liền kề nhau. Mới suýt soát một giờ trưa thôi và cô đã mệt rũ rời.

Jess ngồi ở bàn làm việc, quay số gọi nhanh cho trợ lí của cô. Bets làm việc ngay tại lầu dưới. Thông thường Jess sẽ để trợ lí làm việc ngay bên ngoài văn phòng, nhưng Betsy lại là người thường, nên cô ấy sẽ không bước lên tầng này trừ khi có yêu cầu đặc biệt. Jess biết người phụ nữ ấy rất tháo vát, nhưng mức lương cao ngất ngưỡng đủ để khiến nàng ta ngó lơ tất cả.

“Chào, Jess.”

“Chào, Bets. Có chuyện gì đáng chú ý hay không?”

“Tôi đã e-mail cho cô danh sách những khách hàng cần cô gọi điện thoại lại.”

“Cô có thể giải quyết được trường hợp nào không?”

Sau câu nói là một tràng dài im lặng. Quá dài, đến mức Jess nghĩ rằng kết nối đã bị ngắt. “Bets?”

“Tôi đây.”

“Sao thế?”

“Tôi có thể xử lí hầu hết các cuộc gọi... nếu cô muốn.”

“Tôi sẽ không nhờ cô nếu tôi không muốn cô làm.”

“Không thành vấn đề, nhưng thông thường cô vẫn tự tay xử lí, ừm, hầu hết mọi thứ kia mà.”

“Hôm nay tôi mệt rồi. Quá mệt để làm những thứ vặt vãnh này.” Đêm qua, cô chẳng ngủ được gì. “Vậy nếu có chuyện gì cô có thể xử lí...”

“Không thành vấn đề,” Bets gấp rút chen ngang. Đột nhiên, Jess chợt nghĩ có phải cô đang cản con đường thăng tiến của người phụ nữ tội nghiệp này hay không. Và nếu như thế, vì sao Bets vẫn làm việc cho cô?

“Tôi sẽ gửi danh sách cập nhật những khách hàng muốn được đích thân cô tiếp chuyện thay vì người hầu của cô.”

“Cô không phải người hầu của tôi, Bets à.”

Cô ta cười. “Để xem sao. Kenshin Inu gọi điện thoại tìm cô đấy.”

Jess lập tức phấn khởi lên hẳn. “Ồ, Kenshin à! Anh ta thế nào rồi?”

“Nghe giọng thì vẫn ổn. Anh ta sẽ đến đây trong một vài tuần tới và anh ấy muốn hẹn với cô. Tôi đã gửi e-mail cho cô số điện thoại mới của anh ta rồi.”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cô.”

“Cô còn một cuộc điện thoại từ Bobby Ray Smith nữa.”

“Anh ta gọi sao?” Jess cau mày. Cô đã bảo anh nhắn tin cho cô rồi kia mà. Anh ta gọi để làm gì cơ chứ? Và tại sao cô lại vui vẻ như vậy khi nghe tin này?

“Anh ta có nói anh ta cần gì hay không?”

“Anh ta muốn hẹn cô ăn trưa.”

“Cô hãy gọi lại cho anh ta và bảo là...”

“Và anh ta bảo nếu cô bắt đầu, tôi xin lặp lại nguyên văn câu nói, ‘xoắn xít lên vì chuyện này,’ hãy bảo với cô rằng bố anh ta gọi.”

“Bố anh ta gọi?” Không tốt rồi. Nói thật thì, Jess cứ nghĩ ông ta là một gã Neanderthal [\[49\]](#) chính hiệu vì ông ta không hề biết cách sử dụng điện thoại, đừng nói đến chuyện gọi ra khỏi vùng Tennessee.

“Tôi không biết bố anh ta có gọi hay không. Tôi chỉ lặp lại những gì anh ta đã nói. Nhưng tôi rất thích cách dùng từ ‘xoắn xít’ trong câu nói của anh ta.”

Jess cúi nhìn đồng hồ đeo tay, và đó cũng là lúc cô nhận ra vật thể tội nghiệp đã biến mất từ lúc nào. Chúa ơi, lần cuối cùng cô thấy nó là ở đâu vậy nhỉ?

“Jess?”

“Cho tôi một giây thôi, Bets.”

“Anh ta cũng nhờ tôi nhắn là nếu cô đang tìm đồng hồ đeo tay của mình thì... anh ta đang giữ nó đấy.”

Cô nhắm mắt lại, kinh hoàng trước cảm giác thư thái đang lan tỏa khắp người. Tất cả chúng ta đều không nên gắn bó với một vật vô tri vô giác như thế cả. “Ồ.”

“Tôi sẽ không hỏi câu nói đó có nghĩa gì đâu. Tôi chắc rằng chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

“Cô nói đúng đấy. Khi nào mới đến cuộc họp tiếp theo của tôi?”

“Phải đến ba giờ, cô sẽ có một khoảng thời gian rảnh đấy. Anh ta đang đợi ở nhà hàng ngay góc đường.”

“Được rồi. Cuộc họp này sẽ gặp trực tiếp hay gọi điện thoại?”

“Gọi điện thoại cho đến hết ngày. Nên cô có thể thay trang phục rồi đấy.”

“Ơn Chúa!” Jess lại đá văng đôi giày đi một lần nữa. “Cảm ơn, Bets.”

“Đừng khách sáo. Tôi sẽ báo cáo lại với cô sau khi đã nói chuyện với những khách hàng.”

“Tốt lắm.”

Jess bước đến tủ quần áo nhỏ được kê sát vào tường và chọn ra một thứ thoải mái để mặc. Đặc biệt khi cô chỉ đến gặp mặt Smitty. Cô cũng không có ý định gây ấn tượng với anh hay gì cả.

Smitty rời mắt khỏi tờ báo trước mặt và chớp chớp mi. Sao lại có người trông vừa buồn cười vừa dễ thương cùng một lúc như thế này?

Anh nheo mắt lại. Chắc hẳn là vì chiếc áo paca ngu ngốc này rồi. Nó to quá khổ so với người Jessie, nên thứ xấu xí này đã bao trùm cô từ đầu đến chân. Cô phải có trang phục đẹp hơn chứ nhỉ. Tuy nhiên, Jessie chưa bao giờ có hứng thú với thời trang. Thế nhưng, đâu cho cô có mặc thứ gì cũng được, chỉ cần cô đồng ý, anh sẽ đề cô ra cái bàn này làm tình với cô đến... “Chào,” cô bước đến bàn của anh và cất tiếng chào hỏi.

Anh hăng giọng, không thể đứng lên vào lúc này. Mong rằng cô không cần thái độ lịch sự mà mẹ đã cố nhồi nhét vào đầu anh. “Chào. Cảm ơn em đã đến.”

“Không có gì. Dù sao tôi cũng cần phải nghỉ ngơi. Và tôi muốn lấy lại cái đồng hồ đeo tay của mình.” Không biết cô ấy đã hoảng loạn đến mức nào khi phát hiện mình mất món đồ này nhỉ. Sáu hay bảy độ Richter [\[50\]](#)?

Cô mở khóa chiếc áo paca và cởi nó ra, sau đó treo lên cái giá cạnh bức tường. Cô ngồi vào bàn và nữ phục vụ của anh lập tức xuất hiện.

“Chào em, Jess.”

“Chào chị, Trish.”

“Vẫn như cũ à, em gái?”

“Vâng, cũng được ạ.”

Người phụ nữ lớn tuổi hơn cười xòa. Giọng nói khò khè chứng tỏ Trish đã nghiện thuốc từ năm chị mười hai tuổi. “Em đúng là một người có lẽ có thói.” Chị ta xoay sang Smitty. “Còn cậu dùng gì nào, anh chàng đẹp trai?”

“Tôi dùng giống cô ấy... nhân đôi lên nhé.”

Jess khịt mũi. “Nhân ba lên đi, Trish. Cảm ơn chị.” Cô cười mỉa mai với Smitty. “Nhân đôi cái khi ấy. Một giờ nữa thế nào anh cũng mò sang quán ăn khác thôi.”

“Tôi không muốn làm em xấu mặt mà.”

“Tôi có đưa những khách hàng khác đến đây. Mỗi khi anh chàng hồ Peter Greely xuất hiện, chúng tôi phải nhân bốn số lượng thức ăn lên đấy. Anh ta gần như ăn sạch cái quán này luôn.”

Smitty giả vờ bỏ lơ đi sự thật cô vẫn đang hẹn hò với lũ hổ. Hừ, cứ như thế những thằng khốn mình sọc ấy đáng tin lắm vậy.

“Bố anh gọi à?”

Gấp tờ báo lại và đặt nó xuống băng ghế bên cạnh, Smitty gật đầu, “Đúng. Ông ấy mới gọi.”

“Vì sao?”

“Để chỉ trích tôi đang phạm phải sai lầm. Bảo tôi nên vác xác về quê nhà. Và còn nói tôi là một kẻ thua cuộc thảm hại.”

Trish đặt một phần nước ngọt trước mặt Jessie và đổ đầy tách cà phê của Smitty. Jess dùng một cái ống hút tạo hình ngoằn ngoèo hệt như một cô nhóc mười tuổi để uống phần nước của mình và ánh mắt mang vẻ đăm chiêu. Anh thối thối tách cà phê, và khi vành tách đã chạm đến môi, đầu lưỡi sắp sửa nếm được hương vị mạnh ấy, Jessie lại nói một cách thản nhiên, “Anh biết bố anh là một gã du côn đúng chuẩn mà, phải không?”

Cũng may hôm nay anh vận áo sẫm màu, nếu không có lẽ anh sẽ không bao giờ có thể tẩy sạch vết cà phê trên chiếc áo này mất.

Jessie nhăn nhó, chớp lấy một tờ khăn giấy và chồm qua phía bên kia bàn để lau sạch vết cà phê trên cằm và cổ của Smitty.

“Xin lỗi.”

“Không, không. Em là một trong số ít những người dám to tiếng mà nói ra

cái từ ấy.”

“Tương ứng với những hành vi ông ta đã làm thôi. Muốn cầm quyền. Thuyết phục các anh, anh và cả anh trai của anh nữa, rằng các anh là một lũ vô dụng và không thể sống nếu thiếu ông ta. Hơn nữa,” cô thêm vào, “tôi nghĩ ông ta rất thích được ở bên các anh đấy.”

Smitty khịt mũi. “Ôi, thôi nào. Đừng nói thế, chuyện này có vẻ vui đâu.”

“Tôi nói thật mà. Ông ta trông có vẻ rất buồn vào cái ngày anh đi. Tôi thấy ông đến trạm xe buýt...”

Cô im bật và nhìn xung quanh nhà hàng.

“Em đã đến trạm xe buýt vào cái ngày tôi nhập ngũ?”

“Ờ, ờ thì...”

“Jessie Ann?”

“Tôi đang ở gần đấy.”

“Gần đến mức nào?”

“Đang trốn trong một cái tủ tiện ích có cửa sổ để tôi có thể nhìn thấy chiếc xe buýt.”

Cô ấy không hiểu, đúng không? Anh đã cảm động như thế nào khi biết cô đã đến tiễn anh vào cái ngày ấy. Khi biết cô đã bất chấp rủi ro bị em gái anh và lũ nữ Sói cáu bẳn của con bé túm được.

“Tôi cứ nghĩ tôi đã ngửi được mùi của em, nhưng thì ra đó là do bản thân tôi ảo tưởng. Lúc ấy, tôi thật sự vô cùng muốn gặp em. Tôi rất mừng vì biết em đã đến.”

“Ừm, vậy đấy.” Cô lại uống thêm một ngụm nước ngọt nữa. “Dù sao thì, bố của anh trông buồn bã ra mặt. Ông ta không muốn anh đi chút nào. Nhưng tôi nghĩ ông cũng biết anh là bị tình thế ép buộc mà thôi.”

“Suy đoán của em cũng thần thánh thật đấy.”

“Khi anh dành phần lớn thời gian quan sát người khác, anh sẽ học được cách hiểu thấu họ mà thôi.” Cô chà sát mũi của mình và nhăn mày. Lại vượt

vuốt mũi và nhãn mặt.

“Jessie Ann?”

Trước khi cô có thể trả lời, những tiếng hắt hơi liên tiếp vang lên và không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Smitty hơi chồm lên phía trước, anh nhìn thấy người phụ nữ ngồi sau lưng Jessie đang ôm một bó hoa trong tay. Chắc hẳn là món quà từ gã đàn ông ngồi cạnh bên rồi.

“Tôi sẽ quay lại ngay,” anh nói với cô trước khi rời khỏi bàn ăn và đi đến chỗ cặp tình nhân nọ.

Jess không đem theo ba lô, nhưng cô đã tổng hết mớ “thần chú” chống dị ứng vào cái túi to tướng của chiếc áo paca. Chúa ơi, cô thích cái áo khoác này quá đi mất!

Khi cô lôi được cái túi nhựa ra, Trish đã mang một cốc nước lại cho cô. Cô cố gắng uống ngay hai viên thuốc trong khi vẫn hắt hơi liên tục và lôi chai xịt mũi ra khỏi túi. Khi cô hoàn thành hết mọi công đoạn, cơn hắt hơi cũng dừng lại và Smitty lại chui tọt vào ghế ngồi. Cô cứ nghĩ mình phải dùng đến máy hô hấp và rời khỏi nơi đây rồi, nhưng khi quay đầu lại, cô nhìn thấy cặp đôi với bó hoa to tướng kia đã dời sang một cái bàn ở tuốt phía bên kia góc phòng.

“Anh đã nói gì mà họ chịu dời đi thế?”

“Tôi hỏi xin họ một cách rất tử tế.”

“Đây là New York đó. Tử tế không tồn tại đâu.”

“Tôi đã thành công đấy thôi. Có lẽ vì tôi quá quyến rũ.”

“Và hình thể to tướng như một hậu vệ của đội Dallas Cowboys [\[51\]](#) nữa. Có lẽ anh dọa họ chết khiếp rồi.”

“Có thể lắm.” Anh cười xòa. “Em đã đỡ hơn chưa?”

“Rồi, và xin lỗi về chuyện ban nãy.”

“Đừng xin lỗi, cưng à. Tôi chỉ không ngờ em vẫn còn dị ứng nặng như

vậy. Tôi cứ nghĩ em đã khỏi bệnh rồi chứ.”

“Tôi cũng nghĩ vậy đấy. Nhưng tôi lại không được may mắn đến vậy. Cây cối, không còn là một vấn đề to tát nữa. Nhưng hoa thì... tôi tàn đời rồi.”

Smitty cười và dời tay khỏi bàn để Trish có thể đặt thức ăn xuống.

Khi chị đã đi khỏi, anh ta nói bằng một giọng điệu có thể miễn cưỡng xem như là thành thật, “Tôi rất mừng vì có thể gặp em ngày hôm nay.”

“May mà thời gian biểu của tôi còn trống đấy. Cuộc họp tiếp theo của tôi đến những ba giờ cơ.”

“Vậy chúng ta vẫn còn thời gian quay trở lại căn hộ của tôi và...”

“Không, không bao giờ.” Mặc dù cô cảm thấy khá mừng rỡ khi nghe anh ta đề nghị chuyện này. Xem như cái tôi của cô đã được thỏa mãn rồi.

“Được thôi. Vậy thì chúng ta đành nói chuyện ở đây vậy.”

Jess cho một lượng sốt cà chua lên phần bánh mì và khoai tây chiên của cô. “Tôi cảm giác như tôi đã mắc vào cái bẫy nho nhỏ của anh rồi, đúng chứ?”

“Giống như một cô linh dương châu Phi vậy.”

Trước khi thưởng thức phần bánh mì của mình, Jess bấm bụng hỏi, “Nói về cái gì cơ?”

“Hãy bắt đầu từ tổn thôi. Vì sao em lại bỏ đi?”

Từ tổn. Ừ. Chắc rồi. “Để xem nào, sau khi ném Bertha xuống vách đồi Otter, tôi nghĩ tốt nhất mình nên lẩn ra khỏi thị trấn thì hơn.”

Smitty sờ sờ cằm. “Tôi cứ nghĩ cô ta say rượu rồi tự mình té xuống đấy chứ.”

“Không, cái lúc ả ta trèo lên đấy để tìm tôi thì ả đúng là say thật, dường như buổi sáng ả ta vẫn chưa hành hạ tôi đủ thì phải. Nhưng khi ả bước về phía tôi - là tôi đã ra tay đấy.”

“Chắc, chắc, Jessie Ann Ward. Em đúng là luôn tràn đầy bất ngờ.”

“Anh vẫn chưa hiểu hết tôi đâu.”

Sau khi nói về sự kiện với Bertha - và quả là một bất ngờ - cô đã trở nên cởi mở hơn và kể cho anh nghe nhiều hơn về cô, bạn của cô và một số thứ đã xảy ra trong mười sáu năm qua. Tuy vậy, cô vẫn còn giấu anh rất nhiều chuyện. Có những lỗ hổng cô vẫn chưa sẵn sàng để lấp đầy lại. Tuy nhiên, anh vẫn không thể hiểu nổi tại sao cô và bốn người bạn của cô lại có thể sống đến giờ phút này. Với Phil luôn luôn nhanh mồm nói bậy vào những thời điểm không thích hợp, Sabina - liên tục chọc giận và đe dọa người cô không nên động đến, May tự mình lâm vào khổ não, Danny mắc phải chứng hoang tưởng xã hội nặng đến nỗi Cơ quan Mật vụ Hoa Kỳ phải sợ mất mặt và Jessie liên tục đâm vào tòa nhà, vào xe ô tô, vào tường, vào cột thu phát sóng điện thoại, trẻ nhỏ, nhà cửa... sao cũng được... tất cả bọn họ đáng lẽ phải chết cả trăm lần rồi ấy chứ.

Ngạc nhiên thật, trước giờ anh cứ tưởng chỉ có mèo mới có chín mạng.

“Em đi nhiều nơi thật đấy.”

“Ở đất nước này à, ừ. Có Chicago này, Flagstaff, Detroit, Seattle, San Diego, và Aberdeen nữa. Đó là ở Texas đấy.”

“Em định chuyển nhà nữa sao?”

“Không, tôi muốn lũ nhóc có một nơi ổn định để phát triển. Tôi cách bố mẹ tôi nửa vòng đất nước trước khi họ mắc bệnh. Trải nghiệm tuyệt lắm và tôi đã học được rất nhiều thứ, nhưng khi họ qua đời - tôi lại bị mắc kẹt ở Tennessee, không có người thân nào bên cạnh. Khi bọn chúng đã được mười tám tuổi, chúng có thể làm bất cứ thứ gì chúng muốn và đi đến bất cứ chân trời nào chúng thích. Nhưng trước thời điểm đó, chúng đều phải cầm rế tại đây hết cho tôi.”

“Có vẻ như em đang nắm mọi thứ trong tay rồi nhỉ?”

“Có thể nói vậy. Nhưng đôi lúc, anh cũng sẽ cảm thấy nghi ngờ.”

“Nghi ngờ điều gì cơ?”

“Anh đã làm mọi thứ rồi tung lên đến mức nào?”

Smitty đẩy đĩa thức ăn sạch bóng ra. “Em đang làm tốt lắm, Jessie. Em

chẳng hề phá hỏng chuyện gì hết. Đừng nghe lời xằng bậy của kẻ khác.”

Cô thưởng cho anh một nụ cười nho nhỏ. “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Anh chống khuỷu tay xuống bàn và gác cằm lên năm ngón của mình. “Tối nay em phải ghé qua nhà tôi đấy.”

“Nếu như đây là một câu hỏi thì sẽ tốt hơn rồi nhỉ?”

“Nếu tôi hỏi, em sẽ từ chối thôi.”

Jessie đặt hai tay xuống bàn và chăm chú nghiên cứu chúng. “Tôi thật sự không biết hai ta đang làm gì nữa, Smitty à.”

“Em đang nói nghĩa đen sao?”

“Không.” Cô thở hốt hển. “Tôi biết rõ chúng ta đang làm gì.”

“Tôi chỉ muốn kiểm tra thôi.”

“Ý tôi là nếu hẹn hò với nhau chỉ để quan hệ thì không nói. Đằng này, chúng ta lại dùng bữa và nói chuyện về gia đình, về Bầy của chúng ta nữa, chuyện này có vẻ vượt quá giới hạn của quan hệ bạn tình thông thường rồi.”

“Chúng ta là bạn mà, Jessie. Tôi muốn được làm bạn với em. Tình dục chỉ là phần khuyến mãi thôi.” Một phần khuyến mãi vô cùng nóng bỏng và có thể khiến đôi chân rụng rời. “Vì sao thế? Hay là em muốn nhiều hơn nữa?” Anh vừa mở miệng hỏi thật sao? Nào anh bị người ngoài hành tinh chiếm đóng rồi à? Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

Câu trả lời của cô còn tệ hơn thế. “Không.”

Nếu như cô nói “Tất nhiên là không!” hoặc “Sao anh lại có cái ý nghĩ điên rồ như thế?” và rồi cố gắng tranh cãi, thì... anh biết cô ấy đang nói một nơi nghĩ một nẻo. Đằng này, chỉ một từ cụt ngủn, theo cách sống đơn giản của Jessie Ann, đã chứng minh cô chỉ muốn chính xác những gì cô nhận được.

Tốt lắm. Thế này thì mọi chuyện sẽ đơn giản và dễ dàng hơn nhỉ? Và cái cảm giác trống rỗng từ tận sâu trong người của anh khi cô buông lời từ chối một cách bình tĩnh và vô tâm vô phể như vậy có thể chỉ là do mẫu bánh mì kẹp thịt anh vừa ăn thôi. Không hơn không kém.

“Chị phải đi đây, cưng à.”

Jess, vẫn còn đang cười với câu nói của Smitty, ngược nhìn Trish. “Hôm nay chị về sớm thế.”

Nữ phục vụ mỉm cười và đưa mắt về phía Smitty. “Không, không đâu.”

Jess không hiểu. Trish thường ra về lúc bốn giờ ba mươi, trước khi thực khách ập vào quán cho bữa tối.

Cô liếc nhìn cái đồng hồ phía sau quầy, sau đó đôi mắt tròng lớn hết cỡ. “Ôi, Chúa ơi! Xem mấy giờ rồi kìa!”

Cô điên cuồng cho tay vào túi áo trước và lôi một xấp tiền ra. Chúng đều đã được cuộn tròn lại, nên giờ cô phải mở từng tờ một ra để bảo đảm số tiền cô trả là chính xác.

“Jessie Ann, là tôi mời mà. Để tôi trả cho.”

“Tôi có thể trả.”

“Trông em thật tội nghiệp với đồng tiền nhăn nhúm ấy. Tôi sẽ thanh toán, đừng lo.”

“Được rồi.” Cô nhanh bóng bước ra khỏi bàn ăn. “Không thể tin được không một ai gọi điện để nhắc tôi. Tôi đã bỏ lỡ hai cuộc họp rồi.”

Smitty tóm lấy tay cô trước khi cô có thể lấy áo khoác. “Hít thở nào.”

“Sao?”

“Hít thở đi. Em đã không thở từ lúc nhìn đồng hồ đấy.”

Jess, cảm thấy mình hết như một con con ngốc, và hít sâu vào.

“Giờ thì thở ra đi.”

Cô làm theo, mặc dù cô khá là muốn găm gừ vào mặt anh. Nếu như không phải tại anh và cảm giác thoải mái anh mang lại, cô sẽ nhớ ra mình cần phải quay về văn phòng.

“Đừng quên, Jessie. Em là bà chủ. Nếu em không thể tham dự một cuộc họp, nhân viên của em phải có nghĩa vụ giải quyết hậu quả cho em.”

“Ừ, nhưng...”

Anh dùng đầu ngón tay chặn môi cô lại. “Suyt. Không hiểu vì sao em cứ luôn tranh cãi với tôi khi biết tôi luôn luôn đúng nhỉ.”

Cô tát văng bàn tay ấy ra khỏi mặt mình và xoay đi trước khi anh kịp nhìn thấy nụ cười của cô. “Anh đúng là một tên ngốc, Smith.” Cô giật cái áo khoác xuống khỏi giá treo và nhanh chóng mặc vào. “Gặp anh sau vậy.”

“Tối nay. Em sẽ gặp tôi tối nay.”

Jess không có thời gian để tranh cãi với anh nữa. “Được rồi. Tối nay.” Và cô lao ra khỏi cửa, sau đó dừng lại ở góc đường, xoay người, và lại chạy thộc vào quán. Smitty vẫn còn ngồi ở ngay vị trí ban nãy, trong tay anh ta là cái đồng hồ của cô.

Cô liếc nhìn anh, tóm lấy đồng hồ và quay ra phía cửa. Anh ta làm cô quên mất cái đồng hồ. Cô không bao giờ quên đồng hồ của mình cả.

“Jessie Ann.”

Cô dừng lại trước cửa. “Sao nữa?”

“Đến đây.”

“Tôi không có...”

“Đến. Đây.”

Cô vẫn đứng im tại chỗ.

“Đừng bắt tôi phải đến đó và mang em sang đây.”

Chết tiệt thật. Tại sao cô lại cảm thấy lời đe dọa trắng trợn của anh ta quyến rũ thế nhỉ?

Cô giả vờ thở dài đầy tức giận để che dấu đi cơ thể run rẩy của mình, Jess lao đến chỗ anh. “Cái gì?”

Anh ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Jess liếc nhìn xung quanh và thấy ánh mắt của vài người đang bám lấy họ. “Sao hả?” cô gầm gừ với bọn họ. “Tôi có thể giúp các người chuyện gì không?”

“Này, Quý Cô New York à.”

Cô quay lại nhìn Smitty. “Cái gì?”

“Em đã mắng người xong chưa?”

“Ai bảo họ nhìn tôi kia chứ.”

Anh cười ranh mãnh. “Đến đây.”

“Tôi đang ở đây.”

“Gần hơn.”

Cô hơi chồm người.

“Gần hơn nữa.”

Cô tiếp tục rướn người về phía trước cho đến khi mặt họ cách nhau chưa đến ba cen-ti-met.

“Giờ hãy hôn tôi đi,” anh thì thầm, hơi thở vẫn vút quanh môi cô.

Cô không thể ngăn cản bản thân nghe theo mệnh lệnh của anh - và chính cô cũng không muốn dừng lại - nên Jess đã trượt tay ra sau gáy của Smitty và áp môi mình lên môi anh. Anh vẫn không hôn trả lại. Anh không trượt lưỡi vào miệng cô, anh không chủ động trong nụ hôn này. Anh chỉ đơn giản chờ đợi.

Jess hơi nghiêng đầu, đảo môi mình xung quanh môi anh ta. Và rồi, cô nhẹ nhàng thè lưỡi ra chạm vào môi anh. Anh ta hơi hé miệng, nhưng vẫn chưa có hành động gì khác, và chờ đợi. Cô nhắm mắt lại, tự cho phép bản thân mình trượt lạc thêm chút nữa. Đầu lưỡi cô ma sát với lưỡi của anh, chậm rãi, mạnh mẽ, cho đến khi cô nghe được tiếng anh rên rỉ. Đôi tay anh trượt vào tóc, giữ chặt đầu cô khi anh cuối cùng cũng chịu hôn đáp trả. Cô tựa đầu gối vào cái ghế của quầy, cánh tay vòng qua cổ anh.

Cô cũng không biết bọn họ đã ngồi đây và hôn nhau nồng nhiệt như hai đứa trẻ mới lớn trong bao lâu, cho đến khi Trish lên tiếng, “Cưng à, không phải em còn phải về văn phòng sao?”

Cô bật ra khỏi Smitty và nhìn về phía nữ phục vụ. Trish đã mặc xong áo khoác, choàng xong khăn, và đội xong mũ. Cũng có nghĩa chị ấy đã tính

xong tiền, đếm và chia xong tiền bo và còn có thời gian để thay quần áo ấm nữa chứ.

“Mẹ kiếp!” Jess liếc Smitty và anh ta nhún nhún vai.

“Tôi có làm gì đâu?”

Cô lao đi như tên bắn nhưng vẫn còn nghe được tiếng anh ta gọi với theo, “Tối nay nhé, em yêu.”

Cô trở về văn phòng trong vòng chưa đầy năm phút. Và càng đáng giận hơn nữa là, những gì Smitty nói hoàn toàn chính xác. Toàn đội đã yểm trợ cho cô và họ không có chút gì gọi là không vui khi thấy cô lỡ mất những cuộc họp này.

Chúa ạ, cô cực ghét khi anh ta nói đúng như vậy.

Smitty nhàn nhã bước vào văn phòng và Mindy ngược mắt lên nhìn, một bên chân mày nhướn lên. “Anh tham gia cùng với bọn tôi à, tử tế quá.”

Anh nhe răng cười lại với cô nàng. “Tôi biết các người nhớ tôi thế nào khi tôi không có ở đây mà.”

Cô cười to và quay trở lại đóng giấy tờ trong khi Smitty tiến vào văn phòng riêng của mình.

Anh mở cửa, bật công tắc và bước vào.

“Xem ai cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi kìa?” Mace hét ra từ văn phòng của anh.

“Tôi biết cậu nhớ tôi mà, thằng quỷ. Nhưng cậu biết tôi không thể giải quyết nhu cầu của cậu được.”

“Im ngay cho tôi.”

Smitty mỉm cười, ngóng trông đến buổi tối ngày hôm nay, anh ngồi xuống và mở máy tính để kiểm tra e-mail. Sau vài phút, anh gõ gõ lên chiếc bàn gõ hồng đào trước khi cất tiếng hỏi, “Sao em lại ở dưới bàn anh hả?”

“Không vì sao hết,” em gái anh đáp trả vô cùng bình tĩnh.

“Mặt em thế nào rồi?”

“Ồn. Ai mà ngờ được Jessie Ann Ward lại có cú đâm móc tay phải khủng khiếp như thế?”

Smitty ngay lập tức quyết định bưng bít chuyện anh là người dạy cú đâm này cho Jessie để bảo đảm an toàn tính mạng bản thân. “Cô ta luôn đầy bất ngờ.”

“Ừ.”

Anh đẩy ghế lùi lại, đưa mắt nhìn xuống cô em gái. “Em định ngồi dưới bàn mãi sao?”

Sissy kiểm tra điện thoại của mình. “Nếu anh không phiền thì chỉ một chốc nữa thôi.”

“Được rồi,” anh thở dài. “Tại sao lại phiền chứ?”

"Cháu có nhìn thấy Kristan không?" Bàn tay đang đưa cái bánh sandwich lên miệng của Johnny cứng đờ giữa không trung. Jess đứng ở bàn vừa uống nước ngọt vừa quan sát cậu.

Cậu thanh thanh cổ họng. "Cô ấy đang ở thư viện."

"Vào tối thứ Sáu sao?"

"Đến hạn nộp bài."

"Có gì thú vị không?" Và giọng nói của cô lộ vẻ hào hứng thấy rõ.

Cậu đưa mắt nhìn cô và đáp trả, "Cháu không quan tâm nên không hỏi đến."

Cô khịt mũi khinh bỉ. "Cô thề đấy. Hai đứa. Cháu không biết đấy thôi, đó có thể là một chủ đề rất hấp dẫn đấy." Cô lại làm một hộp nước ngọt nữa. "Tập dượt thế nào rồi?"

Vẫn nhìn cô chăm chăm như một kẻ tâm thần, "Đợi cháu ăn xong đã. Sau đó cháu sẽ đến thư viện đón cô ấy."

"Tốt lắm. Cô cũng không muốn con bé một thân một mình đi khắp nơi."

Jess vuốt ngược tóc mái cậu ra phía sau và hôn lên trán cậu. "Cảm ơn cháu vì đã chăm sóc cho con bé, Johnny."

"Cùng Bầy với nhau thì đều sẽ làm thế mà, đúng chứ?"

"Cháu đã thông minh hơn rồi đấy, nhóc ạ."

Cô vớ lấy cái áo paca, và Johnny thản nhiên hỏi, "Cô quay trở lại văn phòng sao?" Chuyện như cơm bữa ấy mà. Thời gian làm việc của cô rất dài và vào những lúc cấp bách, cô còn có thể ngủ lại văn phòng nữa cơ. Nhưng

thay vì câu trả lời “Cháu nghĩ sao nào?” quen thuộc, Jess lại nhìn thẳng vào mắt cậu, và chậm rãi lên tiếng, “Phải, cô quay trở lại văn phòng đây.”

“Vâng.”

“Giờ cô sẽ đi làm chuyện đó đây.”

“Vâng.”

Cô lại nhìn cậu một hồi lâu nữa, sau đó nói, “Chào cháu,” trước khi rời nhà bếp.

Kì quái thật, nhưng Jess cũng đã kì quặc sẵn rồi. Cậu lôi điện thoại di động ra và gửi cho Kristan một tin nhắn:

CẬU NỢ TÔI NHIỀU ĐÃY.

Tin nhắn trả lời đến trong vòng chưa đầy một phút,

GẶP CẬU LÚC 9H, TỚ SẼ MUA KEM.

Cậu cười và nhả lại,

NHỚ ĐÓ.

Smitty mở cửa. “Em đến trễ.”

“Anh đâu có hẹn giờ chính xác.”

“Và em bị ám ảnh với cái áo này à?”

“Tôi rất thích cái áo này.”

“Nó quá to.”

“Không to lắm đâu.”

Smitty nắm lấy mũ áo và kéo nó xuống cho đến khi khuôn mặt cô hoàn toàn bị che khuất. “Thấy chưa? Quá to.”

“Anh có cho tôi vào không hay anh định tiếp tục ngược đãi tôi ngay tại hành lang này?”

Anh nắm lấy cái mũ áo quá khổ và kéo cô vào bên trong.

“Này!”

Anh kéo khóa cái áo paca của cô, xoay cô một vòng, và giật nó ra khỏi

người cô.

Cô vấp té về phía trước. “Anh đang làm gì thế?”

“Ngược đãi em trong căn hộ của tôi thay vì ngoài hành lang.” Anh tóm lấy eo cô và ném cô về phía bên kia căn phòng. “Và giờ tôi sẽ ngược đãi em trên ghế sofa.”

Jessie cười to, leo ra khỏi cái ghế và bỏ chạy.

“Em đang tự tìm khổ thôi, em biết tôi thích trò mèo vờn chuột đến thế nào mà.” Smitty chậm rãi theo chân cô. “Tôi nghĩ cũng đã đến lúc thực tập câu thương cho roi cho vọt ta vừa bàn hôm qua rồi nhỉ.”

Khi đôi mắt lấy lại được tiêu cự, cô nhìn thấy Smitty đang nằm trên người mình. Cả hai đều sức cùng lực kiệt. Cô xoa xoa mái tóc ướt đầm mồ hôi của anh, tận hưởng sức nặng đang đè trên người mình. Đầu anh đang gác trên ngực cô.

“Tôi có nặng quá không?” chỉ ít anh còn đủ tử tế để hỏi thăm cô.

“Không.”

“Tốt. Vì tôi đang cảm thấy vô cùng thoải mái.”

“Chắc. Miễn anh vui là được.”

“Em đã thông minh hơn nhiều rồi.”

Cô cũng không biết họ đã giữ nguyên tư thế ôm lấy đối phương này trong bao lâu nữa. Cô dần dần chìm vào giấc ngủ, và khi cô tỉnh dậy vài giờ đồng hồ sau, họ đang nằm cạnh nhau, mặt đối mặt, tay và chân quấn chặt lấy nhau.

Jess cứ nghĩ Smitty đang ngủ say cho đến khi anh ta cất giọng hỏi, đôi mắt vẫn còn nhắm nghiền, “Em đói à?”

“Thèm muốn chết rồi đây.”

Vẫn không buồn mở mắt, anh hôn cô và đặt tay lên đầu Jess. Anh bắt đầu ấn cô vào trong tấm chăn và cô tát văng đôi tay xấu xa ấy ra.

“Tôi thèm ăn kìa, đồ mọi rợ!”

Smitty cười vang và lăn một vòng. “Em đâu thể trách một người đàn ông

đang nỗ lực gắng sức chứ.”

“Giải thích cho tôi nghe một lần nữa xem, vì sao tôi không thể mặc áo hở?”

Smitty rời mắt khỏi đĩa thịt bò gần như đã bị anh ngấu nghiến sạch sành sanh. “Quần áo dễ phân tán lắm. Em khóa thân thì lại có thể xoa dịu tôi đấy.”

Cô cười khúc khích và tiếp tục quay trở lại bữa khuya của mình. Sau khi ăn xong, Smitty lại dựa vào ghế ngồi của mình. Cô có vẻ khá thả lỏng và thoải mái. Thế nên anh mở miệng hỏi cô vấn đề anh đã thắc mắc trong nhiều ngày nay.

“Jessie Ann?”

“Gì vậy?”

“Bây của em đang gặp phải rắc rối gì vậy?”

Cô cau mày. “Anh đang nói cái gì thế?”

“Em đã nói dối tôi vào hôm trước. Không có ai đột nhập vào cả. Thật sự thì chuyện gì đã xảy ra?”

Jessie mang cái đĩa của cô đến bồn rửa chén, nỗ lực kéo dài thời gian để có thể nghĩ ra một lời nói dối thuyết phục hơn. Lần này anh không cho phép cô qua mặt mình nữa. Anh muốn một câu trả lời thẳng thắn.

Khi cô xoay người lại, lời nói dối trên môi, nhưng anh đã đứng sau lưng cô từ lúc nào. Cô giật thót, nhảy dựng ra sau và đụng phải kệ bếp.

“Nói tôi nghe sự thật, Jessie. Dẹp cái đồng chuyện bịa đặt của em đi.”

Cô mở miệng, và anh nói ngay, “Và em mà nói dối thì tôi sẽ biết ngay.”

Cô khép chặt miệng và ngược lên nhìn anh. Cô rất muốn kể cho anh nghe mọi chuyện. Anh có thể đoán được từ nét mặt của cô, nhưng cô vẫn không chịu tin anh. Vì một vài lí do đáng hận nào đó. Anh cần có được lòng tin tưởng của cô.

“Những gì em kể tôi nghe sẽ không thoát khỏi căn hộ này. Chỉ là chuyện giữa em và tôi thôi.”

Cuối cùng, cô mở miệng, “Anh có thể sẽ phải lâm vào tình huống vô cùng khó xử.”

“Ý em là sao?”

Jessie lách ra khỏi anh và bước đến tủ lạnh. Cô chộp lấy một trong những hộp kem sô-cô-la em gái anh cất trữ trong tủ lạnh. Cô đặt cái hộp vào lò vi sóng, quay trong vòng mười lăm giây, vớ lấy vài cái thìa, và mang tất cả quay trở lại nhà bếp. Cô ngồi xuống, gác chân lên ghế. Jessie hất nhẹ đầu, ra hiệu cho anh ngồi xuống vị trí đối diện.

“Hôm nọ ở văn phòng, anh đã gặp cô con gái Kristan của May rồi nhỉ.” Cô gỡ nắp hộp kem ra và lập tức vét một thìa đầy.

“Ừ.”

“Danny không phải cha ruột của con bé. Cậu ấy gặp tôi và May khi cô ấy đã mang thai bảy tháng. Cha ruột của Kristan muốn cắt đứt tất cả quan hệ với May và đứa con này.”

“Nhưng giờ anh ta đã trở lại?”

“Giờ anh ta đã trở lại.”

Cô tỏ ý bảo anh cùng ăn kem. Anh không thích kem cho lắm, nhưng bây giờ không khác gì những lúc ở cạnh một kẻ nghiện rượu hay nghiện thuốc lá. Nếu bạn muốn họ mở miệng, muốn moi thông tin từ họ, đôi lúc bạn phải nhập bọn.

“Nếu như bọn tôi cho rằng gã ta chỉ muốn làm thân với con gái, cả Bầy sẽ không phản đối thế này. Có thể Danny sẽ cảm thấy không vui, nhưng cậu ta sẽ nghe lời của tôi. Tuy nhiên, bọn tôi không nghĩ rằng gã ta muốn thứ tình cảm cha con này. Bọn tôi nghĩ gã cần tiền và gã sẵn sàng dùng đứa con gái để đạt được điều ấy.”

“Jessie Ann, tôi vẫn không hiểu vì sao em lại cứ khẳng khẳng bưng bít chuyện này đi.”

“Bởi vì cha con bé là Walt Wilson.”

“Ai cơ?”

Jessie nở một nụ cười nhẹ làm anh điên đảo. Quả là ngây thơ đến mê muội. “Walt Wilson? Của Bảy Wilson? Em họ của anh?”

Anh lắc đầu. “Vẫn không nhớ nổi gã ta.”

“Ở ngoài Smithburg, Alabama.”

Smitty căng đầu ra suy nghĩ và rồi cuối cùng, anh cũng đã thành công. “À, phải rồi. Tôi nhớ ra rồi.” Anh nhảu nhó. “Chúa ơi, có một lần tôi đã buộc anh ăn phân.”

Jessie dụi dụi mắt. “Anh đang nói đùa à?”

Anh gãi gãi cằm, cố gắng đào những kí ức xưa cũ ấy ra. “Ừ, có đấy. Nếu tôi nhớ chính xác thì gã ta bắt nạt Sissy. Khiến con bé khóc. Lúc ấy bọn tôi nào đã được tám, chín tuổi đâu. Con bé chỉ có sáu hay bảy tuổi thôi. Tôi định buộc gã ăn đất cát gì đấy... nhưng bọn họ có nuôi một con chó.”

Và điều khiến anh nhẹ lòng là, Jessie thế mà lại cười. “Quả là một câu chuyện kinh khủng.”

“Tôi biết. Tôi biết. Tôi cũng chẳng lấy làm tự hào khi kể nó đâu. Nhưng đó là sự thật.” Anh lại xúc một thìa kem đầy, món này ngon nhiều hơn anh tưởng. “Và em không muốn kể cho tôi nghe bởi vì em đã sống ở Smithtown đủ lâu để biết về cương lĩnh của dòng họ Smith.”

“Gia đình thứ nhất,” cô đọc vanh vách. “Bảy thứ hai. Những kẻ khác sau cùng.”

Hoặc chết, bố anh lúc nào cũng bổ sung thêm vào. Một cương lĩnh ông đã nhồi nhét vào đầu lũ trẻ đang trưởng thành. Tất cả các thành viên họ Smith ở mọi thị trấn đều tuân theo tôn chỉ này. Và cũng như thế, mọi người đều biết là nếu bạn dám động đến một tên Smith - thật sự, thật sự động đến họ - cũng đồng nghĩa bạn đã gây hấn với tất cả những người mang họ Smith. Và không ai muốn chuốc phiền phức này vào người.

“Bảy Wilson có quan hệ huyết thống với các anh,” cô nói.

“Xa lắm.”

“Nhưng vẫn có. Tôi đã sống ở Smithtown đủ lâu để biết lối sống của các

người. Tôi không hề nghi ngờ Bầy của tôi có thể tham chiến với bọn Wilson và chiến thắng. Nhưng tất cả các bầy Smith...?” Cô thở dài một hơi và tiếp tục chiêu đãi bản thân món kem lạnh.

“Được rồi. Em nói có lí đấy. Thôi thì thế này vậy. Tôi sẽ lặng lẽ điều tra chuyện...”

“Bobby Ray, tôi không muốn lôi anh vào mớ hỗn độn này.”

“Hoặc em để tôi kết thúc nó,” anh dịu dàng an ủi. “Tôi có thể lặng lẽ điều tra việc này. Có lẽ với sự hỗ trợ của tôi, anh ta sẽ chịu lui bước thì sao. Nếu tất cả những gì anh muốn là tiền. Nhưng nếu anh muốn gặp lại con gái thì...”

“Thì chúng tôi sẽ không phản đối gì cả. Chúng tôi chưa bao giờ nói dối Kristan. Con bé biết Danny không phải cha ruột của nó, nhưng cậu ấy là cha của con bé. Con bé có một trái tim rất nhân hậu và tôi sẽ không cho phép bất kì kẻ nào làm nó tổn thương.”

“Hiểu rồi.” Anh rướn người về phía Jessie và nắm lấy tay cô. “Nhưng hãy để tôi giúp em.”

“Anh chắc không? Tôi biết bố anh có thể trở nên tàn độc thế nào.”

“Đừng lo lắng về ông già nhà tôi nữa. Ông ấy là gánh nặng cuộc đời này của tôi.”

“Quả là một cách miêu tả về bố vô cùng dễ thương.”

Smitty cười. “Em có thiện cảm với ông ấy mà, đúng không?”

Jessie liếm thìa của cô. “Anh biết đấy, ông ấy luôn làm tôi cười. Và khi ông tìm ra tôi ở dưới bàn...”

“Dưới bàn?”

“Tại những bữa tiệc bố mẹ nuôi ép tôi đi. Ông không bao giờ nói với người khác tôi đang ở đây cả. Thay vào đó, ông đưa tôi một chai... ừm, một chai bia.”

Smitty đặt khuỷu tay lên bàn và vùi mặt vào lòng bàn tay. “Ôi Chúa ơi.”

“Và ông sẽ bảo, ‘Đừng lo lắng điều gì, cô gái nhỏ, con sẽ không sao đâu.’”

Tôi cũng không hiểu ý của ông, nhưng câu nói này luôn làm tôi phải cười khúc khích.”

“Có khi là do tác dụng của bia đấy.”

“Anh có chắc chắn không, Bobby Ray?” cô hỏi sau một vài phút im lặng.

Anh thả tay xuống bàn. “Tôi luôn có thể đoán ra khi nào em đang nghiêm túc vì em sẽ gọi tôi là Bobby Ray.”

“Tôi đang rất nghiêm túc. Tôi không muốn xen vào giữa anh và gia đình anh.”

“Cưng ơi, nào có chuyện đó. Bạn bè thì sẽ giúp đỡ lẫn nhau thôi. Và chúng ta là bạn. Giống như tôi và Mace vậy.”

Cô cười đầy nham hiểm. “Anh cũng ngủ với Mace sao?”

“Chỉ khi anh ta cần giải quyết nhu cầu thôi.”

Jessie cười lớn, một âm thanh tuyệt vời vang vọng trong khắp căn hộ của anh. Smitty chồm người về phía trước, đưa mắt ngó vào hộp kem. “Tôi đang nghĩ không biết nên làm gì với đồng kem thừa này đây.”

Anh ngược nhìn Jessie, một bên mày nhướn lên. Cô hét lên một tiếng nhỏ và bỏ chạy.

Smitty ngồi trở lại ghế và cất giọng hỏi cặp mông trần đáng yêu đang cố tẩu thoát, “Em đang chạy đi đâu đấy? Căn hộ này chỉ có một phòng thôi.”

Jess xoay người và nhìn đồng hồ. Cô ngủ quên mất rồi. Đã gần tám giờ sáng.

Cô ngồi dậy và cánh tay của Smitty lập tức trườn lên eo của cô. “Đừng đi.”

“Tôi phải làm bữa sáng cho bọn nhóc và tôi đã lỡ hẹn rồi.”

“Hôm nay là thứ Bảy mà. Ở lại qua tuần đi.”

“Không thể được.”

“Vì sao?”

“Ừm...”

“Em vẫn đang cố nghĩ ra một cái cớ,” anh nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Tôi không có cớ nghĩ cớ.” Chúa ơi, cô phải ngừng nói dối lại thôi. Nhưng anh ta đang mong mỗi cái gì kia chứ? Quan hệ tình dục bình thường không bao gồm ngủ lại vào cuối tuần. Chỉ ít họ sẽ không nếu cô đủ quyết tâm không lún quá sâu vào chuyện này. “Tôi thật không thể...”

“Tôi biết,” anh ta ngắt lời, ngồi dậy. “Hỏi Bầy của em đi.”

Và trước khi cô kịp ngăn anh lại, anh đã chộp lấy cái điện thoại di động cô đặt trên tủ đầu giường.

“Trả cho tôi!”

“Sau khi tôi có được câu trả lời đã.” Anh mở điện thoại, đứng lên và lướt qua danh sách liên lạc của cô. Jess cố giật lại cái điện thoại nhưng anh cứ di chuyển liên tục khiến cô không thể nào bắt kịp.

Anh kê di động vào tai và hỏi, “Chào, ai vậy? À, chào, May. Jessie Ann bé nhỏ đang ở đây...”

“Mau trả cái thứ quái quỷ ấy lại cho tôi!”

“...bồ cũng nghe rồi đấy, và tôi đang cố xin phép các bồ cho cô ấy ở lại nhà tôi hết cuối tuần vì sắp dịp bố mẹ tôi không có ở đây.”

“Tôi không đùa với anh đâu!”

“Phải, cô ấy bảo cô ấy đã lỡ bữa sáng rồi, nhưng tôi nghĩ cô ấy có thể bù lại vào những ngày khác mà nhỉ. Ừm... Ừ, vẫn còn đang trần như nhộng đấy.”

Cô thở hốt hển. “Bobby Ray!”

“Giữ cho cô ấy khóa thân hết những ngày cuối tuần sao? Ừ, tôi có thể làm được. Phải. Khóa thân và vui vẻ. Tôi sẽ xử lí ổn thỏa mà. Cảm ơn bồ.”

Anh quay đầu nhìn ra sau lưng. “May bảo em có thể ở lại.”

Jess giật lấy cái điện thoại từ tay Smitty, và khi cô đưa đến gần tai, cô nghe cả Bầy đồng thanh hét lên, “Cuối tuần vui vẻ, Jess!” trước khi cúp máy.

Jess thô bạo dập điện thoại, cô định quay lại mắng mỏ Smitty nhưng anh

đã biến mất - cùng với quần áo của cô!

Mặc dù căn hộ này chỉ có một phòng thông nhau, nhưng gã đàn ông vô cùng xảo trá. Và trong khi Jess đang xoay vòng vòng tìm kiếm, anh lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô - trên tay trống không.

“Quần áo của tôi đâu rồi?”

“An toàn.” Anh vươn tay ra tóm lấy cô. “An toàn hơn em.”

Jess tát văng bàn tay anh đi và nhanh chóng lùi lại. “Tôi sẽ không ở lại đến hết tuần đâu.”

“Em sẽ phải ở lại nếu em muốn nhìn thấy quần áo của mình một lần nữa.”

“Đồ tổng tiền!”

“Cường đoạt. Và giờ thì vác cặp móng xinh xắn ấy sang đây. Em biết là tôi rất cáu kỉnh vào buổi sáng mà.”

“Anh đi... này!”

Smitty vác Jess lên và quay trở lại, ném phịch cô lên giường. “Tôi không biết vì sao em cứ khăng khăng chống đối tôi.” Nụ cười của anh rất từ tốn và tà ác. “Vì cả hai ta đều biết em sẽ cho tôi những gì tôi muốn.”

“Anh đúng là một tên khốn tự cao tự...”

Anh hôn cô, dùng cơ thể săn chắc ấy ghì cô lại, đôi tay rắn chắc nắm lấy tay cô và kéo lên đỉnh đầu. Trước khi Jess có thể hoàn hồn thì cô đã quần quai và thở hổn hển dưới thân anh.

“Tôi cá là,” hơi thở phập phồng của anh thổi vào tai cô khi anh hơi xê dịch người một chút, “Tôi có thể giữ em trên giường hết những ngày cuối tuần đấy.”

Và dù cô có phẫn nộ và hưởng thụ đến mấy thì... anh cũng đã làm hết như lời tuyên bố này.

Smitty đập văng cánh cửa phòng ngủ của họ, vẻ mặt thỏa mãn khi nghe tiếng hét kinh ngạc của Ronnie Lee và tiếng gầm giận dữ của Shaw. Nhất là khi Shaw cuống quýt phủ chắn lên thân thể lỏa lồ của cả hai.

“Này, Ronnie Lee,” anh bình thản hỏi. “Cô có thể giúp tôi làm một chuyện cực kì quan trọng được không?”

Shaw định nói gì đó, nhưng Ronnie đã dùng tay chặn miệng anh ta lại. Smitty cắn cắn lớp thịt phía trong miệng khi anh nhìn thấy vị trí cơ thể của họ - Brendon ở trên người Ronnie. Và, một lần nữa, hoàn toàn khỏa thân.

Chúa ơi, Bobby Ray Smith, đôi lúc mày cũng khốn nạn thật đấy.

“Bobby Ray, anh có thể ra ngoài phòng khách không? Tôi sẽ ra ngay đây.”

Anh cố nén tiếng cười lại, xoay người và thong thả bước xuống hành lang. Đúng như lời hứa, Ronnie đột nhiên xuất hiện, người được một cái áo choàng tắm khách sạn bọc kín. Cô lùi ra khỏi phòng ngủ, đặt tay lên môi và van nài, “Anh cứ chờ ở đây đi nhé, anh yêu. Em sẽ quay trở lại ngay. Em hứa đấy.”

Cô đóng cửa phòng và đi về phía Smitty. Cô lại đưa ngón tay lên một lần nữa, kề lên môi để ra hiệu anh im lặng, sau đó xua xua năm ngón tay với anh. Rồi cô biến mất ở một hành lang khác.

Smitty lang thang vào phòng khách và thả mình lên ghế sofa trong lúc chờ đợi. Khoảng mười phút sau, Ronnie xuất hiện. Đã tắm rửa sạch sẽ và ăn vận đàng hoàng, cô ra hiệu cho Smitty, trên đường đi còn tiện tay vớ lấy cái áo khoác da thuộc.

Ronnie mở cửa chính ra và lại ngoắc ngoắc tay với Smitty. Anh biết

chuyện này sẽ đi đến đâu và tự hỏi những người bạn này của anh đang bị cái gì đây, anh đứng dậy và đi theo cô. Họ đứng trước cửa thang máy. “Cô đang làm gì vậy?”

“Giống những gì anh đang làm thôi, chỉ có mục đích là khác.” Cô ấn nút gọi thang máy một lần nữa. Thang máy ding lên một tiếng và cánh cửa xịch mở. Ronnie vừa đẩy Smitty vào trong thì họ nghe thấy tiếng gầm của Shaw vang dội từ bên trong căn hộ.

“Ronnie Lee Reed! Em đang đi chỗ quái nào thế hả?”

“Bữa trưa với Bobby Ray. Tối nay ta sẽ nói chuyện sau nhé. Chúc anh một ngày làm việc vui vẻ. Em yêu anh!”

Smitty trông thấy Shaw lao ra từ cánh cửa chính đang còn mở và, hoàn toàn trần trụi, xông thẳng đến thang máy, nhưng cánh cửa đã sập lại trước khi gã ta đến kịp. Năm đấm của gã nện vào cánh cửa, khiến cho chiếc hộp nhỏ mà bọn Smitty đang đứng rung lên bần bật.

“Ronnie Lee...?”

“Anh đã cắt ngang quá trình... ờ, anh biết mà.”

“Và vì vậy, cô tra tấn gã ta?”

“Ôi, cứ như thể anh không định như thế ấy. Vả lại, tôi cũng đã có được thứ tôi cần rồi.” Cô cười đầy thỏa mãn. “Hai lần cơ.”

Chú mèo con tội nghiệp của tôi thì xui xẻo hơn, vẫn còn trữ đầy một bụng và có hơi cáu kỉnh một chút.” Cô ra vẻ ngạc nhiên. “Ừ, tôi bỏ mặc anh ấy tự sinh tự diệt... Để tối nay tôi đền bù cho anh ấy vậy.” Và sự gấp gáp đã hiện rõ trên mặt cô ta.

Smitty cười. “Cô cứ thích chơi với lửa.”

“Tôi biết. Tôi biết. Nhưng tôi không nhịn được.”

Cửa thang máy mở ra và cô nắm lấy tay Smitty, kéo anh ra khỏi cái hộp bé tí đó, xuyên qua đại sảnh náo nhiệt, và hòa vào những con phố bận rộn tại Manhattan. Họ băng ngang qua những chiếc xe hơi, Ronnie dẫn anh đến một quán ăn phía bên kia đường nằm dưới hai lô nhà.

Họ bước vào và vị đầu bếp đang đứng phía sau quầy gọi tên cô.

“Chào, Matty,” cô cười.

“Vẫn như cũ à, cưng?”

“Phải, và” - cô đẩy Smitty vào một cái ghế còn trống - “cho anh ta một phần giống hệt nhưng gấp ba số thức ăn lên.” Ronnie Lee ngồi xuống và thở dài. “Được rồi. Phun hết ra đi.”

Jess đang ngáp cái thứ bốn mươi nghìn thì Phil bước vào văn phòng.

“Hacker.”

Vấn đề xảy ra thường xuyên đến nỗi Phil không thèm nói trọn vẹn một câu.

“Giỏi không?”

“Quá giỏi là đẳng khác. Có gì đó quen thuộc lắm.”

“Bám theo bọn chúng đi,” cô vừa nói vừa tiếp tục ngáp. “Tớ muốn một cái tên.”

“Đang truy theo rồi.” Anh tiến hẳn vào phòng. “Cậu có sao không?”

“Ổn cả. Vì sao?”

“Vì cậu đã ngáp cả buổi sáng nay rồi.” Anh ta cười. “Cuối tuần bận lắm hả?”

“Đại loại vậy.”

Anh thả người vào một cái ghế đối diện cô. Anh chàng này không bao giờ thật sự ngồi mà chỉ có thả người, rơi người, lao người xuống ghế thôi. “Tình hình nghiêm trọng lắm không?”

“Không... có lẽ...” Cô thở dài. “Tớ không biết nữa.”

“Cậu có kể cho anh ta nghe về lũ Wilson chưa?”

“Rồi, anh ta biết tớ đang nói dối. Tớ nghĩ anh ta chỉ đổ mảy thiết bị an ninh linh tinh ấy lên đầu chúng ta để ép buộc tớ khai ra sự thật.”

“Vậy chúng ta có cần phải chi trả cho cái thứ nhảm nhí ấy không?”

Jess cười. “Tên khốn keo kiệt này. Tất nhiên chúng ta phải trả rồi. Và lại,

thắt chặt an ninh thêm một chút thì cũng chẳng có hại gì.”

“Ừ, Sabina muốn củng cố hệ thống bảo an ở trụ sở nữa.”

“Ý tưởng này không tồi chút nào. Tớ chỉ lo không biết cậu ấy sẽ làm gì nếu Wilson tấn công khi cô ấy là người thường thôi.”

“Cậu lo lắng cũng đúng thôi,” Phil nhẹ giọng lẩm bẩm. Không giống với những Chó hoang khác, Sabina là người thường còn nguy hiểm hơn gấp bội so với người biến hình. Cô ấy có sở thích đặc biệt với dao...

“Gọi cho Mace đi. Xem họ có thể trang bị thêm gì cho căn nhà không.”

“Được. Còn cậu với cậu trai nông thôn sao rồi?”

“Tớ không biết, Phil à. Tớ cứ tự nhủ với bản thân không nên dính líu với anh ta nữa, và rồi tớ phát hiện mình càng lúc càng dính chặt lấy anh ta. Cậu biết mà, sói vô cùng xấu bụng. Cả nam lẫn nữ. Họ chỉ biết làm tình, làm tình và làm tình. Một cách vui vẻ.

Lê lết từ giường này sang giường khác. Cho đến khi họ tìm được người ấy. Bạn đời của họ. Tớ chỉ là một trạm dừng chân trong hành trình của anh ta thôi.”

“Cưng à, cậu không biết đâu. Có thể cậu là người ấy đấy.”

“Có thể tớ ngu ngốc thật, nhưng tớ không ảo tưởng.” Cô lại ngáp, dùng tay chải chải mái tóc. “Dù vậy, những ngày qua đúng là vui thật. Đã lâu lắm rồi tớ mới thoải mái như vậy.”

“Vậy thì chúng ta phải bám lấy anh ta,” Phil đùa. “Chí ít thêm một chốc nữa thôi.”

Jess cười khúc khích. “Ừ, nhất định rồi. Hơn nữa, dạo này anh ta ngầu lắm. Anh còn bí mật giúp đỡ chúng ta xử lý chuyện của gã Wilson nữa cơ. Và cũng không nổi cáu khi tớ đấm văng em gái anh.”

Tiếng kéo ghế xoèn xoẹt và những bước chân xồng xộc vào khiến đầu Jess nổ tung. Ba người bạn của cô lao vào, nhập bọn cùng với Phil.

Sabina nhào lên bàn của cô, đánh đổ hồ sơ và bút viết xuống sàn nhà. “Cậu đấm cô ta?”

“Tớ bị giật mình khi nhìn thấy ả. Tớ không cố ý mà.”

“Cậu có làm cô ả khóc không? Chảy máu? Thút thút van nài cậu đừng làm tổn thương cô ta nữa?”

“Cậu bị gì vậy?”

Sabina nắm lấy tay Jess. “Tớ yêu cậu quá đi mất. Tớ tự hào quá, bạn hiền ạ.” Cô liếc nhìn ra sau lưng. “Cho cô ấy thấy đi. Cho cô ấy thấy chúng ta tự hào đến cỡ nào!”

Ba kẻ còn lại chạy ra khỏi phòng và Jess nhảy dựng lên, hét to, “Lạy Chúa, không! Không cần cổ vũ đâu!”

Ronnie ngẫu nhiên mẫu bánh sandwich phô mai nướng của mình và vừa nhồm nhoàm một mồm đầy thức ăn vừa hỏi anh, “Tại sao anh lại muốn tìm hiểu về nhà Wilson chứ?”

“Cô không thể chỉ trả lời câu hỏi của tôi à?”

Ronnie Lee Reed biết chuyện của tất cả mọi người. Cô ấy không phải kẻ đào bới, nhưng lúc nào cô cũng tìm ra. Cô luôn nắm trong tay suối nguồn thông tin về các Bảy Smith trên khắp đất nước này, và Smitty đã tận dụng kiến thức của cô hết lần này đến lần khác.

“Được rồi. Được rồi. Không cần cáu bẳn với tôi đâu. Bảy Wilson khá nhỏ và hung hãn. Họ là họ hàng xa của Smith, nhưng tôi không biết chính xác huyết thống thế nào.”

“Còn Walt thì sao?”

“Một gã đáng ghét. Thô lỗ. Một thằng khốn nạn đúng chuẩn. Theo nguồn tin mới nhất của tôi thì gã đã tiếp quản công ty xe tải của cha gã, nhưng gã cũng phá tan tành cái cơ nghiệp này rồi.”

“Cô nghĩ gã cần tiền không?”

“Lúc nào mà chẳng cần. Gã là một tên nghiện cờ bạc nặng. Và gã không vay tiền của con người. Gã vay từ lũ gấu. Gấu Bắc cực.”

“Ngốc thế.”

“Đồng ý, lần nọ, chúng đã đập gãy cả hai chân Walt khi gã không thể trả tiền. Cuối cùng, bạn đời của gã phải quay về vay mượn gia đình cô ta.”

“Cô biết gì về bạn đời của gã không?”

Ronnie đảo tròn mắt. “Polly June Taylor. Á đàn bà khốn kiếp bậc nhất thế gian này. Nhưng ả ta mê một Walt.”

“Được rồi. Cảm ơn.”

“Tôi có thể giúp gì không?”

“Chưa biết nữa.”

“Ừ, có gì cứ cho tôi biết.”

Họ im lặng ăn trong vài phút cho đến khi Ronnie hỏi, “Vậy ra là cô ta à?”

“Là ai cơ?”

“Jessie Ann. Tôi nhìn thấy cô ta trên màn hình ở viện bảo tàng, nhưng tôi không có thời gian để hỏi anh về cô ta.”

Vì bọn họ không có đủ thời gian để sắp xếp mọi thứ khi nhận nhiệm vụ bảo vệ viện bảo tàng nên Ronnie Lee đã chủ động giúp đỡ. Thường thì cô chỉ xử lí bảng lương cho họ, nhưng cô trông coi xe giám sát ngầm cũng rất xuất sắc.

“Phải, đó là Jessie Ann.”

“Và rồi cô ta xuất hiện ở văn phòng và đánh bay em gái của anh?”

“Đúng, cô ấy đã làm thế.”

“Có vẻ như dạo này anh thường xuyên ở bên Jessie Ann nhỉ?”

“Có lẽ.”

“Kể cả khi cô ta đã cho em gái anh một trận ra trò à?”

“Chắc chắn là sau khi cô ấy đã cho em gái tôi một trận ra trò đấy.”

Ronnie cười. “Lũ đàn ông Smith các anh cứ giả vờ xấu bụng thôi. Thế hai người tiến triển thế nào rồi, Bobby Ray?”

“Tôi không biết. Tôi thích cô ấy.”

“Lúc trước anh cũng đã luôn thích cô ta rồi.”

“Phải, nhưng... Giờ khác.”

“Dĩ nhiên. Cả hai đều đã trưởng thành. Nhưng đừng đùa với cô ta, Bobby Ray.”

“Tại sao cô nghĩ tôi sẽ đùa với cô ấy?”

“Tôi không nghĩ anh cố tình làm vậy, nhưng đừng lôi cô ấy vào. Từ lúc tôi có thể nhớ được, mỗi khi nhìn thấy cô ta trong thư viện đọc những quyển tiểu thuyết tình cảm sến súa nhảm nhí, cô ta đã khắc hẳn hai từ “vĩnh viễn” lên trán của mình. Tôi không muốn nhìn thấy cô ta bị tổn thương chỉ vì anh muốn chơi trò tình một đêm với cô ta.”

“Tôi không thể hứa trước điều gì.”

“Vậy thì đừng hành xử như một tên ngốc nhé.”

Smitty cười và nháy mắt. “Tôi sẽ cố gắng.”

“Ngừng. Xin các cậu đấy, ngừng lại đi. Vì những thứ linh thiêng cao cả, ngừng lại ngay!”

Nhưng bọn họ không hề ngừng một chút nào. Màn biểu diễn vẫn tiếp tục.

Khi Jess ngồi trên bàn của Phil, bốn kẻ còn lại vẫy pom-pom [\[52\]](#) và múa may kịch liệt. May còn xoạc chân ra nữa. Cô luôn là một cô gái rất linh hoạt. Ở Chúa, Jess không mang mấy nhóc thú cưng theo bởi nếu bọn chúng mà tru theo bốn tên ngốc này chắc cô sẽ điên lên mất.

Họ sẽ không tậu mấy cái pom-pom ngớ ngẩn ấy nếu như cô không đề xuất cái ý tưởng ngu ngốc này sau khi ăn quá nhiều nấm trúp đen vào một đêm nọ. “Tớ biết rồi! Chúng ta hãy hóa trang thành cổ động viên của Quỷ Sa Tăng cho bữa tiệc Halloween sắp tới đi!”

“Tớ đi đây,” cô cảnh cáo bọn họ.

“Một bài nữa thôi,” May van nài. “Chỉ một bài nữa thôi.”

Họ xoay người lại và bắt đầu một bài cổ vũ mới, động tác lờ nhịp nhau và càng lúc càng có xu hướng bạo lực gia tăng.

Jess chống tay ra lên cái bàn phía sau lưng và thư giãn cả người. “Chào, Smitty.”

“Chào.”

Rồi Jess thét lên và bật ra khỏi bàn. “Anh đến từ cái nơi quỷ quái nào vậy?”

“Thiên đường.”

Cô liếc nhìn anh. Anh đứng đấy, cặp mông sẵn chắc tựa vào bàn của Phil, cánh tay to khỏe bắt chéo trước khuôn ngực trắng kiện. Anh ta còn cởi cả áo khoác ra rồi. Sao bọn họ lại không nhận ra gã ta đã bước vào phòng rồi nhỉ?

Jess hít một hơi thật sâu để trấn an những dây thần kinh đã bị kéo đứt của mình, cô chất vấn, “Tại sao anh lại ở đây?”

“Hai lí do.” Anh nhìn bạn của cô. “Các cậu đang cố vũ cái gì thế?”

“Không gì cả,” Ba miệng như một, đồng thanh trả lời. Trừ Sabina, “Thật ra...”

Nhưng May đã dậm gót giày vào mu bàn chân của Sabina, khiến cô phải đau đớn rú lên trong im lặng.

May trưng ra nụ cười đẹp đẽ nhất. “Bồ khỏe không, Bobby Ray?”

“Khỏe. Còn bồ?”

“Vẫn tốt. Cảm ơn vì đã hỏi thăm tôi.”

Jess không thể chịu thấu lễ nghĩa tử tế của dân miền Nam nữa, cô gầm lên, “Hai lí do gì?”

Smitty vẫn tỏ ra từ tốn, anh nhìn cô từ trên xuống dưới trước khi mở miệng trả lời, “Đầu tiên, tôi nghe Mace bảo bọn em muốn chúng tôi củng cố an ninh tại nhà của mọi người. Cậu ta đã đến kiểm tra địa điểm, nhưng chúng tôi phát hiện ra một vấn đề.”

“Và?”

“Lũ cún con. Những đứa hay chạy nhảy sẽ là một vấn đề. Nhất là khi bọn tôi muốn đại tu toàn bộ ngôi nhà.”

“Toàn bộ?” Cô nghĩ chỉ gắn thêm vài cái camera và thêm vài lớp cửa chắc chắn hơn thôi. “Tại sao anh lại làm thế?”

“Vì bọn em cần điều này.”

“Và bọn tôi phải chi trả bao nhiêu nữa?”

“Rất nhiều.”

Jess nheo mắt lại. “Vậy anh cần gì?”

“Miễn sao bọn tôi có thể tự do ra vào nhà em trong vài ngày kế tiếp. Càng ít cản trở thì bọn tôi càng có thể mau chóng hoàn thành công việc.”

“Chắc rồi. Bọn tôi sẽ nghĩ cách rồi báo anh biết. Và lí do thứ hai anh đến đây là?”

“Tối nay em sẽ đến lúc mấy giờ?”

Con sói dâm dê tự mãn này! “Ai nói tối nay tôi sẽ sang nhà anh hả?”

“Tôi nói.”

Jess khoanh tay trước ngực. “Xin lỗi, khiến anh phải thất vọng rồi, tôi đã có kế hoạch.”

“Kế hoạch?” Cô có thể nhìn thấy cơ thịt cả người anh ta căng ra mặc dù móng của anh vẫn còn dính chặt vào bàn. “Kế hoạch gì?”

“Kế hoạch với Bầy của tôi...”

“Anh nên tham dự cùng bọn tôi,” Phil chen vào.

Và cả bọn đều xoay sang nhìn anh ta, hốt hoảng.

“Tôi nên?” Smitty hỏi.

“Phải, dĩ nhiên rồi.”

Gã đàn ông quả là độc địa. Hiện thân của quỷ dữ.

Smitty nhìn về phía cô. “Jessie Ann?”

“Chắc rồi,” cô nói sau khi đã thanh thanh giọng. “Anh nên đến dự.”

“Không...”

Nhưng Sabina đã chặn đứng lời cầu xin của May bằng cách bịt miệng cô.

“Bọn tôi rất mong anh có thể đến dự,” Sabina nháp bọn, kể cả khi cô đang phải vật lộn với May. “Phải rồi, anh sẽ đến đấy. Chín giờ nhé.”

Phil ghi lại thông tin của câu lạc bộ và ném mảnh giấy cho Smitty.

Smitty nhìn vào mảnh giấy. “Caleb’s Corner? Chưa bao giờ nghe nói đến.”

“Chỗ đó tuyệt lắm. Anh sẽ thích ngay thôi.”

Chết chắc rồi.

Về mặt của Smitty cho Jess biết anh đã nhìn thấu cái bẫy bọn họ đang dẫn dụ anh vào, nhưng anh không biết cái bẫy này sẽ đưa đến đâu. Và Jess biết sau đêm nay, Smitty có thể sẽ cắt đứt quan hệ với cô. Anh sẽ không bao giờ nói chuyện với cô nữa. Không bao giờ.

Smitty dứt mảnh giấy vào túi áo và chậm chậm tiến đến chỗ cô. “Tối nay gặp lại,” anh nói.

“Ừ, tối nay gặp lại.”

Rồi đôi tay của anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ cô, giữ chặt cô lại. Không đời nào. Đừng nói anh sẽ hôn cô ngay trước mặt Bầy của cô đấy chứ? Họ cũng chưa từng yêu cầu đối phương giữ bí mật mối quan hệ thể xác này, nhưng Smitty chưa bao giờ tỏ ra say đắm công khai thế này với những người phụ nữ đã ngủ với anh. Chỉ ít từ khi cô quen anh thì đã vậy. Nhưng trước khi cô có thể suy xét kỹ càng, anh đã hôn cô rồi. Một nụ hôn ngọt ngào nhưng, đồng thời, cũng tuyên cáo chủ quyền rõ ràng. Anh đang chứng tỏ cho những người đàn ông trong bán kín ba mươi dặm biết rõ Jess thuộc về ai. À, là tạm thời thuộc về ai.

Sau khi khiến cô hoàn toàn nhũn như bột, Smitty lùi lại và nháy mắt với cô. Anh xoay người và tiến đến thang máy, suốt khoảng thời gian này, mắt anh không rời khỏi Phil cho đến khi hai cánh cửa thang máy đóng sập lại.

Tiếp theo đó là một tràng im lặng dài và đầy ngượng ngùng. Cho đến khi Sabina nêu ra một vấn đề rất rõ ràng, “Anh ta đang nghi ngờ cậu và Phil có gì đó với nhau?”

“Tớ nghĩ vậy,” Jess đáp trả, hoàn toàn bị mê hoặc. “Đây chắc chắn là chiêu ‘khúc xương này là của tao’ điển hình của bọn Smith đấy.”

Jess và Sabina nhìn nhau một vài giây trước khi cùng phá lên cười.

“Tớ á? Và Phil?”

Sabina thả May ra để cô có thể đập bàn. “Cười chết tớ rồi!”

Phil húng hắng giọng. “Anh không nghĩ chuyện này có gì buồn cười hết. Anh vốn đã là một mối đe dọa đối với toàn thể nam giới rồi.”

Vợ và bạn thân của anh càng cười lớn hơn nữa.

“Hay là cậu chịu thua đi,” Danny đề nghị. “Cậu càng thanh minh càng thêm tội thôi.”

“Chờ đã!” May ra lệnh. “Chờ đã. Còn Smitty thì sao? Cậu không thể để anh tham dự kế hoạch tối nay được. Không công bằng chút nào!”

Tất cả mọi người trừ May đều cười bò càn, khiến cô Chó hoang tội nghiệp đỏ mặt tía tai ùng ùng bỏ đi.

"Tại sao tôi lại ở đây?"

Smitty không thèm nhìn lấy Mitch một cái. "Bởi vì tôi khá chắc chắn đây là một quán bar đồng tính Jessie dự tôi đến. Và cậu sẽ được mấy chàng đồng tính yêu thích hơn là tôi. Cậu sẽ làm họ xao lãng khỏi cơ thể tuyệt vời của tôi."

"VẬY... tôi làm áo chống đạn cho anh?"

"Tôi không biết cậu dùng cụm từ đó đúng ngữ nghĩa hay không, nhưng tôi cũng cóc quan tâm."

Smitty nắm áo khoác của Mitch và lôi cậu vào quán bar mang tên Caleb's Corner. Một tên bảo vệ đứng trước cửa, nhưng anh ta chẳng thèm để ý đến bọn họ. Và cũng không cần xếp hàng chờ đợi được vào bên trong. Quả là một câu lạc bộ gay hạng xoàng. Nhưng, Jessie đang ở đây. Cũng có nghĩa gã ta cũng có mặt tại nơi này.

Nhưng một khi họ đã vào bên trong, Smitty chỉ muốn xoay người và bỏ chạy. Chạy để bảo toàn sinh mạng quý giá này. Chúa ở nơi cao kia ời, Jessica Ann Ward quả là người phụ nữ hiếm ác nhất trên Trái Đất! Và cô nên bị hỏa thiêu vì điều này. Hỏa thiêu!

"Chờ đã. Tôi nhớ anh bảo đây là quán bar đồng tính mà?" Giọng nói Mitch cũng lộ ra sự hoảng loạn cực độ giống như Smitty lúc này vậy.

"Tôi vốn nghĩ là vậy."

"Nhìn đi, rành rành không phải, và tôi biến khỏi nơi này đây!"

Mitch co chân lên hòng bỏ chạy, nhưng Smitty đã tóm lấy cổ áo khoác và giật con mèo to xác lại. "Cậu không bỏ tôi lại đây được, Shaw."

“Thế quái nào là không được hả. Có thể anh có tình quân nhân với nhà Llewellyn, nhưng tôi cũng xuất thân từ gia đình Philly đấy. Có những chuyện chúng tôi sẽ không làm cho bất kỳ ai đâu.”

Cả hai đang sắp sửa giờ vượt và choảng nhau ngay giữa tâm của quán bar thì Jessie đột nhiên nhảy - phải, chính xác là nhảy - vào giữa bọn họ.

“Smitty!” Cô choàng tay qua cổ anh và ôm anh. Và anh biết ngay mình sẽ không đi đâu cả. Cô thơm quá đi mất.

Khi cô giật người ra, cô nhìn sang Mitch. “Ồ... là anh.”

“Tôi rất vui được gặp cô, người đẹp.”

Jessie bước lùi lại và chỉ tay xung quanh. “Các anh cũng thấy rồi đấy, bọn tôi đã bao hết nơi này, nhưng vẫn còn một vài bạn Gấu và Chó rừng đang ở đây, nên hai anh đừng cảm thấy quá lạc lõng giữa loài Chó chúng tôi nhé.” Cô chỉ vào một cái bàn trống. “Sao hai anh không chọn một cái bàn trống và ngồi xuống nghỉ ngơi nhỉ.”

“Được thôi. Để bọn tôi ghé qua quầy bar trước đã.”

“Ồ.” Cô nhún nhó. Anh bức mình chết đi được bởi vì hành động này của cô dễ thương quá đỗi. “Tôi quên nói với hai anh. Caleb bị tước giấy phép bán rượu một tuần trước rồi. Vì thế, tạm thời, chỉ có nước ngọt, Virgin Margarita [\[53\]](#), và Shirley Temple [\[54\]](#) thôi. Nhưng Shirley Temple ở đây là số một.”

Smitty đấu tranh tư tưởng dữ dội để ngăn hai hàm răng không nghiền kèn kẹt vào nhau. “Ở đây không có rượu?”

“Không.” Và cô cười ranh mãnh, một người phụ nữ độc ác lộ rõ nguyên hình. “Tôi xin lỗi, Smitty.”

Không, không hề. Cô ta chẳng hề cảm thấy có lỗi một chút nào cả!

“Đừng lo lắng về chuyện này, em yêu,” anh nói dối. “Bọn tôi sẽ sống sót thôi.”

“Bọn anh?”

Smitty đẩy Mitch vào một cái bàn trống. “Bọn tôi sẽ ổn thôi,” anh khẳng

khăng, không muốn để lộ ra điểm yếu cho dù có bị mang ra làm trò đùa đi chăng nữa.

“Được rồi.” Jessie ngẩng đầu lên. “Ồ, tôi phải đi đây. Ta trò chuyện sau nhé.”

Smitty nhìn Jessie Ann chạy băng qua sàn nhảy và lên sân khấu. Đám đông reo hò tên cô, hiển nhiên đây không phải là một sự kiện tầm thường nào đó. Bầy Kuznetsov là khách quen rồi.

Nhạc phim “Coal Miner’s Daughter [\[55\]](#)” vang lên và Jess bước đến phía trước micro.

“Ôi, Chúa ơi.”

“Một quán karaoke.” Mitch liếc anh. “Anh lôi chúng ta đến một quán karaoke?”

“Cô ấy không hề nói đây là một quán karaoke.”

“Nghe bọn anh tru tréo là đủ khổ rồi. Nhưng cái này... đòi hỏi định lực lớn lao quá. Chó. Hát.” Mitch quay sang quầy bar và dùng cặp mắt hình dao găm chọc thủng vài lỗ trên người Smitty. “Đã thế lại còn không có rượu. Anh biết không, theo luật của người biến hình, tôi có thể hợp pháp giết anh đấy.”

Smitty thật lòng ước con mèo hay than vãn này ra tay ngay lập tức.

Jessie mở miệng ra và bắt đầu hát, Smitty nép mình lại, chờ đợi những nốt nhạc thảm họa, bi kịch đó tra tấn lỗ tai anh... nhưng kết quả, anh lại chớp mắt đầy kinh ngạc. Cả Mitch cũng sốc ra mặt. Jessie Ann hát khá hay - và giọng cô giống hệt Loretta Lynn, Đệ Nhất Phu Nhân của dòng nhạc Đồng Quê.

“Tôi không biết cô ấy thích nhạc đồng quê đấy,” Smitty trầm trồ kinh ngạc.

“Ừ, cô ấy có đủ tố chất tiên quyết của con dâu nhà họ Smith. Cô ấy sẽ dễ dàng hòa nhập vào những bữa tiệc tùng của các anh thôi.”

Smitty nhìn sang phía bên kia bàn. “Xin cậu đấy. Chỉ cần cho tôi một lí do để giết cậu thôi. Chỉ một là đủ.”

Jess ngân nga nốt cuối cùng của “Coal Miner’s Daughter” và đám đông

bắt đầu kích động nhảy lên, reo hò tên cô. Được rồi, cô không vào được Grand Ole Opry [\[56\]](#) trong cuộc đời này - giấc mơ thầm kín chỉ những người bạn thân nhất của cô mới biết được - nhưng cần gì sân khấu ấy chứ khi có hàng tá Chó đang sửa âm ỉ vùi cô hát nữa và nữa?

Cô cúi chào những thính giả đáng yêu này và nhảy xuống sân khấu. Danny lập tức phóng lên thay thế với phần trình diễn ca khúc “Hang on Loosely” của ban nhạc .38 Specials. Và May luôn bị giọng ca của chồng mình làm cho bất tỉnh nhân sự.

Nhưng điều khiến Jess ngạc nhiên là, Smitty và Mitch vẫn chưa đầu hàng. Cô cứ nghĩ Smitty sẽ vừa la hét vừa bỏ chạy khi anh nhận ra đây chỉ là một quán karaoke “bình thường”. Có thể sói cũng thích tru tréo đấy, nhưng chẳng chuyện gì làm chúng ghét hơn nghe giọng hát của chó. Và chó rất thích ca hát. Nơi đây lại không có tequila, hoàn toàn vi phạm chuẩn mực một bữa tiệc vui vẻ của loài sói rồi. Chính xác hơn thì như ác mộng của chúng luôn ấy chứ.

Chẳng biết anh dùng cách nào để giữ chân Mitch Shaw lại đây nữa. Loài mèo vô cùng ghét nghe loài chó hát hò. Chúng sẽ xù hết cả lông lên.

Jess ngồi xuống cạnh Smitty và cười.

“Đáng lẽ ra em nên cảnh báo tôi, Jessie Ann.”

“Tôi có thể - nhưng thế thì còn gì là vui nữa?”

Cô nhăn răng và phát ra một tràng cười khinh bỉ. Jess cảm thấy khá thỏa mãn và quay sang Mitch. “Loại bia không cồn này thế nào, Mitch?”

Thật đấy, không si nhục người khác thì cuộc đời của bạn sẽ không trọn vẹn nữa.

“Buổi tiệc này đến khi nào mới tàn vậy?” Smitty hỏi, có lẽ anh đang cố gắng đánh lạc hướng cô khỏi Mitch.

“Hai giờ. Thường là vậy.”

“Hai giờ sáng?”

Jess không thể nín cười nổi nữa rồi. Anh có vẻ... chán chường quá. “Hay

anh thích tôi nói hai giờ trưa hơn? Còn nữa, anh cũng đâu cần ở lại đây. Anh có thể đi bất cứ lúc nào.”

“Đi thôi.” Mitch đứng lên nhưng Smitty đã với tay và đẩy anh ta trở lại chỗ ngồi.

“Lí do gì khiến em hẹp hòi với tôi như vậy, Jessie Ann?”

“Ngoại trừ tôi lấy anh làm trò vui? Hết rồi.”

“Em biết không, Jessie Ann,” anh gầm gừ, “Em càng hẹp hòi như thế càng khiến tôi thêm khát em hơn thôi.”

Không phải câu trả lời mà cô đang mong đợi.

Mitch lắc đầu. “Lũ sói kỳ dị lắm, bạn hiền à.”

Smitty mặc kệ Mitch, nắm lấy tay cô, và chỉ với một động tác đơn giản như vậy, anh đã có thể khiến cô ao ước cả hai đang ở một mình trong lúc này. Ngón tay cái của anh vẽ những vòng tròn lười biếng quanh khớp tay của cô, anh nói, “Nào. Nói cũng đã nói xong rồi. Giờ thì hãy về nhà với tôi.”

Jess nuốt nuốt nước bọt. Chưa từng có một người đàn ông nào mong mỗi được ở cùng cô đến như vậy. Và cô thích điều này.

“Ờ...” cô bắt đầu tỏ ra ngượng ngùng, nhưng May đã nhảy vào cái bàn phía sau cô.

“Này, Jess.” May quỳ gối, dựa và rướn người vào lưng ghế. “Kenshin đang ở đây.”

Kenshin Inu bước vào câu lạc bộ, Bầy của anh theo sát ngay sau lưng. Ken là một chàng Chó hoang châu Á, và gia đình của anh liên tục cùng anh di chuyển từ nơi này đến nơi khác. Bầy Inu là những dân du mục chân chính, họ đã đặt chân qua rất nhiều vùng đất trên hành tinh này. Trụ sở của họ vẫn nằm ở Tokyo, Nhật Bản - phải, tất cả - nhưng thế giới mới chính là nhà của họ. Ken và Jess đã thân thiết với nhau kể từ khi anh cứu cô khỏi cảnh ngục tù vào một mùa hè ở Chicago rất nhiều, rất nhiều năm trước. Và Ken đã cho cô vốn để thành lập công ty. Bong bóng chấm com [\[57\]](#) đã vỡ tan một thời gian khá dài trước đó, nên việc cho Bầy của họ mượn tiền có tính rủi ro cực kì

cao. Đến ngày hôm nay thì anh vẫn nhận được lợi nhuận từ đồng tiền vốn này. Tình cảm của Jess và Kenshin cũng tốt gần như của cô với Phil vậy.

Khi anh vừa nhìn thấy cô, mặt anh sáng lên và Jess giật tay cô ra khỏi Smitty, lướt ra khỏi bàn ăn, chạy đến bên cạnh bạn mình.

“Kenshin!” cô vòng tay qua cổ anh và Ken nhắc bổng cô lên, xoay cô một vòng. Họ đã không gặp nhau được một năm hơn rồi và cô nhớ người bạn này nhiều lắm. Đã bao lâu rồi họ không cùng thức trắng cả đêm để xem và giễu cợt những bộ phim sát nhân biến thái nhảm nhí của thập niên bảy mươi rồi nhỉ? Ôi, cô nhớ những lời giễu cợt ngày ấy quá.

“Cô Chó hoang yêu dấu của tôi thế nào rồi?” anh ta vui vẻ hỏi.

“Tuyệt vời.” Cô hôn lên má anh và anh hạ cô xuống nhưng vẫn giữ tay trên eo cô. “Bố mẹ anh sao rồi?” Jess thích bố mẹ Ken lắm. Họ rất ngọt ngào và ngộ không thể tin được.

“Mệt lắm.” Ken hơi ngả người ra sau và nhìn xuống mặt cô. “Trông em rất... hạnh phúc.” Đôi mắt anh tròn tròn. “Em vừa quan hệ à?”

“Kenshin!” Cô nắm lấy tay anh và dẫn anh đến cái bàn ở phía sau câu lạc bộ. “Em thề anh đang làm em ngưỡng chín cả mặt.”

Smitty nhìn gã Akita [\[58\]](#) gầy gò kia bỏ đi với người phụ nữ của anh.

“Ừm... ê này?”

Anh nhìn sang Mitch. “Sao hả?”

“Anh cần phải bình tĩnh lại.”

“Cậu đang nói gì vậy?”

“Vuốt của anh lộ ra rồi. Cả răng nanh cũng thế.”

Thu lại những công cụ của tử thần vào, anh hỏi cộc lốc, “Hừ, cái thằng khốn ấy là ai?” Ngoại trừ là một kẻ phải chết dưới tay anh.

Mitch từ người về phía trước, đặt chai bia không còn sang một bên. “Chà. Anh thật sự rất muốn đưa cô nàng này lên giường đấy.”

“Cái gì?”

“Thật đấy. Cũng giải thích được vì sao anh lại chịu đựng nổi” - Mitch ném ánh mắt khinh bỉ lên sân khấu - “phiên bản Chó hoang của bài ‘Strobe Light.’ Tôi đã từng rất hâm mộ nhóm B-52s. Giờ thì tôi bị ám ảnh với nhạc của họ rồi.”

Mitch đổi chủ đề khác. “Dù sao thì, tôi chỉ mong anh hãy mang cô ta vào nhà vệ sinh và làm cô ta cho xong đi để còn về nhà nữa.”

Smitty không thèm trả lời anh ta, nhất là khi anh đang bận nhìn Jessie tựa vào người con Chó ấy, quá gần rồi. Cô gần như đã chui vào lòng của gã!

“Trừ khi anh đã... Đồng chí à, anh đã ngủ với cô ta rồi hả?”

Smitty găm gừ và xoay mạnh đầu trở lại. “Cậu có câm miệng lại không?”

“VẬY là có rồi.” Mitch thả người lại vào ghế, hớp một ngụm bia giả, nhả nhỏ, và thả cái chai xuống trở lại bàn. “Bạn hiền à, anh sang thẳng bên ấy và tóm lấy cô ta đi. Ý tôi là, gã ta chỉ là tên Chó hoang ốm yếu gầy gò thôi. Gã ta thì làm được gì chứ? Giải quyết xong chúng ta có thể đi uống bia thực thụ được rồi.”

“Tôi sẽ không làm như thế.” Jessie cũng không phải là của anh, làm sao mà tranh giành được. Nhưng liệu anh có muốn cô trở thành người của anh không? Anh có muốn Jessie thuộc về anh không? Anh bắt đầu lo lắng cái cách anh phải đấu tranh để ngăn bản thân giết một tên Chó hoang gầy guộc, nhỏ bé đó chính là vấn đề anh phải đối mặt.

Tuyệt. Quá tuyệt.

“Tại sao lại không?” Mitch hỏi, không hay biết gì đến những đấu tranh nội tâm và sợ hãi của Smitty. “Anh là đàn ông của Bầy Smith cơ mà. Không phải thứ này đã nằm trong DNA của anh rồi sao?”

“Chỉ bởi vì tôi mang họ Smith không có nghĩa là tôi cũng phải vô văn hóa như vậy.”

“Ồ. Thế thì tốt. Và tôi mong rằng lối sống có văn hóa ấy sẽ giữ ấm cho anh suốt đêm trong khi người phụ nữ của anh đang cùng một con Chó hoang

châu Á lăn lộn trên giường với hai mươi kiểu khác nhau từ giờ đến Chủ nhật.”

Smitty toan kẹp tay quanh cổ con mèo to xác này khi Jessie xuất hiện phía sau anh. Cô nắm lấy tay anh và nhìn vào anh.

“Smitty, tôi muốn giới thiệu Kenshin Inu đây với anh. Kenny, đây là Bobby Ray Smith. Nhưng mọi người đều gọi anh ấy là Smitty.”

“Bạn của tôi đều gọi như thế.”

Smitty hơi nhăn mặt lại khi bị bộ móng vuốt nhỏ đâm vào lòng bàn tay. “Smitty,” cô phun ra từ kẽ răng trong khi vẫn mang nụ cười giả dối ấy trên mặt, “Kenshin muốn bàn việc làm ăn với anh.”

Kenshin nhìn sang Mitch. “Và anh là Mace Llewellyn sao?”

“Thật ra thì...”

“Anh ta không phải.” Jessie thả tay Smitty ra và nắm lấy Mitch. “Sao chúng ta không dành chút không gian riêng cho họ bàn bạc nhỉ? Vả lại, Mitch còn phải hát vài bài nữa đấy nhé.”

“Tôi... Sao cơ? Khoan đã. Tôi không hát đâu!”

Bằng một cách nào đó, Jessie đã lôi được gã đàn ông nặng gập đôi cô ra khỏi bàn và Kenshin chọn lấy một vị trí đối diện Smitty.

Hai người đàn ông cẩn thận quan sát đối phương.

“Jess nói rất nhiều điều tốt về anh.”

Tiếng Anh của Kenshin có mang theo chất giọng Anh Quốc nhẹ. Có lẽ Jess sẽ cảm thấy gã ta thế này rất quyến rũ. Thằng khốn nói giọng Anh Quốc.

Smitty cảm thấy kinh tởm với chính mình, anh cầu nhàu và chờ đợi gã ta tiếp tục.

“Tôi đã nghe nói về công ty bảo an của anh. Một doanh nghiệp tương tự được vận hành bởi đồng loại của chúng ta, quả là một ý tưởng hấp dẫn vô cùng. Chúng tôi không có những công ty thế này ở Tokyo.”

“Ờ... và?”

Kenshin cười, và tì người vào bàn giống như Mitch ban nãy. “Nghe này, anh bạn đồng quê à, dẹp chuyện này sang một bên đi. Đầu tiên, tôi ở đây để bàn chuyện làm ăn với anh. Còn nữa, nếu anh vẫn còn lo lắng về tôi và Jess... thì đừng phí thời gian nữa. Tôi đã lỡ mất cơ hội với cô ấy rất lâu về trước rồi, và giờ tôi chắc chắn tôi vĩnh viễn sẽ nằm trong danh sách ‘bạn thân - giống một người anh trai’ của cô ấy. Nhưng tôi đang ngồi ở đây, theo lời giới thiệu của Jessica, sẵn sàng để thảo luận một hợp đồng đầy triển vọng có thể đem lại cho anh và người bạn mèo của anh một số tiền khổng lồ. Vậy nên chúng ta có thể bàn bạc công việc hoặc chúng ta có thể ngồi đây và để anh chơi trò mèo vờn chuột với một người phụ nữ mà, đến thời khắc này, đã sắp hết kiên nhẫn với anh rồi. Thế nào đây?”

Smitty tựa lưng vào ghế, nanh vuốt đều bị thu vào. Anh thở dài ra và gật đầu. “Được rồi. Anh muốn biết gì về công ty của tôi?”

Jess dùng tay che miệng lại. “Ôi, Chúa ơi.”

May tựa đầu vào vai Jess và cúp mắt xuống, nhưng cả cơ thể cô vẫn còn run rẩy. Sabina chỉ đơn giản ngơ ngác... nhìn.

Họ ném Mitch lên sân khấu chỉ để tra tấn anh ta mà thôi. Chó hoang muốn làm bẽ mặt lũ mèo, thế thôi. Ba ca khúc ballad đầy cảm xúc sau đó và Jess biết cô đã tạo ra một con quái vật.

“Tớ không nghĩ tớ có thể mang theo những cảm xúc trước đây để nghe nhạc Bon Jovi nữa rồi.”

“‘Dead or Alive’ giờ có một ý nghĩa hoàn toàn khác với tớ,” May vừa nói vừa cười nắc nẻ không ngừng.

“Và cũng đừng quên ca khúc ‘Here I Go Again’ của Whitesnake.”

Sabina khịt mũi. “Bài ấy làm lỗi tai tớ chảy máu luôn rồi này.”

May quệt mắt và ngồi thẳng dậy. “Lần sau đến đây nhất định phải mang theo anh ta. Nhất định.”

“Tớ đề nghị để anh ta nhập bọn với những thành viên còn lại của Bầy trong buổi karaoke tuần sau. Kerri và mấy cô nàng kia sẽ yêu bọn mình mãi

mãi luôn ấy.” Bởi vì lũ chó con luôn cần có người trông chừng, nên Bầy của họ rất ít khi tham dự những sự kiện tối cùng nhau. Tuần này là Hội Năm Người và hai mươi Chó hoang khác. Tuần sau, những thành viên còn lại của Bầy sẽ đi chơi, Jess và những người khác sẽ ở nhà với lũ nhóc. Không phải là sự phân công tốt nhất, nhưng lại là phương pháp an toàn nhất, chỉ cần thế là đủ.

“Và,” Jess bổ sung, “cũng đâu có ảnh hưởng gì, anh ta bảnh trai thế mà.”

“Không,” May và Sabina thở dài cùng lúc, “không ảnh hưởng gì cả.”

Có lẽ do cú đá của Phil, Mitch cuối cùng cũng chịu từ bỏ ánh hào quang sân khấu. Khi đi ngang qua chỗ của bọn họ, anh nở một nụ cười đến mang tai, còn tặng kèm thêm một cái nháy mắt, và nói “Chào các người đẹp” với giọng điệu tự mãn ngang ngửa với Napoleon Bonaparte [\[59\]](#).

Phía dưới mặt bàn, ba cô gái nằm lấy đùi nhau và cấu móng tay vào để khỏi phụt cười trước mặt anh chàng.

“Mitch”, cả ba đồng thanh.

“Ôi, Chúa ơi,” May húng hắng cổ họng sau khi Mitch đã đi khuất. “Quả là đêm karaoke tuyệt vời nhất từ trước đến nay.”

Nửa giờ sau, khi Kenshin Inu rời khỏi bàn, Smitty nhận ra anh đã vô tình thương thảo được một hợp đồng làm ăn... có lẽ là vậy. Nói thật lòng, anh vẫn không biết mình có nên tin gã ta hay không, và anh cũng không chắc chuyện hợp tác này sẽ phát triển được đến đâu. Nhưng anh cũng chẳng lo lắng gì cả. Anh đang bận suy nghĩ về những vấn đề quan trọng hơn nhiều.

Tựa như cô Chó hoang nhỏ bé nóng bỏng đang đi ngược về phía anh vậy. Nhưng trước khi cô đến gần, Kenshin đã nắm lấy tay cô và lôi cô lên sân khấu. Và khi gã hát “Love Me Tender”, tay ôm chặt lấy cô, cả đám phụ nữ còn lại la hét ầm ĩ trước trò mạo nhận Elvis của gã thì, Smitty bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về chuyện giết chết gã ta. Giết chết gã ta rất nhiều lần.

Tay cầm bật lửa và đong đưa theo nhạc, cả Bầy chó đang thưởng thức phiên bản “No Woman, No Cry” của Phil. Không hẳn giống hệt Bob Marley,

nhưng vẫn chấp nhận được.

Jess cười và cố gắng không để bật lửa làm bỏng tay, cô hơi nhìn ra sau lưng để xem Smitty đã chịu bỏ cuộc hay chưa - nhất là sau khi nghe một thành viên trong Bầy trình diễn phiên bản cực kì nham nhở và sứt sẹo của ca khúc “Every Rose Has Its Thorn” của Poison - nhưng trái với suy nghĩ của cô, anh vẫn còn ngồi ở cùng một vị trí ấy. Tuy nhiên, anh không ngồi một mình.

Jess nheo nheo mắt và khóa đường nhìn lên bốn người phụ nữ trong Bầy của Kenshin đang vui vẻ ngồi ở bàn của Smitty cùng với anh ta và Mitch.

Cảm giác kinh tởm trào lên, cô xoay người và cố ép mình không để ý đến anh ta nữa. Có cố gắng, nhưng thiếu chút may mắn và thành công.

“Sao thế?” May kề sát vào tai cô để hỏi, âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe.

“Không gì cả.”

“Nói dối. Kể tớ nghe mau.”

Jess hất nhẹ đầu và May nhìn ra phía sau lưng. Khi cặp mắt của cô nheo lại hệt như Jess ban nãy, cô biết May cũng đã nhìn thấy mọi chuyện rồi.

“Gái làm tiền.”

“Không. Không. Họ là bạn.”

“Bạn đàn đấm.”

Sabina nhoài người sang. “Ai cơ?”

May ngả người về phía Jess và thì thầm, “Nhìn bên bàn của Smitty kìa.”

Sabina thận trọng một cách bất ngờ, mắt từ từ đưa sang và sau đó, nheo lại. Giọng cô không thể che giấu nổi sự khinh bỉ. “Lũ gái làm tiền.”

Giờ thì Jess chỉ có thể cười to. Chuyện này còn có thể buồn cười hơn nữa không?

Cô biết câu trả lời là có khi Phil nghiêng người sang phía vợ anh và hỏi, “Ai làm gái thế?”

Ờn Chúa, họ đều nói tiếng Anh. Tiếng Nhật của Smitty đã cùn cả rồi. Và những từ ngữ anh còn nhớ rõ ràng chỉ tổ khiến anh ăn tát vào mặt. Hơn nữa, họ không có vẻ hứng thú với anh cho lắm. Sự chú ý của họ đều tập trung hết trên người Mitch. Và Mitch hân hoan tận hưởng mỗi giây mỗi phút hết như một con mèo tham lam, không bao giờ biết thỏa mãn vậy.

Chán nản, Smitty tự hỏi không biết khi nào buổi karaoke này mới kết thúc, anh nhìn chai bia trống rỗng của mình. Bia không còn. Chúa ơi, trả giá bấy nhiêu đây có đáng không?

“Này.”

Jessie đứng ngay sát góc bàn của họ và anh thật sự không thể hiểu nổi biểu cảm trên mặt cô.

“Chào.”

“Thế” - cô hất đầu về phía sân khấu - “anh sẽ hát gì cho tôi nghe đây?”

“Hát?” Hoảng loạn, lạnh lẽo và tuyệt vọng, tất cả càn quét con tim của anh. “Tôi sẽ không hát đâu.”

“Tại sao lại không?”

“Tôi không hát, Jessica Ann.” Nhất là sau buổi ngâm thơ tại trường năm anh chín tuổi. Không, không bao giờ, không, bao, giờ.

“Ồ.” Jessie nhún vai. “Được rồi, thôi vậy.”

Cô bước đến bàn của Bầy và chộp lấy áo khoác. Cô muốn đi. Chỉ vì anh không chịu hát thôi sao?

“Jessie, chờ đã...” Anh cố len lỏi qua người phụ nữ đáng yêu ngồi cạnh bên và cuối cùng phải nhắc bổng cô ta lên và đưa sang phía Mitch, anh chàng trông hí hửng ra mặt khi được đón người đẹp vào lòng.

“Em đang đi đâu đấy?” anh hỏi trong khi cô đang kéo khóa ba lô lên. Thật không thể hiểu nổi, đã đến quán karaoke thì còn mang theo máy tính xách tay để làm gì nhỉ.

“Trở về văn phòng. Tôi còn rất nhiều chuyện phải giải quyết.”

Anh chờ đợi tràng cười của mọi người, nhưng chẳng có tiếng động nào được phát ra cả. “Em nói thật đấy à?”

“Cô ấy nghiêm túc đấy,” Sabina thở dài. “Tội nghiệp thật, đúng không?”

“Cho tớ xin đi. Còn cả đồng việc đang xếp hàng chờ tớ kia kìa.”

“Vậy khi nào em mới đi ngủ?”

“Tôi có thể dùng tạm bộ sô-pha trong văn phòng. Và tầng của kĩ sư lập trình có một phòng nghỉ riêng biệt. Tôi sẽ trưng dụng tạm vậy.”

“Tôi cứ nghĩ...”

“Anh nghĩ cái gì?”

Smitty nhìn cả Bầy và anh mau chóng nhận ra rằng họ không hề có ý định cho anh và Jessie chút không gian riêng tư nào.

“Tôi cứ nghĩ tối nay em sẽ về nhà cùng với tôi.”

Sabina vỗ vỗ cánh tay của mình. “Làm tình vẫn tốt hơn làm việc. Hãy cùng gã sói về nhà và vắt kiệt anh như một tên trai bao dơ bẩn, hèn hạ đi nào.”

Smitty nhăn nhó mặt mày. Anh cũng không biết người phụ nữ này đang muốn giúp hay muốn hại anh nữa.

“Không phải tối nay. Anh ta không đủ thành ý.”

“Thành ý?”

Cô nhìn anh. “Ừ.”

“Nếu như em chịu cùng tôi về nhà, tôi sẽ chứng minh thành ý cho em xem,” anh hứa hẹn.

“Làm tình là làm tình, Smitty à. Tôi có thể làm điều đó cùng bất kì người đàn ông độc thân nào ở đây.”

“Chuẩn không cần chỉnh!” một kẻ trong đám đông reo hò lên, thì ra họ vẫn luôn là tâm điểm chú ý từ nãy đến giờ.

“Thế điều gì mới chứng tỏ thành ý của tôi dành cho em?”

Cô cười ranh mãnh. “Hát cho tôi nghe.”

“Tôi không hát cho một ai nghe hết.”

“Thế ra tôi là một ai vô danh nào đấy sao?” Cô khịt mũi và nhắc ba lô lên. Tiếc là cô phải nhờ Danny nâng lên hộ. Nhưng một khi cô đã khoác thứ đó trên vai, thì có nghĩa cô sẽ rời đi.

“Em nghiêm túc thật sao?”

“Vô cùng nghiêm túc,” cô lẩm bẩm trong khi cố gắng giữ thăng bằng cho bản thân. Vì sao cô lại không chọn một cái túi to hơn hoặc bỏ bớt một vài thứ ra nhỉ, anh thật không thể hiểu nổi.

“Được rồi.”

Smitty lướt ngang qua cô và bước lên sân khấu.

Đôi mắt Jess căng tròn ra và cô nhìn Bầy của mình. “Không. Đời. Nào.” Cô xoay người, nhưng động tác quá nhanh khiến ba lô tuột khỏi người và nếu như Danny không kịp thời đỡ cô, cô đã té chống hông rồi.

Danny dìu cô đứng vững trở lại, Jess nhìn Smitty lướt như bay qua danh sách những ca khúc có trong hệ thống, lựa chọn, và nhập mã số bài hát vào máy.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Smitty sẽ chịu bước lên sân khấu đó. Một triệu năm sau cũng không thể nào. Cả mẹ anh ta cũng không dễ được đưa con trai này. Kể cả khi anh đang say không biết trời trăng mây đất và sẵn sàng làm tất cả những yêu cầu khác. Chỉ dựa vào phản ứng của anh khi nghe cô nhắc đến chuyện này, Jess đã nghĩ anh mèo vằn hoàn mèo.

Thế nhưng anh lại đứng đó, kéo chiếc mũ bóng chày thấp xuống một tẹo, ngón tay cái đút vào túi trước của quần jean, và tập trung vào màn hình đang chạy lời ca khúc. Cô nhận ra ngay lập tức. Cô luôn luôn yêu thích nhạc của Randy Travis. Không có ca sĩ đồng quê nào có thể cho ra đời những nhạc phẩm bình dị mà nồng nàn đến vậy. Nhưng giọng hát của ông mới là thứ đánh cắp con tim cô. Thế mà, lần đầu tiên trong đời, cô đã tìm ra một chất giọng có thể sánh đôi với bậc thầy âm nhạc ấy. Trầm ấm, nhịp nhàng và thấm đẫm, giọng hát của Smitty chảy ngang qua lòng cô khi anh bắt đầu hát

“Depper Than the Holler.”

“Chúa lòng lành ơi,” May thì thầm cạnh cô.

“Lạy Chúa,” Sabina kinh ngạc thấy rõ.

Jess không lên tiếng. Cô không còn gì để nói cả. Không dí dỏm, không học hăn. Cô chỉ có thể ngơ ngác nhìn - và chờ đợi.

Ca khúc này không dài lắm, và trước khi cô nhận ra, Smitty đã hát xong. Đám đông nhảy căng lên - kể cả bọn Gấu nổi danh gặt gồng với loạt hành động này - giờ chúng cũng có phần vỗ tay và cổ vũ.

Smitty, ánh mắt đắm đắm nhìn lấy mặt sàn, bước xuống sân khấu và len lỏi qua đám đông, phớt lờ những cú vỗ động viên trên lưng và những lời có cánh dành cho giọng hát của mình.

Anh bước ngay đến chỗ Jess, nắm lấy tay cô, và tiếp tục di chuyển. Anh chẳng thềm ngừng lại để chào tạm biệt, xem anh bạn mèo của anh như thế nào, hoặc bất cứ chuyện gì khác.

Smitty rời khỏi câu lạc bộ và kéo Jess xuống phố cho đến khi đụng phải một con ngõ. Anh lôi cô vào trong, đẩy cô vào tường, và hôn cô. Một nụ hôn đầy khao khát và cháy bỏng, cô nhiệt tình đáp trả, đôi tay di chuyển từ lưng lên vai, cho đến khi cô có thể luồn tay vào mái tóc của anh.

Cuối cùng, sau khi đã khiến cô mềm nhũn như một thanh sô-cô-la tan chảy, anh cũng rời ra, và nói, “Em sẽ cùng anh về nhà.”

Giọng điệu mệnh lệnh rõ ràng nhưng cô đã cóc quan tâm rồi. “Vâng. Em sẽ cùng anh về nhà.”

Anh lại hôn cô cho đến khi cô rên rỉ và bám sát vào người mình. Anh lùi người lại và nắm chặt tay cô, đưa cô về phía chiếc xe tải của mình.

Sáng thứ Năm, anh bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Không ngạc nhiên. Anh đã định đặt báo thức nhưng rồi cứ quên suốt. Ba đêm liên tục anh cùng Jessie Ann lăn lộn trên giường và thứ cuối cùng anh để tâm đến là thời gian. Sau khi rời khỏi quán karaoke vào tối thứ Hai, hai người lập tức hôn nhau kịch liệt trong thang máy của tòa nhà nơi anh đang sống, tay không thể rời khỏi người đối phương. Cả hai gần như đã làm tình ngay tại hành lang nhưng cô bỏ chạy và có Chúa chứng giám, anh rất thích trò mèo vờn chuột. Cả đêm hôm đó, họ triền miên trên giường, cùng dâng cho nhau những xúc cảm tuyệt vời nhất. Quả là một cuộc tình nóng bỏng.

Quý thần ơi. Anh đang đùa với ai đây? Tuyệt cú mèo luôn ấy chứ.

Đêm tiếp theo cô xuất hiện ở trước cửa nhà anh, say bí tỉ vì chai sâm panh trong bữa tối với khách hàng và bị Phil ném lại đây. Sau khi giúp cô thoát khỏi chiếc đầm thiếu vải ấy, họ đã nằm dưới tấm chăn và bỏ ra hàng giờ chơi trò “tôi đang vuốt ve thứ gì đây?”

Và rồi đêm qua, anh bận công việc đến tận tối mịt mới hoàn thành, anh không nghĩ mình sẽ được gặp cô. Xong việc lúc hai giờ khuya, và anh vẫn lái xe đến văn phòng của cô. Anh không bất ngờ lắm khi thấy phòng cô vẫn còn sáng đèn. Anh và Mace đã tiếp nhận tất cả mọi nhiệm vụ bảo an cho công ty của Jessie, nên anh có thể nghiễm nhiên ra vào, lên thẳng tầng cao nhất, vác cô lên vai, và mang cô về nhà anh. Cả hai đều đã mệt lử và không thể làm gì khác ngoài trừ hôn và nép sát vào nhau trước khi cùng rơi vào giấc ngủ trong vòng tay của đối phương.

Anh chưa từng ngủ ngon đến như vậy.

Và anh không hề có ý định thức dậy sớm, cho đến khi cái điện thoại chết tiệt này reo inh ỏi.

Smitty ngáp dài ngáp ngắn, bật điện thoại lên nhưng nhanh chóng nhận ra đó không phải là lỗi của nó.

Đến lúc anh xoay người lại thì, Jessie đã kê điện thoại vào tai và bắt đầu trườn qua người anh xuống khỏi giường, hướng thẳng đến nhà vệ sinh.

Trước khi cánh cửa đóng lại anh nghe cô nói vọng ra, “Không. Tôi sẽ tự xử lí vấn đề này.”

Cô không hề tỏ ra vui vẻ, nhưng anh nghĩ mình có thể tìm hiểu sự việc sau khi cô đi ra. Mong là không có liên quan gì đến gã ngốc Wilson. Anh đã nhờ Mitch điều tra tên khốn đó rồi. Chỉ cần tên sư tử ấy chịu để tâm thì cậu ta có thể tìm ra bất kì kẻ nào. Nhưng cho đến khi họ biết được Wilson đang ở đâu và Smitty có cơ hội nói chuyện trực tiếp với gã thì, anh không nghĩ Bầy của Jessie đã được an toàn. Chỉ ít là không đủ an toàn.

Tiếng xối nước nhanh chóng vang lên và khi Smitty đang pha cà phê thì điện thoại của anh reo.

“Nghe?”

“Chào. Phil đây.”

“Nghe?”

“Được rồi. Mới sáng ra đã cáu kỉnh. Tuyệt lắm. Dù sao thì, Bầy chúng tôi muốn nhờ anh giúp chuyện này.”

“Gì?”

“Ở cùng Jess.”

Smitty bậm môi lại, anh cảm giác răng của mình đang dài ra. Anh vừa được một gã Chó hoang yêu cầu ở bên Jess sao? Ở cùng vĩnh viễn ấy hả? Có hai lí do làm anh phiền lòng. Thứ nhất, anh không muốn bị mấy tên lùn tịt ra lệnh làm việc này việc nọ. Thứ hai... “vĩnh viễn” cũng không đáng sợ như anh vốn nghĩ.

“Xin chào? Chết tiệt. Có vẻ như kết nối bị ngắt rồi.”

“Không. Tôi vẫn còn ở đây.”

“Ồ. Thế anh có thể giúp bọn tôi không?”

Hít sâu một hơi, “Anh không nghĩ đây là vấn đề riêng giữa tôi và Jessie Ann à?”

“Chắc chắn cô ấy sẽ từ chối thôi.”

Và máu anh sôi sùng sục lên ngay lập tức.

“Anh có ý gì đây hả?”

“Cô ấy sẽ bảo không cần cậu.” Tên gầy thó này nói cứ như thể đó là điều hiển nhiên vậy. Sao cô lại không cần anh kia chứ? Họ hòa hợp với nhau đến thế cơ mà. Cũng không kích thích đối phương nhiều lắm, theo cảm nhận của anh thì là vậy. Và những buổi quan hệ thì tuyệt hết chỗ chê.

Chết tiệt. Anh đang làm gì nhỉ?

“Anh còn nghe máy không?”

Smitty lờ đi giọng điệu tức giận của gã Chó hoang. “Nếu cô ấy đã không muốn thì các anh cần gì phải ép buộc bọn tôi?”

“Bởi vì chúng tôi không muốn cô ấy một mình đi đến Connecticut. Nhưng cô ấy là Nữ Alpha của chúng tôi và ước nguyện của Jess là mệnh lệnh của bọn tôi. Anh thì không. Và theo những gì tôi biết về anh thì, anh sẽ không vâng lời cô ấy đâu.”

“Connecticut?”

“Ừ. Chứ anh nghĩ chúng ta đang nói đến chuyện gì?”

Khó chịu, phần nộ, và hết sức cáu bẳn vì thiếu món cà phê buổi sáng, Smitty đập máy và đi về phía nhà vệ sinh, sau đó phá cửa xông vào.

Anh giật tấm rèm che phòng tắm ra và dọa cho Jessie dễ thương phải hét lên một tràng dài.

“Gì đây?” cô gắng hỏi, cố gắng dùng khăn tắm choàng quanh thân thể - và anh vẫn không hiểu cô che lại để làm gì nữa. Anh đã bỏ ra hàng giờ ve vuốt

cơ thể của cô từ trên xuống dưới, còn cái gì mà anh chưa thấy chứ? Và nểm? Và tận hưởng?

“Tại sao em lại phải đến Connecticut?”

“Anh nghe trộm điện thoại của em đấy à?”

“Không.”

Cô nhỏ giọng cầu nhàu một cách đáng yêu vô cùng. “Phil chết tiệt.”

“Trả lời câu hỏi của anh.”

“Không.”

Cô kéo tấm rèm lại. Nhưng Smitty lại giật mở nó ra.

“Tại sao em lại phải đến Connecticut?”

“Em phải kiểm tra vài việc ở đây. Và chúng không hề liên quan gì đến anh.”

Cô lại đóng rèm. Smitty giật ngược nó ra.

Anh biết mình lúc này có phần hơi lỗ, nhưng chỉ bấy nhiêu đấy vẫn chưa thể ngăn anh trút cơn giận lên một thứ vô tội khác. “Em đang đội cái gì trên đầu thế?”

Jessie liếc xéo. “Mũ tắm.”

“Anh còn không biết mình có thứ này trong nhà đấy.”

“Có lẽ là của em anh. Giờ thì anh biến đi được chưa?”

“Anh sẽ đi cùng em.”

“Anh hoang tưởng à?”

“Anh không tranh luận với em nữa.” Anh cố nặn ra một nụ cười. “Cứ xem anh như một tấm khiên bảo vệ khi em sơ suất vậy. Và trong tình huống này, theo anh thấy, xảy ra mọi lúc mọi nơi ấy chứ.”

“Em sẽ khiến anh hối hận về quyết định này. Em sẽ nói. Rất nhiều. Khiến anh phải phát điên lên.”

Smitty chậm rãi gật gù. “VẬY tất cả những lần em nói rất nhiều, không phải là vì muốn chọc anh điên tiết sao?”

“Anh là đồ... là anh tự tìm chết đấy nhé. Em chắc chắn sẽ khiến anh sôi máu mới thôi.”

Anh cười nhả răng và lần này anh không cần phải gượng ép nữa. “Đừng bỏ mũ tắm xuống. Đẹp lắm đấy.”

“Ồ!” Cô giật tấm rèm tắm lại. “Em ghét anh!”

“Không, Jessie Ann...”

“Im đi!”

“Thôi nào. Anh chỉ đùa thôi mà.”

“Ồ? Thật sao?” Cô mở toang tấm rèm, đứng tại đấy, cơ thể xinh đẹp trần trụi, ngoại trừ cái mũ tắm trên đầu và khăn rửa mặt trên người. “Vậy thì hãy yêu em khi em vẫn còn đội cái mũ tắm này đi.”

“Nhất thiết phải làm thế à?” anh rên rỉ và chuẩn bị đào tẩu nếu bản năng sinh tồn trong anh đánh hơi được sự nguy hiểm cận kề.

“Bế em lên giường cùng cái mũ tắm này hay là để em đi một mình.”

“À...” Anh bước vào vòi hoa sen. “Nếu bị bắt buộc thì anh đành tuân lệnh vậy.”

“Chỉ là một tai nạn mà thôi.”

Jess đóng sầm cánh cửa xe tải, vẫn không tin vào câu nói dối trắng trợn này. “Đừng nói chuyện với em nữa.”

Smitty cài dây an toàn. “Anh thật không biết mọi chuyện xảy ra như thế nào mà. Cái mũ tự văng ra ấy chứ.”

Tay bắt chéo trước ngực, “Im. Đi.” Jess quắc mắt. “Và ai lại không có máy sấy tóc hả?”

“Anh. Anh không cần thứ vô dụng ấy.”

Jess vén mớ tóc xoắn lò xo ra khỏi mặt. “Rất rõ ràng anh cần đấy.”

“Không. Anh bước ra khỏi nhà vệ sinh thì tóc đã ráo nước thế này rồi.”

Và thứ sỉ nhục cô nhất chính là nụ cười chiến thắng của anh.

Jess xòe tay ra. “Mũ.”

Smitty với tay ra ghế sau và giật một cái mũ bóng chày có thêu logo của đội bóng rổ Tennessee Titans phía trước. Cô đội nó vào, kéo thấp xuống để che toàn bộ khuôn mặt, và vén tóc ra phía sau tai.

“Giờ thì trông em xinh hơn cả hoa rồi.”

Tóc rối bù, mũ bóng chày từ một đội tuyển cô không hề biết đến, chiếc áo khoác bomber ^[60] cực to của Smitty trên mình bởi vì anh ta ghét cay ghét đắng cục cưng paca, và cả mớ quần áo tối qua cô mặc ngoại trừ quần lót, nhưng cô đã từ chối mặc lại bởi vì cô cảm giác nó dơ quá rồi. Vì vậy, xét toàn bộ sự việc đã xảy ra, cô cảm thấy lời khen của anh thô lỗ vô cùng.

“Chúng ta sẽ không thảo luận vấn đề này nữa. Anh không cần phải báo cho em biết em xinh đến cỡ nào. Và anh liệu hồn đi mua ngay một cái máy sấy tóc cho em. Giờ thì lái xe đi.”

Smitty thanh thanh giọng và khởi động xe tải. “Vâng thưa cô.”

“Và em cần cà phê.”

“Cưng à, điều kiện tiên quyết rồi.”

Đáng lẽ ra đây sẽ là một chuyến đi dài đằng đẳng bởi vì Jessie Ann chưa từng ngừng miệng lại trong suốt chặng đường. Cô cúi kính suốt cho đến khi anh mua một ít cà phê cho cô. Rồi cô trở nên vui vẻ hơn và bắt đầu nói chuyện... và nói chuyện... và nói chuyện.

Ơn Chúa, Smitty cảm thấy cô rất thú vị. Đôi khi, còn hết sức buồn cười. Người phụ nữ này có thể kể chuyện đấy. Và cô có rất nhiều chuyện khác nhau.

Đến giữa trưa, khi đài phát thanh dự đoán buổi chiều sẽ có mưa, họ đã tìm đến được một ngôi nhà màu trắng gọn gàng, nhỏ xinh, đến cả hàng rào bên ngoài cũng màu trắng nốt.

“Cái gì đây?” anh hỏi.

Jessie nhún vai. “Bọn em đã tìm ra tên hacker.”

Smitty căng thẳng. “Tìm ra tên hacker là sao? Hacker gì chứ?”

“Hệ thống của bọn em bị đột nhập. Trước đây đã xảy ra vấn đề tương tự rồi. Giờ em đang giải quyết chuyện này đây.”

“Có nên gọi cảnh sát không?”

“Chưa cần. Không bắt đắc dĩ thì em cũng không muốn đụng đến họ.”

“Em nên nói trước với anh chứ. Anh không hề chuẩn bị gì cả.”

“Không cần thiết.”

Smitty nhìn vào mắt cô. “Em biết gã này?”

“Vâng.”

“Jessie, thế này không an toàn chút nào.”

“Không sao đâu.” Cô cười. Nụ cười rạng rỡ, ngây thơ, và ngốc muốn chết ấy. “Đi thôi nào.”

Trước khi anh kịp ngăn cản, cô đã rời khỏi xe tải và tiến vào nhà. Anh nhỏ giọng nguyên rủa, sau đó đi theo cô.

Khi anh đuổi kịp cô thì cánh cửa cũng mở ra. Một người phụ nữ trạc tuổi anh cười với họ nhưng khi chị ta nhận ra Jessie, nụ cười của chị ta tắt dần.

Sau một vài giây im lặng, chị lùi lại và hét lên, “Carol Marie Haier! Lê mông xuống đây ngay!”

Jess ngồi đối diện với cô bé mười ba tuổi đang bấu môi hờn dỗi. Mẹ con bé gần như đã nổ tung đầu khi nhận ra đứa con gái của mình lại ngựa quen đường cũ. Một con đường đã từng khiến chị gần như phải trút hết gia tài để trả giá.

Marie Haier đặt cốc nước xuống trước mặt Jess. “Cô thật sự không cần một ít cà phê hay thức uống gì sao?”

“Không. Cảm ơn chị. Chỉ vài phút với con gái chị là được.”

Marie nhìn sang Smitty, có chút căng thẳng.

Anh cười với chị ta ngọt ngào và chậm rãi. “Thật ra, thưa chị, tôi không ngại một tách cà phê đâu.”

“À. Tất nhiên rồi.” Chị có vẻ yên lòng hơn khi có việc để làm và bước ra

khỏi phòng.

Jess nhìn Carol. “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Cháu không hiểu cô đang nói gì cả.”

“Carol. Đừng chơi trò này nữa. Cả hai ta đều biết chuyện này kết thúc như thế nào mà. Một cuộc điện thoại và mọi thứ sẽ được giải quyết.”

Con bé nhún vai. “Cô thích sao thì làm thế đi.”

“Thế mẹ cháu thì sao? Lại phải thuê luật sư, trả tiền phạt cho cháu. Cháu thậm chí còn không nên đến gần máy tính nữa kia.”

Con bé nhìn xuống sàn, “Vậy cô muốn sao?”

“Sự thật. Đã xảy ra chuyện gì?”

“Có một công ty. Ở Tây Ban Nha hay gì đấy. Họ ra giá năm nghìn đô la cho bất cứ kẻ nào có thể đột nhập vào hệ thống của cô.”

Chà, hèn gì gần đây hệ thống của họ lại bị tấn công liên tục như vậy. Nhờ có cả đội và những người bạn ngoài vòng pháp luật, Jess có thể kiếm vừa đủ tiền để trang trải, nói đơn giản là vậy. Nhưng Carol quả thật rất giỏi. Con bé hầu như có thể đột nhập vào bất cứ thứ gì nó muốn và đã từng lén vào hệ thống của bọn họ bốn năm về trước. Và cho đến nay, đó cũng là bài học đau thương duy nhất. Đặc biệt khi đầu sỏ gây ra chuyện này chỉ là một con nhóc chín tuổi, công ty đối thủ của họ có thể nói đã hạ hê thế nào. Tuy nhiên, cười người hôm trước hôm sau người cười, cũng chính công ty ấy nhận ra Carol đã ghé thăm và biến mất khỏi hệ thống của chúng, cùng với những thứ không may lọt vào mắt xanh của con bé.

“Cháu tìm đâu ra máy tính?”

“Quán cà phê internet.”

Jess gật đầu. “Vậy là cháu vừa nhâm nhi mấy ly latte không béo vừa cố đột nhập vào hệ thống của cô?”

“Cháu cũng đâu định lấy thứ gì từ cô. Nhưng nhà cháu cần số tiền ấy.”

Jess thở dài. “Cô hiểu, Carol. Nhưng đây không phải là cách kiếm tiền.”

Carol nhìn cô và Smitty. “Thế giờ cô định thế nào? Tống cháu vào tù?”

“Cháu chỉ mới mười ba tuổi. Cùng lắm cháu chỉ bị vào trại cải tạo thôi. Và có lẽ sẽ bị đánh đòn ngoài phố.”

Con bé bắt đầu bối rối và hỏi, “Cô không định báo cảnh sát sao?”

“Không. Cô không nghĩ mẹ cháu xứng đáng nhận hình phạt này. Đồng ý không?”

Smitty uống cạn tách cà phê nhạt nhẽo và cố nuốt hết cái bánh muffin tệ hại vì anh đã được dạy phép lịch sự như vậy. Sau khi Marie Haier bối rối xoay quanh họ gần hai mươi phút đồng hồ, Jess xin phép ra về. Cô tạm biệt cô nhóc và Marie tiễn họ ra chiếc xe tải của anh.

“Tôi rất xin lỗi về chuyện này.”

“Đừng. Chị cũng làm gì khác được đâu khi có một cô con gái thiên tài như vậy.” Jess mở cửa xe. “Công việc của chị thế nào rồi?”

Marie nhún vai, động tác giống hệt cô con gái. “Không tệ.”

“Chị vẫn còn làm ở cửa hiệu tạp hóa sao?”

“Phải.”

“Chị có định làm thư kí không?”

“Ừm... dĩ nhiên rồi.”

“Tôi sẽ nhờ trợ lí gọi điện lại cho chị. Chúng tôi đang thiết lập hệ thống cho Tập đoàn Lathan. Cách nhà chị không xa đâu. Họ đang mở rộng quy mô tập đoàn và tôi nghĩ có những vị trí thích hợp nếu chị cảm thấy hứng thú. Họ sẽ đào tạo cho chị sau.”

Anh có thể nhìn ra Marie đang cố gắng hết sức để kiềm chế cơn kích động của mình lại. Chị ta hẳn đã từng nếm trải vị đắng của thất vọng. Rất nhiều lần, anh tin là vậy. “Vâng. Tôi hứng thú.”

“Tốt lắm. Trợ lí của tôi sẽ gọi lại cho chị trong ngày hôm nay để cho chị biết thêm thông tin.”

“Cảm ơn cô.”

“Không có gì đâu chị.”

Jessie trèo vào xe tải và sập cửa lại.

“Cảm ơn vì món cà phê và bánh muffin, chị Haier.”

Chị cười với Smitty. “Đừng khách sáo.”

Smitty vào xe tải, khởi động máy, và phóng đi. Khi rẽ qua một góc cua, Jessie gọi điện thoại về văn phòng. Đầu tiên là gặp Phil. Đây hẳn là đoạn đối thoại lạ lùng nhất anh được nghe trong một thời gian dài.

“Lũ Tây Ban Nha đã đưa Armada của họ đến để hủy diệt chúng ta. Phải. Gửi hạm đội của cậu vào trận đi. Tớ muốn quét sạch lũ hải tặc này ra khỏi mạn biển trước cuối tuần sau. Tốt lắm. Cảm ơn, Đô Đốc.”

Smitty tranh thủ liếc nhìn cô lúc họ dừng đèn đỏ, cô bèn nhe răng cười với anh, một nụ cười điển hình của loài Chó hoang, trước khi bấm số trợ lí của mình. Lần này, ờn Chúa, một cuộc thảo luận hợp lý hơn nhiều. Jessie lướt qua tất cả các tin nhắn, đưa ra chỉ thị nên gọi lại cho ai và nên lờ ai đi. Khi bàn bạc xong, Jessie hướng dẫn người trợ lí liên lạc với Tổng Giám Đốc Tập đoàn Lathan và nhắc nhở về lời hứa của ông ta, “‘Tôi nợ cô lần này’. Giờ đã đến lúc ông ta hoàn trả cho tôi rồi đấy.”

Cô ngắt điện thoại và Smitty dừng lại khi gặp đèn đỏ. “Anh vẫn không hiểu.”

“Không hiểu cái gì?”

“Tại sao em lại giúp nhà Haier?”

“Người phụ nữ tội nghiệp ấy bình thường giống chúng ta thôi. Nhưng chị ta lại có một cô con gái với chỉ số IQ lên đến một trăm chín mươi lăm.”

Smitty thở hắt ra. “Chà.”

“Chị ta không biết nên làm gì với con bé. Và con bé thì lại rất cay cú khi bị ông bố bỏ rơi. Vân vân và mây mây. Em nói cho anh biết, không gì tồi tệ hơn một thiên tài chán đời và cay cú cả.” Jess thả cái điện thoại vào túi áo khoác cô đang mặc trên người. “Em định sẽ giúp bà mẹ trước. Sau đó sẽ đưa con bé vào một chương trình gì đó để phân tán bộ não của nó. Sau khi con bé

đủ mười tám tuổi - bộ não ấy sẽ là của em.”

Anh ngạc nhiên nhìn cô. “Sao cơ?”

“Con bé ấy sẽ đem cả khối tiền về cho công ty em. Chỉ cần giữ nó ngoài song sắt nhà tù liên bang đủ lâu thôi.” Cô khịt mũi. “Cái gì đây? Anh thật sự nghĩ rằng hành động ban nãy của em là do lòng nhân hậu trong tim lên tiếng à?”

“À... ừ. Anh vốn nghĩ thế đấy.”

“Con bé không phải là một con cún hoang, Smitty.”

“Cún. Trẻ con. Khi nghèo khó thì đều như nhau cả thôi.”

Cô cười. “Anh im đi.”

Anh choàng lấy cô bằng một cánh tay. “Đến đây nào, em yêu. Để Smitty này cho em thấy em được yêu quý như thế nào nhé.”

“Thôi đi,” cô lại lên tiếng, đánh văng cánh tay của anh.

Smitty cười vang và rẽ vào quốc lộ chính. Khi xe của họ ra khỏi thị trấn thì cơn mưa cũng bắt đầu nặng hạt dần.

Jess quá mải mê trả lời một e-mail trên điện thoại, cô không hề nhận ra Smitty đã đỗ xe cho đến khi anh lên tiếng, “Em lúc nào cũng sống trong thế giới của riêng mình sao?”

“Cái gì?” Cô ngẩng lên và nhìn xung quanh. “Sao dừng lại rồi? Ồ, trời mưa thật kìa.”

“Phải, trời đang mưa. Chúng ta có thể ăn trưa và cầu nguyện cho cơn mưa này sẽ mau chóng tạnh. Em thấy hứng thú chứ?”

“Ừm, được thôi.” Cô lại nhìn xung quanh một lần nữa, quan sát tình hình. “Ừm... em không nghĩ chúng ta nên dừng chân tại thị trấn này.”

“Vì sao?”

“Đây là thị trấn Gấu.”

“Biển hiệu đề rõ ‘Hạt Martin’ mà.”

“Gấu không phải là cái tên. Thị trấn này do Gấu điều hành. Nghĩa đen đấy, chúng quản lí nơi này.”

Smitty nhún vai. “Thì đã sao?”

“Nơi này không giống Smithville. Lũ Gấu ở đây không thân thiện đâu, Smitty à. Không thân thiện chút nào cả. Chúng không chào đón những vị khách vãng lai.”

“Em yêu, chúng ta dừng lại để ăn trưa thôi. Chẳng ai tranh giành địa bàn gì.”

“Vâng, nhưng...”

“Cô gái à, em biết anh đói lên thì sẽ thế nào rồi đấy.”

“Được rồi. Được rồi.”

Cô bước ra khỏi xe tải, trong đầu vẫn nghĩ đây là một ý tưởng tồi tệ và theo chân Smitty vào một nhà hàng bí ẩn.

Phải mất một lúc lâu Jess mới thấy thoải mái được. Nhưng khi nhận ra nơi này được điều hành bởi con người, cô đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Họ gọi hai phần thịt tái to đến không tưởng, và chia nhau một vài phần thức ăn thêm. Khi đã đánh chén no nê, hai người thư giãn và nói chuyện. Bầu không khí hài hòa vô cùng.

“Em định nhận nuôi Johnny thật ấ à?”

“Kế hoạch là vậy.”

“Không phải em nói thằng nhóc sắp mười bảy tuổi rồi ư?”

“Tuần này đây.”

“Không phải độ tuổi này có hơi lớn rồi sao?”

Jess nhấp một ngụm cà phê. “Thằng bé cần phải biết nó vẫn còn nơi để về. Vẫn còn một gia đình đang chờ đợi nó. Em không muốn đợi đến khi nó mười tám tuổi và nghĩ rằng không có ai quan tâm đến nó.”

“Thế thằng nhóc đã nói gì chưa?”

Jessie nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng anh cũng mở miệng, “Em hỏi thằng bé rồi, đúng không?”

“Em nghĩ mình đã hỏi rồi.” Cô đảo mắt, cố gắng nhớ ra. “Nhưng hình như bọn em bị lũ brownie đánh lạc hướng mất rồi.”

Smitty lấy đầu ngón tay dụi dụi mắt. “Được rồi. Cân nhắc điều này nhé. Thằng nhóc là chó sói.”

“Thì đã sao?”

“Nó không thuộc về Bầy chó, em yêu.”

“Ai bảo thế?”

“Nghe này, anh không có ý làm em tức giận. Và anh chắc rằng bọn em

hoàn toàn có thể thương cho roi cho vọt, nhưng hãy suy nghĩ thực tế một chút đi. Thằng bé là chó sói. Khi nó mười tám tuổi thì đồng gen nổi loạn trong nó sẽ đồng loạt trỗi dậy cho mà xem.”

“Và anh không nghĩ bọn em có thể xử lí chuyện này?”

“Em có thể thử.”

“Tiếc là, Smitty, không có Bầy sói nào chịu nhận thằng bé cả. Dịch vụ Trẻ em đã cố gắng để thằng bé ở với Sói và chúng không chấp nhận thằng bé. Bọn em là người duy nhất đồng ý cưu mang nó.”

“Còn Bầy của bố mẹ nó thì sao?”

“Không biết họ là ai. Mẹ thằng bé có vài... vấn đề. Bà ta đã cắt đứt mọi liên lạc với gia đình.”

“Còn người bố?”

“Bọn em không biết ông ta là ai dù đã cố tìm. Nói tóm lại, thằng bé chỉ có bọn em mà thôi.”

Smitty thanh thanh giọng. “Em biết đấy, anh có thể giúp.”

“Giúp? Giúp gì cơ?”

“Giúp chuyện thằng bé. Ví dụ như, nếu nó cần lời khuyên hay gì đó. Anh có thể giúp.”

Jessie lại nhìn đăm đăm lấy anh.

“Xin chào?”

Cô đặt tách cà phê lại trên bàn. “Em sẽ nhớ kĩ điều này.” Anh rất không thích cái giọng điệu lễ phép và thận trọng cô dùng để đáp trả anh.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không.” Cô nhìn ra cửa sổ. “Mưa tạnh rồi.”

“Có vẻ là vậy.”

“Ta đi được chưa nhỉ?”

“Ừ, đi thôi.”

Anh ra dấu tính tiền với người phục vụ.

“Anh đã thanh toán cho bữa trưa lần trước rồi, lần này để em đi.”

Jessie ném một tấm thẻ ngân hàng màu đen xuống cái bìa bạc người phục vụ mang đến.

Hành động của cô rất tùy tiện, không cần suy nghĩ gì cả. Không hề lo lắng gì về suất ăn khổng lồ vừa rồi.

Họ thanh toán xong và đi ra bên ngoài.

“Có thể dừng lại ở quán Starbucks gần đây trước khi ta về nhà không?” cô hỏi.

Smitty cho tay vào túi áo khoác và lôi chùm chìa khóa ra. “Ừ, tất nhiên rồi.” Chùm chìa khóa vừa ra khỏi túi thì anh cũng bước đến ngay sau lưng cô.

“Jessie?”

Anh nhìn lên và thấy chúng, đang dựa người nghỉ ngơi trên chiếc xe bán tải của anh.

Gấu. Khoảng tám tên, và không ai thấp hơn hai mét cả. Tuyệt. Đúng là thứ anh cần. Những tên Gấu vô cùng to xác và vô cùng cáu kỉnh.

Jess rất sợ chuyện này. Cộng đồng Gấu tại địa phương vốn không thân thiện gì cho lắm. Chúng cũng chẳng hợp tính gì với nhau đâu, nhưng khi có khách vãng lai thì chúng luôn hợp lại để xử họ một trận. Chúng chào đón con người, nhưng Mèo và Chó không là cái đinh gì ở Hạt Martin này.

Smitty dịu dàng vuốt vuốt lưng cô trước khi di chuyển lên phía trước.

“Tôi giúp gì được cho các anh?”

Rắc rối nhất trong bọn có lẽ chính là tên đang nằm phịch trên mui xe của Smitty, vóc người hai mét ba của gã sừng sững như cột trụ. Gã là gấu Bắc cực, bàn tay gối sau đầu và nhàn nhã ngắm nhìn trời đất.

“Chỉ là đang tự hỏi, điều gì đã lôi kéo một cặp Chó tiến vào địa hạt của bọn tao mà thôi.”

“Chỉ nghỉ chân ăn trưa và đợi cơn mưa tạnh.” Smitty nhún vai. “Giờ thì trời tạnh rồi.”

“Ồ, cũng đúng ha. Nhưng tao nói thật, tao vô cùng ngán ngẫm những kẻ ngoại lai xâm nhập vào thị trấn này của bọn tao.”

Smitty đứng cạnh xe bán tải của mình. Mặt anh bình tĩnh, lãnh đạm, hoàn toàn có chừng mực, vì thế Jess bèn nấp ra phía sau một cái cây và tránh khỏi trung tâm cuộc chiến.

Vấn đề ở đây chính là những người phương Bắc này chưa bao giờ được trải nghiệm màn tấn công chân thật của Chó sói nhà Smith cả. Quy tắc cuộc chơi của họ khác hẳn những Bầy khác. Hơn nữa, gã ngốc này dám đùa giỡn với xe tải của Smitty. Bọn không bao giờ nên đùa giỡn với xe tải của người khác.

“Mày biết không, Chó,” gã gấu tiếp tục, “tao nghĩ đã đến lúc bọn tao cho mày một ví...”

Smitty không thèm để gã nói hết câu. Anh nắm lấy chân và lôi xềnh xệch gã đàn ông cao hơn hai thước và nặng cũng phải đến một trăm bốn mươi cân hoặc có thể hơn xuống khỏi mui xe, nện gương mặt gã xuống sàn bê tông. Jess nghe được tiếng xương nứt rõ ràng. Có lẽ là mũi của gã. Và vài cái xương sườn nữa.

Smitty bình tĩnh giải thích, “Đây là trả đũa vì mày dám hăm dọa tao.”

Trước khi đồng bọn của gã ta kịp di chuyển, Smitty đã giải phóng hết bộ vuốt bên tay phải và nhắm ngay gân chân của gã ta - một nhát cắt đứt toàn bộ.

“Và đây là hình phạt vì mày dám làm hõm mui xe của tao bằng cặp móng béo bự của mày,” anh thêm vào, vẫn thờ ơ trước tràng tru tréo đầy đau đớn của đối thủ.

Một người phụ nữ nhìn chòng chọc lấy Smitty khi anh đứng lên. Á cao gần bằng anh, nhưng nỗi sợ hãi trên khuôn mặt ấy lại rất giống với những kẻ khác. “Mày... Mày là người nhà Smith, phải thế không?”

Smitty vẫy tay, máu văng tung tóe khắp nơi. “Vì sao cô lại hỏi thế?”

“Tao đã gặp lũ Smith chúng mày rồi.” Giọng điệu của ả xen lẫn sự phỉ nhổ

và kinh hãi không thể che giấu.

“Ờ, tôi là Smith đây. Ở vùng Tennessee. Và tôi muốn các người rút khỏi xe tải của tôi ngay.”

Chúng biến đi thật. Nhanh như chớp.

“Jessie Ann.”

Cô bước ra từ phía sau cây và tiến đến xe tải. Cô không chạy. Không cần thiết. Chỉ riêng cái tên Smith cũng đã đủ gieo rắc nỗi sợ hãi về một cơn diệt vong của Chúa lên đầu những con người này, ngăn trở cô và họ như dòng Biển Đỏ [\[61\]](#) vậy.

Smitty giữ cửa mở và cô trèo vào xe. Anh đóng cửa và đi về phía của mình, bước vào ghế lái, nổ máy, sau đó lùi xe.

Không một ai đứng ra cản họ. Không một kẻ nào dám làm gì cả. Và cô cũng tin rằng không có thằng ngốc nào dám cả gan hành động lỗ mãng.

Smitty lái xe được cỡ năm dặm thì trông thấy một trạm xăng cũ kĩ. Dù vậy trạm xăng vẫn cung cấp đầy đủ dịch vụ. Anh bảo thằng nhóc bơm đầy bình xăng và biến vào nhà vệ sinh.

Mười phút sau, Jess theo vào. Cô biết vẻ mặt ấy có nghĩa là gì. Nhớ rất rõ là đằng khác. Mỗi khi phải dùng đến chiến thuật hung tàn mà Bubba Smith đã nhồi nhét vào đầu thì anh luôn luôn trưng vẻ mặt ấy. Lũ Gấu buộc Smitty phải ra tay, và giờ cô lại phải chăm sóc cho cái tên Sói không-lấy-làm-gì-vui-vẻ-lắm này.

Khi cô mở cánh cửa nhà vệ sinh, thứ mà anh chẳng thèm khóa lại, anh đang đứng và nhìn đắm đắm vào vòi nước. Van vẫn đang khóa, và máu vẫn còn nhuộm đỏ cả bàn tay phải của anh.

Jess từ tốn bước đến bên anh, cô hiểu rõ không nên làm anh giật mình hay có bất kì động tác đột ngột nào. Khi cô chắc chắn anh biết mình đang đứng ngay cạnh, Jess vịn van và dùng cả hai bàn tay để giữ lấy tay phải của anh. Cô đặt nó xuống dưới dòng nước, từ từ gội sạch dòng máu Gấu vẫn còn dính lại trên ngón tay của Smitty. Cô chậm rãi rửa và rất cảm kích vì họ đã để xà

phòng lỏng trong một ống bơm thay vì thanh xà phòng khiến cô kinh tởm mỗi khi dùng. Nhất là khi nơi này không hề có chút dấu hiệu “sạch sẽ không vi khuẩn” nào với cô cả.

Sau khi tất cả máu trên bàn tay phải đã được rửa sạch sẽ, cô lại rửa đến bàn tay trái. Jess giật lấy khăn giấy từ trên kệ và lau khô cho anh. Giờ tay Smitty đã sạch sẽ, cô mới lau đến tay của mình và ném mảnh giấy vào thùng rác. Cô giật giật tay áo khoác của anh và buộc anh phải nhìn mình.

“Smitty?” Vẫn không trả lời, cô bèn tiếp tục gọi, “Bobby Ray. Nhìn em này.”

Anh nhìn thật và cô ép buộc bản thân mình không được bỏ chạy. Đây là Bobby Ray. Anh sẽ không bao giờ tổn thương cô. Kể cả khi mắt anh đã chuyển sang mắt Sói, anh cũng sẽ không làm hại cô. Cô biết rõ điều ấy.

Thế nên, khi tay anh vươn ra và tóm lấy gáy cô, Jess không hề phát ra một tiếng động nào.

Anh phải ngừng lại. Anh phải ngừng lại ngay. Nhưng, thề có Chúa, anh không thể. Anh không thể ra lệnh cho bản thân ngừng lại được. Mười phút trôi qua và cô đã chứng tỏ cho anh thấy lòng tử tế bao la của mình. Sự tử tế mà chỉ có ở loài Chó hoang. Cô nên sợ hãi anh. Cô nên la hét và chống trả. Nhưng không hề. Cô chỉ nhìn anh bằng đôi mắt hạt dẻ, to tròn, ngây thơ kia. Đôi mắt vô tội tin tưởng anh sẽ làm điều đúng đắn.

Anh không hề. Thay vào đó, anh đẩy lưng cô va vào tường và dùng miệng mình áp lên môi cô. Cô hơi vùng vẫy một chút, nhưng rồi chẳng những không đẩy anh ra, cô còn vòng tay quanh cổ anh và kéo anh lại gần hơn. Anh hôn Jessie say đắm, lưỡi anh ngo ngoáy chen vào, khát cầu lời đáp trả từ phía cô. Và cô phản ứng thật. Tiếng rên khẽ và thở dốc tràn ra, cánh tay cô siết chặt hơn nữa.

Cô lần tay vào tóc anh và một chân vòng ngang eo anh. Người cô cọ sát với anh, ra hiệu cho anh biết cô thuộc về anh. Sẽ làm những gì anh muốn. Bất cứ thứ gì. Lòng tin tưởng sâu sắc đủ khiến cô hiến dâng tất cả của mình.

Smitty gầm lên và lùi lại, xoay người Jessie để cô áp mặt vào tường. Anh giật bung và mở khóa quần jean của cô nhanh như chớp, sau đó kéo chúng xuống tận đầu gối. Bàn tay còn lại kéo áo khoác qua khỏi vai của cô. Anh liếm liếm môi, răng nanh đã nhú lên khỏi lợi. Smitty dựa sát vào cô, quai hàm anh cọ sát với những mảng da thịt lồ lộ bên ngoài.

Cô run rẩy trong cánh tay anh. Run rẩy, hỗn hển và chờ đợi. Chờ đợi anh làm một hành động mà những phụ nữ Bầy anh gọi là bí kíp hành-hạ-bạn-đời của nhà Smith. Anh sẽ làm điều này với Jessie Ann sao? Người phụ nữ vừa mới rửa sạch vết máu khỏi tay anh và chấp nhận người đàn ông vừa mới tàn nhẫn xé toạc gân chân của một sinh vật khác?

Không. Cô xứng đáng với những điều tốt hơn thế này.

Anh vận dụng hết tất tần tật mọi thứ đã học được từ những năm tháng huấn luyện trong quân đội và thả cô ra.

Anh rút tay lại và tránh khỏi cô, hét như một tên nghiện bỏ chạy khỏi gói ma túy của mình.

Jessie xoay đầu lại nhìn anh. “Smitty?”

“Chỉnh trang lại đi. Anh sẽ đưa em về nhà.” Anh bước đến bồn nước và tự mình rửa tay. Lúc anh lau khô xong và xoay người lại, cô đã bước ra ngoài.

Cô rất muốn khóc. Thật sự muốn khóc. Nhưng những năm tháng ở Smithtown đã sớm dạy cô rằng cách đánh mất sự tôn trọng nhanh nhất chính là rơi lệ. Vì thế, nước mắt của cô chỉ dành riêng cho Bầy vì họ hiểu và chấp nhận cô.

Cô ước gì mình được trở về nhà ngay lúc này. Cô muốn người của mình. Cô muốn ra khỏi chiếc xe tải này. Cô muốn tránh khỏi gã khốn vừa giẫm nát trái tim cô.

Bởi lẽ không ai muốn biết được mình không đủ tốt cả. Nhất là khi sự thật lại đến theo cách này. Người cô vẫn còn run rẩy từ cơn thỏa mãn vừa rồi, quần tròn thành trên gối hét như một con điểm chết tiệt ở trạm xe vậy.

Cánh cửa xe mở ra và Smitty ngồi vào ghế lái. Cô không nói một lời. Đã

không còn gì để nói. Thay vào đó, cô đặt tay lên đầu gối để ngăn cơn lấy bầy, nguyện cầu rằng con đường về nhà sẽ suôn sẻ thuận lợi, và dùng hết ý chí một sách của mình ước mong một cánh cổng không gian sẽ xuất hiện và tổng thẳng con Chó hoang đen đuôi là cô đây ra khỏi nơi này.

Điều Jess yêu nhất ở Bảy chính là cô không cần phải kể cho họ nghe chuyện gì cả. Có thể họ không biết chính xác vấn đề, nhưng họ luôn hiểu được khi nào cô cần họ ở bên.

Ngay khi cô vừa bước ra khỏi xe tải, May đã mở sẵn cánh cửa trước chờ đợi. Jess bước thẳng vào nhà và không buồn quay lại. Suốt quãng đường về thành phố, Smitty không hé răng nói nửa lời, cô cũng tin là anh không còn gì để nói nữa. Khi đã vào bên trong, cô biến hình và chạy ngay ra sân sau. Cô vui mình trong cái rét lạnh, giương đôi mắt chờ dẫn nhìn ra khoảng sân và cố nghĩ xem vì sao mọi chuyện lại tuột dốc không phanh nhanh như vậy.

Trước khi cô chìm vào suy tư, Phil đã huýt sáo gọi và cô nhảy trở vào ngôi nhà, lên cầu thang đến căn hộ tầng áp mái của mình, bước vào phòng tắm. Họ đã chuẩn bị sẵn bồn tắm xà phòng và hộp sô-cô-la cô yêu thích cũng đang chờ đợi cạnh bên. Cô mang nguyên hình dạng của loài Chó hoang nhảy vào bồn, nhưng khi trời lên Jess đã biến lại thành con người. Họ để cô im lặng ngâm mình vài phút trước khi Sabina lên tiếng hỏi chuyện gì đã xảy ra. Bốn người bạn của cô ngồi bệt trên sàn phòng tắm trong khi Jess kể cho họ nghe gần hết những việc phát sinh dọc đường.

“Ôi, cưng à. Tớ rất tiếc.” May tựa vào thành bồn, đưa sô-cô-la cho Jess.

“Tớ cũng chẳng thể hiểu nổi. Có lẽ là do tớ không muốn biết thôi.”

“Bồ nên nói chuyện với anh ta,” May gợi ý, nhẹ nhàng xúi giục. “Phải tìm ra chân tướng chứ.”

“Quả là một hành động hợp lí vào thời điểm này - và tại sao lại phải học theo xu hướng xấu xí ấy chứ?”

“Anh ta hoảng sợ, Jess.” Phil dựa lưng vào tủ đồ bồn rửa tay và vợ anh ngồi giữa hai chân anh. “Đàn ông lúc nào mà chẳng vậy.”

“Smitty không hoảng sợ.”

“Họ có thể giữ bình tĩnh giữa mưa bom bão đạn trên một đất nước khác, nhưng người phụ nữ họ để tâm đến lại khiến họ trở nên điên cuồng. Đây là vấn đề của đàn ông rồi. Đừng cố gắng lí lẽ hóa nữa.”

“Cậu dự định sẽ làm gì?”

Jess nhún vai trước câu hỏi của Danny. “Còn gì để làm chứ? Tớ nói thật nhé. Tớ không nghĩ tớ có thể đối mặt với anh ta. Không phải lúc này.”

“Không thành vấn đề” May nhắc nhở cô. “Ngày mai chúng ta sẽ đi nghỉ cuối tuần dài hạn rồi.”

“Tiệc sinh nhật của Johnny. Tớ hoàn toàn quên bég mất. Tớ quả là một người mẹ tệ hại.”

Phil thở dài. “Cưng à, cậu biết không, nếu cậu muốn, tớ có thể bắt đầu động viên cậu vượt qua khó khăn nếu như cậu quá mệt mỏi để làm việc này.”

“Giọng điệu châm biếm nặng quá đấy.” Điện thoại của Jess chợt reo, tiếng chuông tin nhắn, và Danny bước vào phòng ngủ để lôi nó ra từ núi quần áo nhỏ nhỏ của cô.

Khi bước vào, anh liếc nhìn tên người gọi và chau mày.

Cô không dám mong đợi kẻ ở đầu dây bên kia là Smitty. “Là ai thế?”

Anh chuyển điện thoại cho May, cô mở và giơ nó lên để Jess có thể nhìn thấy màn hình.

“Ồ... mẹ kiếp.”

May lắc đầu. “Tối nay không cần đến gặp ả đâu.”

“Không, tớ nên đi. Tớ có thể ghé qua văn phòng, lấy đầy đủ giấy tờ, và mang đến cho ả.”

“Tại sao ta lại không đối xử với ả ta giống như những khách hàng bình thường khác?” Phil phàn nàn.

“Bởi vì ả bị điên,” vợ anh đáp trả. “Hệt như một con chó bị đại vậy.”

“Tớ thích ả ta,” May thừa nhận. “Ả đúng là điên thật, nhưng ả làm tớ cười.”

“Sao cũng được. Hợp đồng này sẽ mang bọn tiền về cho công ty. Việc ấy và mối quan hệ với ả có thể giúp cuộc sống của chúng ta được vui vẻ và sáng sủa một thời gian dài. Vì vậy tớ phải đi.”

Sabina vùng ra khỏi vòng tay của chồng và đứng dậy. “Để bọn tớ đi với cậu.”

“Các cậu không cần phải làm thế đâu.”

Sabina khoa trương giật lấy điện thoại từ tay May và nhìn vào cái màn hình bé tẹo. “Cậu thật sự nghĩ rằng bọn tớ sẽ để cậu đến đây một mình sao?”

“Hoặc cậu có thể thừa nhận rằng cậu đang muốn đến một câu lạc bộ nào đó.”

“Đúng thế. Tớ có thể thừa nhận. Nhưng làm thế chỉ tổ khiến tớ trông như một người vợ và một người mẹ tệ hại. Cho tớ mười phút để mặc một thứ gì quyến rũ vào rồi ta sẽ lên đường.”

“Tớ đoán cậu cũng sẽ theo cùng?” Jess hỏi May sau khi Sabina đi khỏi.

“Dĩ nhiên. Sẽ vui lắm đây.” Cô hôn tạm biệt chồng và theo sau Sabina, bỏ lại Jess vẫn còn đang ngồi trong bồn tắm bong bóng đã sắp vỡ hết với Phil và Danny. Cô không quan tâm. Cũng đâu phải hai kẻ này chưa từng nhìn cô khóa thân qua. Và thờ ơ một cách vô cùng đúng đắn.

“Còn hai cậu?”

“Cậu biết bọn tớ cũng muốn đi theo mà, Jess,” Phil nói.

“Thật đấy,” Danny thêm vào.

“Nhưng bọn tớ không muốn phá hủy đêm hẹn hò của chị em các cậu.”

“Hai cậu chỉ muốn ở nhà và xem phim tài liệu về đế chế Rome, phải không?”

“Cậu biết bọn tớ yêu Nero ^[62] đến thế nào mà. Bọn tớ nhất định phải nhìn

thấy cái cảnh ngài lãng du khi Rome bùng cháy.”

Jess cười khúc khích. Nói thật lòng, nỗi ám ảnh của các chàng trai trong Bầy với kênh History Channel không phải thuộc dạng thường đâu. “Đi đi. Tận hưởng chiến trường đầm máu của hai cậu đi.”

Phil trù mếu xoa đầu cô và hỏi, “Cậu sẽ ổn chứ, nhóc?”

“Ừ, tớ đã trải qua những chuyện tồi tệ hơn thế này nhiều. Nhưng tớ phải công nhận, sự từ chối của Smitty càng lúc càng dữ dội đấy.”

Mace giương mắt nhìn đỉnh đầu của thằng bạn. Không phải anh đột nhiên cao lên, là vì Smitty đang gục đầu xuống bàn. “Tôi không ngờ cậu lại lết xác đến văn phòng hôm nay.”

“Không muốn về nhà,” tiếng càu nhàu truyền ra từ mặt bàn. “Chỉ toàn mùi của cô ấy thôi.”

“Tệ thế à?”

“Tuyệt thế đấy.”

“Cậu sẽ kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra hay tiếp tục cắm mặt vào bàn hết như một con lửng đây?”

“Không có gì để kể cả. Tôi phá hỏng rồi. Tôi phá hỏng hết rồi.”

“Cậu có thể nói chuyện trực tiếp với tôi hay không? Tôi bắt đầu tin rằng cậu có hứng thú với cái bàn hơn là với tôi đấy.”

“Đúng vậy mà,” Smitty lẩm bẩm trong lúc ngồi thẳng dậy. “Tôi không biết nữa, thằng quỷ. Có lẽ bố tôi đã nói đúng. Có lẽ tôi là một thằng ngốc thật.”

“Bố cậu là một tên tâm thần có hạng.”

“Ở phía Nam bọn tôi gọi đó là kì dị.”

“Ờ, ở New York, bọn tôi sẽ gọi cảnh sát ném ông ta ra khỏi cổng trước tòa nhà.” Mace dựa vào khung cửa. “Có liên quan đến Jessica sao?”

“Hôm nay tôi gần như đã đánh dấu cô ấy. Trong một nhà vệ sinh tại trạm xăng.” Cúi chỏ tì vào bàn, mặt úp vào lòng bàn tay. “Người phụ nữ ấy giàu

có, xinh đẹp, tham dự những bữa tiệc từ thiện đắt đỏ mà không một người nhà Smith nào có khả năng được nhận thiệp mời, và suýt nữa tôi đã làm tình với cô ấy ngay cạnh máy bán bao cao su hết như với một con điếm đang thèm khát vậy.”

“Cô ấy có vẻ gì phiền lòng không?”

Anh thả tay xuống bàn. “Mẫu chốt không phải ở đó. Tôi không muốn cô ấy nghĩ...”

“Nghĩ cái gì?”

Tiếng thở dài náo nức ngay lúc này của Smitty cũng đã từng khiến Mace điên tiết vô số lần khi họ còn làm nhiệm vụ cùng nhau. “Khi tôi mười một tuổi, tôi đi ngang qua nhà bếp đúng lúc mẹ đang nện một con gà tây của Lễ Tạ Ơn vào đầu ông già. Sau đó đồn ngã ông ta. Giống như hai tấn rác thải ào ào ủa xuống vậy. Chuyện đáng buồn ở đây là tôi hiểu rõ ông ta đã làm những gì - và ông xứng đáng với cái kết ấy.”

“Nên?”

“Tôi không muốn cuộc sống bốn mươi năm tiếp theo của mình sẽ tràn đầy những con gà tây biết bay.”

Mace phá lên cười. Anh nhin không được. “Smitty, tôi nghĩ cậu đang lo hão rồi đấy. Jessica Ward đâu phải loại phụ nữ hay ném đồ đạc tứ tung.”

Khi Smitty chỉ nhìn anh mà không nói lấy một lời, Mace vặn hỏi, “Cô ấy ném đồ à?”

“Chỉ ném tôi thôi, dường như là vậy.”

“Có đáng tội cậu hay không?”

Smitty nhếch mép. “Kha khá.”

“Cứ ngồi lì trong văn phòng than vãn cũng chẳng giúp được gì đâu. Đi ăn tối thôi. Cậu có thể than vãn với một đĩa bít tết tái và một chai bia lạnh.”

“Ừ, đi thôi.”

Smitty đẩy ghế ra khi Mace lên tiếng hỏi, “Hôm nay, tôi nhận được một

cuộc điện thoại. Từ một người tên Kenshin Inu.”

“Ai cơ?”

“Một gã chó hoang Châu Á tự nhận đã gặp cậu ở quán karaoke?”

“Ờ, phải rồi. Con Chó hoang đó. Gã muốn gì?”

“Bàn bạc một vụ làm ăn. Tuần sau. Linh cảm loài mèo trong tôi đang nhảy nhót đây. Tôi ngửi thấy mùi tiền.”

“Sao cậu biết được?”

Mace nhìn chăm chăm vào Smitty. “Cậu biết Kenshin Inu là ai mà, phải không?”

“Không, hoàn toàn không.”

“À thì, anh ta rất đa năng. Nhà khoa học mất trí, người đàn ông vàng của phụ nữ... và tỷ phú.”

Smitty dừng mọi hoạt động, chiếc áo khoác vẫn còn lơ lửng trên tay. “Tỷ phú?”

“Đúng vậy.”

“Chà, mong rằng hai người đã trò chuyện một cách tử tế bởi vì tôi thì chẳng lấy làm gì thân thiện với gã đâu.”

“Tôi vẫn đang cố gắng ghi nhận chuyện cậu hát hò ở một quán karaoke đấy.”

“Đừng trêu tôi.”

Anh ta cười ầm lên. “Chúa ơi, chỉ vì muốn quan hệ mà chịu hy sinh lớn lao đến vậy sao.”

“Thế ấy à... chủ của cún?” Cái lườm của Smitty khí thế không kém gì Mace. “Con cún con nhà cậu thế nào rồi?”

Mace thở dài đầy cáu tiết. “Thằng nhóc nhà tôi thôi cũng đủ phiền rồi. Nhưng tôi chấp nhận bởi vì nó là con của tôi.”

“Vĩ đại quá nhỉ, thằng quý.”

Mace cũng nghĩ vậy.

“Nhưng rồi cô ấy lại xin một con cún con về. Giờ bọn tôi phải nuôi hai con chó ngu ngốc và một con cún chết tiệt. Nhưng con cún mới này cũng không đến nỗi nào,” anh bất đắc dĩ thừa nhận.

Cuối cùng Smitty cũng cười. “Ai mà lại chẳng yêu cún con, thằng quý.”

Johnny đặt cây vi-ô-lông và vĩ kéo xuống, sau đó chạy ra mở cửa phòng tập luyện của mình. Có lẽ, người gõ cửa là một nhạc sĩ hoặc ca sĩ đang thuê những phòng cạnh bên. Đôi khi họ cũng hay ghé sang, nhưng cậu chẳng có gì nói với họ. Không ngờ cậu lại nhìn thấy Kristan Putowski đang đứng bên ngoài, tay còn cầm vài bọc thức ăn McDonald.

“Đói không?” cô hỏi, tự tiện bước vào.

“Lúc nào chẳng đói.” Cậu nhìn cô đi đến cây đàn piano giáo viên hướng dẫn của cậu đã dùng vài lần trong lúc luyện tập và thả túi thức ăn lên băng ghế. “Sao cậu lại ở đây? Chẳng phải tối nay tôi phải bao che giúp cậu sao.”

“Thì là vậy mà. Ừ. Quarter Pounder hay Big Mac [\[63\]](#)?”

“Cả hai. Và tôi mong cậu mang nhiều hơn hai phần bánh nếu không thì cậu không gặp may mắn thế này đâu, Lấp Lánh ạ.”

Cặp lúm đồng tiền mà cậu đã biết bao lần mơ ước chợt hiện lên trên má cô. “Dĩ nhiên rồi. Tớ đã nhìn thấy cậu ăn rồi mà. Từ điển của cậu đâu có từ nhục nhã.”

Cậu đóng cửa, thầm nguyện cầu mấy gã quản lí sẽ không ghé thăm hỏi cậu bởi nơi đây không cho phép mang thức ăn vào phòng, sau đó bước sang chỗ Kristan. “Chuyện gì vậy, Kristan?”

“Không gì cả.” Nhưng cô lại không chịu nhìn cậu. Cô luôn nhìn thẳng vào mắt mọi người. Kể cả khi bạn cố tránh ánh mắt của cô. Đôi khi cô còn chấp nhận uốn éo thân mình hết như bánh quy xoắn chỉ để ép buộc bạn phải nhìn vào mắt cô.

“Chết tiệt. Chuyện gì đã xảy ra?”

Cô trải khăn ăn xuống và đặt thức ăn lên trên trước khi hỏi, “Cậu đã bao giờ gặp bố cậu chưa?”

“Chưa.”

“Cậu có nghĩ về ông ta không? Nếu như hai người gặp nhau thì sẽ như thế nào?”

“Ừ, cũng có. Vì sao vậy?”

Cô lờ câu hỏi của cậu và tiếp tục gặng hỏi. “Nếu cậu gặp ông ta, cậu nghĩ cậu có thích ông ta hay không?”

Johnny không thích bàn tán về việc này. Bố cậu là một trong những cây dầm trong tim Johnny - Jess đã từng bảo cậu có rất nhiều “dầm” - nhưng cậu lại liên tục cảm thấy những câu hỏi này của Kristan mang theo một lí do nhất định. Nên cậu trả lời thành thật, “Tùy thôi. Nếu tôi nghĩ về cái cách lão đối xử với mẹ tôi, thế thì, không, tôi không thích lão. Nhưng nếu tôi chỉ nghĩ đơn giản hoặc tin rằng giữa lão ta và mẹ tôi có một hiểu lầm, một sai phạm nào đó, thì tôi nghĩ tôi có thể thích lão. Ngốc quá, nhỉ?”

“Không.” Cô xoay người đối diện với cậu. “Không hề. Tớ nghĩ tớ sẽ thích bố của tớ. Tớ đã mong ngóng được gặp ông ấy từ rất lâu rồi.”

“Cậu đã gặp bố ruột của mình? Khi nào?”

“Vài tuần trước. Tớ nên thích ông ta. Dù sao cũng là bố tớ mà. Tớ nên thích ông ấy, đúng không?”

“Không nhất định phải thế. Đại đa số con người đều là lũ khốn kiếp và bọn chúng còn không xứng đáng được hít thở oxi, đừng nói đến chuyện sinh con đẻ cái.”

Cô cười, hai lúm đồng tiền chết tiệt ấy lại thoát ẩn thoát hiện. “Bình thường cậu chẳng bao giờ nói năng hùng hồn thế này cả.”

“Cậu đưa ra một câu hỏi. Tôi trả lại một đáp án.” Cậu chộp lấy một mẫu khoai tây chiên. “Ông ta là người cậu lén lút gặp mặt ấy hả?”

“Ừ, tớ giấu tiệt bố mẹ vì tớ biết mẹ sẽ giận điên lên cho xem. Giờ tớ ước tớ đã kể cho bà nghe.”

“Vì sao?”

“Bởi vì khi mẹ phát hiện ra bà ấy chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.” Cô trải một cái ghế gấp kim loại ra và ngồi xuống. “Lẽ ra tối nay tớ phải đến gặp ông ta và Bảy của ông ta.” Cô đảo tròn mắt. “Không nằm trong danh sách mười việc vui vẻ phải làm của tớ.”

“Bảy sói khác hẳn với Bảy Chó hoang.”

“Tớ biết chứ. Nhưng họ không giống những người sói khác tớ từng gặp gỡ.” Cô dùng đôi mắt nâu to tròn ấy nhìn cậu. “Họ không giống cậu.”

Phớt lờ đi. Phớt lờ đi. Phớt lờ đi. “Thế giờ cậu dự định làm gì?” cậu hỏi, và cầm cái bánh Big Mac lên.

“Cố gắng tránh mặt càng lâu càng tốt.”

“Cậu phải kể cho bố mẹ nghe thôi.”

“Tớ biết. Tớ biết. Tớ định cuối tuần này sẽ thú nhận mọi chuyện với họ. Khi bố mẹ được đi sẵn thì tâm trạng sẽ đặc biệt vui.”

“Ừ, không có gì thoải mái bằng chuyện hạ gục một con nai và xé toạc cổ họng nó nhỉ.”

Kristan trịnh trọng gật đầu, dường như không nghe ra giọng điệu mỉa mai của cậu. “Chính xác.”

Jess ngồi trên một bộ trường kỉ rách rưới bụi bặm với Sabina ở một bên và May phía còn lại. Vai sát vai, đùi sát đùi, cả ba dựa dẫm vào sức mạnh của nhau để giữ vững chút bình tĩnh còn chưa rơi rụng mất. Trạng thái tinh thần của họ càng lúc càng trở nên kích động khi nhìn thấy người phụ nữ họ tìm gặp lướt qua lướt lại trong cái văn phòng xám xịt tại một câu lạc bộ nóng bỏng ở Manhattan, mắt dán chặt vào xấp văn kiện họ vừa đưa. Jess liên tục nhắc nhở bản thân rằng sự xuất hiện của cô tại nơi này hoàn toàn xứng đáng. Rằng ở cạnh người phụ nữ này sẽ đem đến quả ngọt thành công. Bảy của cô sẽ nhận được một số tiền khổng lồ nếu mọi chuyện thành công như cô đã dự định.

Vấn đề duy nhất là... ả Sói cô đang phải đối mặt. Ngay lúc này, ánh mắt của cả ba cô Chó hoang đều bám chặt lấy ả, tự hỏi liệu họ có thể chuồn ra

khỏi phòng trước khi ả ta bắt kịp họ không. Và nếu như ả ta tóm được họ thì... họ sẽ bị xử lí như thế nào?

Khi mọi chuyện mới bắt đầu, Jess chỉ gặp gỡ gã Alpha cái kinh của Bầy. Gã ta không hẳn là thân thiện, nhưng chí ít tâm thần gã vẫn bình thường. Và rồi gã chuyển giao hết mọi thứ cho Nữ Alpha của gã.

Jess ước gì cô có thể nói người phụ nữ này đối xử rất với cô rất tệ. Nhưng ả ta không hề. Thật ra, bản năng của Jess mách bảo rằng ả Sói này thích cô. Rất nhiều. Jess cũng không rõ thích ở đây là một chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Người phụ nữ đọc hết trang cuối cùng, bước đến cái bàn cũ đặt giữa phòng và ngồi phốc lên trên hết như một cái lò xo. ả lật cái mũ cao bồi màu đen ra, thả mái tóc dài đen tuyền xuống, và nói, “Tôi không thật sự tán thành cách phân chia này.”

Sabina mở miệng định nói gì đó và Jess dùng đầu gối thúc cô.

Rồi Jess đáp trả, “Ừm hửm.”

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ cần phải thảo luận chuyện này thêm một chút nữa. Và một vài vấn đề khác.”

“Được.” Đừng chọc giận chó dại, cô lẩm bẩm để nhắc nhở bản thân. Đừng chọc giận chó dại.

“Nhưng nói chung... Tôi nghĩ thế này cũng tốt rồi. Chuỗi câu lạc bộ game tuyệt vời. Âm nhạc đỉnh, trò chơi hay - Một ý tưởng tuyệt vời.”

Jess chậm rãi gật đầu. “Tốt lắm.”

Đôi mắt nâu lạnh lẽo ấy quét qua quét lại người bọn họ trong vài giây đồng hồ dài đằng đẳng. “Cả ba là Chó hoang cả, đúng không?”

“Phải, Chó hoang châu Phi.”

Ánh nhìn của ả chuyển từ May sang Jess và đến Sabira, sau đó lại đảo về phía Jess. “Châu Phi? Nhưng chỉ có cô là đen thui thôi mà.”

May dựng thẳng người lên và mở miệng định tranh cãi gì đó. Jess ngay lập tức đập tay vào đầu gối của May để ra dấu cho cô im lặng. Và lặng lẽ

nhắc nhở cô... Đừng chọc giận chó đại!

Jess từ tốn giải thích, “Cô cứ xem châu Phi là cái nôi của nền văn minh nhân loại. Vì vậy Chó hoang cũng bao gồm rất nhiều, ừm, chủng tộc.”

“Hả. Vậy các cô không có móng huyền đề [\[64\]](#) thật à? Cô biết đấy, sau khi biến hình?”

“Đúng vậy. Bọn tôi không có.”

“Kì lạ nhỉ. Các cô có ngón cái hay không?”

Đừng hoảng loạn. Chuyện này có kì quái đến mấy cũng không được hoảng loạn.

“Có, bọn tôi có ngón cái.”

“Lạ nhỉ.” Những ngón tay dài sệt soạt cào những vết sẹo gớm ghiếc đã phá hủy một bên khuôn mặt. Ả không có vẻ gì là phiền lòng, nhưng Jess cố buộc bản thân không được nhìn chăm chăm vào chúng. Bản tính tò mò trời sinh khiến cô muốn hỏi đủ loại vấn đề về xuất xứ của những vết sẹo này, nhưng lí trí của Jess đang kêu gào cô phải ngậm chặt miệng lại. “Cô biết đấy, tôi không thích... ừm... ai cả. Ngoại trừ một vài người nhất định. Nhưng tôi nghĩ ta cũng khá hợp nhau đấy vì tôi là một người thuộc họ Chó hoang mà.”

Hiển nhiên May chỉ chịu đựng được đến thế. Cô lập tức khịt mũi, sau đó thẳng tắp gục đầu xuống. Nhưng khi Jess và Sabina vừa nghe tiếng hừ ấy thì tim họ đã nhảy loạn cào cào. Theo sau là những tràng cười khùng khục để che giấu nỗi sợ hãi đang nhen nhóm trong tim.

Vài năm trở lại đây, Jess đã nghe khá nhiều tin đồn về nữ Alpha của Bầy Magnus. Ả đảm nhận vị trí sau khi đã quét sạch một Bầy sư tử. Rất được loài chó hâm mộ nhờ vào hành động này, nhưng chẳng bao lâu sau, bọn họ nhận ra ả có thần kinh của một con chó đại.

Jess cứ nghĩ ả đàn bà sẽ gắt lên, biểu hiện ra mặt sự điên cuồng xấu xí cô đã nghe rất nhiều người nói đến. Thay vào đó, Sara Morrighan chỉ nhẹ nhàng hất tóc ra sau lưng và uống bia.

“Xin lỗi,” Jess nói sau khi đã tìm về được chút bình tĩnh trong mình. “Bọn

tôi vô lễ quá.”

Sara khó hiểu cau mày. “Thế hả?”

Tốt nhất không nên tiếp tục chủ đề này nữa. “Luật sư của tôi sẽ liên lạc và hoàn thiện phần hợp đồng này với cô sau nhé.”

“Ừ, được thôi.” Sara nốc cạn ly bia. “Một chuyện nữa.”

Chết tiệt. Thế mà cứ tưởng đã thoát nạn rồi chứ.

“Bầy Wilson. Cô biết chúng không?”

Cả ba bắt đầu hoảng sợ. Sara Morrighan biết được bao nhiêu về họ rồi?

“Biết,” May trả lời. “Alpha của chúng là bố đưa con gái đầu lòng của tôi.”

“Hả.” Ả nhảy ra khỏi bàn. “Cẩn thận đấy. Bọn sói đang rỉ tai nhau rất nhiều tin đồn.”

“Tin đồn gì?”

“Mấy thứ nhảm nhí. Nhưng tôi nghe thấy tên của Bầy cô và Bầy chúng trong cùng một câu nói, và giọng điệu chẳng lấy gì làm vui vẻ cả. Các người không muốn dính dáng đến Smith và họ hàng của chúng đâu. Tôi nghe bảo chúng bị điên đấy.”

Ồ. Xem chó chê mèo lắm lông kìa? “Cảm ơn vì đã báo cho bọn tôi biết”

“Đừng khách sáo.” Ả mặc cái áo khoác da của dân đua xe vào. “Được rồi. Tôi đi đây. Tối nay bọn tôi phải đến Alaska.”

“Tuyệt lắm,” Jess vừa nói vừa đứng lên. “Alaska rất đẹp.”

“Tôi cũng nghe bảo thế. Bọn tôi sẽ đi săn gấu. Tiếc thật, tôi phải dùng hình dạng sói để săn bởi vì giờ đã quá thời gian cho phép sử dụng cây súng Remington mới rồi. Thứ đó kêu to vô cùng.”

Jess không thể nhìn May và Sabina nữa. Cô sẽ mất kiểm soát mất thôi. Thay vào đó, cô nhẹ giọng, “Tôi cảm thông với nỗi mất mát của cô.”

“Có thể - và đây chỉ là một gợi ý thôi, Sissy Mae, nhưng có lẽ bọn ta không nên xúi giục em họ cậu cho ả siêu mẫu ấy một trận.”

Sissy khịt mũi, quá thích thú với khung cảnh bạo lực đến mức chẳng buồn

can thiệp dù cho Ronnie đang bị tòa án lương tâm của cô dẫn dắt. “Ôi, thôi nào. Không thấy con bé say khướt rồi kia à? Đánh thế chẳng bỏ bèn gì đâu.”

Marty, một trong những con Sói lớn tuổi đã đến ở New York cùng Smitty và Sissy, hớp ly bia Đức của mình, và tiếp lời, “Lũ siêu mẫu ấy luôn mua hàng đồng bảo hiểm để bảo vệ cho gương mặt đẹp đẽ của chúng.”

“À, vậy thì thôi. Thế thì không sao rồi nhỉ?”

Sissy đặt tay lên ngực. “Ronnie Lee? Cậu đang mĩa mai tớ à?”

“Sissy Mae,” Ronnie lên tiếng, huých cô và chỉ về phía lối vào câu lạc bộ, “tớ đang bị thị giác của mình đánh lừa hay đó đúng thật là con nhãi ranh đã tát cậu như tát một ả điểm rẻ tiền?”

Đúng là ả! Con bò cái đó! “À không hề tát tớ nhé. À chỉ chớp ngay lúc tớ không phòng bị thôi.”

Ronnie nheo mắt lại, cố giãy giụa để nhìn cho ra hồn. “Ai đang đi cùng ả vậy?”

“Kẻ mà cả hai đứa không muốn dây vào.” Marty lại tiếp tục uống một ngụm bia. “À Sói đó có thể khiến hai đứa trở nên vô cùng ngoan ngoãn và nghe lời đấy.”

“À là ai?”

“Sara Morrighan. Nữ Alpha của Bầy Magnus.”

“Mụ điên?” Ronnie hỏi.

“Không, hai đứa mới điên ấy. Kiểu như, phá phách và điên loạn.” Marty dùng ly bia chỉ vào ả nữ tướng đáng sợ phía xa. “Con quỷ cái ấy mất trí rồi.”

“Ai có thể giải thích cho tôi biết,” Sissy lên tiếng, “vì sao Jessie Ann Ward lại đi cùng con quỷ cái đầu đàn của Bầy Magnus? À là Chó hoang mà, không phải sao?”

Ronnie cười. “À đúng là chó khi ả tát cậu văng vắt cả mặt mày.”

“À ta không hề tát tớ văng vắt cả mặt mày. Nhưng tớ thì chuẩn bị cho cậu no đòn rồi đấy.”

Marty huých tay Sissy. “À đến rồi kìa.”

Sissy nhìn Jessie bước đến gần mình, một nữ Chó hoang theo sát sau lưng ả.

“Chào, Sissy.”

“Jessie Ann.”

“Chào, Jessie Ann.” Ronnie chỉ chỉ vào mình. “Nhớ tôi không? Ronnie Lee Reed đây.”

Biểu cảm trên mặt Jessie trở nên nghiêm trọng. “Chúa ơi, hai cô vẫn còn chơi cùng nhau à?”

Người theo sau kia kề sát vào vai Jessie. “Có lẽ họ là hai ả đồng tính đó.”

Vẻ mặt của Jessie chuyển từ trầm trọng sang cuống quýt. “Sabina.”

“Có lẽ họ là hai ả điểm đồng bóng dơ dáy, bẩn thỉu.”

“Sabina!”

“Tớ chỉ nói vậy thôi mà.”

“May.”

“Để tớ.”

Một người khác lôi ả ta ra xa và Jessie Ann cố gượng ra một nụ cười. “Tôi chỉ muốn nói một tiếng xin lỗi với cô... về chuyện hôm nọ. Tôi... ừm...”

“Tát cô ta đến văng vất mặt mày?” Ronnie xung phong.

“Khiến con bé khóc như một đứa trẻ?” Marty vừa hỏi vừa khui một chai bia khác, dùng bộ vuốt để bật tung nắp chai.

“Khiến Sissy suy ngẫm lại về sự tồn tại của cô ta trên cõi đời này?”

“Giúp con bé tìm thấy Chúa?”

Jessie Ann thở dài. “À... vẫn như mọi khi, rất vui khi được nói chuyện với mọi người. Tôi xin phép.” Cô xoay người và đâm sầm ngay vào nữ tướng nọ.

“Sara? A...”

Nữ Alpha nhìn thẳng vào Sissy. “Sabina bảo con khốn này từng đánh đập

cô.”

“Sara, đó là chuyện từ thuở nào rồi. Tôi bảo đảm tôi có thể tự chăm sóc cho mình mà.”

Những năm vừa qua, Sissy đã tự tổng kết ra một số loại sói nhất định. Có những Sói giống như Smitty, sống chỉ để đi săn, làm tình, và ngủ - điển hình của loài sói. Một số khác giống anh em nhà Reed, giống Chó hoang hơn là sói, suốt ngày chăm chăm tìm đối tượng để đánh và làm tình. Và rồi lại có những kẻ giống Sara Morrighan - im lặng nhưng chết người, những chiến binh luôn cố xé toạc cổ họng đối thủ trước và có lẽ không thềm hỏi han gì sau đó cả.

Và ả nữ Sói mất trí đang làm điều tương tự. Ả xô Jessie Ann sang một bên và nhắm thẳng đến chỗ Sissy, vuốt và nanh đã bung sạch ra.

Sissy chưa bao giờ dời mắt khỏi ả và cô luôn sẵn sàng đón đầu cú tấn công này. Mặc dù cô ghét đánh nhau với lũ mất trí, nhưng không có nghĩa là cô sẽ nhún nhường chúng.

Tuy vậy, ả ta chẳng kịp có cơ hội tiếp cận cô. Một tên đàn ông mà Sissy tin là Alpha của Bầy Magnus xuất hiện, giữ lấy bạn đời của gã trước khi vuốt của ả cắm vào mặt cô. Sissy đã nghe nói về gã ta nhưng chưa bao giờ có cơ hội gặp mặt.

Zach Sheridan bế bổng Sara bằng một cánh tay và cầm điện thoại bằng cánh tay rảnh rồi còn lại. Tuyệt hơn nữa là, cuộc trò chuyện của gã với người phía bên kia đầu dây không hề đứt quãng một chút nào. Gã chỉ đơn giản ôm chặt lấy người bạn đời và mang ả ta ra xa. Sissy dám cược hết gia tài của mình đây không phải lần đầu tiên gã ta làm chuyện này.

Sara Morrighan bị người chồng treo lơ lửng trên vai, nhưng ả vẫn còn cố vẫy tay và cười toe toét với Jess. “Tạm biệt, Jess! Nhớ gọi cho tôi đó!” ả la to lên, bàn tay mô phỏng theo hình dạng cái điện thoại để ra dấu với Jess.

“Bạn của cô?” Sissy hỏi sau khi Sheridan ném ả ta vào phía sau chiếc limo và chạy đi mất hút.

Nữ Chó hoang hắng giọng. “Đối tác.”

Cô xoay lưng đi về phía bạn mình khi Sissy cất giọng hỏi, “Cô đã có cơ hội trao đổi với anh trai tôi chưa, Jessie Ann? Hôm nọ cô đến tìm nói chuyện với anh ấy mà, đúng chứ?”

Jessie ngừng bước, cả người thẳng tắp bất động. “Phải,” cô không hề quay lưng lại. “Có rồi. Cảm ơn.”

Sissy nhìn bầu Chó hoang rời đi. “Tôi đã bỏ lỡ chuyện gì thế?” cô hỏi những kẻ đang hóng hớt xung quanh.

“Nhiều lắm” Ronnie Lee đáp trả, “so với những gì cậu biết trước đây.”

“Cẩn thận!” kẻ nào đó hét lên và ba người phụ nữ tản ra nhanh như chớp trước khi cô em họ Genma của Sissy đâm sầm đầu vào chiếc xe họ đang đứng tựa vào.

Sissy nhìn xuống cô em họ, xì một tiếng rõ to. “Mày để một con siêu mẫu đánh tơi tả thế này à? Mày có còn chút tự trọng nào hay không?”

Genma cố đứng dậy và tiếp tục đuổi theo ả siêu mẫu.

“Cậu sẽ xuống địa ngục thôi,” Ronnie lặp lại lần thứ một triệu.

“Đừng lo. Tổ đã chọn được một dinh thự tuyệt vời nhìn thẳng vào hố lửa rồi. Mọi chuyện đã đầu vào đấy.”

Sau khi tu xong nửa chai tequila, Smitty cuối cùng cũng đã nghĩ thông. Bữa tối của anh và Mace khá suôn sẻ và rất có khả năng họ sẽ đào được một số tiền lớn từ tay gã Kenshin này. Nhưng thế thì đã sao chứ? Cũng chẳng thể giúp được gì cho chuyện của anh và Jessie Ann.

Lẽ ra anh nên về nhà ngay, nhưng anh vẫn không thể đơn độc đối diện với chiếc giường, thế nên anh đành cắm mặt ở đây. Ở Kingdom Arms. Anh cũng không lấy làm ngạc nhiên khi cô em gái bé bỏng đuổi theo anh từ quán bar Bầy yêu thích đến tận nơi này. Cô cũng có khứu giác nhạy bén không kém gì anh. Cả gia đình đều vậy.

Ronnie và May đi cùng cô, họ cười to, và Sissy Mae thả người xuống cái ghế đối diện và gác chân lên bàn.

“Chà, anh đã lỡ mất rất nhiều trò vui rồi.”

“Anh rất nghi ngờ điều này.”

“Tôi sẽ không nói thế đâu.” Marty chỉ đơn giản hất hàm với một người phục vụ và một shot [\[65\]](#) rượu vodka lập tức xuất hiện trước mặt cô. “Em gái cậu suýt bị một con thú dại vồ chết rồi.”

Lí ra anh nên tỏ ra hào hứng hơn, nhưng Smitty vẫn thờ ơ hỏi, “Gì cơ?”

“Nữ Alpha của Bầy Magnus định cho em một trận ra trò ấy mà.”

Smitty tức giận lắc đầu. Chỉ với em gái anh. “Em đã làm gì hả?”

“Không có.”

Smitty mệt mỏi thở ra, anh nghiêng đầu sang một bên và nhìn cô.

“Em không có! Nói họ nghe đi, Marty. Bởi vì anh ta sẽ không bao giờ tin cậu đâu, Ronnie Lee.”

“Đúng đấy. Con bé chẳng làm gì cả.”

“Em không nói gì hết sao? Không làm gì sao? Không khơi mào chuyện gì sao?”

“Em chỉ đến câu lạc bộ chơi, không hề phá phách gì ai hết.”

“Hiếm có thật đấy. Thế vì sao cô ta lại điên tiết lên?”

“Chịu thôi. Nhưng lúc đó ả ta đang đi cùng Jessie Ann Ward.”

Smitty phải dùng hết mọi cơ mặt để có thể giữ cứng khuôn mặt mình lại và đơn giản đáp, “Vậy sao?”

Sissy Mae nhìn anh lâu đến nỗi thần kinh Smitty gần như vặn vẹo theo. Anh đã lâu không hoảng hốt thế này kể từ khi bị mẹ phát hiện ra bức tranh tĩnh vật anh vẽ năm mười bốn tuổi.

“Ôi, Chúa ơi,” cuối cùng Sissy cũng lên tiếng. “Anh đang quan hệ với ả ta!”

Ronnie nhăn nhó. “Sissy Mae! Cậu biết Shaw rất ghét nghe cậu hét những lời thế này trong khách sạn mà.”

Em gái anh đột nhiên phì cười. “Em biết ngay anh có tình cảm với cô ta mà,” Sissy hiền lành buộc tội. “Chỉ bốn mươi cân là cùng, mặt đầy mụn, và người thì dị hợm, nhưng em biết đôi mắt chó ngu ngốc ấy thế nào cũng cậu được hồn anh mà.”

“Em thôi đi, Sissy Mae.”

“Giờ em phải làm cô của lũ chó lai sói. Quả là một lũ tạp chủng vui vẻ nhỉ?”

“Anh bảo thôi đi.”

“Và mong rằng điều này không có nghĩa là chúng ta phải bắt đầu những ngày tháng ở bên cái Bầy bé tẹo inh ỏi của ả. Điều ấy đòi hỏi...”

Âm thanh chát chúa của bàn tay nện xuống bàn khiến Sissy im bật. Thật ra, cả căn phòng đều im phăng phắc. Ronnie nhìn xuống tay mình, và Marty đơn giản xoay mặt sang chỗ khác.

Em gái anh, tuy vậy, chỉ nhìn anh.

“Anh bị gì thế? Em chỉ đùa thôi mà.”

“Anh bảo - thôi đi.”

Sissy gõ ngón trỏ xuống bàn, mắt không rời nhìn vào anh. Cuối cùng, cô bảo, “Bọn tôi nói chuyện riêng được không?”

“Được.”

“Tạm biệt.”

Và hai người còn lại biến mất.

Sissy chộp lấy chai rượu, rót cho mỗi người một shot tequila. “Được rồi, anh trai. Kể em nghe đi nào.”

Johnny biết cách duy nhất để chiếm một ít thời gian riêng tư của Jess là chờ đợi cô ở cầu thang dẫn đến căn hộ trên tầng áp mái tại trụ sở của Bầy. Cậu vợ một tác phẩm khác của Tolkien từ giá sách riêng của Jess, vừa đọc vừa chờ đợi.

Cuối cùng, Jess cũng bước lên cầu thang nơi cậu đang ngồi, bước đi của cô chậm rãi, đầu chúc xuống - rõ ràng là mệt lử rồi. Nhưng khi vừa nhìn thấy cậu, đôi mắt cô sáng lên, năng lượng tràn trề trở lại. Cô có vẻ rất hạnh phúc khi nhìn thấy cậu. Cậu thật không biết nên phản ứng như thế nào nữa. Mẹ cậu cũng mất rất nhiều năm rồi, sớm đã không còn ai chào đón cậu nồng nhiệt như vậy.

“Chào!”

“Chào cô.”

Jess ngồi xuống cạnh cậu và run rẩy thấy rõ khi nhìn thấy vết gấp trên quyển sách Tolkien cậu dùng để đánh dấu trang đang đọc dở. Cậu gần như có thể nghe tiếng thét “Báng bổ!” điên cuồng trong nội tâm cô.

“Có chuyện gì sao, Boo?”

Cô luôn gọi cậu bằng cái tên cứng cồm này khi chỉ có hai người. Biệt danh riêng của cô dành cho cậu. Lẽ ra cậu nên ghét cái tên này mới phải, nhưng

cậu đã không được hưởng tình thương của mẹ lâu lắm rồi.

“Cháu có việc cần nói với cô.”

“Cháu kể đi.”

Cậu nhìn cô. Có thể mọi chuyện sẽ trở nên lúng túng lắm đây. Nhưng trước khi cậu kịp mở lời, Jess đã chớp lấy cánh tay của cậu và gặng hỏi, “Xin đừng nói với cô cháu đã ngủ với Kristan.”

“Cái gì?”

“Không phải đó là thứ cháu vẫn giấu cô à?”

“Không!”

Jess thả tay cậu ra. “Phù! Thế mà cô cứ lo.”

“Giờ cháu tiếp tục được chưa?”

“Dĩ nhiên.”

“Nhưng vấn đề này có liên quan đến Kristan.”

“Con bé có rắc rối gì sao?”

“Kristan đang gặp mặt cha ruột của cậu ấy. Cũng được vài tuần rồi.”

Ánh nhìn của Jess chậm rãi khóa lấy cậu. “Việc này là thế nào đây, không phải con bé luôn ở với cháu hoặc ở thư viện mỗi khi cô hay mẹ con bé hỏi sao?”

“Cháu có phần che giấu giúp cậu ấy.”

“Tức là cháu đã nói dối cô.”

“Phải.” Cậu chưa một lần cảm thấy tội lỗi khi nói dối, cho đến thời khắc này. Khi bị đôi mắt nâu chan chứa sự quan tâm ấy nhìn chòng chọc. Chắc hẳn cô ấy sẽ tổng cổ cậu ra khỏi nhà. Kristan là cục cưng trong đàn cún con. Họ mong đợi cậu bảo vệ Kristan, chứ không phải tiếp tay cho những trò ranh ma của con bé. “Cháu... Cháu xin lỗi.”

“Cháu nên cảm thấy ăn năn là vừa. Cháu là đứa lớn tuổi nhất, cháu phải bảo vệ lũ cún con chứ.”

“Cháu biết.”

Không sao cả. Cậu sẽ tìm chỗ khác sống tạm. Cậu có rất nhiều kế hoạch dự phòng. Cậu sẽ tròn mười bảy tuổi vào cuối tuần này. Không phải là một người trưởng thành hoàn chỉnh, nhưng với một tấm chứng minh thư giả, cậu có thể tìm được việc làm và...“Nói tạm biệt với tiền tiêu vặt hai tuần tiếp theo đi, nhai ranh ạ. Và tốt nhất đừng tái phạm lần nào nữa.”

Cậu cau mày, bối rối. Cơn thịnh nộ đâu rồi? Sự khinh bỉ đâu rồi? Ra lệnh cậu hãy cút khỏi nhà của cô nữa?

“Sao cháu lại nhìn cô như thế, Boo?”

“Nói thật lòng, cháu nghĩ cô sẽ tổng cổ cháu đi kìa.”

“Vì sao? Ý cô là, dĩ nhiên lỗi lầm cháu đã phạm phải rất lớn, vì vậy cháu mới bị cắt tiền tiêu vặt, nhưng cháu sẽ không đi đâu cả. Hơn nữa, bọn cô cũng đang làm thủ tục nhận nuôi cháu rồi.”

Tim của Johnny hẫng đi vài nhịp liên tục. “Nhận nuôi?”

“Ừ.”

“Mọi người nhận nuôi cháu sao?”

“Ừ. Bọn cô chưa thông báo cho cháu à?”

“Vẫn chưa.”

“Ừ, hẳn là vì mấy cái bánh brownie rồi.” Jess nhìn thoáng qua cậu rồi cười. “Mẻ brownie ấy ngon tuyệt. Vị sô-cô-la đen.”

Khi cậu nhìn cô đắm đắm, Jess thốt lên, “Khoan đã. Cháu không muốn bọn cô nhận nuôi cháu sao?”

“Thứ Bảy này cháu tròn mười bảy tuổi. Cháu cứ nghĩ khi cháu mười tám thì sẽ phải biến khỏi đây chứ?” Những đứa trẻ đủ mười tám tuổi sẽ bị loại khỏi chương trình ngay. Cậu cũng đã có sẵn những kế hoạch dự phòng cho chuyện này, trong trường hợp Bảy mở sẵn cửa tổng tiền cậu lên đường.

Nhưng, khiến cậu kinh sợ hơn là, đôi mắt to của Jess giờ ầng ậng nước.

“Đừng... đừng khóc. Cháu không hề có ý ghét bỏ khi được mọi người nhận nuôi.”

Cô thút thít. “Vậy ý của cháu là gì?”

“Ý cháu là chưa từng có ai muốn nhận nuôi cháu cả. Cháu cứ nghĩ khi cháu mười tám tuổi thì mọi người sẽ yêu cầu cháu rời đi.”

“Không, bọn cô sẽ không làm thế. Bọn cô muốn cháu học đại học. Cô nghĩ, lấy bằng lĩnh vực âm nhạc nhỉ? Nhắc đến mới nhớ, ta cần phải ngồi xuống và lập ra danh sách những trường cháu muốn ứng tuyển vào.”

“Cháu... cháu nhận được học bổng trường nào thì sẽ học trường đó.”

“Nhận được học bổng là rất tốt và còn có thể làm đẹp sơ yếu lí lịch của cháu. Nhưng nếu cháu không đạt được học bổng tại ngôi trường cháu yêu thích, mọi người cũng đã chuẩn bị sẵn quỹ đại học để trang trải chi phí cho cháu rồi. Vấn đề là cháu thích học ở trường nào mà thôi.”

“Cháu có quỹ đại học sao?”

“Dĩ nhiên. Lũ nhóc bọn cháu đều sẽ vào đại học. Kể cả không muốn cũng vậy,” cô càu nhàu. “Cháu đã hiểu chưa?”

“Vâng, thưa cô.”

“Được rồi. Còn gì khác nữa không?”

“Không.”

“Còn bí mật gì nữa hay không?”

“Không.”

“Tốt lắm. Cảm ơn cháu vì đã kể cho cô nghe. Bọn cô cũng không biết nên xử trí gã Walt Wilson này thế nào nữa, nên cô rất cần biết thông tin này.”

“Không có gì.”

Johnny hơi nghiêng người sang một bên, vai của cậu chạm vào vai Jess. Biết bao năm trôi qua và cậu đã học được cách chôn giấu cảm xúc của mình. Hiển nhiên cậu cảm thấy không thoải mái khi chúng lại trỗi dậy. Nhưng cậu cần phải nói gì đó. Cậu chỉ cầu mong Jess đừng rơi lệ nữa. “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.” Ôn Chúa cô vẫn bình thường. “Nhưng cháu vẫn bị cắt tiền tiêu vặt, nhóc con. Có cố gắng, và vẫn thiếu may mắn.” Jess nháy mắt

với cậu, nhưng cô bất chợt ngẩng đầu lên và biểu cảm thay đổi ngay trong tích tắc khi cô ngửi ngửi bầu không khí.

“Sao thế?” cậu hỏi, vẫn đang cố gắng trau dồi kỹ năng đánh hơi mà những người trưởng thành đều xem thường.

Jess không trả lời, cô đơn giản nhảy dựng lên và xông thẳng lên cầu thang dẫn đến căn hộ. Johnny theo sát sau lưng, cậu gần như đã đâm sầm vào Jess khi cô đột ngột dừng ngay giữa đường.

Jess chống nạnh, giọng nói của cô cay xè, “Anh đang làm cái quái gì ở đây vậy?”

Smitty bắt chéo tay trước ngực. “Đến để gặp em, bánh tart [\[66\]](#) ngọt ngào bé nhỏ của anh.”

Bánh tart ngọt ngào?

Tại sao một con Sói say khướt lại ở trong căn hộ của cô? Anh chui vào đây bằng cách nào? Lối vào thứ hai là thông qua hàng rào bao quanh ngôi nhà chung của Bầy và băng qua sân sau.

Một ngôi nhà toàn là Chó và không ai đánh hơi ra một gã Sói đang lờn vờn xung quanh? Một gã Sói say mèm?

“Em nghĩ ta đã nói hết những gì cần nói vào trưa nay rồi.”

“Đâu nào.” Anh nhìn thấy Johnny đang đứng phía sau lưng cô. “Nhóc con.”

“Tên ngốc.”

Smitty tiến về phía trước và Jess đẩy Johnny ra khỏi cửa. “Chúng ta sẽ nói chuyện vào ngày mai.”

Vẻ lo lắng trên mặt Johnny khiến cô cảm thấy ấm lòng. “Jess, cô chắc chứ?”

“Ừ, không sao đâu.”

Cậu không vui vẻ gì cho cam, nhưng vẫn cắn răng rời đi.

Jess đóng cửa và khi xoay người lại, Smitty đã đứng gần như ngay sát sau

lưng cô.

“Tối nay trông em đẹp lắm.”

“Cảm ơn.”

“Anh nhớ em đến phát điên.”

“Chỉ mới có tám giờ đồng hồ thôi.”

“Lâu thế rồi còn gì!”

“Suýt.” Jess đẩy Smitty rời khỏi cửa. “Nhỏ giọng thôi.”

“Tối nay anh muốn ở cùng em cơ.”

“Không.”

“Sao lại không? Em không quan tâm đến anh chút nào sao?”

“Smitty, không công bằng chút nào cả.”

“Trong tình yêu và quan hệ thì mọi thứ đều công bằng.”

“Em khá chắc câu nói chính xác không phải như vậy. Mà anh đến đây bằng cách nào?” Chúa ạ, mong là anh ta không lái xe.

“Sissy đẩy anh vào một chiếc taxi. Con bé bảo ta cần nói chuyện. Nên anh đến đây để nói chuyện với em.”

Ả đàn bà chết tiệt!

“Là anh từ chối em, Smitty. Đây đã là lần thứ hai rồi. Sẽ không có lần thứ ba đâu.”

“Được,” giọng anh quá sức bình tĩnh. Rồi anh thêm vào, “Vậy em sẽ cho anh ngủ lại nhé?”

Jess nghiêng răng kèn kẹt. “Không, em sẽ gọi taxi cho anh.”

“Được rồi. Cứ đối xử độc ác với anh đi.” Anh nắm lấy tay cô và kéo cô vào lòng. “Chỉ ít hãy cho anh một nụ hôn nào, đồ đàn bà xấu xa.”

“Smitty...”

“Hôn. Anh. Ngay.”

“Anh sẽ im lặng rồi đi nếu em hôn anh?”

“Phải.”

Jess thỏa hiệp và cũng có phần trông chờ chuyện này, cô luồn tay vào phía sau cổ Smitty và kéo anh xuống để cô có thể hôn anh. Người anh mang theo mùi vị của tequila, thức uống yêu thích của loài sói. Nhưng, nói thật, tequila chưa bao giờ có hương vị tuyệt vời đến như vậy. Bàn tay anh ve vuốt cổ cô, lưỡi của anh đánh vòng tròn với lưỡi cô. Nụ hôn dường như bất tận và cô cũng ước gì hiện thực là như thế. Khi Smitty hôn cô, cô gần như có thể quên hết mọi thứ khác trên đời.

Đôi tay anh trượt xuống cổ và mon men tới gần ngực. Cô chớp lấy và hất chúng ra xa.

“Đủ rồi.”

Smitty liếm liếm môi. “Anh biết ngay mà.”

“Biết gì cơ?”

“Em vẫn chưa quên được anh.”

Jess hít sâu, sau đó nhìn quanh quất hòng tìm được thứ gì đó để ném vào quả đầu to bự của Smitty nhưng những lời nói tiếp theo của anh lại khiến cô ngừng ngay mọi hành động.

“Đừng buồn,” anh vừa nói, vừa mò mẫm vào phòng ngủ, “Anh sẽ chẳng bao giờ quên được em đâu.”

Jess đi theo sau anh, con tim như bay lên chín tầng mây. “Cái gì?”

“Em đúng là dai... như đĩa ấy.”

Cô vuốt vuốt tóc, và hỏi, “Anh đang so sánh em với một con kí sinh trùng đấy hả?”

“Cách nhìn nhận của em sao tiêu cực quá.”

Cô giật cái điện thoại không dây khỏi giá cắm trên tủ. “Em sẽ gọi taxi giúp anh.”

“Được.” Smitty nhảy phịch lên giường. “Anh sẽ nằm nghỉ cho đến khi xe đến.”

“Không, không. Đừng...”

Quá muộn. Cô biết mà, cái đầu bự ấy vừa chạm vào nệm của cô thì người cũng ngủ say như chết. Cô gác điện thoại. Cô sẽ không để bất cứ gã tài xế tội nghiệp nào phải chịu đựng con ma men họ Smith làm bậy ở phía sau xe của họ.

Jess bỏ cuộc, tắt hết đèn trong căn hộ và đá đôi giày thể thao ra. Cô vẫn ăn mặc đàng hoàng, sau đó chui vào nằm cạnh bên Smitty. Khi giường vừa lún xuống thì cánh tay của anh cũng mò sang và kéo cô lại gần.

“Buông em ra.”

Anh lăm bắm gì đó và tiếp tục ngáy to.

“Chuyện nhỏ thôi,” cô gầm gừ. “Chuyện nhỏ như hạt đậu thôi mà.”

21

Anh cảm nhận được mỗi nguy hiểm trước khi hoàn toàn tỉnh giấc. Thứ ấy lao băng băng, bay như tên bắn về phía anh. Anh chỉ có thể chuẩn bị cho cú va chạm... và rồi rầm!

“Tỉnh dậy đi! Tỉnh dậy đi!”

“Chú ấy đẹp trai quá. Khi lớn lên cháu cũng muốn có bạn trai đẹp như chú ấy.”

“Chú ấy có mùi của chú Petey sau bữa tối Lễ Tạ Ơn.”

“Chú ấy trông xấu bụng quá.”

“Tinhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh dâyyyyyyyyyyyyyyyyy điiiiiiiiiiiiiiii!”

Smitty nâng đầu lên và nhìn vào sáu nhóc cún con đang trườn lên chân và lưng anh. Jessie Ann chắc chắn sẽ được ghi tên vào sử sách như người phụ nữ độc địa nhất từng sống trên hành tinh này.

Một nắm đấm bé tẹo nện vào trán anh, nỗi đau không từ gì có thể hình dung được. “Cô Jess nhờ bọn cháu nhắc chú hãy lê mông ra khỏi giường.” Con nhóc cười ranh mãnh sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ truyền tin tức.

Smitty thanh thanh cổ họng. “Cảm ơn. Chú đi ngay đây.”

“Tuyệt!” con bé hét lên, khiến cho đầu anh nứt ra làm đôi và tất cả những gì bên trong đổ tràn ra. Chỉ ít anh có cảm giác như vậy.

“Có bánh kẹp đang chờ chú đấy. Nhưng chú phải nhanh lên. Một khi những đĩa nhóc lớn hơn bắt đầu ăn, thì chú hãy quên đi.”

“Các cháu có thể đi chỗ khác chơi trong khi chú thức dậy không?”

“Không,” cả bọn đồng thanh đáp.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Cô Jess muốn bọn cháu bảo đảm chú sẽ thức dậy. Nhưng chú phải nhanh lên vì bọn cháu sắp phải đi rồi.”

Smitty ngáp, cố gắng buộc bản thân tỉnh táo lại. “Đi?”

“Phải, cuối tuần mà.” Con bé lại nở nụ cười xinh xắn. “Sinh nhật của Johnny. Nên chú cần phải đi về. Sau khi chú ăn xong. Bởi vì bọn cháu đều đi chơi. Và hình như không có ai thích chú cả.”

Smitty nhìn con nhóc tóc vàng. “Mẹ cháu là Sabina, đúng không?”

“Sao chú biết?”

“Đoán bừa thôi.”

Jess ăn nốt món bánh kẹp của mình và mang đĩa đến bồn rửa. Cô đã kể tất tần tật mọi thứ liên quan đến Walt Wilson cho những người trưởng thành trong Bầy nghe, kể cả những chuyện cô vừa được biết hôm trước. Khi ăn xong, họ sẽ sắp xếp hành lí và chuẩn bị cho lũ trẻ. Từ bốn trụ cột của Bầy, cô đã nhận được những thái độ điển hình không thay đổi trong bấy nhiêu năm qua.

Sabina muốn theo dõi và giết sạch cả Bầy Wilson. May ôm hết mọi trách nhiệm vào người dù đó chẳng phải là lỗi của cô. Danny thì rầu rĩ cứ như ngày tận thế. Và Phil không nói gì cả, có nghĩa là anh đã lên hết kế hoạch cho cái chết thảm khốc của Walt Wilson.

Đây cũng là điều những kẻ khác cảm thấy khó hiểu về Bầy Kuznetsov. Họ không phải là một Bầy chó hiền hòa được lớn lên cùng đồng loại. Hầu hết bọn họ đều là Chó hoang đường phố. Các đầu sỏ đến từ địa ngục, sẵn sàng làm tất cả mọi thứ để giữ sự đoàn kết và an toàn cho Bầy. Họ là những kẻ sống sót và họ sẽ bảo vệ cho đồng loại của mình.

“Cậu muốn bọn tớ làm gì?” Phil hỏi.

“Tớ muốn tìm ra anh. Smitty đã nhờ người điều tra, nhưng cứ nhờ vài người bạn cũ của ta đi.” Cô xoay người khỏi bệ rửa tay và đối mặt với bốn người bạn. “Nếu gã chỉ muốn gặp mặt con gái, tớ sẽ không cản. Nhưng nếu

anh chỉ lợi dụng con bé - chuyện gì cũng có thể xảy ra cả. Hiểu chứ?”

Cả Bảy gật đầu, mặc dù cô có thể thấy May sắp vỡ òa rồi. Jess bước đến chỗ bạn, xoa và hôn lên đỉnh đầu cô. “Đừng khóc, May. Bọn tớ sẽ xử lí chuyện này.”

“Tớ không muốn ai trong các bồ phải vào tù cả, và kế hoạch các bồ đang mưu tính sẽ tổng các bồ vào tù đó.”

Jess cười, cô biết rằng May nói đúng. “Cứng à, để tuần sau rồi tính tiếp. Tuần này chúng ta đã có chương trình cả rồi. Và Kristan sẽ đi cùng với chúng ta. An toàn. Nên giờ hãy bắt tay vào thôi. Phải mặc quần áo cho lũ nhóc, đóng gói hành lí và chuẩn bị hoàn chỉnh trước khi lên đường. Và nhớ đem theo nhiều quần áo một chút. Đừng quên là chúng ta sẽ không về thẳng nhà. Nhóm của Mace sẽ đến để thiết lập an ninh cho căn nhà chung vào tuần sau.”

Smitty bước vào nhà bếp đúng lúc cả bọn còn đang đứng tại đây, lũ cún con vắt vẻo trên người anh hết như khi đu cành.

Anh phóng ánh mắt vẫn vện tơ máu về phía cô. “Jessie Ann.” Tên của cô chưa bao giờ được gọi bằng giọng điệu cáo buộc mạnh mẽ đến vậy.

Giọng cô ngọt đến tận răng, “Xin chào, Bobby Ray.”

“Có thể giúp anh một tay không?”

“Nhưng trông anh vẫn vô cùng ổn kia mà.”

“Jessie Ann,” tiếng gầm gừ rít ra từ hai hàm răng đang nghiền kèn kẹt, khiến cho lũ cún con cười khúc kha khúc khích.

May và Danny gỡ lũ trẻ ra khỏi người Smitty và đưa chúng lên phòng để thu gom đồ đạc. Sabina kéo Smitty ngồi xuống bàn bếp trong khi Phil lấy bánh kẹp ra khỏi lồng ấp. May đổ một cốc sữa và một cốc cam ép cho anh trong khi Sabina mang cà phê đến.

“Mọi người làm việc nhịp nhàng quá nhỉ,” Smitty nhận xét, tay túm chặt lấy tách cà phê như thể nó là liều thuốc cứu mạng của anh vậy.

“Quá nhiều trẻ nhỏ,” Jess bảo, “bọn em cũng hết cách.”

Jess tự rót cho mình một tách cà phê, và khi cô đặt bình pha trở lại máy,

cô nói, “Em sẽ lên lầu để thu dọn hành lí. Khi em quay xuống trở lại, anh đã biến mất rồi.” Cô vỗ vỗ má anh. “Tạm biệt.”

Một ngón tay Nga mập mạp chọc vào đầu anh. “Sao anh lại phá hỏng hết mọi chuyện thế này? Anh bị chậm tiêu sao?”

“Đừng chọc vào đầu tôi.”

“Đừng trêu anh ta nữa.” May rót cho anh một tách cà phê “Tớ chắc chắn đó chỉ là một hiểu lầm thôi.”

“Không, Jess khá chắc chắn anh ta là một tên ngốc. Và anh cũng đồng ý với cô ấy.”

“Tại sao các người lại châm chọc tôi thế?”

“Bởi vì,” Phil đáp lời ngay, “nếu như anh mà làm hỏng mọi chuyện, bọn tôi sẽ bị mắc kẹt với gã Sherman Landry hay gã ất ơ tương tự nào đó.” Phil liếc anh. “Và tôi không thể chấp nhận chuyện ấy được.”

“Xin lỗi vì tôi đang làm hỏng cuộc đời của anh nhé.”

“Anh liệu mà sửa sai đi.” Danny thở dài. “Anh còn có một cơ hội nữa. Bọn tôi sẽ đến căn nhà ở Long Island.”

“Và?”

“Địa bàn của Marissa Shaw nằm ngay sát cạnh bọn tôi. Làm bài toán đi, anh chàng hai lúa à,” tiếng cầu nhàu của Phil truyền ra từ hai kẽ răng nghiền chặt.

“Nghe được đó,” May nói bằng giọng điệu vui vẻ thường thấy. Nghe chói tai vô cùng. “Anh có thể ‘tình cờ’ gặp bọn tôi dọc đường.” Cô nháy mắt với anh.

“Tôi sẽ xem mình làm được những gì.”

“Tốt nhất là vậy,” Phil thốt lên. “Nếu như tôi phải đối phó với Landry thường xuyên và dài hạn thì, cái giá mà anh phải trả sẽ đắt vô cùng.”

“Chào buổi sáng, mặt trời nhỏ.”

Brendon, vừa bước từ nhà tắm ra và chỉ độc có mỗi chiếc khăn trên người,

từ từ xoay người khỏi bồn rửa chén, đối mặt với gã đàn ông đã và đang nhanh chóng trở thành tai ương của cuộc đời mình. Những lời em gái anh nói quả là không sai chút nào. Rằng nếu như bạn chấp nhận một thành viên của Bảy, đồng nghĩa với chấp nhận tất cả thành viên của Bảy. Bây giờ, gần như là mỗi ngày, anh đều nhìn thấy một vài gã sói lông vàng trong nhà, ăn thức ăn của anh, xem TV của anh - và đây là anh vẫn chưa thèm bàn đến những lùm xùm với cái nhà tắm đấy nhé.

“Sao anh lại ở đây?”

Smitty nâng một bát sữa chua thuần lên. “Tôi đói.”

“Đây là một khách sạn. Anh có thể gọi dịch vụ phòng mà. Tại một phòng khác. Hoặc tốt hơn nữa là, một khách sạn khác - ở một tiểu bang khác.”

“Chí lí. Chí lí. Nhưng tôi có một câu hỏi cho anh đây.”

Brendon hít một hơi thật sâu, thật dài. “Được.”

“Em gái anh có một khu địa phận nằm gần Bảy Kuznetsov, đúng không?”

“Cái ở Long Island ấy à?”

“Phải.”

“Ờ. Rồi sao?”

“Đã có kế hoạch cho cuối tuần này chưa?”

Brendon khoanh tay trước ngực, sự nhần nại trôi vùn vụt với tốc độ chóng mặt. “Nói mau đi, anh bạn.”

“Tôi nghĩ ta có thể mang Bảy đến đấy, cả Mace và Dez nữa, dù sao ta cũng được nghỉ mấy ngày cuối tuần mà. Xem như tụ họp gia đình.”

“Và anh muốn đưa bọn họ đến vùng lãnh thổ nằm ngay sát cạnh địa phận Bảy của bạn gái anh?”

“Cô ấy không phải là bạn gái của tôi.”

Vẫn chưa.

Brendon đã trải qua giai đoạn này rồi. Anh hiểu được ánh nhìn chiếm hữu trong mắt gã đàn ông. Tên gốc đáng thương. Gã vẫn chưa hiểu. Chưa hiểu gì

cả. Nhưng gã đã giao cho thằng em trai ngu ngốc của Brendon một công việc có thể giữ chân nó lại New York và tránh xa mọi rắc rối. Quan trọng hơn, Smitty đã đưa Ronnie Lee vào đời anh. Chỉ việc đó thôi cũng đủ khiến anh mắc nợ gã, mặc dù những trò phá bĩnh của gã khiến cho anh không thể nào lớn tiếng thừa nhận việc này. “Được rồi, cún con, ta sẽ đến đó. Hơn nữa, tôi sẽ rất vui khi nhìn thấy cô ta phớt lờ anh đấy.”

“Anh quả là có trái tim nhân hậu, anh bạn.”

“À, anh biết đấy...” Brendon cười toe. “Tôi đã cố gắng hết sức.”

Jess rất thích làm việc này. Đến nơi đây. Tại thánh địa này. Thư giãn và tìm về cảm giác yên bình. “Cô định cưới chú ấy thật sao?”

Jess thở hắt ra một tiếng rõ dài và mạnh. Hiển nhiên, mang theo lũ cún đồng nghĩa với việc hy sinh không gian tĩnh lặng vốn có của nơi đây rồi.

“Vì sao,” Jess hỏi, cô ngồi tại ban công phía trước của căn nhà chung của Bảy tại Long Island, mắt dõi ra khu rừng tuyết phủ trắng xóa, “cháu phải phá hỏng cuối tuần của cô bằng một chuỗi câu hỏi liên miên thế hả?”

“Cháu chỉ hỏi có một câu.” Johnny ngồi xuống cái ghế cạnh bên cô, trong tay cậu là một cốc sô-cô-la nóng. “Sau khi nghe những gì Kristan kể và gặp chú ấy trong căn hộ của cô, cháu chỉ thắc mắc...”

“Lẽ ra Kristan phải giữ kín chuyện này chứ.”

“Phải, chúc cô may mắn lần sau.”

“Cháu còn chưa nhìn thấy gì cả.” Jess giật lấy cốc sô-cô-la nóng của Johnny và uống một ngụm. “Vậy cháu đang thắc mắc điều gì?”

“Nếu cô cưới gã này...”

“Cô sẽ không cưới gã.”

“... Vậy chuyện nhận nuôi có gì thay đổi không ạ?”

Jess xoay ghế lại và nhìn vào Johnny. Và cô tiếp tục chăm chú nhìn cho đến khi cậu nhóc vắn vẹo một cách bất an trên ghế. “Sao ạ?”

“Thấy không?” Jess chỉ vào mặt cô. “Đây là vẻ mặt không vui của cô.”

Mép môi của Johnny hơi nhếch lên một chút. “Vẻ mặt không vui của cô?”

“Phải, đây là vẻ mặt khi cô đang cảm thấy không vui.”

“Ồ. Và cô không vui là bởi vì...”

“Bởi vì cháu nghĩ rằng vài người, một gã đàn ông nào đó, có thể khiến cô thay đổi quyết định. Cô không ngờ cháu lại xem cô là một kẻ yếu đuối đấy.”

“Cháu không hề. Chỉ là...” Johnny nhún vai. “Mẹ cháu thay đổi cả cuộc đời chỉ vì một gã đàn ông, và bà là một trong những người phụ nữ cứng cỏi nhất mà cháu từng biết.”

“Bà ấy cũng chỉ mới mười bảy tuổi khi mang thai cháu thôi. Cô đã ba mươi hai rồi. Khoảng cách lớn lắm đấy, nhóc con ạ.”

Johnny cười. “Chắc hẳn cô không thể nào có được thành công như ngày hôm nay nếu cô yếu đuối, nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Jess vui vẻ hít thở không khí trong lành. “Cháu cam chịu số phận đi, Johnny. Như cô đã nói, cháu chắc chắn sẽ phải gắn liền với bọn cô.”

“Phải. Giống như Mafia vậy.” Cuối tuần này, cậu bé mới mười bảy tuổi, nhưng cậu vẫn ranh mãnh hơn khối người. “Vậy cuối tuần này cháu sẽ đi săn với mọi người đúng không? Hay cô vẫn định xem cháu là một nhóc cún con vẫn chưa mọc răng?”

Jess gác chân lên lan can và dựa người ra sau. “Để xem đã. Bầy Stark cũng sẽ đến đây.”

“Thì sao ạ?”

“Lũ linh cầu ấy luôn tự ý lèn vào địa hạt của ta.”

“Hèn gì lại có những cuộc ẩu đả ở cửa hiệu tạp hóa.”

“Do chúng khơi mào thôi. Và đó không phải là ẩu đả - chỉ là kẻ đẩy qua người đẩy lại thôi.” Jess trả cái cốc lại cho Johnny. “Không có kẹo dẻo à?”

“Cháu không thích kẹo dẻo.”

“Đồ mọi rợ.”

“Đồ Phát-xít.”

Cả hai đưa mắt nhìn ra rừng cây bao quanh khu nhà. Tuyết rơi cả đêm

hôm qua, bao phủ lên toàn bộ khu nhà một màu trắng tinh khôi vô cùng đẹp mắt. Jess vốn có ý định trượt tuyết vào cuối tuần này. Cô đã hoàn toàn hồi phục, cả về thể chất lẫn tinh thần, kể từ sau đợt đựng độ tồi tệ với gã nai sừng tấm thối tha đó vào năm ngoái.

Cũng may Chó hoang chạy nhanh vô cùng.

Smitty vẫn cố gắng xoay xở cho đến khi chú sư tử nhỏ trèo lên vai anh và ngoạm vào phần sau đầu anh. Anh chậm rãi xoay người lại và nhìn Ronnie Lee trong khi cô vẫn đang mãi mê cúi mũi vào cuốn tạp chí lá cải.

“Ồi,” anh kêu lên.

Ronnie Lee liếc nhìn, đôi mắt của cô lập tức trừng to khi nhìn thấy con trai cưng của Brendon Shaw đang cố biến Smitty thành một bữa ăn thịnh soạn.

“Ồi, chết tiệt thật!” Cô quăng tờ báo xuống, lồm cồm quỳ lên bộ ghế và giật chú sư tử con ra khỏi đầu Smitty. “Erik! Mẹ đã nói về chuyện này rồi mà. Sói không phải là thức ăn của con.”

Khi cô kéo cậu nhóc ra, Erik hét lên và vùng vẫy hòng bám vào người của Smitty.

“Tôi nghĩ thằng bé thích anh đấy.”

Smitty dang rộng vòng tay. “Đưa thằng nhóc sang đây.”

Trước khi Ronnie kịp chuyển Erik sang, cậu bé đã bổ nhào sang anh, cơ thể nhỏ bé đâm sầm vào bờ ngực của Smitty.

Ronnie cười nói, “Lũ trẻ thích anh thật.”

“Nhờ sức hút đặc biệt của tôi đấy.”

Đột nhiên, nhóc sư tử trong lòng anh tru lên. Biên độ lớn vô cùng.

Ronnie lấy tay che miệng Erik lại. “Suýt!” cô lớn tiếng thì thầm với thằng bé. “Mẹ đã bảo con không được làm thế này khi bố có ở nhà rồi mà.”

“Ronnie Lee, cô đã dạy cho con mèo này những gì vậy?”

Cô lắc đầu. “Không gì cả.”

“Ronnie Lee...”

Ronnie chộp lấy tờ báo và thả mình trở lại băng ghế, hoàn toàn phớt lờ âm thanh phàn nàn của anh. “Thế kế hoạch vĩ đại của anh là gì, Bobby Ray?”

“Kế hoạch vĩ đại của tôi?”

“Để bẫy một nàng Chó hoang vào cuối tuần này. Cũng là lí do ta đang ở đây, không phải sao?”

“Chúa ơi, Ronnie Lee. Tôi không biết. Tôi không biết mình đang làm cái gì nữa.”

Cô xoay người lại đối diện với anh, chân gác lên và ngón chân cạ vào đùi anh. Quả như dự đoán, Erik lập tức vồ lấy chúng. Một thằng nhóc đang chập chững tập đi thế mà đã có vài sở thích quái dị rồi. “Anh nói thế nghĩa là sao?”

“Ý tôi là, giây trước tôi còn nghĩ, ‘Cô ấy là của mình. Cô ấy đã luôn là của mình và mình sẽ chiếm lấy cô ấy.’ Và giây tiếp theo tôi lại nghĩ, ‘Cô ấy không đủ mạnh mẽ. Không đủ để trở thành một thành viên của nhà Smith.’”

“Anh làm sao chắc được, Smitty.”

“Khi tôi đuổi theo con gấu đó, cô ấy trốn phía sau gốc cây.”

Ronnie khịt mũi. “Tôi cũng sẽ trốn phía sau gốc cây, trừ phi anh cần tôi.”

“Không, cô sẽ không làm vậy.”

“Smitty, mỗi người phụ nữ trong Smithtown đều hiểu đạo lí này - cô không xen vào trận chiến của một người đàn ông nhà Smith. Không bao giờ. Theo tôi thấy thì cô ấy thông minh đấy. Không phải yếu đuối. Tôi không nói trở thành người Bầy Smith là chuyện dễ dàng. Nhưng nếu cô ấy là nửa kia thích hợp của anh, thì cả hai cũng đâu còn lựa chọn nào khác.”

“Tôi biết.”

“Phải công nhận rằng, cô ta càng ngày càng đẹp, Bobby Ray ạ.”

“Quả thật là vậy.”

“Xinh đẹp và vẫn ngây thơ đến mức các thiên thần phải xấu hổ.”

Smitty nhếch mép. “Không ngây thơ đến độ ấy đâu.”

“Ồi Chúa ơi, Bobby Ray Smith, anh làm tôi đỏ mặt rồi này - Ối! Erik! Đó

là ngón chân của mẹ, nhóc con. Cần thận hàm răng của con đi.”

Sissy Mae lao vào phòng trong hình dạng sói, những nữ Sói khác theo sau cô. Cô tru lên với Ronnie Lee và hất đầu về phía cửa.

“Các cô ra ngoài chơi đi.” Smitty kéo Erik khỏi chân Ronnie Lee. “Tôi sẽ trông Erik hộ cho.”

“Anh chắc chứ?” Cô nhướn mày, ám chỉ cô vẫn có thể ở lại trò chuyện cùng anh nhưng lại không nói ra miệng bởi vì Sissy Mae sẽ khẳng khẳng muốn biết họ đang bàn bạc vấn đề gì. Và rủi hơn nữa, cô nàng sẽ cố “giúp”. Không gì tồi tệ hơn là nhận được sự giúp đỡ từ Sissy Mae. Tối hôm qua, cô cũng tin rằng mình đã cứu một bàn thua trông thấy cho ông anh trai khi cô tổng cổ anh đến căn hộ của Jessie.

“Đi đi. Tôi sẽ đi sẵn vào ngày mai.”

“Cảm ơn, anh bạn.” Cô hôn má anh và bước về phía cửa, mở nó ra và thả những nữ Sói còn lại ra ngoài. Rồi cô biến hình, rũ bỏ hết quần áo và đuổi theo họ.

“Với một kẻ mang dòng máu loài sói thì - anh hợp với mèo đến kinh ngạc đấy.”

Dez chọn một vị trí đối diện với Smitty và ngồi xuống, cậu con trai ngủ vùi trong tay cô.

“Tôi không giỏi bằng cô đâu, Dez yêu quý.”

“Chà, cưng à, anh không đủ trang thiết bị cho chuyện này đâu.”

Anh phá lên cười và cậu bé trong tay anh cũng ngây ngô cười theo.

Smitty nhìn xuống thằng nhóc trong lòng và mỉm cười với nó. “Con trai bố Shaw cũng dễ thương phết nhỉ?”

Để đáp trả, thằng bé ngửa cổ ra sau và lại tru lên một hồi dài. Dường như nhóc ta rất thích làm chuyện này.

Rủi thay, tiếng gầm rít đầy phần nộ phía sau lưng anh cho thấy Brendon Shaw không đồng tình với hành động này chút nào.

Smitty nghe rằng cười với gã sư tử đang đứng cạnh sofa và bưng bưng tức giận. “Chào, Shaw. Căn nhà của anh đẹp đấy.”

Gã sư tử bắt chéo tay trước bờ ngực vạm vỡ, dùng ánh mắt khinh thường chỉ loài mèo mới có để nhìn Smitty. “Anh còn dạy cho con trai tôi thứ tệ hại gì nữa hả? Đuổi theo đuôi của nó? Hay là tự liếm lông?”

“Nào có, tôi vẫn chủ trương tuân theo tập tính của loài mèo. Nằm ườn dưới tán cây, ngủ hai mươi giờ đồng hồ, ăn hết đồng thực phẩm sư tử cái sẵn được, bỏ ra vài phút để gặm rú, sau đó lại tiếp tục ngủ tròn hai mươi giờ nữa.”

Khi bộ móng vuốt của gã mèo to xác trời ra, Smitty đủ khôn ngoan để ngâm chặt miệng lại và bỏ mặc tiếng cười ngặt nghèo của Dez.

Jess ngồi trên ban công, nhìn ra khung cảnh đầy tuyết trắng xóa, cô hỏi Johnny những vấn đề nhàm chán thường ngày. Trường học thế nào? Cậu bé có thích không? Cậu đã hòa nhập với những chú cún khác chưa? Cậu có thích đôi boot mới không? Hay đàn vi-ô-lông mới? Những cây đàn Stradivarius tốn khoảng bao nhiêu tiền? Và làm thế quái nào mà cậu vượt qua được con cá kình sát thủ ở vòng mười lăm khi không có bộ giáp tinh xảo diệu kì cấp độ mười hai cộng?

Cô không bao giờ chịu im lặng nhĩ, cô Jess của cậu. Tất nhiên, cả Bảy đều hết như vậy. Kể cả nam cũng nói - liên tục. Johnny thích không gian tĩnh lặng. Cậu thích ngồi lại và nghiền ngẫm. Chỉ thế thôi. Cậu không nghĩ Chó hoang thích cảm giác lơ lửng này. Họ ngủ hoặc họ nói. Chó hoang không chấp nhận những khoảng trống không rõ ràng.

Nhưng họ là của cậu, không phải sao? Họ đã là gia đình của cậu. Bảy của cậu. Đúng vậy, khi biến hình cậu có thể to gấp đôi gã

Chó hoang khổng lồ nhất, nhưng điều ấy vẫn không thể thay đổi những gì đã ghi tạc vào lòng cậu.

Cậu đang ở nhà.

Johnny xoay người nhìn sang người phụ nữ mà cậu mỗi ngày đều lặng lẽ

để tâm đến, im lặng cân nhắc có nên thổ lộ tình cảm này với Jess hay không thì đột nhiên, Jess ngồi phắt dậy. Ánh mắt cô đảo khắp khu rừng, đôi tai giật giật.

Một tiếng động cô không hề thích. Thính lực của Chó hoang tuyệt vời đến không thể tưởng tượng. Cũng đúng thôi. Khi biến hình, họ mang theo đôi tai khổng lồ so với cơ thể nhỏ gầy ấy.

Jess tru lên, đôi mắt dán chặt vào khu rừng trước mặt. “Cô muốn cháu vào trong nhà, Johnny.”

Chúa ơi. Ngày mai thì cậu tròn mười bảy rồi. Có lẽ cũng đã đến lúc cậu được đối xử như một người trưởng thành. “Vâng, nhưng...”

“Ngay bây giờ!”

Johnny bị tiếng thét của Jess làm cho hoảng hồn, cậu đi ngay vào bên trong. Cùng lúc đó, phần lớn những Chó hoang trưởng thành của Bầy chạy tóa ra ngoài, tất cả đều đã biến hình. Những người trưởng thành ở lại bảo vệ cũng biến hình và đứng trước ban công hoặc ngay trước ngôi nhà. Một vài người phòng thủ ở phía cửa hậu.

Johnny ngồi xuống ghế sofa với lũ cún con và nhìn xuyên qua tấm cửa kính lớn khi những người khác bỏ nhào vào rừng.

“Kẻ nào đó,” Kristan thì thầm sát tai cậu - giọng điệu vẫn vui vẻ như mọi khi - “sắp sửa được một trận no đòn rồi.”

Sissy Mae cầm phập hàm răng vào cổ chú hươu và gập người, kéo theo con thú tội nghiệp xềnh xệch phía sau. Quai hàm của Ronnie Lee bao lấy cổ họng và nghiền nát khí quản của con mồi. Cuối cùng nó cũng ngừng giãy dụa, và bầy sói cùng nhau ngồi xuống thưởng thức một bữa trưa sớm.

Họ không có ý nấn ná ở đây lâu. Họ đã vượt qua phân giới và tiến vào lãnh địa của Bầy Chó hoang. Mặc dù Sissy không để tâm đến bọn họ lắm, cô vẫn hiểu rõ anh trai mình mò đến tận đây là để tìm kiếm một cơ hội khác với Jessie Ann. Cô sẽ không phá hỏng chuyện này bằng cách làm bầy Chó hoang mất mặt ngay trên địa bàn của chúng.

Vì vậy khi Ronnie Lee ngẩng đầu và đánh hơi không khí, Sissy nghĩ ngay đến đàn chó đang đến xem xét tình hình. Nhưng rồi cô cũng ngửi thấy mùi đó, và cả tiếng tru. Tiếng tru tréo mang theo giọng cười khùng khục. Đầu cô rung lên hồi chuông cảnh báo dữ dội và cô thấy chúng bước ra từ sau những tán cây. Không phải một Bầy hoàn chỉnh, chỉ cỡ mười con, nhưng đủ khiến cô gặp rắc rối. Cô gầm lên, những nữ Sói khác bỏ ngang bữa tiệc và vây quanh con hươu lại. Lũ linh cầu đang đến đây tìm mồi. Nhưng muốn ăn thì phải lặn vào bếp. Sissy Mae Smith sẽ không hai tay dâng con mồi của mình cho bất kì ai cả.

Cô bước lên trước và tru lên một hồi, lũ linh cầu nhảy qua nhảy lại, Sissy Mae điên tiết lên khi nghe cái thứ tiếng động chướng tai chúng tạo ra. Đám linh cầu này đang tìm một lối đi vượt qua những nữ Sói của cô hòng cướp món thịt hươu ngon lành. Sissy liếc nhìn một cô Sói trẻ trong bầy và ra lệnh cho cô ta đi tập hợp những nam Sói khác lại.

Sự chú ý của cô quay trở lại bầy linh cầu, Sissy hơi bặm môi lại và đuổi vuốt ra. Một con linh cầu tiến đến gần và Sissy tung người lên, hàm răng nhắm vào hàm của đối thủ. Nó lập tức lùi lại, hiển nhiên đã bị đòn công kích làm cho bất ngờ, tuy vậy, nó vẫn chưa có ý định từ bỏ.

Nhưng trước khi bầy linh cầu chuẩn bị tấn công, bầy Chó hoang túa ra như ong vỡ tổ từ sau những gốc cây phía bên kia khu rừng.

Sissy thích thú quan sát Bầy của Jessie Ann đuổi theo loài vật với kích cỡ to gấp đôi họ và đôi quai hàm có thể nghiền nát xương ra thành cám.

Ngạc nhiên hơn nữa, lũ linh cầu thế mà lại bỏ đi. Có lẽ vì chúng đang ở trên lãnh địa của Chó hoang. Có lẽ bởi vì chúng chỉ có mười con hoặc Bầy của chúng quá yếu đuối. Sao cũng được.

Khi lũ linh cầu biến mất vào khu rừng, bầy Chó hoang xoay sang Sissy và nhóm nữ Sói. Hừm. Chuyện này sẽ khó xử lắm đây. Nhưng, cô vẫn rất tôn trọng quyết định của anh trai mình, không hơn, không kém. Sissy quay lại nhìn và ước lượng khoảng cách từ đường phân giới của Bầy chó đến của

Shaw, khoảng ba mét. Chuyện nhỏ, họ sẽ có thể vượt qua mà...

Tiếng sữa cắt ngang dòng suy nghĩ của cô và khi Sissy xoay người lại, lũ Chó hoang đã tiến đến gần hơn, sữa liên tục và quây một vòng tròn vây họ vào giữa.

Nếu cô mang hình hài con người, cô sẽ mở miệng cười to rồi. Bầy linh cẩu có thể bỏ chạy, nhưng sói thì sẽ không làm thế. Sói nhà Smith không bỏ chạy. Họ sẽ rời khỏi nơi này, nhưng họ không bỏ chạy. Cô gật đầu, im lặng ra dấu cho lũ Chó hoang biết Bầy của cô sẽ tự mình rời khỏi lãnh địa của họ. Không cần phải chuyện bé xé to.

Jessie Ann tiến về phía trước, ánh mắt cô khóa lấy Sissy. Cô gầm gừ, bung vuốt ra. Trong mấy giây ngắn ngủi ấy Sissy nhận ra Jessie Ann đang vô cùng phần nộ khi bầy Sói dám ngang nhiên bước vào vùng đất của họ.

Không tin rằng Jessie Ann sẽ ngu đến mức đi thách thức mình, Sissy chỉ gầm lên một tiếng. Cô đang cảnh cáo Jessi Ann đừng vọng tưởng châu chấu đá xe. Nghĩ cũng đừng nghĩ. Cô may mắn đâm Sissy một lần, nhưng sẽ không bao giờ có lần thứ hai.

Sissy ra hiệu với Ronnie Lee, lúc này đã lui vài bước về sau trước khi xoay mình hoàn toàn và phi nước đại rời đi, những nữ Sói khác theo sát ngay phía sau. Sissy tru lên và sữa một lần cuối trước khi chuyển người, chậm rãi nổi bước những nữ Sói khác. Một lần nữa, Sói nhà Smith không bỏ chạy. Hơn nữa, cô chỉ cần đến được đường phân ranh giữa lãnh địa của bầy Chó và Shaw thì sẽ êm chuyện.

Sissy thật sự đã nghĩ như thế khi đường phân giới dần hiện ra trước mặt ngay khi Jessie Ann Ward cầm phập bộ vuốt sắt nhọn vào đùi trái của Sissy và ném cô trở vào lãnh địa của bầy Chó.

Smitty phá lên cười khi Shaw tránh khỏi Ricky Lee và cái bình Mason chứa đầy whiskey được chế biến tại gia của cậu ta.

“Mang thứ đó tránh xa tôi ngay!”

“Nào, đừng khó chịu thế chứ. Uống đi, chàng trai!” Ricky Lee nháy mắt

với Smitty. “Tin tôi đi, Bobby Ray. Ta có thể biến chàng Yankee này thành một cậu trai miền Nam chính hiệu trong tích tắc đấy.”

“Cậu mơ đi!” Shaw cười mắng.

Nhìn những chàng trai nhà Reed tra tấn bạn đời của Ronnie Lee, Smitty phân vân giữa việc đến tủ lạnh lấy ít đồ ăn hay đi nghỉ trưa. Một giấc ngủ đầy đủ sẽ tạo nên phép màu trong những lúc anh giải quyết vấn đề. Nhưng trước khi anh có thể quyết định, mùi hương đã đập vào mũi anh.

Mùi của sự sợ hãi.

Anh đang bước xuống các bậc thang của ban công phía trước thì một nữ Sói phóng đến trước mặt Smitty. Cô ta sửa vài tiếng và xoay người, bỏ chạy. Những người còn lại cũng vội biến hình và theo sau cô. Smitty quay người lại nhìn Mace, lúc này vẫn đang đứng tại ban công. “Ở lại đây. Bảo vệ Erik.”

“Hiểu rồi. Đi nhanh.”

Anh tăng tốc, đồng thời biến hình, thoăn thoắt di chuyển. Anh bắt kịp Bầy của mình khi họ đến gần dãy đồi phân ranh.

Smitty có thể đánh hơi thấy họ đang đến gần lãnh thổ của một loài khác. Chó hoang. Lãnh thổ của Jessie Ann.

Chúa ơi, Sissy Mae đang nghĩ điều gì vậy?

Khi Smitty và những người khác vượt qua dãy đồi nhỏ, họ nhìn thấy bãi chiến trường. Cứ một con Sói thì có ba con Chó hoang vây quanh và riêng Sissy thì bị ít nhất bốn con trông chừng.

Shaw gầm lên đầy tức giận và xông thẳng đến phía bọn Chó hoang đang hùa nhau áp chế Ronnie Lee. Lập tức nhận ra mùi hương và dấu ấn của Jessie Ann, Smitty lao ngay tới vị trí của em gái anh và cô.

Hơn nữa, chỉ một con Chó có hận thù rất sâu đậm với Sissy Mae mới có thể đối xử với cô như vậy. Sissy vẫn chống cự, nhưng con bé đang nhanh chóng yếu dần đi. Thế mà, Jessie Ann vẫn vây chặt con bé. Sissy cố gắng tấn công và đo ván đối thủ, nhưng Jessie vẫn tránh được. Một con Chó khác vờn Sissy từ bên hông, và khi con bé xoay sang đối phó, Jessie Ann sẽ quay lại

dẫn vật con bé.

Smitty biết anh phải mang cô em gái và những nữ Sói khác vượt qua đường phân ranh lãnh địa chỉ cách chỗ bọn anh có vài thước ngăn ngùi. Và anh phải hành động thật nhanh.

Nhưng cùng lúc, bầy Chó hoang túa ra trước mặt, đứng ngang đứng dọc để chặn đường. Con đường hướng đến chỗ Jessie Ann.

Smitty cúi tiết, anh hất văng lũ Chó đang cản lối, nỗ lực hết sức để lách qua chúng mỗi khi có cơ hội, và, không hề do dự, phóng thẳng đến chỗ Jessie Ann. Móng vuốt anh xuyên qua bộ lông và đâm ngập vào những vùng thịt non mềm, thương tổn cả bắp thịt bên trong. Cô tru lên đau đớn và trong lúc giây phút kịch liệt hồng thoát khỏi anh, cô đã thả Sissy Mae đi. Jessie Ann lùi lại vài mét và nhìn chăm chăm vào anh. Cô cố tiếp cận anh để cướp Sissy về. Smitty chặn đứng kế hoạch của cô, nhe nanh gầm gừ cảnh cáo. Cô gầm đáp trả và tiếp tục đi vòng quanh anh.

Bầy sói liều mình xua những con Chó khác tránh xa Sissy Mae để con bé có thể khập khiễng lui về phần lãnh thổ của Shaw, nhưng chúng lại không chịu buông tha con bé. Hai con này bị đá văng ra thì lại có hai con khác nhào vào.

Jessie lượn xung quanh anh thêm một vòng nữa, anh lại hất cô ra. Ánh nhìn của cô đâm xuyên vào anh và Smitty bắn khoản liệu cô có bỏ chạy hay không. Chúa ơi, lỡ như anh làm cô rơi lệ thì sao?

Và trong khoảnh khắc Smitty sẽ ghi tạc vào lòng cho đến ngày anh chết, Jessie Ann Ward ngọt ngào và ngây thơ nhào đến tấn công anh trực diện.

Cả hai dồn trọng tâm xuống chân sau và dùng móng vuốt cào xé nhau trong khi liên tục tấn công vào những vùng dễ tổn thương nhất của cơ thể. Răng cô đâm sâu vào bắp thịt của anh còn anh vin chặt lấy cổ họng cô.

Bầy của Jessie, nghe được tiếng động phát ra từ trận đấu giữa anh và Alpha của họ, liền chạy bổ đến. Smitty mặc kệ. Anh để mặc họ tấn công, để mặc họ cắn xé. Anh không nhìn lấy họ một cái nào, nhưng anh sẽ không

buông tha cho Jessie Ann. Khi nào em gái anh vẫn chưa an toàn thì anh sẽ không dừng bước.

Jessie Ann cũng không hề nhân nhượng. Không một chút nào. Cô vỗ vập lấy anh, hết như những loài thú săn mồi khác. Lạnh lẽo.

Khi Brendon Shaw gầm thêm một lần nữa, Smitty biết Bầy của anh đã đưa Sissy sang phía bên kia ranh giới. Anh ngoạm lấy con Chó hoang đang tấn công vùng hông và vai anh, sau đó liên tục lùi về sau cho đến khi hoàn toàn đặt chân lên phần lãnh thổ của Shaw. Bầy Chó hoang đến ngay sát rìa, họ đứng thành một hàng dài. Đó cũng là chiến thuật của họ - luôn đi theo hàng, cho đến khi tách ra để bao vây con mồi, đè bẹp, và kết liễu sinh mạng của chúng.

Smitty biết dụng ý của bọn họ, một phần là để truyền tải thông điệp, một phần là để trả thù. Thông điệp cảnh cáo Bầy Smith, những kẻ không được mời mà dám tự tiện xông vào vùng đất của Chó hoang sẽ có đi không có về. Nhưng phần trả thù thì... Có vẻ, hận thù được nung nấu đến mười tám năm ròng không thể chỉ dùng một cú đấm vào mặt là xong chuyện được.

Brendon tiến về trước và ánh mắt của anh ta bắn thẳng vào Jessie. Đôi mắt cô đảo từ Smitty sang Brendon và tiếp tục quay trở lại. Cuối cùng, cô cầu nhàu một tiếng nhỏ, xoay người, và tung nước đại về lãnh thổ của mình. Bộ lông rậm rạp pha trộn đủ màu sắc, từ trắng, đến nâu, đen, và vàng phất lên đầy kiêu hãnh. Thêm một tiếng gọi nữa, Bầy của Jessie lục đục rời đi.

Smitty lắc đầu, anh cũng xoay người và theo chân Bầy của anh cùng với cô em gái đang bị thương về nhà.

Với vô số vết khâu phủ chằng phủ chịt khắp người, trông Sissy khá thảm hại. Tuy đòn tấn công của Bầy Chó hoang đã gây tổn hại rất lớn cho cô nhưng cũng may chúng không phải những vết thương chí mạng. Chỉ đau đớn thôi. Có lẽ đối với cô gái cả sốt cũng không mắc phải, đây là một giai đoạn quan trọng khi cơ thể phải nỗ lực hồi phục những vết thương bị nhiễm trùng, nhưng sẹo thì chắc chắn sẽ có. Và rất nhiều nữa là đằng khác.

Đúng thế, Jessie Ann biết rất rõ cô đang làm gì.

“Anh đã cảnh báo em,” Brendon lại lải nhải với Ronnie Lee. “Anh đã bảo em không được tiến vào lãnh địa của bầy Chó hoang rồi kia mà.”

“Phải,” Ronnie nhún vai, và xuýt xoa co rúm trước cơn đau của những vết khâu trên người mang lại, “nhưng em cứ nghĩ anh đang châm biếm chúng thôi. Ý em là... dù sao chúng cũng là Chó mà.”

“Và xem chúng đã khiến em ra nông nổi nào.”

“Có đến tận hai ngàn con Chó kia kìa,” Sissy cãi lại.

“Tôi đã nói với cô cuối tuần này họ sẽ mang theo lũ cún nhỏ. Một con hay một triệu con cũng thế thôi, Chó hoang sẵn sàng làm tất cả mọi thứ để bảo vệ lũ nhóc con này. Hết chuyện.”

“Phải, nhưng...”

Shaw nện tay xuống mặt bàn bếp bằng kim loại, suýt chút nữa làm thủng nó. “Không nhưng nhị gì cả! Tôi hoàn toàn không thể phản bác gì vấn đề này. Hoặc yêu cầu bồi thường. Đòn tấn công của họ vô cùng hợp lí. Tôi đã bảo rồi, các cô vẫn chưa nhận được sự cho phép để lang thang ra khỏi lãnh thổ của tôi. Cả Marissa và bản thân tôi cũng chỉ có thể lòng vòng khoảng một

dậm trong phần đất của họ thôi. Một tên gốc như Mitch cũng còn biết và không hề đặt chân sang đây!”

“Tôi nghe rồi đó!” Mitch hét lên từ phòng khác.

“Câm miệng đi!”

Sissy thở dài. “Nghe này, tất cả mọi người, tôi xin lỗi. Được chưa? Tôi không nghĩ chuyện bé này lại bị xé ra to như vậy. Giờ thì tôi biết rồi.” Cô nhìn anh. “Xin lỗi, Bobby Ray.”

“Không cần phải xin lỗi đâu, Sissy Mae. Khi đã đói rồi thì anh nghĩ ai trong số chúng ta cũng sẽ hành động như em thôi.”

“Tôi sẽ không làm thế đâu,” Shaw lẩm bẩm, nhưng lại im phất đi khi Ronnie Lee liếc xéo.

“Mọi chuyện sẽ bị thay đổi, phải không, Bobby Ray?” Sissy nhẹ giọng hỏi.

Smitty nhấp một ngụm bia trước khi trả lời. Anh mong hơi men sẽ làm những vết khâu bông rứt trên người anh dịu bớt lại. Dù tổn thương của anh ít hơn hẳn Sissy Mae nhưng chúng vẫn khiến anh đau đớn khó chịu. Không những thế, do cấu tạo sinh lý cơ thể, trong một vài giờ nữa họ sẽ phải giật bung những vết khâu này ra nếu không lớp da non mới sẽ vĩnh viễn đè chồng lên chúng.

“Phải,” cuối cùng anh cũng đáp. “Anh tin là vậy.”

“Anh là đàn ông nhà Smith, Bobby Ray. Anh cũng đâu thể làm gì khác được.”

“Anh biết.”

Sissy rót một cốc nước cam. “Vậy em nghĩ anh nên mau chóng quyết định đi.”

“Ừ.”

Shaw nhìn họ. “Hai người đang nói cái gì thế?”

“Anh phải nhanh chân lên, Bobby Ray. Giống như bố vậy.”

Bobby Ray hơi nhăn nhó, nhưng vẫn gật đầu. “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

“Chờ đã. Hai người đang lên kế hoạch gì nữa?” Shaw vặn hỏi.

Ronnie thở dài. “Đừng chú ý mũi vào chuyện người khác, Brendon Shaw. Đây là chuyện riêng của nhà Smith.”

“Em đang đùa anh đấy à?”

Khi mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Brendon, anh giơ hai tay đầu hàng. “Được rồi. Nhưng tôi phải nói với mọi người, tôi rất hạnh phúc vì được sinh ra làm một con mèo.”

Jess xé toạc trái tim vẫn còn đang đập từ trong lồng ngực con mèo và ép thẳng bé phải nhìn vào nó.

Đứa cháu mười hai tuổi nhìn cô. “Cô xấu bụng quá,” Cậu bé lên án.

“Uống nó đi, Chàng Trai.”

Cậu bé ném bộ điều khiển xuống và chạy biến.

“Đứa tiếp theo!”

Cậu nhóc mười bốn tuổi con của Sabina và Phil nhảy ngay vào chiếc ghế còn trống.

“Nhân tiện thì, màn lột da đẹp mắt đấy.” Thằng nhóc được di truyền giọng điệu mỉa mai của người bố và khiếu hài hước đậm máu của người mẹ. Thằng nhãi ranh láu cá.

“Thích màn lột này, đúng không?” Cô hỏi. “Tốt lắm. Chốc nữa khi cô ra tay thì cháu cũng vậy thôi.”

Tiếng chuông báo hiệu vòng tiếp theo vang lên, nhưng trước khi cô kịp hồi phục từ một cú đá trên không, Danny lớn giọng gọi cô ra thềm nhà phía trước.

Cô ấn nút tạm dừng. “Đừng có mà ăn gian đấy, nhãi ranh.”

“Cháu cóc thèm. Cháu sẽ tự tay tiễn cô lên đường.”

“Cháu cứ mơ đi.”

Jess cười ranh mãnh và bước ngang qua phòng khách, Bầy của cô đang tham gia vào các hoạt động giải trí khác nhau. Từ cờ vua đến cờ vây, những trò chơi nhập vai với giấy, viết, xúc xắc và trí tưởng tượng, cho đến trò chơi điện tử, vì tính, cả yoga cũng có... và tại sao lại là yoga nhỉ, kì lạ thật.

Nhưng nụ cười nhanh chóng tắt ngúm khi cô bước ra thềm nhà và nhìn thấy một người đàn ông, Smitty với thương tích đầy mình, đang ngồi chờ cô. Được rồi, có lẽ cô đã xuống tay nặng hơn cô nghĩ.

Anh đang tựa người vào chiếc xe tải, tay bắt chéo trước ngực. Trong con mắt những người thường, anh trông có vẻ thoải mái. Điềm tĩnh. Nhưng cô biết vẻ mặt đó. Cô đã nhìn thấy một lần, rất nhiều năm trước, một giây trước khi Smitty giã cho gã anh trai to xác của anh ta một trận đòn thập tử nhất sinh vì dám ăn nằm với cô bạn gái dâm loạn của mình.

“Anh muốn gì đây, Smith?”

“Ta cần phải nói chuyện.”

Nếu anh nghĩ cô sẽ rời khỏi bậc thềm này, thì anh lầm to rồi.

“Thế thì nói đi.”

Khi nhận ra cô không chịu đến gần, anh đành phải rời khỏi chiếc xe tải và bước lên bậc thang. Anh nhìn xuống cô và cô cố gắng ghì lại bàn tay đang muốn đưa lên để vuốt ve anh, làm tất cả những gì có thể để xoa tan cơn đau cô biết anh đang phải cắn răng chịu đựng.

Anh không nói một lời khiến cô nhanh chóng mất kiên nhẫn với Smitty miệng cam như hến này. “Sao nào? Tôi đang chờ đấy.”

Smitty vẫn chéo tay trước ngực, thở dài đầy buồn bã. “Anh đã xem thường em quá lâu rồi, đúng không?”

Jess nhún vai. “Có lẽ.” Tất cả mọi người đều như vậy, anh có thể khác được sao?

“Chuyện sáng hôm nay...” Anh nhìn ra khu rừng, rồi lắc đầu. “Anh phải thú nhận, anh chưa bao giờ nghĩ nó sẽ xảy ra.”

“Em gái anh bước vào lãnh thổ của tôi. Tôi có cún con ở đây. Anh và cô ta

còn muốn gì nữa?”

“Anh muốn em để cho con bé vượt qua đường phân giới. Anh muốn em buông tha con bé. Jessie Ann trong lòng anh sẽ làm như vậy. Nhưng em đã không làm thế, em biết điều đó khiến em trở thành gì không?”

Jess biết cô không muốn nghe điều này. Cô không muốn những từ ngữ tổn thương, hoặc tệ hơn, những khoảng trống đau đớn đến chết lặng giữa cô và Smitty, nhưng cô không còn đường lui nữa rồi. “Sao nào, Smitty? Tôi sẽ biến thành thế nào?”

Đôi mắt hổ phách của loài sói xoáy chặt lấy cô và răng nanh lấp lóe khi anh mở miệng. Móng vuốt của cô chậm rãi trượt ra, chuẩn bị tấn công khi cần thiết.

“Của anh, Jessie Ann,” cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Em sẽ trở thành của anh.”

Jessie ngậy người nhìn như thể Smitty vừa mọc ra một cái đầu thứ hai vậy. Cả móng vuốt của cô cũng đang thụt lại. Anh đã nhìn thấy chúng trôi ra và cô chỉ khẳng định lại những gì anh đã nhận ra thôi. Cô sẽ xé toạc anh ra nếu như anh dám có ý đồ bất chính gì với cô. Bản tính xấu xa của Jessie Ann có thể nói là sâu không thấy đáy và chẳng có điều gì hấp dẫn anh hơn điều này.

“Tôi xin lỗi...” cô nhỏ giọng hỏi. “Gì cơ?”

“Em nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì hả, Jessie Ann?” Smitty bình tĩnh hỏi. “Em tấn công bầy Sói của anh khi họ đang cố rời khỏi địa phận của em. Cho em gái anh một trận no đòn sau khi vừa xin lỗi con bé vì đã đâm vào mặt nó vài ngày trước. Và còn gặm nát mặt anh khi anh nỗ lực giải cứu con bé. Hành động của em hoàn toàn không mang theo chút mặc cảm hay hối hận hay áy náy gì. Xin lỗi, cưng à, nhưng đó là những điều kiện tiên quyết để trở thành một người nhà họ Smith đấy.”

Rời mắt khỏi khuôn mặt đẹp đẽ và cặp mắt to tròn hốt hoảng của cô, Smitty quan sát cánh đồng xung quanh. Anh lập tức phát hiện một kho thóc

to bị bỏ hoang. Hoàn hảo.

“Đi nào, Jessie.” Anh nắm lấy cổ tay và nhẹ nhàng hôn lên bàn tay cô. “Chúng ta tiến hành ngay thôi, em yêu.”

Phải. Anh sẽ khiến mọi chuyện trở nên tuyệt vời. Chậm rãi và dịu dàng. Jessie Ann xứng đáng với điều đó. Quên những màn giao phối như vật lộn của nhà Smith đi. Kể cả đấy có là điều anh muốn thì, anh cũng vẫn sẽ trao cho Jessie những gì cô cần có.

Smitty bước đến đầu bậc thang và Jessie theo sát phía sau anh, cô đột nhiên đứng yên tại chỗ, khiến anh cũng dừng theo. Anh quay mặt lại và nhìn thấy Jessie đã cố định một chân trên chấn song bao lơn, cố định bản thân không xô dịch. Rồi cô giật ngược anh lại và nện năm đấm nhỏ nhắn ấy vào khuôn mặt đã sứt sẹo đến thâm của anh.

Anh thả tay cô ra và che cánh mũi đang tí tách rỉ máu.

“Cú đánh vừa nãy là vì chuyện thánh thần gì thế?”

“Ồ, anh không biết sao? Được, thêm một cú đấm nữa cho đến khi anh nhận ra thì thôi!”

Smitty tóm lấy phần dưới cánh tay của cô và nâng cô lên cho đến khi hai mắt họ nhìn thẳng vào nhau. “Em bị cái gì thế hả?”

“Kho thóc? Anh định đưa tôi đến kho thóc hết như ta đang bước vào cửa hiệu tạp hóa nào đấy à?”

Anh cười và thở ra. “Jessie Ann, nếu em muốn thứ gì đó trang trọng hơn, em chỉ cần nói ra thôi.”

“Trang trọng?”

“Phải.” Anh cẩn thận đặt cô trở lại thêm nhà. “Ta có thể chờ cho đến khi trở lại thành phố, và sau đó ta sẽ đến một nơi tuyệt đẹp. Đúng như mong ước của em vậy. Anh biết em đã quen với môi trường sống tốt hơn rồi, lí ra anh nên nghĩ về chuyện đó trước. Anh xin lỗi.”

Khi cú đấm ấy nện vào bụng của anh, anh chỉ có thể nhìn và nhìn.

“Lại chuyện gì nữa đây?”

“Anh nghĩ tôi quan trọng vật chất thế sao? Anh thật sự nghĩ thế à?”

“Phụ nữ...”

“Đừng có mà ‘phụ nữ’ với tôi. Trong mắt anh, tôi nông cạn và tẻ nhạt và chỉ quan trọng tiền thôi đúng không, quả là một suy nghĩ khiếm nhã hết sức!”

“Thế em muốn cái gì đây?”

Cô bắt lực giơ tay lên. “Mọi thứ!” Cô tránh xa khỏi chỗ của anh. “Và cho đến khi anh có thể cho tôi điều ấy, thì ta chẳng có gì để nói với nhau hết.”

Cô chẳng buồn đấm anh hay nói thêm lời nào và bước vòng qua người anh, sau đó đi thẳng vào nhà.

Anh đuổi theo. “Jessie Ann...” Nhưng cô đã đóng sầm cửa lại trước mặt anh, bỏ mặc Smitty đứng trong cơn rét lạnh.

Jess đứng tựa vào cánh cửa, cố gắng nuốt những giọt nước mắt cô không muốn thừa nhận. Anh ta không xứng với một giọt lệ nào của cô. Không một giọt nào.

Cô nhìn xung quanh căn phòng và tất cả mọi người đều dán mắt vào cô. Cả lũ cún con và cả bầy Chó trưởng thành. Trong mắt họ đều là sự đồng tình và ấm áp. Họ yêu cô, tình yêu chỉ loài chó mới có. Họ biết được cô muốn gì. Cô cần gì ở Bobby Ray Smith. Bởi vì họ hoàn toàn hiểu cô. Kể cả khi anh không hiểu gì cả.

Sabina tiến đến chỗ Jess và đưa cho cô một túi bánh sô-cô-la đen.

“Cầm lấy, bạn hiền.”

“Cảm ơn.”

“Muốn một cái ôm không?”

Jess gật đầu, cảm thấy bản thân đặc biệt thảm hại nhưng cô không quan tâm nữa. Sabina ôm cô thật chặt, và rồi cả Bầy cùng tạo thành một vòng ôm ấp khổng lồ có thể dọa văng bất cứ kẻ nào nhìn thấy.

Ronnie nhảy dựng lên khi cánh cửa trước bị đập mở, cô chớp mắt đầy kinh ngạc khi cô nghe Bobby Ray Smith, quý ngài Bobby Ray Smith, hét

lên, “Cô ấy làm tôi điên đầu mất!”

Anh cởi phăng áo khoác, ném sang tuốt bên kia căn phòng, và xông xộc lao vào nhà bếp. Ronnie bò qua người Shaw và nhảy khỏi bộ trường kỉ, chạy vào nhà bếp đúng lúc Smitty đang túm lấy một chai tequila từ những dãy kệ bếp.

“Ôi, không, không không không.” Cô chụp phần cổ chai rượu và giật phăng đi. Anh giữ nó lại. “Bobby Ray, đưa tôi chai rượu đó ngay.”

Bobby Ray găm gừ - anh chưa bao giờ găm với cô cả - và dùng một tay giật phắt lấy chai rượu, tay còn lại đẩy cô. Ronnie loạng choạng ngã ra sau và trơ mắt nhìn anh giật tung nút bần của chai rượu. Khi Smitty đang đưa nó lên miệng thì em gái anh tiến đến phía sau lưng, sau đó dùng bàn chân nện mạnh vào mu bàn chân anh và, khi anh đang há hốc miệng vì cơn đau, cô cướp lấy chai rượu.

“Chuyện gì thế này?” Sissy hỏi và bước đến phía bên kia của nhà bếp.

“Chẳng liên quan gì đến em.” Anh lao đến chỗ cô. “Giờ thì trả anh...”

Sissy Mae giơ cái chai lên, nhắm ngay vào đầu gã anh trai. “Anh cứ thử đi.”

Smitty nhìn chăm chăm vào cô em gái, có lẽ đang nhầm tính khả năng thật sự bị em gái mình nện cái chai vào đầu. Anh phải hiểu rõ bi kịch này hoàn toàn có thể xảy ra chứ.

“Anh đi đây.”

Cả hai cô gái nhìn anh lao ra khỏi cánh cửa hậu, cởi quần áo, biến hình và phóng vào khu rừng phía sau nhà Shaw.

Ronnie thở dài nhìn cô bạn thân.

“Sao nào?” Sissy hỏi. “Cậu nghĩ tớ sẽ vì gã đầu to ấy mà hoang phí cả chai tequila ngon tuyệt thế này à?”

“Cậu đúng là làm tớ lo muốn chết.”

Cả ngày hôm đó chậm rãi trôi qua trong yên bình. Jess gần như đóng đô trong nhà bếp với May dưới mỹ danh hỗ trợ làm bánh mừng sinh nhật cho

Johnny, nhưng vì món duy nhất cô có thể làm là bánh quy sô-cô-la chíp, cô chỉ trốn ở đây để khỏi bị làm phiền mà thôi. May rất ít nói và Jess thì ngồi thu mình một góc, đọc lại cuốn Hai tòa tháp [\[67\]](#) của Tolkien, có lẽ là lần thứ chín mươi triệu rồi cũng nên.

Nhưng cả J.R.R. cũng không thể làm cô quên đi Smitty. Xoay lưng bỏ đi thật không dễ dàng chút nào. Nhưng cô biết mình phải làm vậy. Cô biết mình cần phải bỏ đi và không quay đầu lại. Nếu như cô muốn tất cả của anh đều thuộc về cô. Gã đàn ông đến tìm cô vào bữa trưa hôm nọ có thể nói là một con người hoàn chỉnh vì những cảm giác nồng nhiệt anh phơi bày ra với cô. Một Beta [\[68\]](#) có yêu cầu cực kì thấp đối với bạn đời của mình.

Trong khoảnh khắc anh nắm lấy tay cô, Jess dường như có thể nhìn thấy cuộc sống tương lai của hai người trải ra trước mắt. Một cuộc sống đẹp đẽ, yên bình, đơn giản với tất cả tình yêu và nhiệt huyết. Cô thà cô độc đến già hơn là phải chịu đựng một cuộc sống như thế. Cô chỉ sống với bố mẹ ruột vốn vẹn mười năm, nhưng cô luôn cảm giác được tình yêu sâu đậm cả hai dành cho nhau. Nồng cháy, hoang dại và đẹp đẽ, và cô chính là kết quả của mối tình cảm ấy.

Nếu như muốn một mối quan hệ vững chắc nhưng tẻ nhạt, cô sẽ đáp trả lại những cuộc gọi của Sherman Landry. Nhưng cô không cần Sherman Landry hay thứ tình yêu buồn chán anh mang lại. Jess muốn nhiều hơn thế. Và tại cái nhà vệ sinh công cộng bẩn thỉu trên đại lộ nọ, cô thật sự nghĩ mình đã tìm được điều ấy ở Smitty. Và rồi anh đẩy cô ra. Cảm giác của anh không thỏa mãn. Dòng máu Smith chảy trong anh không thỏa mãn.

Dĩ nhiên, cô có thể huych toẹt với đề này với anh. Cô có thể bảo anh rằng cô muốn một buổi làm tình hoang dã của nhà Smith như thế nào bởi đó là cách duy nhất giúp cô hiểu rõ được tầm quan trọng của mình đối với anh. Nhưng cô rất hiểu Smitty, anh chắc chắn sẽ giả vờ chiều theo ý cô. Anh sẽ mang cô lên giường, quan hệ đến khi cô mụ mị đầu óc, có thể sẽ cố tỏ ra hung bạo một chút và đánh dấu cô. Nhưng thế cũng chẳng thay đổi được gì. Anh sẽ khó chịu với bản thân và mãi mãi không cảm thấy tốt hơn, ADN của

anh vốn đã là như thế.

Jess giờ đã nhận ra, trong lúc đang lê bước lên căn phòng trên tầng thượng của mình, cô sẽ chẳng bao giờ có được anh - hừ, cô cũng cóc thèm muốn anh - cho đến khi anh chấp nhận bản chất và tính cách của mình. Anh cần phải thừa nhận con người thật sự của mình trước khi muốn tiến xa hơn nữa. Thế nhưng, Smitty có lẽ đang tiêu phí thời gian chống chọi với dự vọng của bản thân thay vì bước đến giai đoạn tiếp theo của cuộc đời.

Con tim cô đã tan nát, nhưng nói trắng ra, đây không phải là vấn đề của cô. Như những gì mẹ cô từng dạy, “Có một số chuyện bản thân phải tự nghiệm lấy.”

Jess bước vào phòng và đóng cửa lại. Cô rất mong có thể quên sạch mọi chuyện vào sáng hôm sau. Cô đã lên kế hoạch cả ngày cho Johnny và cô muốn sinh nhật lần thứ mười bảy này sẽ trở thành một ngày khó quên với thằng bé. Và cô không muốn sự buồn bã của bản thân phá hỏng cả bữa tiệc.

Cô ngồi trên giường, tháo dây và lột đôi bốt ra. Cô định thay sang váy ngủ, nhưng giờ cô đã không còn sức lực và cũng cóc quan tâm nữa. Nên cô gạt công tắc đèn và buông người nằm thẳng trên giường.

Mất một vài phút, cô ngửi thấy mùi hương của anh. Cô không phát hiện ra sớm hơn bởi vì mùi hương ấy vẫn luôn lẫn lẫn trong đầu cô, chưa hề tan biến.

Cô thở dài. “Anh muốn gì đây, Smitty?”

Anh bước ra khỏi góc tối. Chỉ ít vẻ mặt của anh cũng khiến cô không kém nội tâm của cô lúc này.

“Anh biết em không muốn gặp anh vào lúc này.”

“Chuẩn đấy.”

“Nhưng đêm nay anh không muốn ngủ một mình nữa. Anh nhớ em, Jessie Ann.”

“Hệt như tôi nhớ lũ cún của tôi sau khi ném chúng lại cũi ngày hôm qua?”

Biểu cảm của anh chuyển từ khổ sở sang phần nộ trong vòng hai giây.

“Em có ý quái quỷ gì vậy?”

Quá mệt mỏi để tranh cãi thêm, cô xoay người đi. “Quên đi. Chẳng có ý gì đâu.”

Cô nghe thấy tiếng anh thở dốc nặng nề, cố gắng trấn an cơn giận vẫn luôn rấp tâm che giấu cô. “Anh ở cùng em có được không?” anh hỏi.

“Tùy anh.”

Cô nghe âm thanh chiếc áo khoác của anh rơi xuống sàn, sau đó là đôi boots. Và rồi, anh vẫn ăn mặc đầy đủ, trèo lên giường với cô. Anh cuộn tròn người và ôm cô từ phía sau, một tay giữ chặt lấy eo cô, tay còn lại đặt trên gối và vòng quanh đầu cô. Cô với tay xuống phía dưới kéo tấm chăn phủ lên người cả hai trước khi nằm yên lại.

Anh dịch lại gần hơn, vùi mặt vào gáy cô. Cô đặt tay mình lên trên bàn tay đang ôm cứng lấy eo cô của anh, ngón tay hai người đan xen vào nhau. Anh khép tay lại, ngón tay của anh khóa chặt với của cô.

Hai người cứ thế chìm vào giấc ngủ và Jess nhận ra trong cả cuộc đời của mình, cô chưa bao giờ cảm thấy chắc chắn như lúc này.

Sáng hôm sau, khi cô bị tiếng đập cửa của lũ cún con đánh thức, anh đã biến mất.

Cô đã trở thành phó chỉ huy khi phải xen vào để lôi Brendon Shaw ra khỏi Bobby Ray.

Buổi săn bắt đầu vô cùng bình thường. Sói của Bầy Smith tìm ra một con nai và lập tức hạ gục nó. Lũ mèo to xác lại bắt đầu trộm lấy món thịt của họ, từ khi bọn sư tử trở thành một phần trong cuộc sống thì tình huống dở khóc dở cười này diễn ra khá thường xuyên. Nếu chỉ có một gã, Mace hoặc Brendon, bọn họ sẽ tấn nhau một trận ra trò. Nhưng cả Mace, Brendon và Mitch đang có mặt, Sissy định ném quách miếng thịt chết tiết đó đi và tự mình săn một con thú khác về. Nhưng Bobby Ray chống trả dữ dội. Mace lập tức bỏ cuộc, anh hiểu Bobby Ray rõ hơn tất cả mọi người có mặt tại đây. Chắc chắn rồi, khi bạn đóng quân tại chiến trường cùng một gã đàn ông ngần ấy thời gian, bạn sẽ hiểu ra rất nhiều điều về gã. Mitch khá thích thú với công việc của mình và Sissy còn cảm giác anh ta đang nghiêm túc cân nhắc chuyện từ bỏ vị trí cảnh sát ở Philly, nên tốc độ lùi lại của anh ta cũng vô cùng nhanh chóng.

Nhưng Brendon vô cùng hào hứng góp phần vào trận chiến Smitty khơi mào, cả hai bắt đầu lao vào nhau như thể con nai dưới chân họ không thể thay thế được bằng một phần thức ăn nhanh McDonald's vậy.

Hiển nhiên, chuyện này chẳng liên quan gì đến con nai xui xẻo hay tập tính cướp thức ăn của lũ sư tử. Cuộc ẩu đả này hoàn toàn vì ả Chó hoang chết tiết nào đó.

Sissy vẫn bàng hoàng không thể tin được con bò cái đó dám từ chối anh trai của cô. Người xuất sắc nhất trong gia đình, theo đánh giá của cô. Nếu như đổi lại là bốn gã anh trai còn lại, Sissy có thể hiểu được lí do vì sao

Jessie Ann làm vậy. Nhưng Bobby Ray không giống họ. Và bọn họ có lẽ cũng sẽ không cho Jessie Ann lựa chọn khác. Họ sẽ chiếm hữu lấy cô ta hết như con nai khi này.

Smitty không chịu hé răng thêm lời nào, “Cô ấy không muốn anh. Em chỉ cần biết đến thế thôi.”

Sissy rất nghi ngờ chuyện này. Thật ra, cô tin rằng chắc chắn có chuyện gì mờ ám ở đây. À một sách ấy đã luôn thèm muốn anh trai cô kể từ lần đầu tiên ả nhìn thấy anh. Và ả chưa bao giờ thay đổi. Nói thật, trong suy nghĩ của Sissy, ả sẽ chẳng bao giờ thay đổi. Jessie Ann Ward sẽ luôn luôn yêu Bobby Ray Smith. Và khi tận mắt chứng kiến cảnh anh trai mình bị hành hạ thảm hại đến vậy, Sissy biết rằng tình yêu của Bobby Ray cũng vẫn luôn hướng về Jessie Ann.

Thế nhưng, vì một vài lí do nào đó, cả hai vẫn đang chối bỏ tình cảm này. Câu hỏi đặt ra cho cô là phải làm thế nào mới giải quyết được vấn đề. Cô là nữ Alpha của Bầy. Cô cần phải giải quyết cho được rắc rối này.

Đến cuộc ẩu đả thứ ba với Bobby Ray - lần này là để tranh món khoai tây - Ronnie Lee lôi cô đến quán bar ở thị trấn. Có rất nhiều chàng trai dễ thương, nhưng cô không có tâm tình tán tỉnh họ bởi việc của Bobby Ray vẫn còn đang lẩn quẩn trong óc cô. Vì thế, cô và Ronnie ngồi ở quán bar, từ tốn uống vài chai bia và thỉnh thoảng lại thì thầm trò chuyện.

Gần bốn giờ chiều và cô nghe được một giọng nói mang theo âm khẩu miền Nam nặng nề, “Hai ly sâm panh, làm ơn, Charlie.”

Sissy ngẩng đầu lên và nhìn thấy hai người phụ nữ đang nằm ườn ở cuối quầy bar. Cô nhận ra hai ả xuất hiện vào cái đêm cô chạm trán với Alpha của Bầy Magnus. Một ả lôi hộp sô-cô-la cao cấp từ chiếc túi sang trọng ra và đặt lên bàn. Thức uống của chúng được đưa đến và chúng ngồi xuống ghế, mở hộp sô-cô-la.

“Mặc chúng đi,” Ronnie Lee thì thầm trước khi Sissy có hành động gì.

“Nhưng cậu nhìn chúng đi. Ngồi ở đấy như thể chẳng có gì bất ổn cả.”

“Sissy, mặc chúng đi.”

Cô nên làm thế. Nhưng cô không thể. Cô nện nắm đấm xuống mặt bàn và hai ả đều nhìn về phía cô.

“Có thể giải thích cho tôi biết nữ Alpha của các cô bị cái quái gì không hả?”

Cả hai đều dán mắt vào cô, nhưng chẳng ai hé răng nói một lời.

“À ta thật sự tin rằng ả quá hoàn hảo so với anh trai tôi sao? Bởi vì ả ta lắm to rồi đấy.”

Lại một lần nữa, những ánh nhìn trống rỗng và tròng dài im lặng.

“Cái quái gì đây? Hai cô bị câm à? Không nói chuyện được à?”

Nữ Chó hoang châu Á hơi nghiêng người về phía trước, đôi mắt lia sang Ronnie. Bọn họ nhìn nhau và đờ ra. Sau đó phá lên cười đầy ngạc nhiên.

Cả hai tiến về phía bàn của Sissy, mang theo đồ uống và hộp sô-cô-la.

“Thêm hai ly sâm panh nữa, Charlie yêu quý.” Hai người chìa tay ra và Sissy bắt lấy. “Tôi là Maylin. Các bồ có thể gọi tôi là May. Đây là Sabina.”

“Rất hân hạnh được biết hai cô.”

“Thế,” ả ta nói, thả phịch người xuống cái ghế đầu, “chúng ta phải giải quyết hai tên gốc này thế nào đây?”

Được lắm. Sissy bắt đầu thích ả ta rồi đấy.

* * *

Chúa ơi, anh có thể trở nên tồi tệ hơn nữa không? Ngồi bệt trên nền tuyết, trong khu rừng, quan sát nhà của Jessie. Anh không nhìn được. Cô dành hầu hết thời gian ngồi ở thềm nhà phía sau quan sát lũ cún con chơi đùa với tuyết. Đôi khi cô còn nhảy vào tham gia với một quả cầu tuyết nữa.

Dĩ nhiên, Smitty chẳng còn nơi nào khác để đi. Anh gần như đã bị tất cả những kẻ có mặt tại nhà Shaw xa lánh, trừ Dez, người biết cách dọa văng một gã đàn ông cáu kỉnh chỉ bằng một cái nhìn.

Smitty không muốn vĩnh viễn đánh mất bạn bè và Bầy của mình, nên anh

đã biến hình và lao vào khu rừng. Đôi lúc anh có thể giải quyết vấn đề tốt hơn khi biến thành sói. Anh sẽ săn hạ vài chú thỏ hay vài con quạ. Tuy vậy hóa ra đây lại là một ý tưởng tồi tệ sau khi chúng tấn công anh từ trên không và còn cố thả phân lên đầu anh. Rồi anh lang thang đến nơi này, cố gắng nghĩ xem Jessie Ann đang muốn thứ quái quỷ gì từ anh.

Được rồi, kho thóc là một ý tưởng tồi, nhưng anh chỉ đang muốn đẩy nhanh tiến độ tình cảm thôi mà. Anh đã chắc chắn bản thân cần gì, anh không cần phải chống cự nữa. Nhưng khi Smitty đề nghị một cái giường êm ái và một lần đánh dấu lăng mạn ở thành phố, cô lại hành xử như thể anh đang đưa cô đến pháp trường tại quảng trường thị trấn vậy.

Tại sao cô không chịu cho anh biết cô muốn thứ gì? Jessie chưa bao giờ hành xử như những “cô gái khác” luôn muốn bạn đoán mò tất cả mọi chuyện. Khi bạn hỏi cô ta thế nào, câu trả lời bạn nhận được sẽ là, “Ồn.” Nếu như Jessie tức giận, chắc chắn cô sẽ ném thẳng cục tức ấy vào ngay mặt bạn. Nhưng cô luôn cho anh biết lí do. Giờ thì cô lại cảm như hén khiến anh không biết phải cứu vãn mọi chuyện như thế nào. Và anh phải cứu vãn mối quan hệ này.

Anh yêu cô. Có lẽ tình yêu của anh vẫn luôn dành cho cô. Nhưng cho đến tối qua khi anh ôm choàng lấy cô thì mối tình này mới được khẳng định. Cô cuộn tròn trong vòng tay của anh, cảm giác quá tuyệt vời, quá hoàn hảo. Như thể cô là món quà Chúa trời ban tặng riêng cho anh vậy.

Thánh Thần ơi, anh không thể đánh mất cô được. Nhưng, chỉ duy nhất lần này, anh đã bị lạc lối, anh không biết nên xử lí chuyện giữa họ như thế nào cả. Ngần ấy năm huấn luyện để giải quyết hầu hết mọi tình huống có thể xảy ra, thế mà Hải quân Hoa Kỳ lại không thể đoán trước sẽ có một rắc rối tên Jessie Ann Ward.

Smitty gối đầu lên lòng bàn tay, nhìn Jessie ném cầu tuyết vào Johnny. Có lẽ hôm nay là sinh nhật thẳng nhóc vì cô cứ khẳng khẳng ấn cái vương miện lên đầu cậu bé và Smitty có thể nhìn thấy những con Chó hoang khác đang bận rộn trang trí nhà cửa và chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn phía sau lớp cửa

kính cửa sổ.

Jessie thét lên và anh trở mặt nhìn Danny ném cô lên vai anh ta, xoay một vòng cho đến khi Phil đón lấy cô và nắm lấy cổ chân Jessie, ép cô vào tư thế lộn ngược đầu xuống đất, chân lên trời. Smitty bặm môi, để lộ ra hàm răng nanh và suy nghĩ về chuyện xé xác đám khốn này thành từng mảnh lóc lên trong đầu anh.

Tuyết rơi lạo xạo gần nơi anh nằm, Smitty xoay đầu lại, nhìn thấy Mace đang tiến về phía mình. Con mèo to xác ấy nằm xuống cạnh anh. Khi biến thành sư tử, cân nặng và thể hình của Mace to gấp đôi anh. Nhưng họ là bạn chứ không phải là hai con thú săn mồi. Giữa họ chưa từng tồn tại bất hòa và vĩnh viễn sẽ là như vậy.

Mace không làm gì cả. Anh không biến hình và cũng không cố gắng khuyến nhủ hay lôi Smitty đến quán rượu, uống đến khi say khướt và tìm một ả đàn bà nào đó. Anh không làm gì cả vì tất cả đều không cần thiết.

Họ phải nói dối Jess để viện một cái cớ rời khỏi nhà vào giữa trưa ngay trước bữa tiệc của Johnny. Nhưng họ không thể chịu được khi phải nhìn cô giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. May, lớn lên cùng với lũ Smith, nên cô đoán được nơi có khả năng đón đầu nữ Alpha của Bầy Smith nhất. Và mặc dù ý tưởng của cô khá điên rồ - tại sao một cặp nữ Sói say túy lúy vào buổi trưa lại chịu giúp đỡ họ hay Jess? - Sabina đã tuyệt vọng đến mức đồng ý kế hoạch này.

Sau khi đã nói chuyện với họ hơn một giờ đồng hồ, có vẻ như cả bọn chỉ còn duy nhất một lựa chọn. Một lựa chọn mà Ronnie Lee Reed cứ cố can ngăn bạn mình đừng thực hiện.

Sabina hầu như không bao giờ hiểu được những nỗi lo lắng của người khác. Nhưng lúc này, cô hiểu. Đây là một chuyện cô sẽ không bao giờ làm. Cho dù có đổi hết sô-cô-la đen trên thế giới, cô cũng không làm.

“Điện thoại, Ronnie Lee.”

Ronnie moi điện thoại ra từ cái ba lô nhỏ, rồi dừng lại và gặng hỏi thêm

một lần nữa, “Cậu có chắc cậu muốn làm chuyện này không? Cậu có thật sự chắc không, Sissy Mae?”

“Tớ còn lựa chọn nào khác sao? Chúng ta còn lựa chọn nào khác sao?”

Sabina ngạc nhiên phát hiện ra, cô không khinh miệt Sissy hay cô bạn môi dày kia một chút nào. Bọn họ quan tâm Smitty, hết như cô và May quan tâm Jess vậy. Họ là gia đình và sẵn sàng làm tất cả mọi thứ để khiến cho hai kẻ ngốc kia hạnh phúc, bao gồm cả việc hy sinh sinh mạng này!

“Đưa tớ cái điện thoại.”

Ronnie ném cái điện thoại bé tẹo vào tay cô. “Mong là cậu biết rõ mình đang làm gì.”

Sissy cười khúc khích và ấn số. “Tớ đã bao giờ thế đâu?”

Đầu tiên, bài hát “Happy birthday to you,” truyền thống vang lên. Sau đó đến bài, “Please, Please, Please Let Me Get What I Want,” và Johnny đã cười phá lên khi nghe ca khúc này.

Cậu bé có vẻ choáng ngợp bởi đồng quà tặng và, được rồi, có lẽ chiếc xe đạp địa hình cùng cây vi-ô-lông mới toanh mà thầy giáo cậu vừa giới thiệu - nếu cậu bé muốn một cây khác thì vẫn đổi trả được - quả là có phần hơi nuông chiều một chút, nhưng cô biết một đứa trẻ được chiều quá hóa hư là thế nào. Johnny là một cậu bé ngoan. Và thỉnh thoảng nuông chiều một chút cũng không phải là việc xấu gì. Nhưng quả thật cô không thể đồng tình với chiếc xe đạp địa hình được. Ai đời lại tặng cho một nhạc sĩ được ban cho đôi tay tài năng của Chúa Trời một chiếc xe đạp địa hình chết tiệt chứ? Nhưng khi cô đang tranh cãi vấn đề này thì bị Phil nhét một miếng bánh sô-cô-la vào miệng.

Jess biết cái ôm bất ngờ của Johnny lúc cô đang rót sữa cho bọn nhóc có nghĩa là gì, cô đã khiến cho cậu bé cực kì hạnh phúc.

Khi cả Bầy đang nhảy theo những ca khúc cũ từ thập niên bảy mươi - tám mươi trong phòng khách, Jess lang thang ra ban công phía sau nhà và ngồi

trên những bậc thềm. Cô mang theo miếng bánh sô-cô-la đen của May và một cốc sữa. Cô không đói lắm, nhất là sau khi đã đánh chén gần ấy thức ăn, nhưng hai thứ này có thể giúp cô thoát khỏi những màn hỏi han ân cần của mọi người.

Thật đấy, cái cảm giác được bốn mươi con Chó hoang lần lượt hỏi bạn có “ồn không” - và hỏi liên tục, nó kì lạ vô cùng.

Jess không ngạc nhiên khi thấy Smitty bước ra khỏi khu rừng âm u nọ và tiến về phía mình. Cô biết anh đã quanh quẩn trong khu rừng từ sớm, và còn biến thành sói. Nếu cô không ngửi được hay nghe được tiếng hít thở của anh - đã từng có lần như thế - cô vẫn biết được điều đó. Sự tồn tại của anh với cô như một tấm chăn ấm áp choàng qua vai. Bảo vệ cô, xoa dịu cô.

Lúc này đây, anh đã biến trở lại hình dạng con người với trang phục tinh tươm, ngồi trên một bậc thềm thấp hơn giữa hai chân cô. Cô đưa phần bánh và cốc sữa cho anh.

Họ cứ ngồi như thế một lúc lâu, không nói một lời, chỉ đơn giản cảm nhận khoảng không của riêng họ.

Khi tiếng cất thức ăn và dọn dẹp của Bầy trong nhà bếp vang lên, Jess đứng dậy, mang cái đĩa trống và ly sữa theo. Lúc cô đến được cửa sau thì Smitty đã bỏ đi. Nhưng cô biết anh sẽ trở lại. Khi cô lên giường, cô sẽ thấy anh ở trong phòng, chờ đợi cô.

Và, một lần nữa, cô sẽ để anh rúc vào người, khe khẽ ngáy bên tai mình. Tại sao ư? Bởi vì cô yêu anh và cô không muốn phải ngủ mà thiếu anh bên cạnh.

Xui rủi thay, tất cả những điều đó không thể thay đổi được gì.

Cô biết con người Smitty, anh vẫn còn lúng túng. Vẫn cố gắng hiểu xem cô muốn điều gì. Chỉ có một thứ cực kì khắc nghiệt mới có thể cảnh tỉnh anh. Một thứ anh không bao giờ dự đoán được.

Cô chỉ có thể nguyện cầu điều kì diệu này sẽ xảy ra trước khi cô hoàn toàn bỏ cuộc. Cô chỉ có bấy nhiêu đây thôi.

Smitty trèo xuống gốc cây đã được anh trưng dụng như lối ra vào phòng Jessie. Một khi anh tìm ra cách chiếm hữu cô vĩnh viễn, anh sẽ chặt phăng cái cây này xuống. Mấy tên khốn sẽ dễ dàng lên ra lên vào phòng cô mất. Nhưng chí ít nó cũng đã giúp anh rất nhiều trong tuần này.

Khi thả mình xuống đất, anh ngửi thấy mùi một con sói, anh nhanh chóng xoay đầu lại và phát hiện Johnny đang tựa mình vào một thân cây khác, thẳng nhóc chăm chăm nhìn anh.

“Nhóc con.”

“Đồ thất bại.”

Smitty nheo nheo mắt. Không, không. Vẫn chưa đến lúc cho thẳng nhãi này một trận ra trò. Dù nó vô cùng xứng đáng với trận đòn đó.

Hai người nhìn thẳng vào đối phương, Smitty cảm thấy khá ấn tượng khi thẳng nhãi này vẫn không lia ánh mắt sang chỗ khác. Nhưng nó lại mở miệng trước.

“Đừng làm tổn thương cô ấy.”

“Chú đang cố đây.”

“Chậ, chú kém quá đấy.”

“Con trai à, có lẽ con đừng nên tham gia vào chuyện này thì hơn. Chí ít là cho đến khi con mọc đủ răng nanh đã.”

Johnny liếc nhìn cửa sổ của Jessie. “Người phụ nữ ấy chính là thế giới của tôi. Chú dám phá hủy cuộc đời cô ấy thì tự mà lo liệu đi, ông chú nhà quê ạ.”

Cậu bé bỏ đi và Smitty cười khinh khinh. Thằng nhóc này mà trưởng thành rồi thì sẽ vô cùng nguy hiểm đây.

Jess ngồi ở ban công trước nhà, chân gác lên chần song, hai tay ôm chặt cốc cà phê nóng ngon tuyệt vời của May. Hôm nay họ sẽ lên đường về nhà. Về với công việc. Về với cuộc sống của cô. Chỉ là cô không biết - liệu cuộc sống của cô có còn hình bóng của Smitty nữa hay không. Đêm hôm trước, hai người lại bên nhau. Chỉ đơn giản là ngủ. Quần áo đầy đủ. Họ bám víu lấy đối phương. Nói thật lòng, Jess ngủ như một đứa trẻ, cảm nhận được sự an toàn và tình yêu thương trong vòng tay của Smitty.

Hiển nhiên, cô phải giúp gã ngốc này hiểu ra vấn đề. Nếu cô cứ chờ đợi, có khi đến lúc anh tìm được một chút manh mối thì cô đã biến thành một bà lão già khú đế và teo tóp rồi cũng nên.

Jess tức giận với gã ngốc này đến nỗi, cô trả lời điện thoại ngay mà không thèm nhìn tên người gọi.

“Jess nghe đây.”

“À, phải rồi.”

Chân Jess rơi phịch xuống sàn và cô cau mày, chất giọng miền Nam len lỏi qua ống nghe khiến cô nổi da gà.

Khi cô vẫn không trả lời, giọng người đàn ông kia tiếp tục, “Tao định gọi trực tiếp cho Maylin, nhưng ả sẽ không thể quyết định những chuyện quan trọng được. Và tao cần một quyết định.”

Jess từ từ đứng thẳng người dậy và bước xuống. “Quyết định về vấn đề gì?”

“Về tương lai hai năm sau của cô con gái đáng yêu của tao. Con bé sẽ ở với chúng mày? Hay nó sẽ ở với tao và Bầy của tao?”

Jess tiếp tục rời xa căn nhà, cơn giận ngùn ngụt len qua từng mạch máu. “Mày không hề muốn con bé.”

“Không, nhưng tao sẽ chiếm lấy nó. Các vị bồi thẩm đoàn rất tử tế đối với những trường hợp này. Nhất là với một người cha bị cách ly khỏi đứa con yêu quý.”

Cô không buồn tranh cãi với gã nữa. Họ đều biết đây là một lời nói dối trắng trợn, tranh cãi chỉ tốn thời gian.

“Thế mày muốn gì?”

“Rất nhiều. Tao muốn rất nhiều.”

“Mơ hồ quá đấy.”

“Tao sẽ có thể nói rõ ràng với mày hơn... khi ta trực tiếp gặp mặt.”

Cô ngừng lại. “Chắc rồi.”

“Ta sẽ bình tĩnh giải quyết việc này một cách đơn giản, mày và tao. Chỉ hai ta thôi.”

Jess khịt mũi.

“Có gì vui sao?”

Cô xoay người và đối diện với căn nhà chung của Bảy. Hệt như dự đoán, một dãy người đang đứng phía sau, nghe ngóng. Thính lực của loài Chó hoang dẫn dắt họ đến đây, lòng trung thành họ dành cho nhau soi đường cho họ.

“Mày thật sự không biết mày đã chuốc những gì vào người, đúng không?”

Gã phá lên cười. “Lũ Chó hoang còi cọc chúng mày cũng muốn hù dọa tao sao.”

“Tao biết,” Jess thờ dãi. “Ai bảo mày ngu quá làm gì.”

Cô đập máy trước khi gã có thể nói thêm thứ gì, ánh nhìn của cô dán dặt vào Bảy. Cô có một cơ hội để giải quyết mọi chuyện trước khi ngày tận thế đến. Khi ấy, Bảy Wilson có là gì hoặc liên hệ với ai thì bọn cô cũng sẽ mặc kệ.

Một khi tổn thương đã xảy ra thì chẳng còn chuyện gì đáng để sợ sệt nữa.

“Xách mông sang chỗ khác ngay, Sissy Mae.”

“Bình tĩnh lại đi, Bobby Ray.”

Sissy Mae lao xuống cầu thang, chiếc túi du lịch lủng lẳng ngang vai cô.
“Anh gấp gáp cái gì vậy?”

“Anh bảo gấp thì có nghĩa là gấp. Giờ thì biến ra!”

Cô nhỏ giọng văng tục một tràng và lao ra khỏi căn nhà. Smitty cũng theo cô thì bất chợt điện thoại anh vang lên.

“Alô?”

“Chào. Jess đây.”

Chỉ cần giọng nói của cô cũng đủ xoa dịu linh hồn bất ổn của anh, Smitty cười. “Chào, em yêu. Sao thế?”

“Tôi cũng không muốn làm phiền anh và anh có thể từ chối...”

“Em cần gì, Jessie Ann?”

“Wilson liên lạc với tôi.”

Smitty thở hắt ra. “Và?”

“Và một là bọn tôi trả tiền cho gã hoặc gã sẽ cố bắt Kristan về. Không thể để chuyện ấy xảy ra được.”

Không, không thể được. Anh đã gặp lũ Wilson và cô bé Kristan. Anh sẽ không để cô gái nhỏ bé đáng yêu ấy ở trong lãnh địa Wilson một giây một phút nào cả.

“Những tiếng ồn vọng ra từ điện thoại của anh giúp tôi xác định anh đang ở New York.”

“Nhưng Mitch đã gắng hết sức mà vẫn không tìm ra gã.”

“Tôi biết. Phil cũng vậy. Nhưng nếu cả những người săn lùng giỏi nhất của ta vẫn không thể truy ra gã...” Anh có thể nghe tiếng cô đi qua đi lại, cảm giác được nổi bắn khoắn của cô qua đường truyền điện thoại. “Và tôi rất lo lắng khi gã vẫn bật vô âm tín như vậy. Có nghĩa là gã đang lẩn trốn. Vì sao?”

“Cả hai ta đều biết rõ lí do mà, Jessie Ann.”

“Ừm,” giọng cô đầy vẻ cảm chịu. “Cả hai ta đều biết rõ lí do.”

“Em cần gì cứ nói ra, Jessie.”

“Nghe này, tôi sẽ không làm phiền anh nếu...”

“Em không hề làm phiền anh, Jessie.”

“... Nhưng chỉ còn ba phút nữa thì Bảy của tôi sẽ gây ra một việc rất... tồi tệ. Một việc tôi nghĩ Bảy Smith các anh sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bọn tôi. Hoặc là tôi ngăn thảm họa này lại ngay, hoặc là tôi để mặc họ.”

“Đừng làm vậy. Tôi có thể giúp.” Anh vẫn chưa biết mình sẽ giúp thế nào. Nhưng sau khi anh đã hiểu rõ về Bảy của cô, anh không hề nghi ngờ họ có đủ khả năng và sẵn sàng gây ra những tổn thất nặng nề mà có thể và sẽ khơi mào một cuộc chiến giữa Bảy Smith và Bảy Kuznetsov. Anh không thể cho phép chuyện đó xảy ra. Anh cần phải nghĩ ra phương hướng giải quyết thật nhanh hoặc...

Ronnie Lee lao vào phòng khách. “Con thôi sửa với mẹ đi!” cô hét vọng ra cánh cửa chính. “Mẹ ra ngay đây!” Cô cười với Smitty trước khi đào tung những cái đệm vung vải trên trường kỉ. Cô nhanh chóng tìm thấy máy MP3 và quay trở ra ngoài bằng đúng lối cô vừa đi vào.

“Này, Ronnie Lee?”

Cô ngừng lại và nhìn anh đầy trông đợi.

“Dì cô vẫn còn sống chứ?”

“Còn, nhưng dì sống ở Hạt Nassau cơ.”

“Dì có ngại nếu tôi ghé thăm không?”

“Dĩ nhiên là không rồi! Dì luôn yêu quý những người nhà Smith mà, Bobby Ray.” Ronnie cười ranh mãnh và chộp lấy một cây bút cùng một mảnh giấy.

“Jessie Ann?”

“Sao?”

“Cùng đi một chuyến nhé, em yêu?”

“Bobby Ray Smith!”

Jess né sang một bên khi người phụ nữ khoảng bốn - năm mươi tuổi hơn nhào thẳng vào vòng tay của Smitty.

“Chào buổi sáng, Annie Jo.”

Annie Jo Lucas nổi tiếng đây rồi. Cô vẫn còn nhớ bà ta rất rõ. Vì sao à? Bởi vì nữ Sói này bị những người phụ nữ khác căm ghét vô cùng. Bà ta đã mò lên giường của tất cả mọi gã Smith ở ít nhất bốn hạt tại ba bang. Bà ta cuồn đi tất cả những gì bà ta thích, và sau đó bỏ đi mà chẳng buồn quay đầu lại. Có vài gã đàn ông cố chiếm lấy bà ta, nhưng không một ai đủ sức giữ chân Annie Jo cả. Và đến khi bạn đời của họ phát hiện ra họ đan díu với Annie Jo một hoặc vài lần, thì kết quả của sự ghen tuông sẽ là vài đêm dài lạnh lẽo một mình một giường.

Trên đường đến đây, Smitty đã giải thích vì sao cuộc tranh cãi nảy lửa giữa Annie Jo, chị kế của Annie Jo và người mẹ Tala Lee Evans của Ronnie Lee, đã khiến cho Annie Jo tách khỏi Bầy và không chuyển đi đâu mà lại chuyển đến Long Island. Nhưng Annie Jo chưa bao giờ quên được gia đình hay Bầy sói mà bà ta đã bỏ rơi. Thế nên ngoại trừ bà chị gái, tất cả những thành viên của Bầy Smith luôn luôn được chào đón tại nhà bà ta. Nhưng không ai có thể ở lại. Không thể ngủ quá một đêm. Và như mọi khi, Annie Jo vẫn là một con sói cô độc đúng chuẩn.

“Anh nên nghĩ đến việc tìm dì ấy sớm hơn,” Smitty nói khi cả hai đang rong đuổi trên Southern State Parkway [\[69\]](#), “nhưng não của anh bị một nàng Chó hoang xinh xắn chiếm giữ mất rồi. Và anh đã bị phân tán.”

Cô mất một lúc lâu để suy nghĩ “nàng Chó hoang xinh xắn” anh đang nói đến là ai và cô phải mất bao lâu mới truy ra ả đàn bà này và xé rách ruột của ả. Rồi anh cười với cô và cô nhận ra “nàng Chó hoang” là đang ám chỉ chính bản thân mình.

Ái chà.

Giờ hai người đang đứng trước ngưỡng cửa nhà Annie Jo và bà ta chẳng hề có ý định thả Smitty đi. Thường thì Jess sẽ không ngại những màn ôm ấp, với điều kiện người phụ nữ ấy không nóng bỏng đến phi lý thế này.

“Xem cháu kìa,” cuối cùng Annie Jo cũng lên tiếng, hơi ngả người ra sau

để ngấm Smitty cho rõ nhưng vẫn không chịu buông anh ra. “Điễn trai đấy. Làm ta nhớ đến chú Eustice của cháu quá. Điễn trai, điễn trai, và điễn trai. Eustice điễn trai sao rồi?”

“Đang ngồi tù vì tội giết người ở Trại cải tạo West Tennessee State.”

Annie Jo chớp chớp mắt. “Ôi. chà chà. Sao ta lại không ngạc nhiên chút nào vậy nhỉ.” Bà ta cuối cùng cũng chịu thả anh ra và lùi lại. “Nào, hai đứa mau vào nhà thôi. Mau nào.”

Họ bước vào một ngôi nhà nhỏ ngăn nắp với những món nội thất tuy cũ sồn nhưng vẫn còn khá thoải mái và rất nhiều tranh ảnh trên mặt lò sưởi và kệ sách. Cây piano nhỏ nằm tại một góc phòng khách và Jess nhớ rằng Annie Jo từng mở lớp dạy đàn. Khi bà ta bỏ nhà ra đi, số lượng nam sinh học đàn piano cũng giảm một cách đáng kể.

“Dì Annie Jo, đây là...”

“Jessica Ann Ward. Làm sao ta có thể quên được một khuôn mặt đẹp dễ thế này?” Annie Jo ôm cô và Jess bất đắc dĩ để mặc bà ta. “Cháu lớn lên đẹp hơn lúc trước nhiều lắm.”

“Cảm ơn dì.”

“Hai đứa có muốn cà phê hay ca-cao nóng không?”

“Có ạ.”

Annie Jo dẫn họ vào nhà bếp và cùng ngồi xuống bàn ăn sáng. Bà lôi bánh mì cuộn quế ra trong lúc nghiền cà phê và chuẩn bị món ca-cao nóng cho Jess.

Nhấp ngụm ca-cao đầu tiên và Jess thầm hét lên trong đầu: Hãy cười cháu đi.

“Dì làm gì được cho cháu đây, Bobby Ray cưng của ta?”

Smitty đặt cốc cà phê xuống. Anh chén sạch ba cái bánh trong lúc bà pha cà phê. Và đang vươn tay với lấy cái thứ tư.

Chúa ơi, quả là một cái bao tử không đáy.

“Cháu cần sự giúp đỡ của dì,” anh nói.

“Giúp chuyện gì?”

“Cháu đang muốn truy tìm tung tích của một người.”

Đôi mắt hổ phách nhạt màu, trông vàng hơn và giống mắt loài chó hơn Jess nhớ, cẩn thận quan sát Smitty. “Cháu đang nói đến Walt Wilson?”

Smitty ngừng ngay hành động liếm kem dính trên ngón tay và Jess gần như điên lên khi thấy cảnh này. Làm sao cô có thể tập trung được khi anh cứ câu dẫn cô như vậy? “Dì nghe được gì từ gã ạ?”

Annie Jo thở dài, đứng dậy bước đến tủ lạnh, lôi một ít kem và đường khỏi tủ. Bà ta mời Smitty, nhưng anh từ chối, và bà bỏ một thìa nhỏ vào cốc của mình trước khi tiếp tục. “Khoảng bốn tuần trước, nó và vợ nó có đến đây, trông cả hai có vẻ khá khăm hơn trước. Dì biết nó muốn ở lại đây vài ngày, nhưng dì có một nguyên tắc. Cháu chỉ có thể ở qua đêm và chỉ một đêm thôi. Nếu không, dì sẽ trừ khử tất. Dì đã từng tiếp những gã Smith hành xử cứ như thể đây là khách sạn và nhà trọ của chúng ở New York vậy.” Bà ta đặt ly kem vào tủ lạnh trước khi ngồi xuống ghế và tập trung vào Jess. “Hai đứa biết đây, dì biết bố của nó. Đã từng quan hệ một lần với gã khi dì mười tám hay mười chín tuổi gì đó.” Bà nhún vai. “Không phải là trải nghiệm tuyệt vời nhất, nhưng cũng không phải là lần tệ nhất. Chỉ ít Walt thông minh hơn bố nó. Nhưng không nhiều lắm. Dù sao, sáng hôm sau, ba nữ Sói và một nam Sói xuất hiện và cả bọn bỏ đi.”

“Dì có biết chúng đi đâu không?”

Bà ta nhấp một ngụm cà phê, đôi mắt sắc sảo ấy nhìn Smitty. “Vì sao cháu hỏi?”

“Bởi vì cháu,” Jess xen vào. “Bởi vì cháu cần tìm ra gã.”

“Cháu biết không, nó có dễ quên đồ lại này.” Bà ta đứng dậy và đi vào một căn phòng, nhưng tiếng nói vẫn vọng ra ngoài hành lang, “Ngày hôm sau nó có gọi đến hỏi và dì nói đã ném đi mất rồi vì dì không muốn nó quay trở lại đây.”

Annie Jo quay trở vào nhà bếp. “Dì cứ cảm thấy lạ khi nó gọi đến hỏi về một vật như thế này, nên dì đã xem sơ qua. Và dì tìm thấy thứ này đây.”

Bà ta đặt ấn bản của quyển tạp chí Wired lên bàn. “Đó có phải là cháu không, Jessie Ann? Ở phần nền ấy? Với thanh kiếm?”

Jess co rúm. Bài báo chết tiệt này! Họ đã khá thành công trong việc giữ kín tên tuổi và thông tin khỏi báo giới cho đến khoảng sáu tháng trước, Wired làm một chuyên mục về công ty họ. Ở tít phía sau nền tấm ảnh chụp trộm này, nếu nhìn thật kĩ sẽ thấy Phil và Jess đang trưng dụng hai thanh kiếm La Mã ngăn họ mới tậu để giả vờ đấu kiếm. Danny, May và Sabina ngồi xem và cười đùa. Khi nhìn thấy tấm ảnh, họ đều nghĩ sẽ chẳng ai nhận ra họ đang đứng hòa vào nền đâu.

Và rồi trưởng phòng nhân sự bảo rằng họ nhận được hàng tấn đơn xin việc chỉ vì bài báo ấy. Vì sao? Bởi vì họ nhìn thấy “sếp” họ đang chơi đấu kiếm. Nói cách khác, “Quả là một nơi làm việc tuyệt vời!”

Đúng là tuyệt vời cho việc tuyển chọn nhân sự, nhưng giờ nó cũng tiện thể lôi cả những tên khốn như Walt Wilson vào cuộc sống của họ.

“Phải, thưa dì. Đây là cháu.”

“Nhưng nó lại khoanh tròn cô gái này.” Bà chỉ vào một vết mực đen tròn xung quanh May. “Vì sao?”

Nếu họ cần sự giúp đỡ của Annie Jo thì họ phải thành thật với bà ta. Bà cần phải biết vì sao bà ta không nên bao che cho gã nữa.

“Đây là Maylin. Một thành viên trong Bầy của cháu. Mười sáu năm trước, cô ấy mang thai con gái của Wilson. Nhưng gã không quan tâm. Gã chỉ muốn tiền và giờ gã đang dùng chính con gái của gã để uy hiếp bọn cháu.”

Annie Jo lại ngồi xuống. “Ừ, dì cũng nghĩ cháu sẽ nói thế rồi. Đàn ông nhà Wilson là những động vật máu lạnh nổi danh. Chúng làm bọn con gái to bụng và sau đó bỏ đi trong một nốt nhạc. Và chúng sẽ không còn bất kì quan hệ nào với cô ta nữa. Thấy dì cẩn thận thế nào rồi đấy, bởi vì dì đã từng trải qua chuyện này một lần, khi mười lăm tuổi, và dì thề sẽ không để chuyện này

tái diễn thêm lần nữa. Chỉ cần cho bà chị gái khốn nạn biết dì đã có thai thì mọi chuyện sẽ rồi tung lên mất. Hơn nữa, dì cũng chưa bao giờ thích trẻ con cả. Nên dì luôn tuân thủ chế độ kiểm soát sinh sản và những người đàn ông đi quan hệ luôn phải đeo bao. Một điều cháu phải nhớ về những gã sói này, Smith hay ai cũng vậy, chúng có thể thụ thai với cả cát đấy. Thân là phụ nữ, cháu phải bảo vệ bản thân. Đúng không nào, Bobby Ray?”

“Dì ấy nói đúng đấy. Nhắc mới nhớ.” Anh vỗ vỗ tay Jess. “Anh cần phải có một buổi giáo dục an toàn tình dục cho Johnny.”

Jess thẳng lưng lên ngay lập tức. “Xin lỗi. Cái gì cơ?”

“Johnny là ai?”

“Con nuôi của em ấy. Là sói. Em ấy sẽ nhận nuôi thằng bé. Nhưng thằng bé vừa qua tuổi mười bảy thôi.”

“Ôi, Chúa ời!” Annie Jo cười phá lên. “Đúng rồi, cưng à. Hãy để chàng trai này nói chuyện với thằng bé. Và phải mau lên. Thần chú của nhà Smith - bao cao su, bao cao su, và bao cao su.”

“Cảm ơn, nhưng tự cháu có thể nói chuyện với con trai của cháu.”

Annie Jo đảo tròn mắt. “Cưng à, cháu không thể nói chuyện quan hệ tình dục với thằng nhóc đó đâu. Không thể. Cháu sẽ dọa nó vỡ mật mất. Cứ để Bobby Ray làm đi. Hai đứa đang ở cùng nhau mà, đúng không?”

“Đúng.”

“Không.”

Giờ thì đôi mắt biết nói của Annie Jo mở tròn đầy giận dữ. “Sao cũng được.”

“Và tại sao ta lại cần bàn bạc vấn đề này vào thời điểm này chứ.”

“Chúng ta không cần. Nhưng tôi cần phải nói chuyện với thằng bé càng sớm càng tốt.” Smitty nhếch mép với Annie Jo. “Con gái của Maylin vừa tròn mười sáu tuổi và rất xinh xắn.”

“Ôi, Lạy Chúa!” Annie Jo lại thốt lên. “Cưng à, cháu phải để Bobby Ray nói chuyện với thằng bé hoặc các cháu sẽ có thêm một cục nợ ba bốn cân

đấy.”

“Phil và Danny có thể làm chuyện này.”

“Họ cũng là Chó hoang mà, đúng chứ? Họ không thể dạy cho thằng bé những gì nó cần biết đâu. Cháu cần Bobby Ray làm việc này.”

“Vì sao?”

“Chó sói rất khác biệt. Kể từ, ừm, vào khoảng mười lăm đến mười bảy tuổi, sự hung hãn của chúng sẽ tăng vọt.”

“Johnny không hề hung hãn.”

“Thằng nhóc ấy găm vào mặt anh lúc bọn anh ở trong thang máy,” Smitty đột nhiên buông ra một câu như vậy.

“Thằng bé làm gì cơ?”

“Nếu Kristan nhỏ bé không có ở đó thì, có lẽ nó đã tấn công anh rồi cũng nên.”

“Sao anh không kể cho tôi nghe?”

“Có gì để kể đâu?”

Jess mở miệng chuẩn bị mắng thì Annie Jo đặt một bàn tay lên cánh tay cô, tỏ vẻ họ cần bình tĩnh lại.

“Trước khi cháu bẻ gãy cổ nó, cháu cần phải hiểu Chó hoang và Sói rất khác nhau. Chúng trưởng thành khác nhau. Cháu, hiển nhiên, là một ngoại lệ bởi vì cháu là con Chó hoang duy nhất trong một thị trấn toàn là Sói. Nhưng về nguyên tắc thì là thế này, Sói con từ mười lăm đến mười bảy tuổi, rất hung hãn với những gã Sói trưởng thành khác. Chúng có thể thách đấu với họ bất cứ lúc nào và sau đó là những trận đòn như tử. Thật ra chúng rất cần bài học ấy và chúng cũng không lấy làm ngại. Tất nhiên, Bubba... ừm, thôi đừng để ý. Nhưng khi chúng đến mười tám tuổi, sự hung hãn của chúng sẽ chuyển thành một cấp độ thèm khát mà cháu chưa bao giờ được chứng kiến. Chúng gần như có thể làm tình với bất cứ thứ gì.”

Jess khịt mũi. “Cũng không hoàn toàn đúng đâu ạ.”

Smitty gầm gừ. “Anh bỏ đi là có lí do.”

“Đừng có gầm lên với tôi.”

“Thằng bé bỏ đi có thể là vì hai lí do.” Annie Jo xen vào. “Thứ nhất, bởi vì nó không có mang theo bao cao su. Bubba Smith đã nhồi nhét vào đầu mọi thằng con của gã nguyên tắc bao cao su, bao cao su, và bao cao su. Gã bắt chúng bảo đảm có trữ bao trong xe tải, cặp đi học, cả trong sách. Tất cả mọi nơi gã có thể nghĩ đến, và lạy Chúa, cháu nên sử dụng chúng đi. Bubba không muốn có một lũ cháu nội chạy vòng quanh sân nhà bởi gã biết lũ con trai của gã sẽ để ra một bầu nhóc khi chúng giao phối. Tiếc thay, nhà Wilson lại không có triết lí tương tự.”

“Và lí do thứ hai, mồi dì nói, lí do thứ hai là gì?”

Annie Jo cười. “Lí do thứ hai là, cháu đặc biệt, Jessie Ann. Tất cả mọi người trong trấn đều biết điều này. Cháu nghĩ vì sao đám sói con lại cứ đuổi theo cháu? Nhưng giờ tất cả mọi chuyện đã qua rồi. Hai cháu có thể tự giải quyết việc này bởi vì một học sinh của dì sẽ có mặt ở đây trong vòng năm phút nữa.”

Smitty gật đầu. “Gã ta đang ở đâu, dì Annie Jo?”

“Bronx.” Bà ta đứng lên và mở một ngăn tủ bếp, lôi ra một tập giấy. Bà xé mảnh giấy trên cùng. “Này. Cầm lấy. Dì không muốn thằng nhóc ấy quay trở lại đây nữa. Nhưng để dì nói cho cháu nghe chuyện này, Jessie Ann. Có lẽ việc làm tốt nhất đời này của Walt là vứt bỏ Maylin bé nhỏ đi. Vợ của Wilson, ả cùng lắm chỉ cuối hai mươi, đầu ba mươi tuổi thôi. Nhưng chết tiệt, trông nó như một ả đàn bà hơn bốn mươi tuổi vậy. Nhà Wilson lợi dụng triệt để lũ đàn bà của họ, và chẳng có tí đền đáp nào hết.”

“Giờ cô ấy đã kết hôn rồi,” giọng nói của Jess đầy vẻ tự hào. “Chồng cô ấy rất thương cô ấy và cả con gái cô ấy.”

“Đấy. Thế thì tốt quá rồi.”

Chuông cửa vang lên và Annie Jo đứng dậy. “Được rồi, cả hai. Đến lúc về rồi.”

Bà ta hận không thể xua họ ra khỏi cửa lúc này. Nhưng khi Jessie nhìn thấy “học sinh” của Annie Jo, cô đã hiểu vì sao.

Jess chẳng quen biết được bao nhiêu người đàn ông hai mươi lăm tuổi với thân hình vạm vỡ đến một căn nhà ở ngoại ô để học đàn piano.

“Curtis, sao em không vào phòng khách và đợi cô ở đó đi. Cô sẽ vào ngay thôi.”

Anh ta dùng ánh mắt ăn tươi nuốt sống nhìn người phụ nữ và gật đầu. “Vâng, thưa cô.”

Annie Jo tiễn họ ra xe tải của Smitty. “Nào, nếu như hai đứa có cần gì khác nữa, thì cứ cho dì biết nhé. Và tất nhiên, hai đứa có thể ghé sang thăm dì bất cứ lúc nào.”

Bà ta hôn và ôm Smitty, rồi hôn và ôm tạm biệt Jess. Nhưng trước khi họ bước vào xe và rời đi, bà ta thêm vào, “Cháu phải cẩn thận đấy, Bobby Ray. Thằng nhãi ấy giống hệt bố nó, cháu có thể nói những gì cháu thích về Bubba Smith, nhưng ông ta vẫn chiến đấu một cách công bằng. Nhà Wilson thì không như vậy. Nhưng cháu đừng quên họ là gia đình.” Bà ta chỉ vào Jess. “Còn cô ấy thì không.”

“Cảm ơn, Annie Jo.”

“Đừng khách sáo. Các cháu nên đi đi. Chúc hai đứa may mắn.”

Sau khi đỗ xe cách khách sạn tồi tàn nơi Wilson và Bảy của gã đang sống tạm một vài lô nhà, Smitty hỏi, “Anh có nên nhắc em chờ trong xe cho đến khi anh xong việc không?”

Jessie nhún vai, thò tay vào ba lô và lôi một quyển sách ra, yên vị tại chỗ ngồi. “Chắc rồi. Tôi sẽ đợi.”

Anh cười. “Gần như tất cả những thành viên nữ trong Bảy của anh đều hận không thể cùng anh lên trên đấy.”

“Bởi vì bọn họ đang muốn đánh nhau. Còn tôi thì không. Tôi rất lấy làm vui mừng được dán móng của mình trên cái ghế này cho đến khi anh xong chuyện. Trừ khi ta đang nói đến một trận đấu kiếm. Hoặc một trận đấu sinh tử tại Đấu trường La Mã.”

“Anh chẳng hiểu em đang nói gì.”

“Cũng chẳng phải lần đầu tiên.”

Smitty siết lấy cằm cô, nâng mặt cô lên để anh có thể hôn cô.

“Smitty...”

Không để cô nói hết câu, anh lao vào hôn cô mãnh liệt, ép cô phải đưa lưỡi ra chơi đùa cùng mình. Khi anh lui người lại, cả hai đều thở dốc nặng nề và Jessie vẫn còn nhắm mắt.

“Chờ anh giải quyết xong chuyện này, anh và em sẽ nói chuyện nghiêm túc với nhau.”

Anh bước ra khỏi xe và nghe được tiếng lẩm bẩm của cô, “Tuyệt lắm. Lại nói nữa.”

“Sao cơ?”

Cô mở sách ra. “Tôi chúc may mắn anh đấy.”

Walt Davis Wilson, ngán ngẩm những chuyện xàm xí này lắm rồi. Ngán ngẩm những giờ chờ đợi. Phải giả vờ chơi trò người bố của năm với con nhóc mũi tẹt ồn ào chỉ khiến gã đã điên tiết càng thêm phần điên tiết. Gã đã có bảy đứa con - toàn sói thuần chủng, không phải những loại tạp chủng gớm ghiếc - và gã cũng không cần đứa thứ tám.

Nhưng gã sẽ cạo sạch lòng kiên nhẫn và thời gian. Lũ sói còn đang trông chừng ngôi nhà của gã, chực chờ đòi lại phần nợ chết tiệt của chúng và gã cần phải kiếm được số tiền này càng sớm càng tốt. Vì thế, gã phải hăm dọa con Chó hoang đó. Gã đã không còn lựa chọn. Nhất là khi con nhãi không thèm bắt máy của gã nữa. Thường thì nó sẽ trả lời tin ngã của gã ngay và sau đó nó sẽ chạy ngược chạy xuôi để ăn tối đâu đó. Nhưng con nhãi đã không đến vào buổi hẹn ăn tối cuối cùng và gã cũng mất liên lạc với nó từ đó. Dấu hiệu tồi tệ. Nên gã đã điện thoại cho nữ Alpha của con bé, cho ả trải nghiệm một chút sợ hãi. Gã muốn ả phải chi trả một số tiền khá khăm cho gã. Nhưng nếu ả từ chối, gã sẽ mang con bé trở lại Alabama. Bọn chúng sẽ không dám đuổi theo gã vào tận Smithburg. Chúng không đời nào ngu như vậy. Nhà Smith rất biết cách bảo vệ đồng loại, đó là một chân lí, và nhà Wilson lại có quan hệ huyết thống với họ. Đến cuối cùng, chúng cũng phải móc hầu bao với con số mà gã muốn để mang con bé trở về.

Số tiền ấy sẽ thay đổi vận mệnh của gã.

Một khi đã thanh toán xong khoản nợ nần này và sử dụng nốt những gì còn sót lại - gã nhất định sẽ đòi nhiều hơn số tiền thật sự mà gã nợ lũ gấu - để thành lập một doanh nghiệp, có hàng trăm hàng ngàn con sói từ khắp Alabama nóng lòng được tham gia vào Bầy của gã. Gã dự định sẽ phát triển Bầy Wilson trở nên hùng mạnh như đám Van Holtzs kiêu ngạo hay lũ khốn nhằm nhí Magnus. Gã sẽ cho tất cả chúng sáng mắt. Sáng mắt trước sức mạnh của gã.

Nhưng trước hết, gã phải tìm ra con nhỏ ấy đã. Gã đã cố tỏ ra tử tế. Nếu như vẫn không thành công thì... ờ, tạm thời khoan nghĩ đến chuyện đó.

Gã bước ra khỏi phòng tắm, đóng cánh cửa sau lưng để ngăn mùi bốc ra, và chết điếng khi nhìn thấy Bobby Ray Smith đang tựa lưng vào cái tủ áo đã sờn cũ.

“Bobby Ray.”

“Walt.”

“Anh đang làm gì ở đây? Tôi cứ tưởng anh đang ở trong Hải quân chứ?”

“Đã từng. Xuất ngũ một thời gian rồi. Tao nghe nói mày đã vào thành phố.” Gã trai vạm vỡ nhún vai. “Và tao không thích điều này.”

Walt không biết gã đang tức giận trước những từ ngữ của Bobby Ray hay là vì cái đầu tóc bù xù của anh nữa. Đàn ông nhà Wilson thường bị hói đầu từ rất sớm, trong khi những tên khốn họ Smith đến lúc xuống mồ vẫn mang theo một đầu đầy tóc.

“Anh không thích điều này?”

“Phố trên, Fifth Avenue, và Park Avenue thuộc về Bảy Van Holtzs. Khu Bronx và Harlem lần lượt thuộc về Đàn Vega và Bảy gấu Armstrong. Nhưng phố dưới lại thuộc về Smith bọn tao.”

“Và?”

“Và tao không muốn mày ở đây. Tao không muốn mày ở trên lãnh thổ của tao. Tao không muốn mày ở gần lãnh thổ của tao. Và tao bảo đảm Bảy Van Holtzs, Vega, và Armstrong cũng không muốn mày lảng vảng trên lãnh thổ của họ.”

“Chúng không biết...”

“Giờ thì biết cả rồi.”

Walt sững sờ ngã một bước ra sau. “Mày là thằng khốn kiếp.”

“Nào, nào. Đừng chuyện bé xé to chứ.”

“Chẳng phải chúng ta là gia đình sao.”

Bobby Ray Smith đứng thẳng người dậy, đầu anh cao hơn Walt ngót nghét chục phân, và tùy tiện bước tiến đến gần gã.

“Tao cũng sẽ không cho anh trai tao vào vùng đất này. Và tao chỉ đánh bọn chúng thôi. Nên may mắn thoát kiếp này rồi đây.”

“Tôi vẫn cần chút thời gian để...”

“Không. Vé đã đặt. Sissy đã xử lí xong cả. Cứ xem đó là phần quà Bầy của tao tặng cho chúng mày. Giờ mày chỉ cần đi đến JFK [\[70\]](#) và mày sẽ về đến Birmingham trước khi các cửa tiệm đóng cửa.”

Gã sẽ không để tên khốn này xem như một con rối. Không đời nào. Gã cũng không còn là thằng nhóc chín tuổi năm nào nữa.

“Nghe này, Bobby Ray, bọn tôi đang xử lí một vài chuyện trước và...” Bàn tay to lớn ấy bóp chặt lấy cổ gã, đẩy gã vào tường.

Hàm răng của Walt va vào nhau và xương sống của gã kêu gào đau đớn. Gã cảm giác được bộ vuốt đâm sâu vào da thịt ở cổ họng, và chúng cứ từ từ bấm sâu vào cho đến khi máu chảy dọc xuống xương đòn.

“Mày cũng nổi tiếng về mức độ tối dạ rồi nên tao sẽ nhắc lại thêm một lần nữa. Mày và Bầy của mày lết mông đến sân bay JFK trong vòng một giờ tới hoặc tao sẽ lung sục ra mày một lần nữa và tao sẽ không tử tế như lần này đâu. Mày có hiểu những gì tao nói không, thằng khốn?”

Walt nhìn vào anh, cố gắng nghĩ ra một lối thoát. Gã cần số tiền ấy. Gã cần nó nhiều hơn mọi người tưởng.

Bobby Ray không nói thêm một lời nào. Anh để bộ vuốt nói thay những điều cần thiết. Khi Walt cảm giác được một cái móng đang gần động mạch một cách báo động, gã xoay mặt đi - bởi gã không thể nhúc nhích phần cổ được - và thả lỏng người. Phục tùng.

“Tốt lắm.” Bobby Ray lau bàn tay dính máu vào cái áo màu vàng của Walt. “Gửi lời chào của tao đến mẹ mày nhé.”

Bobby Ray Smith xoay người và bước khỏi cửa. Anh không hề cảm thấy bị uy hiếp đến nỗi dám đưa thẳng lưng về phía Walt. Sự nhục mạ nặng nề

nhất.

Hai phút sau, trong khi gã vẫn đang cố gắng lau sạch máu trên phần cổ và vùng ngực, Polly June xông vào.

“Sao em thấy Bobby Ray Smith rời khỏi đây?”

“Thằng khốn ấy đến đây để đuổi ta đi.”

“Cái gì?”

“Hắn không muốn Bầy của ta trên lãnh thổ của hắn.”

“Thật sao?”

Đây là giọng điệu của ả bạn đời của gã. Không phải sợ hãi - là một thứ gì khác. “Sao cơ?”

“Em chỉ đang thắc mắc vì sao em thấy con Chó hoang ấy đang chễm chệ trong xe tải của hắn như thể thứ chết tiệt đó thuộc về ả vậy.”

“Chó hoang nào?”

“Jessica Ann Ward. Em tưởng anh đã thuyết phục được ả mang tiền đến đây rồi chứ?”

“Ả cúp máy. Và tôi định gọi lại sau khi cảm giác sợ hãi bắt đầu lan truyền trong ả. Cô có chắc đó là ả không?”

“Vâng, là ả mà. Em chỉ thắc mắc vì sao ả lại đậu xe cách đây ba dãy nhà. Và nếu như em không đi đến cửa hiệu nhỏ tại góc đường ở dãy nhà trên thì em cũng không nhìn thấy ả đâu.”

Walt nện mảnh vải dầm máu trong tay xuống bàn. “Mọi người trong Bầy đâu rồi?”

“Bọn họ vẫn còn đang ở cửa hiệu mua thức ăn vặt và tequila.”

“Cô đã tìm ra con nhãi đó chưa?”

“Rồi, tất cả bọn chúng. Chúng đang ăn ở một khách sạn sang trọng trong thành phố.”

“Tốt lắm. Giờ thì gọi cho mẹ đi.”

“Tôi không hiểu. Sao ta lại không cần trả một xu tiền nào cho chúng?”

“Bởi vì bọn em sẽ phải thanh toán chi phí cho chúng đến khi Kristan đủ mười tám tuổi. Cách ấy tốt hơn nhiều.”

“Lại là trò ‘cút ra khỏi lãnh thổ của tao’ cũ rích đó hả?”

“Phải. Em quên rồi. Nhà Smith có hệ thống cấp bậc rõ ràng mà. Anh lại mang họ Smith. Walt thì không. Và nếu như gã động đến anh, không những gã đã đắc tội với toàn thể họ Smith, gã còn xúc phạm luôn cả tất cả những Bầy có quan hệ với bọn anh. Nhà Reed. Bầy Leis ở ngoài Smithvill. Bầy Evan.” Anh nhún vai. “Marty.”

Jess cười. “Chúa ơi, bọn tôi không muốn điều này đâu.”

“Tin anh đi. Em không muốn đâu. Để em và Bầy của em nằm ngoài chuyện này là lựa chọn tốt nhất.”

“Được rồi.” Cô không có vấn đề gì với cách suy nghĩ này cả. Bầy của cô càng ít bị cuốn vào thì tương lai của Kristan sẽ càng tốt hơn.

“Cảm ơn vì việc lần này, Smitty. Tôi thật lòng đấy.”

“Anh luôn sẵn lòng mà, em yêu.” Anh nắm lấy tay cô và dịu dàng ỏ nó trong tay mình. “Giờ hãy nói về đôi ta nhé.”

“Được.”

“Anh đã suy nghĩ rất lâu và rất nhiều về vấn đề này.” Chúa ơi, lại là trò suy nghĩ! “Và anh biết mình phải làm gì rồi.”

“Và anh phải?” cô hỏi, trái tim nhảy loạn trong lồng ngực, nguyện cầu Chúa trời cho anh nhận ra đáp án. Nguyện cầu anh sẽ nói đúng lần này.

“Cưới em một cách đường hoàng.”

Và trái tim của cô như thế đấy, rơi ruột xuống trái đất, xuyên qua sàn xe tải và tằm xuống địa ngục.

“Cưới tôi?”

“Phải, đúng truyền thống cưới xin của nhà Smith. Em xứng đáng với điều này. Hẹn hò đường hoàng, thông báo chính thức đến toàn thể họ Smith. Chúng ta sẽ từ từ và nhẹ nhàng cho đến khi cả hai đều biết thời khắc đã đến.”

“Anh... anh... đồ khốn!” Jess giật tay lại.

“Sao? Chuyện gì thế?”

“Tôi xứng đáng với điều ấy à? Điều ấy? Anh biết gì không? Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời này của tôi là yêu tên khốn nạn anh đấy.”

“Jessie Ann...”

“Không, ta xong rồi. Tôi xong rồi. Xong, xong, xong rồi. Tôi sẽ ném phăng anh ra khỏi tim mình. Bởi vì anh không xứng với tôi.”

“Giờ thì em chọc anh cái lên rồi đấy.”

“Thế sao? Tuyệt thật.”

“Nếu em chịu nói cho anh nghe...”

“Tôi đã nói xong rồi.”

“Jessie...” tiếng cảnh cáo của anh len lỏi ra từ hàm răng đang nghiến chặt.

Cô nhìn thẳng về phía trước, bàn tay siết chặt lấy quyển sách. “Trừ khi anh muốn tôi biến hình ngay tại đây, và bắt đầu tè bậy lên khắp đồng nội thất đáng yêu này, kể cả bảng điều khiển, anh sẽ... ngừng... nói chuyện.”

Hai tay nắm chặt lấy vô lăng, Smitty tập trung nhìn vào con đường. Cô đã làm anh tức giận nhưng, như mọi khi, vẫn chưa đủ tức giận. Và nếu như cô không thể khiến chuyện ấy xảy ra, vậy thì họ cũng chẳng nên dây vào nhau làm gì nữa.

Smitty không khống chế được cánh tay đang vươn ra để giật cái thẻ khóa từ của người phụ nữ tội nghiệp ở quầy lễ tân. Anh cũng không biết mình đang trưng vẻ mặt gì, nhưng ba phút sau, tay cô ta bắt đầu run bần bật và không thể hoàn thành thủ tục nhận phòng nhanh chóng được. Anh lao ra khỏi quầy lễ tân và hướng đến thang máy, lướt qua người cô em gái và Ronnie Lee trong khi đang phóng về phía thang máy.

“Bobby Ray, chờ đã.”

“Để mặc anh, Sissy.”

Anh nện năm đấm lên nút gọi thang máy và cánh cửa nhẹ nhàng trượt ra. Anh bước vào trong và bàn tay em gái anh chặn lấy khung cửa. “Em có chuyện cần phải...”

Anh gầm lên và cắn ngón tay của cô, gần như đã khiến chúng rụng xuống, và em gái anh nhảy một bước dài ra phía sau. Cánh cửa đóng sầm lại và anh ấn số tầng của mình.

Anh không thể tin được. Không thể tin được cô ấy. Cô ấy còn muốn gì từ anh nữa đây? Anh đã cho cô một lễ cưới thực thụ của nhà Smith rồi còn gì. Anh chấp nhận cả rủi ro bị lăng mạ tại mỗi buổi họp gia đình, nhưng anh rất sẵn lòng, rất sẵn lòng. Và đều là vì cô! Thế mà cô lại làm gì? Cô ném ngược trở lại mặt anh hết như đấy là một bó rác vậy.

Cô lại còn dám tức giận với anh nữa. Không chịu há miệng nói lí do ra với anh. Không chịu hé răng giải thích vì sao cô phản nộ như vậy. Và còn từ chối bị anh đánh dấu. Nhưng trong khi cô đối chọi với anh, trong cùng một đoạn đối thoại chết tiệt, cô đã thừa nhận yêu anh.

“Hắn rồi,” anh càu nhàu với bản thân. “Mẹ kiếp, hắn là vậy rồi.” Anh sẽ ném mớ rác rưởi trên người vào phòng, sau đó anh sẽ đi tìm cô cún nhỏ của mình và anh sẽ biết được chính xác chuyện quái quỷ gì đang xảy ra. Anh đã tức nước vỡ bờ và cô biết rất rõ điều này.

Smitty mở cửa phòng khách sạn vừa thuê, chỉ để được ở gần bên người phụ nữ mất trí mà anh yêu trong khi đội của anh đang gia cố căn nhà chung của Bảy Chó hoang, và ném túi với áo khoác vào trong.

Anh bận rộn đá tay áo khoác đang bị kẹt trong cánh cửa ra để đóng nó lại và đi tìm Jessie, lần đầu tiên trong cuộc đời này, Smitty không nhận thấy được chuyện sắp xảy ra. Không nghĩ được. Không nghe được.

Anh chỉ là không ngờ rằng chuyện ấy - hay chính xác hơn là người ấy - đang đến.

“Nhóc con.”

Khi nghe thấy giọng nói cộc cằn đó, Smitty cứng người.

“Em gái mày gọi và bảo rằng cuộc đời mày lại tuyệt dốc không phanh rồi. Và vì sao tao lại không ngạc nhiên nhỉ? Mày luôn ngu hơn những người khác một chút mà.”

Smitty nhắm mắt lại và nghĩ đến những cách thức tuyệt vời anh có thể áp dụng khi moi ruột con bé Sissy Mae, trước khi xoay người đối mặt với Bubba Ray Smith. Bố của anh.

Jess đứng ở góc đường gần khách sạn và tức điên người. Cô không cần cả áo khoác vì cô giận đến bốc khói rồi. Cưới cô? Và rồi sao nữa? Ăn tối? Khiêu vũ? Hẹn hò? Cái thứ chết tiệt gì lại có thể khiến anh tin rằng cô muốn được cưới như vậy?

Cô cần vài thanh sô-cô-la. Cô cần chúng đến mức cô có thể sẽ đóng cửa một hiệu Godiva [\[71\]](#) vào thời khắc này.

Cô nhìn lên con đường. Chắc chắn ở con đường gần đây thế nào cũng phải có một cửa hiệu sô-cô-la chết tiệt nào đó chứ. Hoặc có lẽ là bên trong đấy. Nhưng Bobby Ray đang ở bên trong. Không, cô sẽ phải tìm nó trên phố hoặc

chết cồng trong khi nỗ lực đi tìm.

Nhưng trước khi Jess bước đi, trước khi cô có thể ước mong mình đã nhanh chân hơn, một giọng nói từ sau lưng khiến cô điếng người ngay tại chỗ.

“Chà, chà, chà. Jessie Ann Ward. Vào lúc ta vẫn còn sống và thờ.”

Jess nhắm mắt lại. Không, không, không. Ai cũng được nhưng không phải con người này. Smitty, Sissy Mae. Cả Bertha Bụ Bẫm nữa. Chỉ cần không phải là bà ta.

“Ta sẽ không cần cháu đâu, con gái à. Cháu có thể xoay người lại rồi.”

Cô quay người lại - và đối diện với mẹ của Smitty. Janie Mae Lewis, vốn là một thành viên của Bầy Lewis sống ở ngoại ô Smithvill, phía Bắc Carolina. Vóc dáng khá đẹp và to khỏe hết như một cầu thủ tấn công tuyệt nhất của đội Dallas Cowboys, người phụ nữ đang hút một điếu xì gà và xuyên qua làn khói lượn lờ nhìn xoáy vào Jess. Smitty thừa hưởng đôi mắt từ mẹ anh. Chỉ là đôi mắt của bà ta sắc sảo hơn nhiều. Lạnh lẽo. Đến cả mắt của Sissy cũng không buốt giá như thế.

“Cô Janie... Cháu... ừm...”

“Chúa ơi, thôi trò nói lấp đi, cô gái à.” Bà ta cười... đại loại vậy. “Ta luôn làm cháu sợ đúng không. Con Chó hoang trong cháu chỉ muốn bỏ chạy ngay lúc này, không sao chứ?”

Bà ấy nói đúng. Jess chạy trốn khỏi những ả Sói khác bởi chúng luôn lấy thịt đè người và cô cũng đã chán cái cảnh bị đánh hội đồng, nhưng với bà thì Jess chọn phương án lánh mặt. Kể cả khi người phụ nữ này chẳng bao giờ lộ vẻ mặt nào khác ngoại trừ lịch sự và còn có phần tử tế, ở bà ấy luôn có thứ gì đó - của một nữ Sư tử đơn độc tách khỏi Bầy bởi vì bà luôn đe dọa lũ sư tử con của những kẻ khác.

“Chặc, chặc. Jessie Ann Ward. Nhìn cháu kìa.” Bà ta rít một hơi từ điếu xì gà đang ngáy một ngẩn lại. “Lúc trước cháu cũng đã đáng yêu rồi nhưng giờ thì...” Bà ta cười... đại loại vậy. “Ta cũng không mấy ngạc nhiên khi nghe tin

thằng con út của ta đang chết mê chết mệt cháu. Thằng bé luôn có một sự thèm khát vô độ đối với Jessie bé nhỏ mà. Làm hết mọi cách để bảo vệ cháu, tất nhiên luôn bị phản tác dụng. Đặt cháu và những cô gái khác lên bàn cân và cháu sẽ biết thằng bé muốn cháu chứ không phải họ. Chỉ ít thằng bé không muốn họ đi chung con đường đời với nó. Chỉ là tình một đêm ở băng ghế sau của chiếc xe tải cũ rích mà nó từng lái. Nhưng cháu rất đặc biệt. Và thằng bé muốn cho cháu nhiều hơn thế.”

Ôi, Chúa ơi. Xin Người hãy khiến bà ta ngừng lại. Nhưng cô biết bà ta sẽ không ngừng lại cho đến khi bà ta cảm thấy đã đầy đủ và thỏa mãn.

“Bố.”

“Nhóc con.”

Nhất thiết phải gọi anh thế sao? Chỉ ít bốn kẻ còn lại vẫn có được những cái tên cứng cựa ra trò - “Thằng Ngổ,” “Thằng Ngốc,” “Thằng Nào Phẳng,” và biệt danh yêu thích nhất của cá nhân Smitty, “Thằng Không Có Não.” Nhưng Smitty vẫn luôn bị gọi là “Nhóc con.”

“Có đúng không?” bố anh càu nhàu.

“Đúng gì ạ?”

“Mày hành xử như đàn bà vì muốn tranh giành một con đàn bà? Để chiếm đoạt nó cho mày?”

Bố anh đã lái nhải chuyện này mãi kể từ cái ngày Smitty đã tử tế - chỉ ít anh tin đây là một việc làm rất tử tế - cho phép Rory Reed lấy Xế Khủng của anh. Anh biết anh sẽ giành lại nó, nhưng anh không cảm thấy cần thiết phải lôi thằng nhóc xuống và đánh nó đến chết chỉ vì dám đặt móng ngồi lâu hơn năm phút trên cái xe chết tiệt ấy. Nhưng bố anh thì lại giận đến run người. Gọi anh là đồ yếu đuối và mắng anh, “Sao hả? Mày quá sợ hãi để giành lại nó phải không, con thỏ đế to xác?” Phải. Mỗi thằng nhóc bảy tuổi đều nên được gọi là “con thỏ đế.”

Smitty không “giành lấy nó” bởi vì nhà Reed hết như gia đình của họ. Nhất là khi Sissy Mae và Ronnie Lee thân thiết tựa như hai chị em ruột.

Nhưng lí do và lí lẽ lại chẳng có ý nghĩa gì với Bubba Smith cả. Chưa bao giờ có, cũng sẽ không bao giờ.

“Chính xác thì mày nghĩ mày sẽ phát triển Bầy như thế nào khi ngay cả chuyện đi chiếm lấy một người phụ nữ mày cũng không dám làm? Mày nghĩ lũ ranh con nhà Reed sẽ để mày chỉ huy khi chúng biết chúng có thể đập đổ mày bất cứ lúc nào sao?”

Giờ Smitty có hai lựa chọn: xé toang cổ họng bố anh và nhận bản án mười sáu năm trong một nhà tù liên bang như chú Eustice của anh hoặc bỏ ra cả ngày còn lại vô duyên vô cớ cãi nhau với người đàn ông này.

Khi Smitty còn đang tự hỏi nhà tù Sing Sing vững chãi đến mức nào thì anh chợt nhớ ra anh vẫn còn một lựa chọn thứ ba. Một lựa chọn anh chưa bao giờ thử.

“Con không cần phải giải thích điều chết tiệt gì với bố.”

Ông nhìn anh đầy mỉa mai. “Sao?”

“Bố nghe rồi đấy. Con không cần phải giải thích gì cả. Con không cần phải trả lời bố. Hoặc bất kì kẻ nào. Đây là Bầy của con. Người phụ nữ của con. Con có thể giải quyết chuyện này bằng bất kì cách chết tiệt nào mà con muốn. Nên mời bố dời móng tránh đường cho con đi.”

Smitty không chờ bố anh làm vậy, thay vào đó, anh bình tĩnh bước vòng qua ông, hướng đến thang máy. Kể cả khi anh đang tức giận, anh vẫn có thể cảm giác được định mệnh của anh đã thay đổi. Như thế mọi thứ trong cuộc sống này đã thay da đổi thịt.

Anh cần phải tìm được Jessie Ann. Anh cần phải tìm cô ngay thời khắc này.

“Mày biết không, nhóc con,” bố anh nói vọng từ sau lưng và Smitty không buồn dừng lại để nghe ông lải nhải, “cuối cùng cũng hiểu ra rồi à. Có lẽ, lũ Hải Quân đã dạy mày khôn lên thật?”

Smitty không hề xoay lưng lại cho đến khi bước vào thang máy. Bố anh vẫn còn ở ngay vị trí cũ, nhìn lấy anh. Và rồi, lão sói già cười nham nhở và

nháy mắt trước khi thông thả bỏ đi.

Cánh cửa sập lại và Smitty gầm gừ, “Khốn kiếp!” Và dọa hai vợ chồng giàu sụ đứng cạnh anh sợ chết khiếp.

Người phụ nữ lớn tuổi thả điều xì gà xuống sàn và lôi mẫu giấy ra quần quanh thuốc lá.

Jess không biết nên nói gì, nên cô lựa lời thật cẩn thận. “Dạo này cô thế nào rồi, cô Janie?”

“Không than phiền được. Cũng không ai muốn nghe ta nói cả.”

“Và cô chỉ ghé chơi thôi ạ? Để thăm Bobby Ray và Sissy?”

“Cháu yêu à,” bà ta nói với một tràng thở dài càu càu, “ta có cần phải đứng ngoài thời tiết giá rét này làm màu với đối phương hay không. Ta không có tâm trạng.” Một cái đầu lười thanh nhả đến bất ngờ chìa ra và liếm dọc theo mảnh giấy trước khi bà ta dán chặt mép gấp lại. “Cả hai ta đều biết vì sao ta đến đây.”

“Ồ... thế ạ?”

Đôi mắt sói lạnh lẽo siết chặt lấy Jess trong tích tắc. “Ta nghĩ cháu đã phải để cho con trai ta đánh dấu rồi chứ. Cháu còn đang chờ điều gì nữa?”

Jess cảm giác được cơn giận - và cả khát vọng muốn ném thứ gì đó vào thẳng cái đầu to, béo của bà ta - bùng lên dữ dội, Jess nhẹ nhàng đáp trả, “Cháu khá chắc chắn chuyện này chẳng liên quan gì đến cô.”

“Chuyện liên quan đến con trai ta đều là chuyện của ta, cô bé ạ. Cháu đừng quên.”

“Smitty đang từ tốn đó thôi,” Jess nhìn thẳng vào đôi mắt sói lạnh lẽo đang thách thức mình. “Hiển nhiên, anh ta không có chút gì vội vàng.”

Bà nhếch mép lộ ra nụ cười như có như không. “Không, nó không vội. Nó thích suy nghĩ. Thích lên kế hoạch, thẳng bé là thế. Nhưng...”

Jess ngẩng đầu lên đúng lúc một cột khói phả thẳng vào mặt cô. Mụ già này.

“Nhưng?” Jess vừa ho sặc sụa vừa hỏi.

“Mọi người đều nghĩ tất cả đàn ông nhà Smith đều giống nhau, thật ra không phải.” Bà tựa lưng vào bức tường gạch của khách sạn. “Mỗi thằng con trai của ta đều khác nhau. Bubba và anh em của lão cũng khác nhau nốt.”

Và lại nụ cười như có như không ấy. “Nhưng cả con Sói chậm chạp nhất cũng không muốn đi săn một con mồi chỉ biết ngồi tại chỗ và nhìn nó. Chờ đợi ánh mắt con sói đảo qua đến mình. Chắc rồi, nó sẽ thịt con mồi đó thôi. Nhưng chắc chắn cảm giác thành tựu sẽ thấp hơn hẳn so với một con mồi mà nó phải trèo đèo lội suối, vượt qua ngút ngàn của ngút ngàn để tóm được.”

Jess nhấp nháy mắt. “Được thôi ạ.”

“Ta có thể nói cho cháu biết con trai ta đang suy tính trò gì bởi vì ta chính là con sâu trong bụng nó.” Bà ta rít một hơi thật sâu vì biết chắc mình đang có một thính giả vô cùng trung thành. “Cháu thấy đấy, thằng bé muốn mọi chuyện phải hoàn hảo. Chúng ta đang nói về Jessie Ann. Ngọt ngào, nhỏ bé, ngây thơ với đôi mắt Chó ngây ngốc, cứ như mời gọi người khác đến gãi bụng cho mình vậy.”

“Này cô.”

“Nỗi sợ lớn nhất của thằng bé là cháu bị dọa cho kinh hãi. Nó chẳng bao giờ muốn nhìn thấy sự hối hận trong đôi mắt nâu to tròn này. Có lẽ bởi thế thằng bé mới chần chừ mãi không xuống tay. Đấu tranh với bản năng của nó. Đấu tranh với nhu cầu của nó. Có lẽ thằng bé đã nghĩ đến chuyện cưới cháu. Như thế gia đình ta sẽ dễ dàng chấp nhận vậy. Nhưng nếu là vì cháu thì nó sẽ chịu đựng hết. Và để mọi chuyện theo đúng kế hoạch, thằng bé sẽ nhịn nhục cho đến khi cháu chấp nhận lời xin lỗi của nó, ngày sau... năm sau... khi thằng bé nghĩ thời điểm đã đến, nó sẽ đưa cháu đến một khách sạn tuyệt đẹp. Một nơi nó chẳng có khả năng chi trả, nhưng nó sẽ chấp nhận ghi nợ. Thằng bé sẽ bảo đảm chăn nệm đều sạch sẽ và sâm panh được đặt sẵn trong phòng. Hoa, nếu như cháu thích lãng mạn. Hoặc sô-cô-la, nếu đó là thứ cháu thích. Nó sẽ đánh dấu cháu thật nhẹ nhàng và ngọt ngào trên tấm nệm sạch sẽ ấy.

Và cuộc sống của cháu trong bốn mươi, năm mươi năm tiếp theo. Ngọt ngào và tử tế và ôi-thật-là-sạch-sẽ.”

Nếu mình tự thiêu thì... liệu bà ta có chịu ngừng lại nhai không nhỉ?

Hơn nữa, Jess cũng đã biết điều này. Cô đã biết ngay từ đầu rồi.

“Ta không hiểu cháu cặn kẽ cho lắm, nhưng ta hiểu loài Chó. Và loài Chó cũng thích cảm giác dữ dội và mãnh liệt hết như loài Sói vậy, trừ khi cháu là một nàng Chó tiểu thư mong manh, dễ vỡ. Và nếu như đó là thật, thì có lẽ thằng bé sẽ cột nơ lên tóc cháu và tròng vào cổ cháu một cái vòng cổ màu hồng.” Bà ta cười với câu chuyện cười của chính mình và không thèm để ý đến gương mặt méo xệch của Jess.

“Cháu nhìn này.” Bà cuối cùng cũng nói tiếp, kéo cái áo khoác xuống khỏi vai và giật cái áo len hồng dày cộm của mình sang một bên, để lộ một vết thương đã có từ rất lâu rồi. Da thịt bị cào và bị cấu rách, dựa theo tình trạng vết thương mới chồng chất trên vết thương cũ đã lành thì có thể thấy chuyện này đã diễn ra rất nhiều lần. “Lần đầu tiên, khi lão chiếm lấy ta, lão khốn ấy đã suýt xé toạc cả bờ vai của ta. Nhưng đó cũng là đêm tuyệt vời nhất trong cuộc đời ta. Và bọn ta cũng lặp lại đêm ấy - khá thường xuyên.”

Janie thả phần thừa của điều thuốc - cũng chỉ còn một mẫu ngắn ngắn - xuống chân. “Cần ta cho cháu một lời khuyên không, cô gái nhỏ bé?”

“Cháu khá chắc rằng cho dù cháu có thể cắt đứt cổ họng của cô thì cô vẫn sẽ không ngừng nói đâu.”

Người phụ nữ lớn tuổi ngả đầu ra sau và cười vang. Một âm thanh đậm đà, trầm thấp, và có phần khá khủng khiếp. “Có lẽ cô nói đúng đấy. Bubba luôn miệng bảo rằng điều khiến lão yêu và hận nhất ở ta là cái miệng huých toét này. Nhưng ta hứa. Chỉ một lời nữa thôi và ta sẽ xong việc.”

Jess nhún vai, cô biết mình phải để người phụ nữ này kết thúc. Cuộc chiến tranh giành địa vị thống trị muôn thuở của Bubba Smith và lũ con trai có như thế nào đi chăng nữa, thì Jess vẫn không nghĩ Janie sẽ chịu chuyển giao quyền lực của mình cho một người phụ nữ khác.

“Ép nó đuổi theo cháu đến tận cùng, cưng à. Ép nó phải săn lùng cháu.” Bà bước đến sát cô cho đến khi cả hai chỉ cách nhau một khoảng rất gần và thì thầm, “Bởi vì cả hai ta đều biết... cháu đã rất nóng lòng muốn thẳng bé tóm được rồi.”

Jess chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ Smitty luôn kính trọng gọi là “Mẹ.” Họ chẳng nói gì với nhau nữa. Họ không cần phải nói.

Cánh cửa tự động của khách sạn trượt mở và bốn nữ Sói lớn tuổi bước ra.

“Janie Mae,” một người trong số họ gọi, “Tôi cứ nghĩ ta sẽ đi mua sắm chứ.”

“Ồ, chắc rồi. Tôi có mang theo thẻ ngân hàng của Bubba và ta có cả dặm cửa hàng trang sức để khám phá trước khi trời tối.”

“Ông ấy sẽ cáu đấy,” một người phụ nữ nhắc nhở với nụ cười trên môi, “khi ông ấy biết cậu đã tiêu tiền.”

“Thế thì lão phải trừng phạt tôi rồi, đúng không nào.”

Mình vẫn có thể bỏ chạy. Mình sẽ có thể cắt đuôi họ với dòng xe lũ lượt này.

Cô Janie chỉ vào Jess. “Các cậu này, tất cả vẫn còn nhớ Jessie Ann Ward bé nhỏ chứ?”

Cả bọn vây quanh bà ta và Jess, với chiều cao tuyệt vời một mét bảy mươi lăm, vẫn có cảm giác bị đàn áp bởi những bà thím khổng lồ này.

“Dĩ nhiên rồi!”

“Cháu thế nào rồi, cưng?”

“Chà, không phải cô bé dễ thương nhất đây sao?”

Jess cười, gạt đầu và cố gắng xua bọn họ đi với thần lực của mình. Janie chắc hẳn đã đọc ra được điều ấy từ đôi mắt Jess bởi bà đột nhiên bước đến góc đường. “Đi nào, các cậu.”

“Nghe nói một cơn bão tuyết đang đến đấy, Janie Mae,” một người lên giọng nhắc nhở.

“Thế thì ta phải đi mau thôi. Tôi đang định mua một sợi dây chuyền kim cương với tên tôi khắc trên đấy đây.”

Bà ta ngừng ở góc đường và nhìn Jess. Bà cười. Một nụ cười to và chân thật. Gần như là ấm áp. “Đừng quên những gì ta đã nói với nhau nhé, cô gái. Ta không bảo trở thành người nhà Smith là dễ dàng” - những nữ Sói còn lại khịt mũi và cười khi nghe được câu nói này - “nhưng nó sẽ là hành trình tuyệt vời nhất mà cháu được trải nghiệm.”

Smitty đứng trước Kingston Arms. Anh không tài nào xác định ra được vị trí cô chó nhỏ của mình trong khi cô không chịu nghe điện thoại. Anh phải tìm cô. Anh phải khiến cô chấp nhận lời xin lỗi của anh, mặc dù anh cũng không chắc mình đã làm sai chuyện gì. Và một khi mọi chuyện đã êm đẹp, anh sẽ mang cô đến Ritz-Carlton. Quét sạch thẻ ngân hàng để cho cô gian phòng tốt nhất và biến cô trở thành của anh. Anh sẽ khiến mọi chuyện trở nên hoàn hảo. Cô sẽ không bao giờ hối hận vì đã chấp nhận anh.

“Cô ấy đi rồi.”

Smitty xoay người lại, nhìn chăm chăm vào Johnny DeSerio.

“Đi rồi nghĩa là gì?”

“Cô ấy bỏ đi.”

“Trở về nhà chung sao? Hay căn nhà ở Long Island?”

“Không cái nào cả. Bây tôi có một ngôi nhà nhỏ ở Jersey. Cứ điểm tình yêu be bé của những người lớn khi họ cần chút thời gian rời xa lũ cún con.”

“Nó ở đâu?”

Thằng nhóc nhún vai.

“Tôi không biết?”

“Ồ, biết chứ. Chỉ là tôi không muốn nói chú nghe thôi.”

Smitty bóp chặt tay quanh cổ họng thằng nhãi và nện nó vào bức tường trước khi nó kịp thốt lên “Đau.”

“Nghe cho kĩ đây, nhãi ranh, vì ta chỉ nói điều này một lần thôi. Những con Chó hoang này có thể bảo vệ nhóc, nhưng ta là Sói. Giống nhóc vậy. Và

hai ta đều biết ta sẽ lột da róc xương nhóc nếu như nhóc không phun những điều ta muốn biết ra ngay bây giờ.”

Một tiếng thanh giọng nhẹ nhàng khiến Smitty xoay đầu lại nhìn qua vai nhưng đôi tay đang siết cổ họng thẳng bé lại chặt thêm một chút.

Kristan cười với anh. “Bỏ tay khỏi cổ họng của cậu ấy đi,” cô bé nhỏ giọng van nài.

Nếu đây là một người trưởng thành, anh sẽ lờ phắt chúng đi rồi, nhưng Kristan dịu dàng bé nhỏ... chắc, anh không đủ nhẫn tâm. Thế nên, anh hẳn học buông thẳng nhóc kia ra.

“Đây.” Con bé nắm lấy tay anh và dùng một cây bút dạ màu hồng có gắn một con mèo xù lông trên đỉnh để viết vào lòng bàn tay anh. “Đây là nơi Jess đi nếu dì ấy đến Jersey. Nhưng chú không lấy thông tin này từ cháu bởi vì theo đúng lí thì lũ cún con không biết về sự tồn tại của nơi này.”

Smitty nhìn vào địa chỉ. “Làm sao cháu biết cô ấy sẽ đến đây?”

“Cháu nghe dì ấy nói chuyện với mẹ cháu và dì Sabina.”

“Cháu có thể kể cho chú nghe vì sao cô ấy bỏ đi hay không?”

“Dì ấy bảo cần chút thời gian để suy nghĩ, cũng không phải là điều gì xấu. Suy nghĩ rất tốt mà.”

Không phải trong trường hợp của anh. Vào thời khắc này, Smitty nhận ra đây là cơ hội cuối cùng để có được Jessie Ann. Nếu anh không chiếm hữu cô ngay bây giờ, anh sẽ để mất cô vào tay Sherman Landry. “Cảm ơn cháu, Kristan.”

Anh bước đến chỗ người phục vụ để lấy xe tải khi Kristan gọi với theo. Anh nhìn con bé và nó giơ cả hai ngón cái lên. “Chúc chú may mắn!”

Smitty cười. Johnny DeSerio sẽ không thể nào đấu lại con bé này đâu. “Cảm ơn, cháu yêu.”

Kristan chống tay lên hông, cô xoay người lại và liếc nhìn Johnny, chân đập đập liên tục xuống sàn. Cô có thể thấy được những vết bầm tím trên cổ họng tên ngốc này và cô biết cậu ta sẽ phải tự hào mang chúng cho đến khi

nào lành hản thì thôi. “Cậu rất thích thú với màn bạo lực vừa rồi, đúng không?”

Johnny bẽn lễn cười, có vẻ xấu hổ và nói, “Ừ, làm tôi có cảm giác như là, cậu biết đấy... một con sói. Rất ngẫu.”

Kristan đảo mắt, thở dài và bỏ đi, “Cậu là một tên ngốc.”

Jess dừng trò chơi và tháo tai nghe xuống. Có người đang gõ cửa.

Cô ngáp và thả tai nghe xuống bàn, siết bàn tay quanh thân ghế và đẩy nó ra sau. Chiếc ghế trượt ra sau và xoay tròn. Cô đứng lên và đi ra phía cửa.

Nghĩ rằng mớ tạp hóa cô đặt mua đã được giao đến, Jess mở cửa ra trong chết lặng.

“Chào, Jessie Ann.”

Chà. Hiển nhiên là mẹ anh đã đoán trúng phóc. Nhất là khuôn mặt hiện rõ cơn giận đang bị kiềm chế kia của anh. Hàm răng anh còn đang nghiến kèn kẹt vào nhau kìa. Cô đã nhìn thấy Smitty khó chịu, cáu tiết, thất vọng - nhưng chưa bao giờ bùng nổ cả. Không giống như thế này.

Smitty chẳng buồn nghe câu đáp trả của cô, anh bước thẳng vào trong.

“Anh đang làm gì ở đây thế hả?”

“Đến để gặp em.” Anh nhìn quanh dãy hành lang và thì thầm. “Nhà của bọn em đẹp thật.”

Jess đóng cửa. “Anh không được hoan nghênh ở đây.”

“Sói hiếm khi nào được chào đón lắm, cưng à.”

Anh xoay người và đối diện với cô. “Trông em thoải mái quá.”

Quần thể dục thùng lỗ, cả cái áo thun Raiders of the Lost Ark gần hai mươi tuổi kia nữa. Cô mang đôi vớ dày để giữ ấm chân và, vì một vài lí do nào đó, tóc cô cột thành hai bím nhỏ.

“Tôi không ngờ anh sẽ đến.” Sớm như vậy.

“Thế thì em không nên mở toang cửa mà không xem trước kẻ bên ngoài là ai.”

Jess nuốt ngược lời phản pháo lại, nhìn Smitty lượn lờ xuống đại sảnh vào nhà bếp. Cô đi theo và nhìn thấy anh đang cúi mặt vào tủ lạnh.

“Xem tủ lạnh của em trông thế nào này,” anh mĩa mai. “Sắp có bão rồi đấy.”

“Tôi biết. Tôi đang chờ họ giao tạp hóa tối. Và tôi biết sắp có bão. Thế nên anh quay trở lại thành phố đi, kéo mắc kẹt trên đường đấy. Bởi vì anh sẽ không ở lại đây.”

Smitty thở dài thành tiếng và đóng sập cửa tủ lạnh lại. “Anh phải thú nhận, Jessie Ann, sự kiên nhẫn của anh đang cạn kiệt dần rồi.”

Jess cười. “Thế à? Thật sao?”

“Anh sẽ không đi đâu cả, Jessie Ann. Cho đến khi ta nói hết mọi chuyện. Tử tế và rõ ràng.”

“Tử tế và rõ ràng? Ừm.” Cô xoay người và quay trở lên đại sảnh.

“Em đi đâu đấy?” anh hỏi vọng từ phía sau.

“Nếu anh không chịu đi - thì tôi đi vậy.”

Cô tìm thấy đôi giày thể thao vương vãi cạnh bên bộ sofa và khom người xuống để lôi chúng ra, nhưng những ngón tay to khỏe của anh lại nắm lấy vai cô và kéo người cô lên.

“Em sẽ không đi đâu hết.”

“Tôi không đi đâu à?” Jess đẩy anh ra. “Và anh sẽ chặn tôi thế nào đây?”

Anh đột ngột thả cô ra, khiến Jess loạng choạng ngã về sau.

“Không, ta sẽ không làm chuyện này. Khi em đã bình tĩnh lại, ta sẽ nói chuyện.”

Cô đi theo anh đến cửa trước. Anh giật mở cánh cửa và lao ra ngoài.

“Ờ, ờ,” cô không hay biết giọng đáp trả của mình mang theo một sự lém lỉnh không hề nhẹ. Nhất là khi người đàn ông duy nhất mà cô từng yêu đang bước ra khỏi cuộc đời cô. Có lẽ là mãi mãi. “Cứ bỏ chạy đi.”

Anh điếng người cạnh bên chiếc xe tải, thân hình cơ bắp cuộn cuộn của

anh đứng vững như núi. Vào thời khắc ấy, cô nhận ra lời cô vừa nói đã đẩy con sói của cô vào trạng thái điên cuồng.

Chậm rãi như thể sở hữu toàn bộ thời gian trên thế giới, Smitty mở cánh cửa xe ra. Anh lột chiếc mũ bóng chày và ném vào trong. Cái áo khoác dày cộm cũng chịu chung số phận, bị giật tung ra khỏi bờ vai to khỏe ấy. Anh cẩn thận đóng cửa lại và xoay sang nhìn Jess. Và tất cả Jess có thể thấy là một cặp mắt sói lạnh lẽo cùng răng nanh.

Đó là lúc Jess phải chạy trốn.

Anh không ngờ cô sẽ biến hình, nhưng thế cũng chẳng đủ để ngăn cản anh. Anh đơn giản biến thành sói và đuổi theo cô. Chó hoang và sói đều nhanh nhẹn như nhau, nhưng Chó hoang có thể chạy hàng giờ trước khi chúng kiệt sức. Sói lại có thể chạy bộ được vài dặm và phi nước đại trong vài giờ liên tục. Nhưng thời tiết này quả là một lợi thế to lớn với anh. Sói có thể hoạt động thuận lợi trong tuyết, Chó hoang thì không. Cơ thể của chúng thích hợp với việc săn bắt ở đồng bằng, không phải trên địa hình lồi lõm như ở Bắc Mỹ. Anh sẽ tận dụng lợi thế này. Bởi vì không thứ gì có thể ngăn cản anh. Không thứ gì có thể làm anh chùn chân nữa.

Smitty đi đường vòng và nhảy ra trước mặt Jess. Cô nhìn thấy và nhanh chóng đổi hướng, đệm thịt nho nhỏ của cô trượt trên nền tuyết, đánh mất quán tính đang có.

Anh lập tức trở lại lối cũ và vòng người, dùng một góc khác chặn đứng đường lui. Cô chuyển sang một hướng khác và vọt chạy, anh vẫn theo sát phía sau, đuổi theo cô xuyên qua khu rừng.

Trong tích tắc, anh nghĩ mình đã tóm được cô. Đệm thịt chi trước của anh vỗ lên hông cô. Nhưng cô lại dễ dàng xoay người và tát ngược lại anh, vuốt đâm vào mõm của Smitty.

Jessie không hề ngừng lại, cô tìm một phương hướng khác để tháo chạy. Smitty xoay người và đuổi theo. Lại đây cô vào nơi mà anh muốn cô đến. Lần này là những hòn đá bị tuyết bao phủ.

Cô nhảy về trước nhưng không thể bám vào mặt đất và vấp ngã sang một bên, trượt xuống những tảng đá to. Cô nhanh chóng bò dậy, nhưng đã lãng phí quá nhiều thời gian quý giá. Smitty tấn công từ phía sau, ghì chặt cô xuống nền đất. Cô vẫn vùng vẫy chống cự. Móng vuốt cắt ngang qua người anh khi cô cố gắng thoát ra, hàm của cô cắn phập vào anh. Không phải là một trận đấu giả. Không phải chỉ quơ quào đóng kịch. Cô tấn công anh như thể sinh mạng của cô phụ thuộc vào điều này - bởi vì đúng là như vậy. Cuộc sống tương lai của cô. Cuộc sống của họ cùng nhau. Và cũng vì thế mà anh từ chối bỏ cuộc. Anh sẽ không bao giờ bỏ cuộc khi Jessie Ann vẫn còn vương vấn.

Mặc dù anh đã tổn không ít công sức và bị khá nhiều vết cắt ở sườn và ngực, nhưng cuối cùng anh cũng đã lật ngửa người cô lại được. Miệng anh vây quanh cổ họng cô, bộ lông bảo vệ cổ của cô khiến mũi anh ngứa ngứa. Anh cắn mạnh xuống và lắc mạnh.

Jess ngọ nguậy, cố gắng thoát ra khỏi cái ghì chặt của anh, nhưng anh gầm lên và cắn xuống sâu hơn, lắc mạnh cô thêm một lần nữa. Anh biểu lộ rất rõ ràng, ý định của mình, mệnh lệnh của mình.

Jessie Ann ngừng chuyển động, ngừng đấm đá. Cô thở dốc. Cô chờ đợi.

Anh cứ tiếp tục như thế thêm một lúc nữa. Thời gian đủ dài để bảo đảm cô sẽ không vùng chạy. Không phải chỉ ở giây phút này, mà vĩnh viễn cũng không.

Cô thở ra và cơ thể thả lỏng bên dưới anh. Đến giờ phút này thì anh đã hiểu.

Smitty nhả khớp hàm và vùi đầu vào cổ cô, lau sạch máu từ vết thương do răng nanh mình gây ra.

Cũng vào thời điểm ấy, cả hai cùng biến trở về hình dạng con người. Cô có một vết cắn mờ nhạt trên cổ họng và máu từ khuôn mặt anh chảy dài xuống gò má cô. Móng vuốt của cô quả thật đã rạch kha khá vết thương trên người anh. Bàn tay anh trượt khắp vùng ngực, lau sạch đi những vết máu.

Anh phớt lờ những vết cào trên ngực - chúng không sâu đến vậy.

Đau chứ, những gì cô đã làm với anh. Thân xác của anh đau muốn chết ấy chứ. Nhưng nội tâm anh lại thỏa mãn, hết như những gì anh đã nghĩ. Chỉ có Jessie Ann mới có thể khiến anh trở thành thế này. Chỉ có Jessie Ann mới có thể khiến con sói trong anh lộ nguyên hình và đối đầu với nó. Anh đã cố gắng vật lộn với nó ròng rã bấy nhiêu năm trời. Sợ hãi rằng mỗi khi con sói ấy xuất hiện, Smith trong anh cũng sẽ xuất hiện theo. Nhưng anh không phải là bố mình. Anh cũng không giống lũ anh trai ở nhà. Anh là Bobby Ray và anh sẽ bị nguyên rủa nếu như anh không chiếm lấy người phụ nữ anh muốn, người yêu anh nhiều hơn bất cứ điều gì, khiến cô trở thành của anh là cách duy nhất mà một loài động vật săn mồi như anh có thể làm.

Hèn gì cô lại tức giận như vậy. Một lễ cưới của nhà Smith sẽ là sự sỉ nhục với cô, nhất là khi cô đã biết vô cùng rõ ràng những gã đàn ông họ Smith đoạt lấy bạn đời như thế nào. Không tự nhiên mà xuất hiện tên gọi màn hành hạ bạn đời của nhà Smith.

Nhưng cô hoàn toàn xứng đáng với điều này. Bởi vì không ai có thể hòa hợp với anh một cách hoàn hảo như Jessie Ann. Họ khác nhau là thế, nhưng họ vẫn là của nhau. Cô sẽ thách thức anh một lần nữa, và lần sau... Chúa ơi, có lẽ cô sẽ thắng cũng nên.

Jess cố nhin cười khi nhìn thấy khuôn mặt thâm thảm của anh. Ổn Chúa, Sói nhà Smith thuộc dạng đẹp trai nam tính. Vết sẹo đó sẽ khiến cho vài gã đàn ông trở nên lồi thối nhếch nhác hơn. Nhưng không phải Smitty. Chúng chỉ khiến anh đẹp trai hơn gấp bội phần.

Khi bộ vuốt của anh lập lòe trước mắt Jess, cô không hề có chút cảm giác sợ hãi nào. Cũng không hối hận. Hoàn toàn không, trong cô giờ chỉ còn lại ao ước được đánh dấu và hòa làm một với bạn đời của mình, sâu sắc và tha thiết hơn bất cứ thứ gì cô từng cảm thấy trước đây.

Anh thô bạo lật người cô lại, ép buộc cô phải quỳ gối trên tứ chi. Không.

Cuộc tình tự này của họ sẽ không diễn ra trên giường. Không có sự lãng mạn, ánh nến mờ ảo, nhạc jazz, cũng không có ga giường siêu mịn. Cũng chẳng có bao cao su.

Cô chưa đến thời kì sinh sản và vẫn đang dùng thuốc phòng ngừa. Cơ hội mang thai của cô gần như là không phần trăm. Nhưng không hề hấn gì. Nhất là với đàn ông nhà Smith. Khi họ tuyên cáo chủ quyền với một người phụ nữ, họ tuyên cáo một cách mạnh mẽ nhất. Và giống như tổ tiên của họ, mọi chuyện sẽ diễn ra tại đây. Ngay trong tự nhiên này. Vốn là một phần cốt yếu của cả hai người.

Smitty dựa vào Jess, đôi môi rê dọc theo lưng cô, lưỡi anh chạy theo xương sống của cô. Một tay trườn xuống bên dưới và áp vào bụng cô, giữ yên cô lại, tay còn lại để chống đỡ. Anh vẫn như vậy, không hề vội vàng. Chàng Sói của cô đang từ tốn. Đầu của anh cọ vào vai cô, mũi chạm vào phía sau lưng của Jess. Cặp đùi mạnh mẽ, cường tráng của anh áp sát vào cô.

Anh đặt môi lên cổ cô, những nụ hôn của Smitty chạy dài đến vai cô. Anh chạm vào một vị trí ở đó. Một lần, hai lần. Và rồi khớp hàm anh bật mở, bao bọc lấy phần vai cô. Cô nhắm chặt mắt, chuẩn bị cho cơn đau sắp ủa đến.

Và nó đau thật. Mẹ kiếp, đau quá đi mất! Chẳng có gì là nhẹ nhàng và dịu dàng hay ngọt ngào cả. Răng nanh sắc nhọn tàn nhẫn phá rách lớp da và đâm sâu vào cơ thịt, cắm ngập đến tận xương. Tiếng rú lên vì đau đớn của cô cũng không thể làm anh ngừng lại. Cô cũng không mong anh ngừng lại vào lúc này.

Jess thở dốc và khóc thút thít, bản năng kêu gào cô phải rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng cô càng vùng vẫy thì Smitty lại càng thô bạo hơn. Cánh tay ôm lấy cô, giữ chặt cô vào sát người anh, cố gắng ngăn chặn mọi ý đồ trốn thoát của Jess. Và rồi hai người kết hợp lại thành một thể.

Theo tiết tấu thô bạo và mãnh liệt, Jess biết anh yêu cô nhiều đến chừng nào. Quả là kì lạ. Đây là một thứ mà người thường chẳng thể nào hiểu được. Nhưng Jess lại biết. Biết rất chắc chắn rằng cô vẫn sẽ là Jessie Ann của anh - dù cô ghét cay ghét đắng nó - và anh sẽ mãi mãi yêu thương cô. Anh sẽ chết

vì cô. Anh sẽ bảo vệ con của họ. Bảo vệ Bầy của cô và bảo vệ cả Bầy của anh. Anh sẽ làm tất cả mọi thứ có thể để khiến cô hạnh phúc.

Và kể cả khi cô biết hai người họ chính là hai nửa mảnh ghép hoàn hảo dành cho nhau, Jess vẫn biết cô luôn có thể khiến anh trở nên điên cuồng. Cô sẽ luôn khiến anh bối rối. Khiến anh đau đầu. Khiến anh phải tự hỏi, “Lần này lại là chuyện quái quỷ gì nữa đây?” Cô sẽ không bao giờ cho anh một giây phút bình yên nào. Và anh sẽ vẫn liên tục chọc tức cô, nói chuyện chậm còn hơn cả loài sên, nếu như anh chịu mở miệng. Anh sẽ luôn cảm thấy cô là một kẻ dị hợm. Và cũng luôn miệng cười nhạo cô. Con của họ sẽ là một lũ Chó-Sói mất trí. Chúng sẽ trở thành một phần của nhóm con lai bất trị và nguy hiểm, luôn bị Bầy sư tử và sói trên khắp đất nước này ngăn cấm và cách li khỏi các thị trấn và địa bàn chỉ thuộc về những kẻ biến hình.

Nhưng chúng là của họ. “Bọn nhóc con dị hợm” Ward- Smith, hết như cách Sabina thường gọi con của mình vậy. Chúng là những thiên thần của hai người và không một nhóc cún nào có thể được nuông chiều hay yêu thương như chúng cả.

Và rồi cô mở miệng. Đôi môi bật ra những từ anh đã ngóng đợi mòn mỏi từ rất lâu, không hề mang theo chút giận dữ nào. Và, quan trọng nhất là, không hề hối tiếc. Anh vốn dự định sẽ cùng cô làm tình ở ngoài thời tiết giá rét này cho đến khi nào cô chịu thừa nhận thì thôi.

“Em yêu anh, Smitty. Chúa ơi, em yêu anh nhiều lắm!”

Đó chính xác là những lời anh trông đợi. Những lời anh muốn nghe mỗi ngày cho đến khi Chúa gọi họ về với vòng tay của Người.

Một lần nữa, Smitty há rộng miệng và đánh dấu cô vĩnh viễn. Anh lấy đi những gì thuộc về mình và trao cho cô tất cả những gì anh có. Bởi vì cô là của anh và anh cũng là của cô. Sẽ luôn là như vậy. Linh hồn của anh, cuộc sống của hai người, tất cả sẽ chồng chéo và gắn liền với nhau thành những nút thắt điên loạn mà tuyệt vời. Sẽ chẳng còn những ngày tháng bình lặng hay tẻ nhạt trong cuộc đời này nữa và điều này khiến anh vui mừng hơn anh tưởng rất nhiều.

Smitty cố gắng điều hòa hơi thở, anh nằm vật xuống và nhìn lên bầu trời u ám. CƠ bão đã đến và giờ anh mới phát hiện ra thân thể của cả hai đang bị mớ tuyết dày vùi lấp. Rồi anh nhìn xuống Jessie... và anh nhận ra. Điều đó đến với anh, rõ ràng hết như dáng dấp run rẩy của Jessie Ann lúc này vậy. Anh và Jessie sẽ không có những thằng con trai nhà Smith. Anh sẽ không bỏ phí cả cuộc đời này để đề phòng bất kì gã đàn ông nào nữa. Cũng sẽ không gã nào có thể hãm hại anh trong những đợt săn bắn của gia đình.

Không, Smitty và Jessie Ann sẽ không có con trai nhà Smith - họ sẽ chỉ có con gái.

Rất rất nhiều. Bầy của riêng họ. Rất nhiều cô con gái, giống mẹ của chúng, không nhiều thì ít... chỉ trừ một đứa. Một nhóc con giống anh như đúc. Chúng sẽ là cả thế giới của anh, nhưng riêng con bé ấy sẽ chiếm giữ một vị trí quan trọng trong lòng Smitty.

Nhưng phụ nữ nhà Smith cũng có thể khơi gợi nên một bầu trời sóng gió. Đa phần đều liên quan đến những gã đàn ông theo đuổi họ.

Anh cười sau đó ngồi thẳng dậy, chưa gì đã bắt đầu ngóng trông và sợ hãi ngày các cô công chúa của họ lớn lên và tra tấn bọn đàn ông theo cách rất riêng của phụ nữ nhà Smith. Anh luồn tay xuống người Jessie và nâng cô lên cho đến khi cả người cô đều tựa hẳn vào ngực anh.

Đôi chân anh run bần bật, Smitty thầm cảm tạ cơ thể bé nhỏ của loài Chó hoang và mang cô trở về ngôi nhà.

Smitty đặt cô lên tấm thảm trong phòng khách, lưng cô tựa vào bộ ghế sofa. Cô run rẩy liên hồi, thời tiết giá rét dường như đã ảnh hưởng đến cơ thể cô và có lẽ do cô đang từ từ hồi phục sau sóng triều khoái cảm tột độ đến mức có thể đánh ngất cô giữa chừng. Cô ngồi dậy và chờ Smitty quay trở lại. Anh đã cẩn thận đặt hai tấm chăn xung quanh cô, một tấm phía sau lưng. Những ngón tay của anh lướt trên da cô chỉ khiến cô càng thêm run rẩy.

Lò sưởi nhanh chóng bập bùng ngọn lửa tràn đầy sức sống, Jessie đưa mắt dõi theo người đàn ông đang ngồi xổm phía trước cố gắng khiến ngọn lửa to hơn. Cơ thể anh khiến cô say đắm. Những chàng sói nhà Smith không phải to con nhất. Ở vùng duyên hải phía Tây có những gã Sói Bắc cực khổng lồ. Nhưng sói nhà Smith thuộc loại “khỏe-đẹp” như mẹ cô hay nói. Cô dán mắt vào bờ vai rộng và tấm lưng cuồn cuộn của anh, sau đó ánh nhìn dần hạ xuống vòng eo gọn ghẽ và cặp đùi săn chắc. Người đàn ông này có đôi chân tuyệt vời bậc nhất. Vẫn luôn là vậy. Chỉ là chúng càng ngày càng đẹp.

Tiếng gõ cửa bất ngờ khiến cả hai giật mình và Smitty nhìn ra phía cánh cửa.

“Có lẽ là người giao hàng,” giọng nói cô truyền qua hai hàm răng đang va lập cập vào nhau.

Biểu cảm của anh nhẹ nhõm hẳn. “Ồ. Tốt lắm. Anh đói muốn chết rồi này,” Smitty vớ lấy một tấm chăn khác và rút chiếc ví từ quần jean của mình, đi ra phía trước. Cô nghe thấy tiếng anh mở cửa, rồi họ nói về chuyện thanh toán và sau đó là một tiếng sầm. Jess nghe thấy tiếng bước chân của chàng Sói của mình đi xuống hành lang, sau đó vào trong nhà bếp.

“Không có thịt,” cuối cùng anh cũng lên giọng.

“Tủ đông. Có ít nhất ba con bò trong đấy.”

“Ồ. Tốt lắm.”

Cô cười. Họ phải bắt đầu tăng gấp đôi tất cả các phiếu mua thức ăn lên thôi.

Vài phút trôi qua và Smitty quay trở vào phòng. “Anh đã đặt những món dễ hỏng vào tủ lạnh rồi.”

“Cảm ơn anh.”

Anh lại co rúm trước lò sưởi, tấm chăn nhàu nhĩ quấn quanh hông và bàn tay liên tục gảy lửa. Anh hơi xoay đầu nhìn cô. “Em ấm hơn chưa?”

“Ấm hơn một chút rồi ạ.”

Anh gật đầu, đặt que còi xuống và tiến đến chỗ cô. Anh cúi người và nâng cô lên, động tác vô cùng nhẹ nhàng vì sức lực của anh đã hoàn toàn hồi phục.

Smitty đặt cô xuống cạnh đồng lửa. “Em chờ ở đây nhé.” Cô còn có thể đi đâu được nữa kia chứ?

Năm phút sau Smitty quay trở lại, trong tay là hộp sơ cứu từ phòng tắm tầng trệt nằm gần nhà bếp. Anh ngồi đối diện và vươn tay kéo tấm chăn xuống cho đến khi nó vắt ngang ngay eo cô.

“Vai của em thế nào rồi, em yêu?”

“Cảm giác hết như vừa bị một con sói cắn xé vậy.”

Cô không tài nào hiểu nổi vẻ mặt của anh lúc mở hộp sơ cứu và tẩy trùng vết thương cho cô.

“Jessie Ann?”

“Vâng?” Jess đáp lời trong khi hàm răng vẫn nghiến chặt, cơn đau bỗng rất truyền khắp cả vai.

“Em nghĩ mình vừa mới làm gì vậy?”

Cô biết anh đang nói đến điều gì. Vì sao cô lại phải ép anh đến đường cùng? Nói đơn giản một chút, vì sao cô lại gọi thần đèn ra khỏi chỗ trú ẩn?

“Đoạt lấy những thứ thuộc về em,” cô trả lời vô cùng chân thật, mặc cho nỗi đau thấm đến từng thớ thịt.

Chậm rãi, tuần tự, đó là cách Smitty làm hầu hết mọi việc, anh tiếp tục sát trùng những vết thương và thâm tím trên người cô. Anh không nói một lời và cô không muốn anh bỏ cuộc ngay bây giờ. Không phải thời điểm này, vĩnh viễn cũng không.

Jess vươn tay, gạt tấm chăn ra khỏi hông anh và vươn bàn tay siết chặt lấy anh. Trong giây phút ngắn ngủi ấy, đôi mắt của anh lập tức chuyển từ mắt người sang mắt sói.

“Của em,” cô nhe răng nanh gầm gừ.

Và rồi anh đè cô xuống sàn nhà, hộp sọ cứu vương vãi khắp nền đất. Đôi tay anh luồn vào mái tóc của cô. “Đều là của em,” anh gầm ngược trở lại, thân thể áp sát vào cô. “Và anh bảo đảm em không bao giờ có thể quên điều này.”

Jessie nhấc máy sau hồi chuông thứ ba. “Alô?” Cô đáp. “Thật sao?” Cô trườn ra khỏi tấm chăn và bước đến cửa trước. Smitty nghe tiếng cửa mở, sau đó là “Hả. Nhìn xem kìa.” Rồi cánh cửa đóng sầm lại và anh còn có thể nhận ra tiếng chân cô đập lên cánh cửa lúc cô bước vào phòng. “Ừ, ừ. Mọi thứ đều ổn cả. Phải. Nói chuyện sau nhé.”

Cô lại bò vào chăn và Smitty lập tức ôm chặt lấy, kéo cô nằm sát lại bên mình.

“Chuyện gì thế?”

“Chúng ta bị bão tuyết bao phủ rồi.”

“Bao phủ?”

“Vâng.”

“Tệ đến mức nào?”

“Nếu tuyết không sớm ngừng rơi thì chúng ta sẽ chết ở đây.”

Smitty hơi nâng người lên và nhìn vào mắt cô, cô đang cười. Nụ cười ngốc nghếch, ngờ nghệch đặc trưng của loài Chó hoang. Anh không nhìn

được nữa và phì cười theo.

“Em hẳn là khùng không nhẹ đâu nhỉ?”

“Còn phải nói.”

Smitty véo véo má cô. “Anh yêu em, Jessie Ann.”

“Bởi vì em hơi điên khùng?”

“Không, thế chỉ có thể chứng minh anh yêu em và anh sẵn sàng chịu đựng não bộ của em.”

Như anh dự liệu, nắm đấm nhỏ bé ấy lại xé gió lao đến ngực anh và Smitty tóm lấy nó, kéo tay Jess, khiến cô ngồi lên người anh. Anh giữ lấy eo cô và cười với gương mặt xinh đẹp ấy.

“Anh vô cùng nghiêm túc, Jessie Ann. Anh yêu em. Tình yêu à, anh nghĩ tình cảm anh dành cho em vẫn chưa bao giờ với cạn.”

“Tốt.” Nụ cười sượng cứng của cô khiến anh bất an. “Vậy anh sẽ không ngại nếu chúng ta kết hôn chứ.”

“Kết hôn?”

“Đúng.”

“Sói không kết hôn.”

“Chó hoang kết hôn.”

“Trốn nhà theo trai thì thế nào?” anh hỏi, đầy trông chờ.

“Đừng hiểu lầm em, em rất thích chuyện ấy là đằng khác. Nhưng Bầy của em sẽ không bao giờ buông tha cho em. Nhất định phải có một hôn lễ. Trước đây, bọn em chẳng có đủ tiền để tổ chức một hôn lễ ra trò. Đây sẽ là lần đầu tiên, và em lại là Alpha nữa. Tin em đi, bọn họ chẳng chấp nhận thứ gì khác đâu.”

“Ừm... Với cỡ, bao nhiêu nhỉ? Mười, hai mươi người?”

“Mười, hai mươi... ba trăm. Sao cũng được.”

Smitty rên rỉ. “Quên đi, Jessie Ann.”

“Smitty...”

“Em không cần một mảnh giấy chứng minh tình yêu anh dành cho em và chúng ta sẽ ở bên nhau trọn đời.” Anh rướn người và xoa xoa vết thương đã kết vảy trên vai cô. Jessie nhắm mắt lại, gằm gừ đầy đau đớn. Thế là anh lại xoa chỗ ấy một lần nữa. Lần này Jessie tru lên và nhào đến nắm lấy tay anh. Thế nhưng Smitty túm chặt lấy cổ tay cô và kéo cô đến gần mình hơn.

“Anh không cần một kẻ thuyết giáo hiện thực hóa những gì ta vốn đã có.”

“Nhưng...”

Anh thả tay cô ra và bắt lấy khuôn mặt cô, kéo Jessie xuống và đặt một nụ hôn lên môi cô. Chiếc lưỡi của anh xâm chiếm khoang miệng cô và Jessie rút lưỡi về để Smitty phải vươn vào sâu hơn. Và đó cũng là lúc cô cần phập xuống.

Smitty giật nảy người và cô nướn một bên chân mày lên, đầy thách thức. Anh lật người cô lại, ghì chặt hai tay cô lên đỉnh đầu. Jessie ngẩng lên nhìn anh, ánh mắt không mang theo chút sợ hãi hay hối hận nào. Chỉ có dục vọng. Cô không hề hoảng hốt trước con mãnh thú hoang dã Smith mà chính tay cô đã thả ra và có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Thật ra, cô đang tiếp tục nuôi dưỡng con thú trong anh. Thách thức anh đưa mình vào một cuộc tình thô bạo, mãnh liệt và bùng cháy.

Và sao anh có thể xứng danh quý ông miền Nam lịch lãm nếu anh phớt lờ yêu cầu của một tiểu thư chứ?

Sau màn vật lộn ban nãy, Smitty vốn nghĩ cô đã bị anh làm cho mệt lử rồi. Anh không nên có ý nghĩ hoang đường như vậy.

Thân thể của cô nằm ngay trên người anh và bàn tay cô đập bồm bộp vào ngực anh hết như một nhạc công đang chơi trống donggo vậy.

“Gì đây?” anh rên rỉ, cố gắng lật người và quay trở lại giấc ngủ.

“Trời sáng rồi!” cô reo lên vui vẻ.

“Và?”

“Cùng đi săn thôi! Anh và em, tìm và thịt một con hươu hoặc nai. Lãng mạn quá phải không?”

“Không, ngủ đi nào, Jessie Ann.”

Đôi tay ấy lại vỗ vào ngực anh và Smitty găm gừ lên. Rủi thay, Jessie không có vẻ gì là chùn bước cả.

“Thôi nào, Smitty! Đây quả là một buổi sáng tuyệt vời. Mọi thứ đều bị ngập chìm trong làn tuyết trắng xóa và mặt trời đang tỏa sáng rực rỡ. Có thể chốc nữa tuyết sẽ lại rơi đấy, nên ta phải tranh thủ ngay lúc này thôi.”

“Mấy giờ rồi?”

“Trời sáng rồi,” cô khẳng khẳng.

“Jessie Ann.”

“Sáu giờ ba mươi.”

Đôi mắt của anh trợn lên và anh liếc nhìn người phụ nữ khỏa thân xinh đẹp đang nằm trên ngực mình. “Em đánh thức anh vào lúc sáu giờ ba mươi sáng sớm? Tiểu thư à, em mất trí rồi phải không?”

“Thôi nào, Smitty,” cô van nài. “Em cần phải có được lời chào buổi sáng của Chó hoang.”

“Và đó là?”

“Ừmmmmm... để xem nào. Ôm này, hôn buổi sáng này, và cọ mũi giữa những thành viên trong Bầy với nhau.”

Smitty lắc đầu. “Không, anh không làm được.” Cô bấu môi, trông vô cùng đáng yêu. Anh đầu hàng, và đề nghị, “Anh có thể làm tình cùng em cho đến khi em ngất đi mới thôi.”

Jessie nhún vai và thờ dãi. “Chà... nếu đấy là thứ tốt nhất anh có thể làm thì cũng chịu.”

Smitty quay mặt đi, từ chối nhập bọn. Jess lại gõ gõ vào anh, cố gắng quay trở lại vấn đề. Bầy của cô không có ở đây, nên giờ anh phải làm việc này thôi. Anh cố phớt lờ cô, thế nên cô đã quả quyết nện cả phần xương đùi của con hươu vào đầu anh và rấm rứt khóc, vừa đủ để khiến anh điên máu mà lại không bị dọa chạy mất.

Smitty gầm gừ, anh nhìn xung quanh như thể có người đang rình trộm họ vậy. Khi anh đã xác định khu vực này an toàn, anh dùng phần hàm khổng lồ ngoạm lấy phía đuôi của miếng thịt và kéo. Jess giật ngược lại và Smitty dậm chân tại chỗ, buộc Jess phải tự thân vận động.

Đúng thật là vậy. Bằng một cách nào đó, một phép màu thần kì, cô đã dụ dỗ Bobby Ray Smith chơi trò kéo co trong màn tuyết với những phần còn lại từ bữa sáng của họ.

Cô sẽ cho bản thân thời gian một tháng làm công tác tư tưởng cho gã sói kiêu căng này và khiến cho gã tự đuổi theo đuôi của mình.

Anh tỉnh giấc sau khi bị khuỷu tay cô nện vào xương sườn.

“Anh lại để lỡ phần hay nhất rồi.”

“Có phần hay nhất nữa à?”

Jessie thở dài. “Thấy chưa? Lại một lần nữa khẳng định nhận định của em, hai ta chẳng có gì giống nhau cả.”

“Anh xin lỗi. Anh không thể chấp nhận đôi tai đó được.”

Cô tắt đầu đĩa DVD đi. “Họ là yêu tinh mà. Có tai nhọn là đúng chuẩn rồi.”

Smitty ngáp và ngồi thẳng người dậy. “Chắc hẳn phải có thứ gì đó mà cả hai ta đều muốn xem chứ.”

“Ví dụ như?”

“Ờ... cao bồi?”

“Anh đang nói đùa thôi, đúng không?” Jessie vén tóc ra sau tai. “Phim huyền bí của Anh thì thế nào?”

“Anh? Vậy chẳng phải lại có lũ yêu tinh nữa sao?”

“Quên phim Anh đi.”

“Phim kinh dị được chứ?”

“Ý anh là những bộ phim kinh dị tâm lí, đưa anh đến đỉnh điểm của sự sợ hãi?”

“Không, anh đang nói đến phim thầy ma [\[72\]](#) kia.”

“Thầy ma?” Jessie nhún vai. “Em chưa bao giờ xem phim thầy ma cả. Ý em là, bọn chúng đi đời nhà ma cả rồi. Chúng còn cần máu làm gì nữa chứ?”

“Quên lũ thầy ma đi.” Smitty liếc nhìn kệ sách đang chứa một trong những bộ sưu tập đĩa của Bảy. Cao từ sàn đến trần và chia ra làm ba tầng, hầu hết tất cả những bộ phim kinh điển đều có mặt ở đó. Tuyệt vời. Gần ấy bộ phim và họ chẳng thể thống nhất được thứ gì cả. Anh thở dài, tuyệt vọng và lẩm bẩm, “Bố già?”

“Một, hai, hay ba?”

“Phần thứ ba không tồn tại đối với anh.”

Jessie xoay mặt đối diện với anh, đôi mắt cô mở to vì kinh ngạc. “Phần thứ ba cũng không tồn tại đối với em.”

Smitty sợ hãi sẽ vượt mất hy vọng này, anh dợm hỏi, “Goodfellas?”

“Một trong năm bộ phim yêu thích nhất của em. Nhưng tất cả những tuyệt tác của Scorsese hay Coppolla đều đáng để xem. Đáng để xem đi xem lại cả hai ngàn lần ấy chứ.” Cô nắm tay anh, ôm chặt nó vào ngực. “Còn những tác phẩm đen trắng kinh điển thì sao? Vào thập niên ba mươi và bốn mươi ấy?”

“Bất kì tác phẩm nào của Jimmy Cagney.”

“Em cực kì hâm mộ Jimmy Cagney.” Cô siết chặt bàn tay của anh. “Thì ra chúng ta vẫn có điểm chung, Bobby Ray. Em mừng đến nỗi phát khóc rồi này.”

“Và nếu chúng ta đã có một điểm chung, anh nghĩ chúng ta còn những điểm tương đồng khác đây.”

Jessie vỗ vỗ tay anh. “Đừng cố quá, cưng à.”

“Ý kiến hay.”

Jess ngồi trên bộ sofa sát cửa sổ, nhìn đăm chiêu ra rừng cây bị tuyết phủ trắng xóa bên ngoài. Ngoại trừ đốm lửa bập bùng trong lò sưởi, căn nhà hoàn toàn chìm vào bóng tối tĩnh mịch. Cô đã gọi về kiểm tra để đảm bảo cả

Bầy vẫn an toàn. Bọn họ quả thật vẫn mạnh khỏe và rõ ràng đang rất vui vẻ tận hưởng cơn bão tuyết này. Mặc dù tiếng Shaw vẫn vọng vào trong máy, “Chắc tôi phải gọi sở thú đến tổng hết đàn cún con này vào chuồng quá.”

Những ngón tay mạnh mẽ vuốt dọc xuống cổ cô. “Em vẫn ổn chứ, em yêu?”

“Em ổn.”

Smitty ngồi ở đầu kia của chiếc ghế sofa và cả hai đưa mắt nhìn nhau. Jess cũng không biết họ đã ngồi như vậy được bao lâu, cho đến khi Smitty chìa hai tay ra. “Đến đây nào, em yêu.” Cô làm theo, bò đến chỗ anh và len vào giữa hai chân anh, lưng cô tựa vào ngực Smitty. Anh ôm chặt lấy Jess, gác cằm lên bờ vai đã lạnh lặn của cô, mặc dù cô khá chắc rằng đó sẽ không phải là lần cuối cùng anh cần xé nó. Cô cũng mong một ngày nào đó, cô sẽ có một cơ thể giống mẹ anh vậy.

Họ cứ như thế chìm vào giấc ngủ, hai cơ thể cuộn chặt vào nhau. Bất ngờ thay vào sáng tinh mơ ngày hôm sau, Jess được những nụ hôn của Smitty đánh thức. Hai người quần quít với nhau mấy giờ đồng hồ liền, sau đó nghỉ ngơi ăn uống rồi lại tiếp tục cuộc chơi ban nãy.

Cơn bão đã tan và họ quyết định sẽ ăn bữa chiều tại thị trấn. Nhưng khi Jess bước ra khỏi phòng tắm, trên người chỉ độc một cái quần lót và không gì khác, thì Smitty đã ăn mặc gọn gàng.

“Sao thế?”

“Mặc quần áo vào đi, Jessie Ann.”

“Sao thế?”

“Anh đã nghĩ với trận tuyết dày thế này, chuyến bay ra khỏi JFK của Wilson sẽ bị hoãn cho đến khi cơn bão chấm dứt, nhưng gã sẽ bị giam lỏng bên trong. Anh đã nhờ anh em nhà Reed đến trông chừng gã. Nhắc nhở Bầy của em và Bầy của anh phải cảnh giác. Nhưng gã đã biến mất. Và Bầy của gã cũng vậy.”

Cô cúi người xuống và chúi đầu vào cái túi vải thô của mình. “Và?” Cô

biết thế nào cũng có phần sau của câu chuyện này.

“Gã biết anh đang ở cùng em. Mẹ gã đã thông báo với em họ của bố anh.”

“Eggie?”

“Phải.”

Eggie Smith là một gã đàn ông nguy hiểm. Gã dành phần lớn cuộc đời sống ở một ngọn đồi bên ngoài Smithtown dưới hình dạng một con sói. Gã ta ghét mọi người và mọi thứ ngoại trừ người bạn đời hai mươi năm và cái họ Smith của gã. Eggie luôn được những gã Smith bị chèn ép tìm đến. Gã không có giới hạn và không ngần ngại xử lí những người bị gã xem là một mối đe dọa với gia đình nhà Smith.

Một luồng hơi lạnh chạy dọc xuống sống lưng cô. “Cho em hai phút, xong ngay đây.”

“Không sao đâu, Jessie Ann. Bố và mẹ anh vẫn còn ở đây. Ta sẽ nói chuyện với họ.”

Vì một vài lí do, cô vẫn không nghĩ bố mẹ anh sẽ giúp được chuyện gì.

"Không phải lí do cá nhân gì đâu," Kristan nói rõ ràng. "Chỉ là con không thích bố thôi." Cô gật đầu. "Cậu nghĩ sao hả?"

Johnny nhún vai. "Có vẻ khá khiếm nhã."

"Thế hả?" Cô cắn viên kẹo táo. Chú Shaw đã hướng dẫn cho họ cách tìm ra những nhân viên bếp. Và nhân viên tại khách sạn này rất hay trốn việc. Cô không dám kể cho mẹ hay dì Jess nghe. Họ chỉ cần tối đa ba mươi phút để chén sạch tủ sô-cô-la của người ta.

"Hay là cậu nói với ông ta rằng cậu bận học và cậu không muốn đến thăm vào mùa hè nữa. Cậu biết đấy, đuổi cổ ông ta đi. Giống như cách cậu làm với thằng nhóc lân la đến giúp cậu học môn sinh vật ấy."

Ánh mắt cô xuyên qua trái táo và nhìn cậu. "Tớ không có đuổi cổ cậu ta đi nhé."

"Ờ, ờ. Chắc rồi. Tôi nhìn thấy cậu ta trốn trong phòng thay đồ trước giờ thể dục và khóc lóc bởi vì bị ai đó phũ phàng vào mặt."

Cô cười. "Nói dối."

"Kẹo táo thế nào?"

"Ngon. Còn caramel thì sao?"

Cậu giơ nó ra và cô rướn người qua bàn để cắn vào thanh kẹo, tay cô cũng nâng thanh kẹo của mình lên để cậu có thể ném thử phần của mình. Johnny DeSerio quả thật vô cùng đáng yêu. Cô biết có vài đứa con gái trong lớp xem những đứa con trai có tâm- hồn-nghệ-sĩ càng nặng thì lại càng quyến rũ.

Dĩ nhiên, không phải cô. Cô thích những cầu thủ bóng đá và bóng rổ. Chiều cao đáng mơ ước. Cô thừa hưởng được một chút ADN của loài sói. Kể

cả khi biến hình, bộ lông của cô cũng rậm hơn đa số họ, nhưng phần lớn của cô vẫn là Chó hoang. Cô không hề phiền lòng. Với Kristan mà nói, sói là một chủng loài quá gần gũi. Cô lại thích được vui vẻ. Được tận hưởng cuộc sống. Sau khi biết người cha ruột, những hận thù khi ông bỏ rơi cô và mẹ đã biến mất sạch sẽ. Ông ta khiến cô nhận ra bố thật của mình tốt biết bao. Danny có thể không cùng huyết thống với cô, nhưng chẳng sao cả. Bố yêu cô, bố chăm sóc cho cô và xem cô là con ruột của mình. Thế là đủ rồi.

Johnny chậm rãi cắn phần kẹo táo của mình trong khi ánh mắt vẫn dán chặt vào cô. Cậu muốn hôn cô. Cô biết những dấu hiệu đó có nghĩa là gì. Nhưng cô sẽ không làm thế. Vẫn chưa đến lúc. Phải chọn thời điểm thật hoàn hảo mới được.

“Ngon chứ?”

Mắt cậu rời khỏi đôi môi và chuyển lên đôi mắt của cô. “Ừ. Ừ, tuyệt cú mèo.”

“Phần của cậu cũng vậy.”

Cô liếm phần caramel dính ở môi dưới và thích thú nhìn gương mặt Johnny chuyển dần sang màu đỏ hồng thú vị.

“Kristan?”

Kristan xoay người lại. Walt Wilson đứng ngay hành lang của nhà bếp. Khi ông ta ngừng liên lạc, cô đã nguyện cầu ông ta sẽ bỏ cuộc và quay trở về Alabama. Hiển nhiên may mắn đã không mỉm cười với cô. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!

“Bố đang làm gì ở đây thế?”

“Con không chịu trả lời tin nhắn nào của ta cả.”

Cô không hề. Bởi cô không muốn nói chuyện với ông ta. Và cô cũng không muốn nhớ đến cách ông ta săn tìm cô. Cuối cùng, cô cũng phải thừa nhận với bản thân gã đàn ông này dọa cô sợ chết khiếp. Danny là bố của cô. Sẽ luôn là như vậy. Và bố không bao giờ dọa cô sợ cả.

“Xin lỗi. Trận bão tuyết này kéo đến nhanh quá, nên con không kịp động

đến điện thoại di động.”

“Ờ.” Ông ta cũng chẳng có vẻ gì là dễ tâm. Danny lo đến sốt vó khi cô đi học về trễ có vón vện mười phút đồng hồ. “Nhưng ta đang nghĩ, con gái nhỏ à, con cần phải đi với ta.”

Cô cảm giác Johnny ngay phía sau lưng cô đang căng chặt thần kinh khi nghe thấy những lời lạnh lẽo của gã đàn ông.

“Đi với bố?” cô hỏi, cố gắng kéo dài thời gian.

Cô phải thoát ra khỏi mớ rắc rối này và giữ cho Johnny không bị thương. Cậu ta ngốc đến nỗi sẽ lao ra làm thứ gì đó thật anh hùng và cô không hề nghi ngờ gã đàn ông đứng đối diện sẽ chẳng chút do dự mà ra tay kết liễu Johnny. Smitty thì chỉ giả vờ phô diễn thực lực, khiến Johnny tin rằng mình cũng chẳng khác gì những thành viên khác của Bầy. Nhưng Walt Wilson sẽ giết chết cậu và cô sẽ là tội đồ vì đã cho gã đàn ông cơ hội xâm nhập vào cuộc sống của họ.

Kristan vẫn thấy không thoải mái khi phải biến hình để chiến đấu, ánh mắt cô lia sang khu vực chứa dao trong nhà bếp.

Ông ta cười khẩy. “Nghĩ cũng đừng nghĩ, con nhãi ả.”

Khi sự sợ hãi đang dần lan sâu vào xương tủy cô, cánh cửa dự phòng của nhà bếp lại bật mở và mẹ của Smitty, người được gọi là “Cô Janie,” bước vào phòng.

“Hai đứa đây rồi. Và còn dám ăn thứ thức ăn tệ hại này khi chỉ còn một giờ nữa là đến bữa tối.” Bà giật lấy quả táo khỏi que và ném vào thùng rác. “Giờ ta muốn hai đứa hãy lên lầu và thay trang phục cho đẹp mắt vào.”

“Tại sao bọn cháu phải làm thế?” Johnny hỏi, hiển nhiên cậu ta cảm thấy thư thả hơn vì nữ Sói lớn tuổi đã đến giải cứu bọn họ.

“Bởi vì, để chào mừng mẹ cậu và con trai ta, chàng trai trẻ ả. Nào, hãy vác cặp môn teo tốp ấy lên lầu trước khi ta dùng gậy тет vào chúng.”

“Nơi đây là New York. Bọn cháu không có gậy ở đây.”

Bà nhướn một bên mày lên và Johnny giơ tay đầu hàng. “Bọn cháu biến

ngay đây. Bọn cháu biến ngay đây.”

Johnny nắm lấy tay Kristan và lôi cô đến cánh cửa. Cô xoay lại để nhìn Walt Wilson thêm một lần nữa. Trực giác mách bảo có thể đây là lần cuối cô nhìn thấy gã đàn ông này.

Và điều đáng buồn là... cô lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Janie Mae Lewis đối diện với họ hàng xa của bà. “Chà, chà, chà, Walt Wilson.”

“Cô Janie.”

“Mẹ mày nói mày đang ở trong thị trấn. Bà ta rất buồn phiền. Buồn phiền vì con trai tao chọn cô Chó hoang nhỏ bé ấy thay vì họ hàng.”

“Cháu chỉ muốn gặp con gái cháu thôi.”

“Thế à?” Janie bước về phía gã và bà nhìn thấy cơ thể Walt căng chặt lại khi bà đến gần hơn. “Hài hước thật. Bởi vì mẹ mày bảo mày đang gặp rắc rối về tài chính và Bobby Ray nên ra tay trợ giúp mày.”

Walt lùi ra sau vài bước khi bà áp sát, nhưng gã vẫn không dời ánh mắt đi nơi khác. “Cháu chưa bao giờ đòi hỏi điều ấy, nhưng cháu không chắc việc đó thì có liên quan gì đến mọi chuyện?”

“Nếu như mọi thứ mẹ của Kristan nói là sự thật, rằng mày đang lợi dụng con bé vì mày hy vọng Bầy của nó sẽ chi cho mày một số tiền để được yên thân.”

“Cháu không hề có ý...” Gã gần như nhảy dựng lên khi cánh cửa phía sau bà bật tung ra và Bubba lao vào căn phòng. Bà không cần xoay người lại để nhận ra mùi hương của lão, cách cái đôi bốt lê sần sật trên sàn nhà, cái cách lão gầm lên mỗi khi nhìn thấy móng của bà. Chúa ơi, bà yêu lão ta quá đi mất.

“Tại sao anh lại đến đây?” Janie hỏi, giấu đi nụ cười.

“Ta nghe nói ở đây có kẹo táo.”

“Bubba Smith! Chúng ta sẽ ăn trong một giờ nữa.”

“Thì sao? Tin anh đi, người đẹp. Anh sẽ ăn thêm lần nữa.”

Bà khinh bỉ lắc đầu, ném ánh nhìn trở lại phía Walt. “Mày có tin lão ta không? Đúng là một kẻ nghiện đồ ngọt hạng nhất. Nào, tao nói đến đâu rồi nhỉ... à, phải rồi! Con bé.”

“Con gái của cháu không cần cô phải quan tâm, cô Janie.”

“Hài hước thật, con bé bây giờ là con gái mày trong khi chẳng đến sáu tháng trước, mày chỉ coi con bé như một trò đùa mà lũ Chó bịa ra vậy.”

“Chẳng nhẽ một người đàn ông không thể thay đổi suy nghĩ về việc nhận lại giọt máu của anh ta sao?”

“Dĩ nhiên có thể. Nhưng em họ của tao, Micah Lewis, đã nhận ra mong muốn được gặp mặt Kristan của mày trùng hợp lại trời dậy cùng lúc tờ tạp chí này được phát hành... Nó gọi là cái gì nhỉ, Bubba?” bà hỏi vọng qua vai.

“Cáp cùng gì đó.”

“Không phải cáp. Wired. Đúng rồi! Tạp chí Wired. Họ nằm dưới nền bức ảnh, tao hiểu như vậy và mày đã nhanh mắt phát hiện ra họ, đúng chứ? Rồi đột nhiên mày muốn tìm đến giọt máu của mày.”

Mũi của Walt nhẹ nhàng khịt ra một hơi và tính cách xấu xa gã thừa hưởng từ ông bố đã lộ ra hoàn toàn. “Có lẽ cô nên tự lo cho mình đi thì hơn, cô Janie.”

“Là mày gây chuyện với tao. Là mày.”

“Cháu chỉ muốn cảnh báo thằng con ngốc nghịch nhà cô đã...”

Bà di chuyển như điện xẹt, nhanh đến nỗi gã không kịp phản ứng. Chỉ vì tuổi tác cao mà gã dám đánh giá thấp bà sao. Quả là một tên ngốc.

Janie tóm lấy miệng Walt, ngón tay trượt xuống và siết chặt môi dưới cùng hàm của gã nhưng vẫn khéo léo chừa hàm răng ra. Bà đẩy gã về phía sau cho đến khi cả người Walt bị đóng chặt vào tường. Cả hai đều hiểu rõ, bà chỉ cần vận một cái thôi thì môi dưới của gã sẽ bị xé toạc còn khớp hàm sẽ vỡ vụn, mức độ thâm đến đâu thì còn phải xem tâm trạng chiều nay của bà thế nào đã.

“Mày thật sự tin rằng Bubba Smith giữ tao ở bên cạnh chỉ vì lão thích làm tình với tao sao?”

“Chỉ đúng một nửa thôi, nhóc ạ,” Bubba lên tiếng, miệng ngồm ngoàm đánh chén thanh kẹo caramel táo.

“Tao chính là con đàn bà xấu xa nhất mà mày từng gặp, nhãi con, thế nên căng tai ra mà nghe cho rõ đây. Mày biến khỏi đây.

Trong tối nay. Mày cút khỏi thành phố này và không còn dính dáng gì đến con bé nữa. Theo tao thấy thì con bé cũng chẳng ưa gì mày đâu. Mày rời đi và đừng bao giờ tơ tưởng nữa.”

Walt ngo nguậy đầu cho đến khi mồm anh thoát khỏi những ngón tay của Janie. “Bà không thể ngăn tôi đến với con gái ruột của tôi đâu,” gã tru tréo. “Bà không thể, lũ chó dặt dẹo, yếu đuối ấy càng không. Tôi sẽ đưa Maylin ra tòa để đòi lại quyền lợi hợp...”

Janie không thích những gì bà đang nghe, bàn tay bà bọc quanh cổ Walt, kéo gã về phía trước và nhanh chóng nện gã trở lại vào tường. Bà khiến gã ta nghẹn đi và gần như chết lặng.

“Mày không nghe tao nói sao, thằng nhãi. Tao đang cho mày một cơ hội đấy. Và chỉ một mà thôi. Mày tránh xa Bầy này và con bé đáng yêu ấy hoặc mày sẽ phải trả một cái giá cực đắt.”

“Chúng ta là họ hàng với nhau mà!” gã cãi cùn.

Janie nghiêng đầu sang một bên và chậm rãi bung vuốt ra, đâm vào cổ của Walt. Bà tránh những động mạch chính của gã bằng cách xé rách những vết sẹo trông có vẻ khá mới - có vẻ như Bobby Ray đã học được mọi kỹ năng từ mẹ của anh.

“Mày là họ hàng xa. Mày và cái Bầy chó gây trơ xương của mày. Nhưng Jessie Ann Ward sẽ là mẹ của những đứa trẻ nhà Smith. Cũng có nghĩa cô ta quan trọng hơn mày đó đồ ngốc. Con bé và Bầy của nó đã là máu thịt của bọn tao.” Janie tiến đến gần hơn, mũi của bà đặt sát bên cổ của Walt.

“Mày dám qua mặt con bé hay con trai của tao,” bà hạ thấp giọng, nanh

vuốt cọ qua cọ lại hàm của gã trong lúc phun ra những lời đe dọa, “và trên cả hành tinh sẽ chẳng còn nơi nào có thể bao bọc mây khỏi nhà Smith. Bọn tao sẽ tìm ra mây dù cho mây có lẫn lút ở nơi nào đi chẳng nữa.” Bà nghiêng rằng. “Bọn tao sẽ săn hạ mây. Bọn tao sẽ xé mây ra thành từng mảnh nhỏ. Bọn tao sẽ khiến cho Bầy của mây biến mất khỏi mặt đất này. Và tao sẽ chẳng đổ một giọt mồ hôi nào cả. Mây hiểu ý tao chưa?”

Khi gã vẫn không phản ứng trong vòng năm phút hoặc ít hơn, bà lại đâm vuốt vào sâu hơn và Walt đau đớn tru lên.

“Mây. Đã. Hiểu. Chưa?”

“Vâng,” gã rít ra từ hai kẽ răng nghiêng chặt.

“Tốt lắm. Tao muốn lũ chúng mây cút về Alabama rạng sáng ngày mai hoặc tao sẽ nhờ Eggie đi tìm bọn mây. Em ấy ngứa tay lắm rồi, và mây cũng biết chủ nghĩa gia đình của em ấy nặng thế nào rồi đấy. Nghe này, em ấy rất thích con nhóc Jessie Ann bé nhỏ đó. Bảo rằng em ấy lần đầu tiên biết chó mà cũng có thể trèo cây. Giờ thì anh em nhà Reed đã rất tử tế khi chủ động tiễn mây và Bầy của mây ra sân bay. Họ đang đợi mây ở bên ngoài đó.” Janie buông cổ gã ra và Walt thở một hơi khi bà lùi lại. “Giờ thì để yên cho Bầy chó này đi. Không hỏi han gì hết. Cũng không thọc mạch nữa. Ờ, tao nghe bảo mây đã hỏi thăm khắp nơi về họ kia mà. Về quá khứ của họ. Chà, đó là vấn đề của họ. Không phải của mây. Dù tao dám cá bọn họ sẽ không bao giờ lợi dụng con ruột của mình để kiểm soát đâu. Mây nói có phải không?”

“Đúng là bọn họ sẽ không bao giờ làm thế,” Bubba lầm bầm. Nhà Smith và Kuznetsov đã bị mắc kẹt bên trong khách sạn sang trọng này được ba ngày vì cơn bão tuyết và họ đã nhanh chóng thân thiết với nhau như ruột rà. Kể cả Bubba, trước giờ chẳng ưa nổi ai ngoài bà, cũng khá có tình cảm với Maylin bé bỏng và cô con gái của cô. Mặc dù Phil khiến Bubba điên tiết khá nhanh. Janie lại rất hứng thú với Sabina. Một cô gái lắm chiêu chỉ đứng sau bà.

Khi gã không đáp trả trong vòng ba giây hoặc ít hơn, Janie kề tay sát tai gã và búng khiến Walt giật nảy người lên.

“Tao hỏi mày đấy, nhãi con.”

“Vâng! Cô nói đúng. Họ sẽ không lợi dụng con của họ để kiếm chác.”

“Tốt lắm. Giờ mày cũng cần phải học hỏi điều này đó.” Janie cẩn thận nâng khăn choàng của Walt lên, thích thú khi nhìn thấy gã ta co rúm cổ nhích người ra xa bà, và quẩn vòng nó quanh cổ gã để che đi vết máu và vết móng vuốt. “Xong.” Bà vỗ ngực gã. “Giờ thì rút ra ngoài mau. Anh em nhà Reed đang đợi mày đó. Và mày biết hậu quả khi bắt họ chờ đợi quá lâu rồi, đúng không?”

Walt gật đầu và bước đến cửa.

“Chuyển lời chào hỏi của tao đến mẹ mày nhé,” bà gọi với theo, thích thú nhìn gã nhảy dựng lên khi nghe được giọng của bà.

“Vâng thưa cô.”

Cánh cửa đóng lại và Janie xoay sang phía bạn đời của bà. “Bubba Ray Smith! Anh sẽ không ăn thêm một viên kẹo nào nữa.”

Bubba vươn tay nắm lấy một viên kẹo táo đỏ. “Đừng có hét vào mặt anh, người đẹp.”

“Nhưng chút nữa là đến giờ ăn tối rồi!”

“Anh sẽ ăn mà.” Lão cắn một miếng và nhai. “Mà vì sao lại có bữa tiệc này vậy?”

Bà bước vòng ra sau quầy và đứng cạnh Bubba. “Để ăn mừng thằng con trai của anh tìm được bạn đời. Thời khắc vui vẻ mà.”

“Nếu em hỏi ta thì cô ta đúng là một con nhóc ngu ngốc.”

“Chà, chẳng ai hỏi anh cả.”

Lão giơ thanh kẹo táo lên trước mặt bà và bà nhìn chăm chăm lấy nó. “Tiếp đi. Em muốn ăn mà đúng chứ.”

Bà rướn người về trước và cắn một miếng.

“Chẳng biết họ tìm mớ táo này ở đâu ra nữa,” lão càu nhàu, mắt dán vào miệng bà. “Chúng to đùng. Gần bằng đầu của ta đó chứ chẳng chơi.”

“Không,” bà nói sau khi đã nuốt xuống. “Không to đến vậy đâu.”

“Cứ thế này thì ta sẽ trễ bữa tối ấy mất.”

Janie liếm môi. “Vậy à?”

“Ừ.” Lão lại cắn thêm một miếng, nhai, và nói, “Em biết là chúng sẽ sinh ra Chó-Sói lai đúng không.”

“Thì đã sao? Đều là cháu nội của chúng ta.”

“Những đứa cháu nội mất trí của chúng ta.”

“Không phải lúc nào cũng mất trí. Xem Kristan bé nhỏ kia,” Janie tranh luận.

“Ờ, nhưng em biết sớm hay muộn gì thì con nhóc đó cũng sẽ bùng nổ thôi. Con bé sẽ biến thành một quả tên lửa và đốt cháy những kẻ nằm trong bán kính hai mươi lăm dặm xung quanh nó.”

“Bubba Smith! Anh thôi cái kiểu nói chuyện đó ngay đi.”

“Ta cũng đâu bảo ta ghét con bé. Ta chỉ đang cảnh cáo mọi người thôi.” Lão chén sạch quả táo khổng lồ ấy trong vòng vài giây và thả que với lõi táo xuống mặt quầy. “Nào... đến đây.”

Lão vươn tay ra phía bà và Janie nắm lấy cổ tay lão. “Tay của anh dính quá.”

“Lát nữa chúng sẽ còn dính hơn thế nhiều.”

Bà cười khi vẫn cố kiềm chế lão lại. “Cứ mỗi lần sau khi em xử lý chuyện gia đình xong thì anh lại biến thành thế này.”

“Anh thích nhìn gương mặt độc ác của em.”

“Đó là lí do duy nhất anh chịu lết mông vào đây đúng không? Để nhìn em dọa thẳng nhãi ấy sợ vỡ mật?”

Cuối cùng lão cũng vòng cả đôi tay ôm lấy bà, kéo Janie vào sát trong lòng. “Quá chính xác. Bất cứ giá nào cũng không bỏ lỡ được.”

“Em cũng nghĩ vậy,” bà cười khúc khích khi lão bắt đầu trêu ghẹo cổ của bà.

“Nào, cưng à,” lão thì thầm vào tai bà, “cho viên kẹo đường của em tí vị ngọt đi nhé.”

Smitty giao chìa khóa xe tải cho một trong hai người phục vụ phòng ở khách sạn của Shaw và cũng là người duy nhất mà anh tin tưởng, sau đó nắm lấy tay Jessie. Cả hai cùng nhau tiến đến cánh cửa tự động của Kingston Arms. Anh phải mau chóng sửa chữa mọi sai lầm. Anh đã hứa với Jessie sẽ giải quyết việc này. Anh không vi phạm lời hứa, và anh cũng sẽ không đòi nào cho phép Walt Wilson khiến anh phải vi phạm lời hứa.

Cánh cửa trượt mở, nhưng Jessie đột nhiên dừng lại và Smitty cũng dừng chân theo.

“Sao thế?” anh hỏi, khi anh nhìn thấy cô dán chặt mắt vào góc khách sạn. “Có chuyện gì à?”

Cô vươn tay và chỉ vào một vị trí. Anh nhìn theo và họ trông thấy bố của Ronnie Lee đang lái Walt Wilson đến một chiếc xe SUV đậu sẵn bên ngoài. Hai người chú của Ronnie Lee theo sát phía sau.

“Chúa ơi, họ đã kéo cả băng anh em nhà Reed đời đầu vào sao.”

“Anh em nhà Reed đời đầu?”

“Vâng, anh em nhà Reed trước anh em nhà Reed bây giờ. Họ đã huấn luyện ra những con quái thú đấy.” Smitty lắc đầu. “Không hay rồi.”

Anh chưa dứt câu thì Clifton Reed đã nện đầu Wilson vào khung xe SUV. Jessie giật nảy lên vì bất ngờ. “Ôi, Chúa ơi.”

“Ừ.”

“Smitty, chuyện gì thế này?”

“Anh cũng không biết. Vào bên trong nào.” Anh tiến đến cửa, kéo theo Jessie đang đi phía sau. Khi họ đang bước vào đại sảnh, Kristan đã nhào đến,

vòng tay ôm Jessie trước và sau đó là đến Smitty.

“Cháu mừng cho hai người quá đi mất!”

Johnny xuất hiện từ phía sau con bé, đôi mắt hơi đảo tròn.

Jessie quan sát hai đứa nhóc và hỏi, “Sao các cháu lại ăn mặc trịnh trọng thế này?”

Thằng nhóc đang khoác trên mình một bộ vest, mặc dù trông đến là thảm hại. Còn Kristan diện một chiếc váy dạ hội ngắn.

“Cháu không nói được,” giọng nói của Kristan quá đôi phần khích, cô nắm lấy tay Johnny và kéo thằng bé đi mất dạng.

“Không tốt lành rồi,” Jessie thì thầm.

“Anh biết, em yêu.”

“Có chuyện gì đó đang diễn ra.”

“Anh biết.”

“Chúng ta bỏ chạy đi.”

Anh gật đầu. “Được.”

Họ quay ngược ra phía cửa lớn của khách sạn, nhưng đôi tay mạnh mẽ đã từng chăm sóc năm thằng con trai và một đứa con gái bất trị tóm lấy gáy của cả hai và siết chặt.

“Hai đứa định bỏ trốn đi đâu đấy?” Janie Mae Lewis gằn giọng hỏi trong khi xoay ngược Smitty và Jessie trở lại. “Con định chuồn đi mà không thèm chào hỏi mẹ ruột của mình sao?”

Smitty đầu hàng trước số phận, anh cười trừ, “Nào có, nào có, dĩ nhiên là không rồi.”

“VẬY thì cho mẹ một cái ôm nào.”

Anh làm theo, cảm nhận sự ấm áp của bà. Dù có tàn nhẫn với cả thế giới này thế nào đi nữa, với con cái của mình, Janie luôn tận tâm chăm sóc cho chúng.

Tuy vậy, Sissy Mae, lại rắc rối từ trong ra ngoài.

“Nhìn con kìa,” bà nói sau khi dịch người ra sau. “Điễn trai quá.”

“Mẹ, thôi nào.”

Bà ôm lấy Jessie Ann trước khi nhướn một bên mày với cô. “Trông con được bao bọc cẩn thận chưa kìa, cô Chó hoang nhỏ bé của ta.”

Mặt của Jessie đỏ hồng lên và cô nhún vai.

“Nào hai đứa vào đây.” Bà nắm lấy tay anh và Jessie, sau đó đưa họ vào thang máy.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy, mẹ?”

“Con không tin mẹ sao?”

Smitty lắc đầu. “Mẹ hỏi khó quá. Con không trả lời đâu.”

“Thông minh đó.”

Thang máy nhanh chóng chạy lên tầng cao nhất của khách sạn và cũng là nơi tọa lạc của một nhà hàng năm sao. Khi họ bước vào, cả căn phòng bị nhấn chìm trong tràng pháo tay và reo hò của mọi người. Tất cả đều có mặt - Bầy của anh, những người bạn đã theo chân bố anh đến nơi này, và Bầy của Jessie Ann. Mọi người đều hò hét và vỗ tay chúc mừng.

“Hai đứa lâu quá đó!” một người anh họ của bố thét lên từ phía sau sảnh tiệc.

Lần đầu tiên kể từ lúc cả hai gặp lại, Jessie trông như thể cô sẵn sàng đánh đổi mọi thứ lấy một băng ghế để trốn vào.

“Mẹ,” Smitty nói, bàn tay anh nắm lấy tay Jessie, “mẹ không cần phải làm thế đâu.”

“Dĩ nhiên là ta cần chứ. Gia đình bố con đã làm như vậy với ta. Quả là xấu hổ đến cực điểm. Giờ đến lượt hai đứa.” Bà vỗ vào tay Smitty và anh buông Jessie ra. “Nào, Jessie Ann, con đi xuống cuối dãy bàn ăn ngồi cùng ta và Bubba.”

Smitty với theo Jessie khi anh nhìn thấy nỗi hoảng loạn dâng lên trong mắt cô, nhưng bố anh đã chộp lấy cánh tay cô và lôi đi mất.

“Con sẽ ngồi đây với người của Jessie.” Người của Jessie? Hẳn rồi, bà đưa anh đến ngồi cạnh Phil và Sabina, cùng với Sissy Mae và, kì lạ nhất là, cả Mitch Shaw nữa.

Smitty nhỏ giọng thì thầm khi họ đang bước đi, “Còn Wilson thì sao?”

“Ồ,” mẹ anh vu vơ phẩy phẩy tay, “con đừng để tâm đến thằng nhãi nhép đó nữa.”

Smitty không hiểu. “Gã là họ hàng.”

Bà dừng lại ở cuối dãy bàn và nhìn lên thằng con trai. Tay của bà vuốt ve má anh, nụ cười hiền hậu, “Phải, và Jessie Ann là mẹ của cháu nội ta. Con nghĩ ai sẽ chiến thắng trong cuộc đua họ hàng gia đình này, cục cưng của ta?”

Anh hôn tay mẹ, lòng đã hiểu chính xác bà đã làm gì cho họ. “Và nếu như bọn con quyết định không sinh cháu thì sao?”

“Nói đùa cũng không được, Robert Ray Smith. Chúa biết, ta phải đợi đến khi nào nó mới sinh cháu cho ta” - bà dùng đầu gối thúc vào ghế của Sissy Mae, khiến cô em gái anh đập cả người xuống mặt bàn - “Ta sẽ chết trước khi được nhìn thấy cháu của ta mất.”

“Hy vọng là mẹ vui,” Sissy lẩm bẩm, lại nhận được một cú đập đau điếng vào phía sau đầu.

Mẹ anh gầm lên, răng nanh cũng lộ cả ra, “Trông chừng cái miệng đấy, nhóc con.” Khi bà xoay mặt về phía Smitty, nụ cười hiền dịu đã xuất hiện trở lại. “Giờ thì ngồi xuống và tận hưởng bữa tối ngon lành của con đi. Mẹ sẽ đi tìm hiểu về bạn đời của cục cưng nhà ta.”

Smitty ngồi xuống, Sissy, lúc này đang ngồi giữa Sabina và Dez, liếc xéo anh. “Mẹ sẽ đi tìm hiểu về bạn đời của cục cưng nhà ta,” cô khinh bỉ nhại giọng mẹ mình.

“Nào, nào, Sissy Mae. Dù em có ế ẩm đến thế nào thì cũng đừng nên ghen tị thế chứ.”

Mitch lặn ra cười cho đến khi rổ bánh mì nóng đập vào đầu anh.

“Ta nghĩ câu hỏi ở đây là, vì sao xinh xắn như con lại muốn dây vào thằng

nhóc to đầu nhà ta chứ?”

Jess khịt mũi khi bà đưa mắt sang phía bàn của bạn đời cô. “Xem ai đang chó chê mèo lắm lông kia.”

“Đầu ta đâu có to đến thế.”

Người phụ nữ lớn tuổi tách hai tay ra xa đến sáu mươi cen- ti-met. “Khổng lồ,” bà cường điệu với Jess, khiến cô cười nghiêng cười ngả.

Smitty có lẽ sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, nhưng cô phải công nhận bố mẹ của anh ấy hài hước vô cùng. Ban đầu, thú thật, cô cứ nghĩ mình đã bị lừa vào một bữa tiệc của khủng bố. Dụ dỗ cô vào một bữa tiệc hoành tráng với sâm panh, khiến cô lơ là cảnh giác cho đến khi một cây gậy bóng chày đập vào sau gáy. Nhưng càng nói chuyện với họ, cô càng nhận ra Walt Wilson đã biến mất khỏi cuộc đời của họ - vĩnh viễn. Cô nhìn quanh căn phòng, khắp nơi đều là người của cô và của Smitty. Tất cả đều đang thưởng thức bữa tối, miệng liên tục nói cười. Cả lũ Mèo cũng được mời đến và, có vẻ như, đã chấp nhận họ. Chỉ có một người thường duy nhất trong cả sảnh tiệc, nhưng tất cả đều rất yêu quý Dez.

“Con chưa trả lời câu hỏi của ta,” Bubba nhắc nhở.

“Ồ. Vâng... có lẽ là vì con yêu anh ấy.”

“Vì sao?”

Janie nện cái nĩa xuống bàn và gầm lên, “Bubba Ray Smith!”

“Câu hỏi đơn giản mà. Đừng hét vào mặt ta, người đẹp.”

Jess nhanh chóng trả lời để dập tắt mầm mống của cuộc chiến tranh thú vị này, “Bởi vì Bobby Ray khiến con cười - khi con chẳng có gì để cười cả.”

Bà đặt tay lên bộ ngực đầy đà của mình. “Con vừa nói ra câu nói đáng yêu nhất mà ta từng được nghe đấy.” Bà cười. Không phải một trong những nụ cười đáng sợ thường thấy, mà là một nụ cười xuất phát từ tận trong tim. Tử tế, ấm áp và đầy quan tâm. “VẬY... khi nào ta mới có cháu để bế đây?”

Dĩ nhiên, cũng không có nghĩa người phụ nữ này sẽ ngừng phát biểu điều ghê rợn gì đó.

“Chú Eggie thì sao?” Smitty hỏi em gái trong khi đang cân nhắc chuyện nhét giẻ vào mồm Phil vì anh chàng chẳng chịu im lặng một giây một phút.

“Anh biết chú ấy sẽ không ra tay cho đến khi nào được bố cho phép. Và rồi bố cũng sẽ không ra tay cho đến khi đã được mẹ đồng ý. Mẹ thì lại kiểm tra lại với cô Tala Lee - mẹ của Ronnie,” con bé nhanh chóng giải thích với Dez trước khi quay trở lại câu chuyện với anh, “người bất đắc dĩ phải kiểm tra lại với Annie Jo.”

“Và vòng tròn luẩn quẩn ấy lại tiếp diễn,” Mitch lầm bầm.

Sissy vớ lấy một giỏ bánh mì khác, nhưng Dez đã nhanh tay chớp lấy nó trước. “Em ngừng ném đồ ăn vào cậu ta có được không? Chị đang ăn mấy món này đấy, rõ rồi chứ?”

“Vậy là em không thể giết con sói hói đầu này à?” Sabina bĩu môi. “Em đang dự định tiễn gã đi một đoạn đây.”

“Không sao đâu, em yêu,” Phil an ủi. “Anh chắc rằng rồi cũng sẽ có một ngày có người khiến em tức giận đến nỗi có đủ lí do để phóng dao kết liễu gã.”

“Anh cứ luôn miệng hứa hẹn và rồi bọn chúng đều nằm yên trong túi em... vô dụng.”

Smitty rướn người về phía trước và nói với cô em gái, “Anh không bao giờ nghĩ anh sẽ mở miệng nói những lời này với em, nhưng nếu anh và Jessie có bất trắc gì thì, em hãy chăm sóc cho bọn nhóc nhé.”

“Hai người họ lăn lộn trên sàn hết như động vật vậy.”

Jess cúi đầu xuống và tay che ngang miệng để giấu đi tràng cười khúc khích khi những người hầu bàn phục vụ món tráng miệng và mọi người đang đứng dậy để giao lưu với nhau. Hiển nhiên, rất khó để che giấu tiếng cười khi Sabina cứ luôn miệng kể câu chuyện này.

“Có tiếng tru, tiếng hét và còn có tiếng sửa nữa cơ.”

May chĩa cái thìa dính đầy bánh kem về phía Sabina. “Cậu đã đứng rình trộm họ bao lâu vậy?”

“Đủ lâu để biết rằng loài sói dù đã già nhưng vẫn làm tình đều đặn.”

“Thôi nào. Xin cậu đấy.” Jess không thể ăn được khi cô bạn cười dữ dội.

“Tớ chỉ muốn cảnh báo cậu thôi. Những lời đồn đại về Sói nhà Smith hoàn toàn chính xác đấy. Tuổi dù có lớn nhưng khả năng giường chiếu không bao giờ suy giảm cả. Cậu sẽ có hàng chục năm sung sướng trước mặt đấy, bạn yêu ạ.”

Jess ngồi lún sâu vào ghế bành, nhưng cô đã sai lầm khi ngược nhìn Danny và Phil - và rồi cả bọn trở nên mất khống chế.

“Em nghĩ Jessie biết không?”

Sissy thì thầm đáp trả, “Biết cái gì?”

“Tất cả chúng ta đều mất trí hết rồi.”

“Ôi, anh thân yêu, ờ... cô ta biết đó.”

Họ nhìn xuống bàn và quan sát Jessie cùng những người bạn Chó hoang của cô.

“Anh đoán xem bọn họ đang cười gì?” Mitch hỏi.

“Linh tính mách bảo tôi không biết thì hơn.” Smitty cầm cái nĩa lên và cắm vào lát bánh cherry của mình. “Và tôi cũng rất hài lòng rồi.”

Smitty đang nhai bánh thì một cái tát phía sau lưng suýt khiến anh bị nghẹn.

Em gái anh vỗ vỗ lưng nhằm giúp anh nhổ bất kì thứ gì đang vướng trong cổ ra. “Nhổ ra đi,” con bé ra lệnh. “Nhổ ra mau!”

Cuối cùng anh cũng thành công, trái cherry văng lên đĩa và anh liếc nhìn bố mình. “Bố có cần làm thế không?”

“Cái lưng của mày yếu đuối cũng đâu phải lỗi của tao.”

Smitty siết chặt cái nĩa đáng thương, nhưng bàn tay Sissy đặt trên vai đã kịp thời ngăn anh dùng cái thứ chết tiệt này móc hắc mắt của ông ra.

Bubba nhìn xuống Mitch. “Con mèo đang ngồi trên ghế của ta.”

Mitch cười khúc khích, sau cùng cũng nhận ra Bubba đang vô cùng

nghiêm túc. “Ồ.” Anh dời sang một ghế cạnh bên.

Bubba ngồi xuống và bảo, “Tao sẽ dẫn đám đàn ông ra ngoài chè chén đêm nay. Mà sẽ đi cùng bọn tao.”

“Con không nghĩ vậy, bố à.”

“Đừng yếu đuối như thế, nhóc con. Mà sẽ đi. Một ly rượu chẳng thể giết nổi mày đâu. Mà cũng có thể mang theo lũ bạn mèo của mày nếu muốn. Nếu mày cần một lá chắn tinh thần,” ông chế nhạo.

Hít sâu vào đã trở thành động tác quen thuộc của Smitty chỉ khi bố anh lảng vảng ở gần. “Được.”

“Anh sẽ hối hận thôi,” Sissy nhỏ giọng hát hò.

“Một ly rượu, Sissy. Anh sẽ chỉ uống một ly.”

Cô nghe có người la to tên họ của mình, cùng lúc đó một bàn tay to lớn vỗ mạnh vào hông cô, khiến cô giật mình tỉnh dậy giữa một giấc mộng đẹp.

“Sao? Chuyện gì thế?” Jess ngồi bật dậy và nhìn thấy Smitty đứng ở cuối giường, người anh hơi nghiêng ngả. “Smitty? Lạy Chúa, mấy giờ rồi?”

“Không quan trọng.”

“Đã ba giờ sáng rồi sao? Anh đánh thức em vào lúc ba giờ sáng để làm gì?”

Anh lẩm bẩm thứ gì đó nghe rất giống “Đồ đạo đức giả.” Nhưng Jess đã chọn cách phớt lờ đi.

“Bobby Ray Smith... anh say rồi à?”

“Có lẽ.”

“Có lẽ? Có lẽ anh đang say?”

“Đừng cố gắng khiến anh phân tâm, người đẹp.”

“Đã xảy ra chuyện gì với ‘Anh chỉ uống một ly thôi. Anh sẽ trở về trong vòng một giờ đồng hồ’? Không phải đó là những lời anh đã nói với em năm giờ trước sao?”

“Anh say vì bố anh còn đang ở đây. Ban đầu bọn anh đến phòng của chú

Bart. Sau đó là phòng của mẹ. Và rồi ra khỏi khách sạn. Anh nghĩ ông bố say đến bất tỉnh nhân sự của anh đã bị bỏ rơi đâu đó trong công viên Battery rồi - nhưng anh cũng không chắc nữa.”

“Không phải mẹ anh sẽ chăm sóc cho ông ấy sao?”

“Câu nói chính xác của bà là ‘Hãy ném con sâu rượu to xác này lại đây đi.’”

“Ồ.” Đầu của Jess nghiêng sang một bên và cô nhìn anh. “Anh biết có kẻ đã vẽ nguệch ngoạc dòng chữ “Omega” lên trán của mình chứ?”

Anh tru lên. “Mẹ kiếp, Mace.” Anh dùng tay cọ cọ lên trán, nhưng dòng chữ sứt nhục đối loài sói này chỉ nhòe đi một tẹo chứ không lau sạch được hoàn toàn.

“Đã trôi hết chưa?”

“Rồi,” cô nói dối.

“À,” anh nói, vẫn còn ngã trái ngã phải, “bố anh bảo anh không xứng đôi với em.”

Jess kinh ngạc chớp mắt, cơn giận của cô trào lên. “Ông ấy nói cái gì cơ?”

“Ông bảo em là một cô gái tốt với địa vị cao. Ông bảo một người có học thức sâu rộng như em xứng đáng một bạn đời tốt hơn. Ông còn nói...”

Jess tức giận và ngắt lời, “Bố của anh làm tình với mẹ của anh ở trên sàn bếp tại khách sạn.”

Smitty trừng mắt nhìn cô một lúc lâu. Cô cũng trừng mắt nhìn lại.

“Xin lỗi?” cuối cùng anh cũng lên tiếng.

Jess hơi rướn người về phía trước và chậm rãi nhả ra từng chữ, “Bố của anh làm tình với mẹ của anh ở trên sàn bếp tại khách sạn.”

Lại một tràng dài im lặng, và rồi, “Và em biết chuyện này là bởi vì...”

“Sabina nhìn thấy họ. Sabina của em có rất nhiều vẻ mặt khác nhau, nhưng dối trá không nằm trong số đó. Hơn nữa, em không nghĩ cô ấy có thể dựng chuyện ấy lên được. Đồng ý không?”

“Ờ.”

“Nên em sẽ cóc thềm quan tâm chuyện bố anh nghĩ anh và em có xứng đôi với nhau hay không. Anh chỉ lo lắng liệu em nghĩ anh có xứng đáng với em hay không thôi. Và em không cho rằng anh xứng đáng. Chỉ là em bằng lòng hạ thấp tiêu chuẩn xuống một chút mà thôi.” Cô cười toe toét và ngốc nghếch. Ngần ấy năm và nụ cười này đã trở nên hoàn hảo.

“Em tử tế quá nhỉ, Jessie Ann.”

“Quá chính xác luôn ấy nhỉ? Bởi vì em là một con người vô cùng lịch thiệp và tốt bụng. Em chính là đẳng cấp trong đẳng cấp. Và anh đừng bao giờ quên điều đó.”

Anh nhìn xuống mặt cô, hoặc do tequila đang làm cản tầm nhìn của anh. Cô không biết nữa.

“Tại sao em lại mặc quần áo thế này?”

“Em có thể khóa thân.”

“Lột sạch cho anh.”

Jess cởi chiếc áo thun ra, cũng là thứ duy nhất cô khoác trên mình lúc lên giường. “Được rồi chứ?”

“Ừ.”

Smitty bắt đầu cởi sạch toàn bộ quần áo. Khi khuỷu tay anh vướng trong cái áo khoác len và anh bắt đầu xoay vòng vòng, Jess thở dài và trườn đến cuối giường. Cô nắm lấy áo khoác của Smitty, cố gắng giúp anh gỡ nó ra. Tuy vậy, những gì gã đàn ông này đang làm lại chẳng giúp ích được chút nào. Và khi cô cuối cùng cũng giật được cái thứ chết tiệt ấy ra, cả hai đều ngã ngược lên giường, Smitty đè lên người cô.

“Em đúng là sinh vật nhỏ bé xinh đẹp nhất.” anh lẩm bẩm, nhẹ nhàng vén những sợi tóc ngổn ngang trên mặt cô ra.

“Cảm ơn. Anh cũng không tệ đâu.”

Anh hôn cô, môi anh chậm rãi bao phủ lấy môi cô. Cô biết nụ hôn của gã

đàn ông này sẽ vĩnh viễn mang cô đến thiên đường. Khi anh rời ra, anh hỏi, “Jessie Ann?”

“Vâng?”

Cô không bao giờ kịp nghe những lời tiếp theo của anh, bởi vì, đầu con sói này thẳng tắp gục xuống hõm cổ của cô và sau đó những tràng ngáy rung trời vang lên.

Smitty tỉnh dậy và thấy một con chó đang nằm trên ngực anh. Không phải Chó hoang, mà là một con chó lai anh không nhận ra được. Chẳng hiểu vì sao con vật chết tiệt này lại cực kì thoải mái nằm phơi bụng trên người Smitty, đôi mắt nhìn anh đăm đõi như thể Smitty là bá chủ của vũ trụ này vậy.

Khốn nạn, anh còn chẳng thể ra lệnh cho cơn vầng đầu này biến đi nữa.

“Mày leo xuống người tao được chưa, anh bạn?”

Con chó “gâu” lên với anh nhưng không chịu động đậy.

Smitty vỗ vỗ vào bắp đùi trần trụi của Jess. Cô vẫn còn khóa thân. Tốt lắm. Anh rất thích. “Em đuổi con vật này đi có được không?”

Jessie chậm rãi mở mắt ra. “Con nào?”

“Anh sẽ ra tay tiễn nó khỏi phòng của mình hay em sẽ ra tay đây?”

“Được rồi. Được rồi. Bình tĩnh đi nào.” Jessie vươn người qua và nhắc bổng con chó lên. Cu cậu cũng có vẻ rất thích Jessie. Cũng đúng thôi, bởi vì, trông cô rất thích thú khi được ôm ấp thẳng nhóc này vào lòng.

“Nó từ đâu đến vậy?”

“Em tìm thấy nó đang bơi rác ở phía sau khách sạn tối qua. Em không nỡ bỏ mặc nó.”

“Em và thú hoang.”

“Phải rồi. Xem anh kia.”

Smitty chìa nanh ra và ngồi dậy, thả chân xuống giường. Mọi thứ trong phòng lập tức đảo lộn và anh cẩn thận đứng lên, tiến về phía nhà tắm. Anh vẫn xoay sở được với bốn vệ sinh, bàn chải đánh răng và không ói ngược ra,

nhưng cũng chỉ có thế mà thôi.

Khi quay trở lại, anh ngồi phịch xuống góc giường và day day tay lên trán, rên rỉ đầy cam chịu.

“Ôi, tội nghiệp cục cưng quá.”

Anh cứ nghĩ Jess đang trò chuyện với chú chó. Nữ Sói không bao giờ tỏ ra cảm thông với những kẻ say rượu. Nhưng rồi cánh tay của Jessie choàng qua vai anh và cô hôn lên cổ Smitty. “Em rất đau lòng khi nhìn thấy anh không khỏe.”

Smitty cứng người, anh đang chờ đợi nó. Anh cũng không biết “nó” là gì, nhưng anh biết đó là thứ mình luôn chờ đợi. Nữ Sói cho bạn mật ngọt, nhưng họ luôn bảo đảm thứ sau cùng nằm trong miệng là những hạt muối đắng chát. Còn Jessie chỉ đơn giản tựa đầu vào anh và đôi tay mềm mại của cô nhẹ nhàng xoa xoa ngực anh. Anh nhìn xuống và phát hiện chú chó lai ấy đã gác đầu lên đùi mình, một đôi mắt to tròn chăm chú quan sát Smitty, sẵn sàng cho đi tất cả mà không đòi hỏi từ anh một điều gì. Hệt như Jessie vậy.

Smitty đặt một tay lên cánh tay cô và tay còn lại lên đầu chú chó, nói, “Cười anh nhé, Jessie Ann.”

Đôi tay đang xoa cho anh lập tức dừng lại và Jessie hơi giật người ra để nhìn thẳng vào mắt Smitty. “Gì cơ?”

“Cười anh nhé!”

Mặt cô nhăn nhó, một biểu cảm chỉ xuất hiện mỗi khi cô đang bối rối. “Em cứ nghĩ anh đã ra phán quyết cuối cùng rồi chứ. Cái gì mà ‘đến chết cũng không’ anh lăm bầm hôm nọ ấy.”

“Anh đâu hề nói thế.” Smitty đưa tay Jessie lên môi và hôn vào lòng bàn tay của cô.

“Vậy thì vì sao?”

“Hai lí do. Thứ nhất, bởi vì em xứng đáng có được mọi thứ em mong ước.”

Cô nhún vai. “Anh là tất cả mọi thứ mà em mong ước.”

Anh áp trán mình vào trán cô. “Và em đã có được anh rồi, tình yêu. Em vẫn luôn có được anh mà.”

Smitty hôn cô. Cô áp cơ thể tuyệt vời đang được bao trùm trong chăn vào sát người anh.

“Và lí do thứ hai?” cô hỏi, hơi thở trở nên gấp gáp.

“Bởi vì em yêu anh một cách điên cuồng và anh e rằng nếu anh không đồng ý hôn lễ này thì con tim mỏng manh bé nhỏ của em sẽ tan nát mất.”

“Anh đúng là một tên khốn tự tin thái...”

Anh lại hôn cô, rồi cả hai cùng phì cười.

“Cười anh nhé,” anh lặp lại, cọ môi mình vào môi cô. “Cùng anh kết hôn nhé, Jessie Ann?”

“Được rồi. Em sẽ kết hôn với anh.”

“Tốt lắm.”

Smitty vòng tay ôm trọn eo của cô, kéo Jessie sát vào mình hơn, âm thanh hài hòa khi hai cơ thể cọ xát vào nhau tương phản dữ dội với tiếng đập cửa rầm rập, khiến anh phải ngừng hết những hành động tiếp theo.

“Dì Jess! Dì đã dậy chưa? Mẹ bảo dì ra ăn sáng kia kìa.”

“O...” Smitty lấy tay chặn miệng cô lại.

“Bảo với mẹ cháu bọn chú sẽ xuống sau.”

Jess kéo tay anh ra. “Anh đang làm gì thế?”

“Màn chào hỏi buổi sáng của nhà Smith.” Anh giật tấm chăn đang phủ trên người cô và Jess tát vào đôi tay phạm tội ấy.

“Thôi nào! Bọn chúng đang ở ngay bên ngoài đấy!” cô the thé phản đối.

“Các cháu biến khỏi cánh cửa này mau!” anh mắng.

“Họ đang vật lộn với nhau à,” cậu cún con càu nhàu.

“Hai người nhanh lên nào,” một giọng nói khác vang lên.

“Một phút nữa thôi, bọn chú xuống ngay đây,” anh hứa hẹn, ném một ánh mắt thèm khát cho Jess và bắt đầu đứng lên, vươn người về phía cô. “Sau khi

đã vật lộn xong.”

Jess lại tát vào tay anh. “Vật lộn? Anh đã dạy cho chúng những thứ này à?”

“Ồ, thì ra em muốn anh phải huých toẹt ra hết sao?” anh hỏi, cuối cùng cũng thành công giật phăng tấm chăn trên người Jess ra và huýt sáo đầy vui vẻ khi ánh mắt anh lia xuống người cô. “Chúa ơi, em vào buổi sáng trông tuyệt vời quá đi mất.”

“Em cứ tưởng anh còn đang say rượu chứ?”

“Hết rồi,” anh nói, và vươn tay đẩy cô ngã xuống giường. Ngón tay anh như bị nghiện, chà mãi không ngừng vào vết cắn anh đã đánh dấu hôm nọ. Cô vươn người theo từng nhịp tay của anh, bàn tay đưa ra ôm lấy anh.

“Ta không thể làm chuyện đó ngay lúc này, Smitty,” cô phản đối, kể cả khi cô đã chấp nhận anh. Kể cả khi cô đang giữ anh trong lòng. “Bọn họ đang chờ chúng ta dùng bữa sáng.”

“Họ có thể chờ mà,” anh thì thầm bên cổ cô.

Cô gái tội nghiệp, cô không biết hầu như mỗi sáng nào anh cũng sẽ trở nên như vậy.

Jess vòng tay quanh cổ anh và chân bám xung quanh eo Smitty. Anh từ tốn tận hưởng cô, rất chậm rãi, và đặt một nụ hôn lên thái dương cô.

“Chào buổi sáng, Jessie Ann,” anh thì thầm vào làn da mịn màng của cô.

Anh cảm nhận được nụ cười của cô, hơi thở thoát ra từ cổ họng. “Xin chào, Bobby Ray.”

Chương Kết

Thật tệ hại khi anh phải diện một bộ đồ vest. Thật tệ hại khi anh phải cắt phăng mái tóc của mình. Nhưng tiếng khóc rầm rứt này phải ngừng, và phải ngừng lại ngay lập tức.

Smitty bắt đầu nhìn sang phía bên kia căn phòng, nhưng Mace đã tiến đến trước mặt anh và giữ chặt anh lại. “Không, sáng mai cậu sẽ hối hận vì hành động này đấy.”

“Chỉ ít giờ nó sẽ làm tôi vui vẻ.”

“Khi hôn lễ kết thúc, tôi chắc chắn ông sẽ ngừng ngay thôi.” Tầm nhìn của cả hai rơi vào bố của Smitty. Bubba gần như đã khóc ròng trong hai ngày vừa qua. Ông bảo bởi vì thằng “nhóc con” đã khiến Bầy Smith phải nhục nhã khi quyết định kết hôn với một cô gái. Nhưng đồng thời lão ta cũng quý mến Jessie Ann ra mặt. Ông cứ ôm lấy cô, luôn miệng khen cô xinh đẹp như thế này thế kia. Và rồi, Jessie đã chiếm được tình yêu thương và sự bảo vệ trọn đời của Bubba Smith khi cô yêu cầu ông dặt cô vào lễ đường vì cha cô đã không còn trên cõi đời này để làm công việc linh thiêng đó. Sau đó, tất cả mọi thứ đều phải trở nên hoàn hảo, vì Jessie Ann, và bất kì kẻ nào trông như thể chúng dám khiến cô tức giận đều sẽ bị Bubba Smith xử lí. Họ đã thay đổi nhà tổ chức tiệc cưới đến ba lần. Ít nhất một trong số đó đã đệ đơn kiện Bubba Smith tội hành hung.

Chúa ơi, ông ta chắc chắn sẽ là một nhân tố phá hoại hôn lễ của bọn họ.

“Hay là nhờ mẹ cậu đến giải quyết ông ta để cậu tản bộ một vòng. Còn ba mươi phút nữa mới đến giờ làm lễ.”

“Ừ, được đấy.” Smitty liếc nhìn ông lần cuối trước khi bước ra khỏi cánh cửa kính trượt của phòng ngủ ở tầng dưới. Con chó nhỏ, được anh đặt tên là Cu-phá-bình dựa trên mẫu hình của Sissy Mae, đang đi lững thững bên cạnh anh. Cuối cùng, anh cũng phải mang con chó lai chết tiệt này đến công ty bởi vì Smitty đi đâu thì nó sẽ kề cạnh ngay nơi ấy. Có vẻ như cu cậu đang xem mình là một con sói thực thụ và từ chối sự tiếp cận của những con chó khác ở

căn nhà chung của Bầy. Trong đầu Cu-phá-bĩnh, nó là một thành viên của Bầy Smith và nó mong muốn được đối xử đúng với thân phận này.

Smitty cũng không phiền lòng. Anh thích thằng nhóc này, dù chưa bao giờ chính miệng thừa nhận cả.

Anh không biết vì sao hôn lễ này lại vượt khỏi tầm kiểm soát đến vậy. Anh cứ nghĩ con số 300 khách lần đầu tiên Jessie đưa ra khi họ nói về chuyện này là do cô đang phóng đại. Thì ra là không. Những đối tác của Bầy Kuznetsov, tất cả Smith ở vùng Đông Nam, gần một nửa Bầy của Kenshin và một số lượng một sách nhiều đến đáng sợ, ước chừng cũng phải đến 400 vị khách trong bữa tiệc này. Họ phải thuê cả một tòa lâu đài ở Long Island. Một tòa lâu đài hàng thật, giá thật một trăm phần trăm. Smitty vốn nghĩ anh phải đến Anh Quốc mới có thể bắt gặp một thứ cổ kính như thế này.

Tuy nhiên, đến cuối cùng, Jessie và Smitty chẳng có tí tiếng nói nào trong hôn lễ này cả. Mẹ anh, Sabina và May đã giành quyền kiểm soát, ba người thân thiết như thể họ đã quen biết nhau từ thế kỉ trước. Mọi thứ đều đúng với truyền thống, chỉ ngoại trừ việc, họ không có phù dâu và phù rể. Sissy và Ronnie Lee năng nặc được đứng cùng anh. Phil và Danny thì khăng khăng bám gấu váy của Jess. Cuối cùng họ đành phải chọn cách giải quyết an toàn nhất, chính là “hội của phù.” Smitty cảm thấy cái tên này nghe vô cùng vớ vẩn, nhưng anh vẫn rất vui mừng khi có cô em gái cạnh bên trong lúc anh đứng trơ như phỗng trên đấy trong một bộ cánh ngu ngốc như khi rừng và thềm đếm ngược cho đến khi màn tra tấn kết thúc.

Mace, hết như dự liệu, là phù rể chính của anh, nhưng Jess không thể lựa chọn giữa May hay Sabina. Vì vậy, hai cô nghiêm nhiên trở thành phù dâu chính của cô, dù họ rất ghét từ “phù” trong đấy. Bảo rằng nó khiến họ trở nên già cỗi.

Chúa ơi, anh chỉ cầu nguyện chuyện này sớm xong cho nhẹ thân.

Anh đi vòng quanh một bụi hoa to trang trí trong khuôn viên và Smitty mỉm cười khi nhìn thấy Jessie Ann đang ngồi trên một trong những băng ghế đá trắng. Cô tựa lưng vào ghế, tay chống cằm. Mặt cô ngẩng cao đón ánh

nắng mặt trời chói chang mùa hạ, mắt nhắm nghiền.

Cô mặc bộ váy cưới trên người trông mới xinh đẹp làm sao. Cô có đến hai bộ trang phục. Bộ váy này dành cho lúc làm lễ, được thiết kế dựa theo những bộ váy dạ hội thời trung cổ cô trông thấy trong một bộ phim nào đó. Chỉ có Jessie Ann của anh. Trang phục thứ hai, thoải mái hơn và được dùng khi cô cần di chuyển nhiều và khiêu vũ, một chiếc váy không có cầu vai khá gợi cảm do đích thân anh yêu cầu cô mua.

Smitty không hề lo lắng khi nhìn thấy cô dâu trước lễ cưới. Quả thật, anh có thể là một người đàn ông vô cùng mê tín những khi cần thiết, nhưng đồng thời anh cũng là một kẻ không tin tưởng vào hôn nhân. Không một mảnh giấy vợ vãn nào có thể khiến anh một lòng một dạ hơn với Jessie Ann. Người phụ nữ này là tất cả của anh. Phải, là tất cả của tất cả.

Thứ Năm vừa rồi, khi họ thức giấc và nhận ra cô đã mang thai con của anh đêm trước đó, mọi thứ đã trở nên hoàn hảo... và đó chỉ là bước khởi đầu.

Anh ngồi xuống cạnh cô và hôn lên má Jessie. “Chào em, tình yêu.”

“Chào anh.” Cô mở mắt và cười với anh.

“Em không chịu đựng nổi sao?”

“Nào là rồi rít... và nào là khóc lóc.”

“Ai cơ? Mẹ anh?”

“Anh nói đùa đấy à? Người phụ nữ ấy là một Hải Quân thực thụ. Bà sai khiến mọi người đến chóng mặt. Giữ cho mọi người phối hợp nhịp nhàng. Quả là một khung cảnh đáng để thưởng thức. Và Sissy Mae trông như thể con bé sẽ xách súng của các anh đi kết liễu bà trong một vài giờ sắp tới.”

“Chạm trúng mạch nổ của Sissy là một trong những chuyện mẹ anh rành nhất.”

“Bà ấy không chạm, Smitty. Nói đúng hơn là bà đập vào mạch nổ của Sissy cho đến khi con bé điên cuồng lên ấy.” Jess cười. “Và em thích cảnh tượng đó.”

“Nếu như mẹ không khóc, vậy thì là ai?”

“Ronnie Lee.”

“Em đùa à?” anh vừa cười vừa hỏi.

“Em cũng ước là thế, nhưng cô ấy đang khóc lóc ầm ĩ như một đứa trẻ vậy. Em không thể chịu đựng được nữa, em phải đi trước khi em ra tay đâm thẳng vào mặt cô ta.”

“Anh chắc rằng Sissy sẽ đâm cô ta sau khi em rời khỏi.”

“Em cũng nghĩ vậy. Con bé trông khá là tức giận với Ronnie Lee và mẹ anh.”

Anh tựa lưng vào ghế đá, hai tay chống cằm, hệt như Jessie Ann vậy.

“Nhắc lại cho em biết chuyện này sắp kết thúc rồi đi,” cô chính là đang van nài anh.

“Chuyện này sắp kết thúc rồi, tình yêu ạ. Tối nay ta sẽ lên đường đi tuần trăng mật, và anh đang lên kế hoạch hành hạ em cho đến khi em biến giấc mới thôi. Bắt đầu từ trên máy bay.”

“Đồ déo miệng.”

“Em đang cảm thấy như thế nào rồi?”

“Có chút cáu gắt.”

“Anh nghĩ em vẫn sẽ tiếp tục như vậy cho đến khi con bé ra đời.”

“Chậc, em nhớ mẹ có kể lúc bà mang thai em bà tỏa sáng và hạnh phúc đến không thể tin được.” Cô liếc xéo anh, ánh dương đông đầy trong đôi mắt.

“Nhưng bố em bảo bà ấy đang nói dối.”

Cả hai cười vang lên và Jessie thêm vào, “Thế nên hãy sẵn sàng đi nhé, chàng cao bồi. Có vẻ như đây sẽ là một hành trình điên loạn đấy.”

“Anh nóng lòng muốn chết rồi.”

“Anh đúng là một kẻ biết hành hạ người khác.”

Smitty tựa đầu vào Jessie. Họ khác nhau là thế, nhưng mỗi khi ở bên cô anh lại cảm thấy đúng đắn vô cùng. Được quan tâm.

Chẳng cần gắng sức, thế mà cô đã làm cuộc sống của anh rạng rỡ hơn hẳn

và ngay từ giây phút đầu tiên mọi thứ đã không tệ chút nào.

“Anh hãy nói xem làm sao để vượt qua sáu giờ đồng hồ tiếp theo đi.”

Ban đầu Smitty không hề nghe thấy, anh quá bận rộn vùi đầu vào cổ và hôn lên má cô. Cô lúc nào cũng thơm tho như thế.

“Sao nào?”

“Sao nào cái gì?”

“Em đang cố nghĩ ra cách để vượt qua sáu giờ đồng hồ tiếp theo này.”

Cả hai người đồng thời nhìn nhau và sau ba phút như thế, họ lắc đầu và phóng ra hai đầu của băng ghế.

“Không thể được,” cô lắc đầu.

“Em nói đúng,” Smitty nói, dù cho dự vọng trong anh đang kêu gào anh nói lí nói lẽ với cô.

“Ta cần phải có mặt ở bên trong, ờ, bao lâu nhỉ? Mười phút nữa?”

“Ừm, có lẽ là vậy.”

“Và mọi thứ sẽ bắt đầu trong nửa giờ nữa, em sẽ phải vác khuôn mặt ngu ngốc này bước vào lễ đường.”

“Phải.”

“Thế thì chúng ta chỉ cần chờ thôi. Không có gì to tát cả. Một giờ thôi là cùng.”

“Phải.”

Cô nhìn lên ngọn cây một lúc lâu và cuối cùng mới lên tiếng, “Nhưng anh biết đấy, còn phải nâng li chúc mừng, ăn tối và khiêu vũ và còn chụp ảnh, có lẽ chúng ta sẽ không có thời gian riêng tư bên nhau khá lâu đấy.”

“Cũng đúng.”

Cô nắm lấy tay anh. “Thế thì quá sức chịu đựng của em rồi.” Cô dùng một sức mạnh không nghĩ mình lại sở hữu và kéo anh ra khỏi băng ghế đá, sau đó lôi anh vào bụi cây. “Jessie Ann...”

“Anh sẽ không ngăn cản em đâu, đúng không?” cô găm gừ, ngọn lửa

trong đôi mắt nâu của cô lan sang cả anh. “Em là một động vật săn mồi đang trong thời kì sinh sản. Loài sinh vật nguy hiểm nhất trên hành tinh này. Cho em thử em muốn hoặc em sẽ chứng minh cho anh thấy em chết người đến cỡ nào.”

Anh chưa bao giờ nghe người phụ nữ nào dùng một phương pháp nghệ thuật như thế nói với anh rằng cô ta muốn anh cả.

“Không, không. Anh sẽ không ngăn cản em, anh chỉ đang suy nghĩ ta phải cẩn thận với chiếc váy hoặc anh sẽ không bao giờ nghe được cái kết của nó từ bộ ba ác mộng nữa.” Biệt danh của họ dành cho mẹ anh, Sabina và May.

“Có lí đấy.” Cô giật chiếc váy lên cho khỏi vướng víu. “Em sẽ trả hết mọi thứ để trở về với quần jean thân yêu,” cô lẩm bẩm.

“Giày đẹp đấy, em yêu.”

Cô nâng chân lên để anh có thể ngắm rõ ràng hơn. Lại một đôi giày “lãng lơ” tuyệt vời khác nữa. Gót cao đến mười hai phân và dây giày trắng dày được cột từ mắt cá chân dài lên đến bắp chân của cô.

“Thích không? Phil chọn cho em đấy.”

“Gã ta cũng khá thú vị đấy nhỉ.” Anh đã học được cách phớt lờ mối quan hệ giữa Jessie với Danny và Phil. Đơn giản là cả hai anh chàng kia đều quá kì quặc để được Smitty liệt vào danh sách hiểm họa tiềm tàng.

“Em không hề nghi ngờ chuyện tình yêu nam - nữ của Phil và Sabina. Họ rất hạnh phúc và anh ấy chọn cho em những trang phục tốt nhất - bấy nhiêu là đủ rồi.” Cô kéo khóa của anh xuống, ném ánh mắt cho chú chó và ra lệnh, “Ra canh chừng đi.”

Và Cu-phá-bĩnh làm theo thật. Đúng vậy. Cô có thể áp chế tất cả những động vật thuộc họ chó.

Cô dựa sát người vào và Smitty thở dài ra, đầu anh ngã vào thân cây. “Chết tiệt, cục cưng.”

Cô càng sẵn tới và rúc vào cổ của anh. “Bobby Ray, dừng để em chờ đợi.”

Và anh hoàn toàn không có ý định đó.

Họ đã trao cho nhau tất cả những gì đang có. Sau đó, thỏa mãn và mệt mỏi, họ ôm chặt lấy nhau rất lâu, rất lâu cho đến khi Cu-phá-bình bắt đầu sủa vang lên, tiếp đến là giọng nghiêng răng nghiêng lợi, “Tao biết hai đứa sẽ làm chuyện này mà.”

Smitty thả váy của Jessie xuống để che đi phần hông trần của cô, nhưng anh rất vui vẻ khi nhìn thấy cô đã không còn nhảy dựng lên khi đột ngột bị mẹ anh bắt gặp nữa.

Họ thở hồng hộc, nhìn bà và tươi cười.

“Mọi người đang tìm hai đứa đấy. Đã trễ mười phút rồi.”

“Thế ạ?” Jessie hỏi, trông cô rất sốc. Cô nhìn xuống cổ tay và chỉ thấy được cái vòng Smitty tặng nhân dịp sinh nhật của cô. “Chết tiệt. Em lại quên đồng hồ.” Cô nhăn mặt suy tư. “Em nghĩ em đã dùng nó để ném vào đầu ai đó rồi.”

“Nào,” mẹ anh xen vào, “ta không còn đủ thời gian để tìm đồng hồ của con đâu. Mặt lão cha xứ đã chuyển đen như màu tiết lợn rồi.”

“Bọn con xong ngay đây, mẹ.”

“Được rồi. Ta sẽ thử kéo dài thời gian vậy. Cũng chẳng có gì khó khăn lắm. Lão cha xứ ấy đã lén ngấm hông ta trong hai giờ liền vừa qua rồi.”

Jessie chôn mặt vào cổ anh và im lặng cười khúc khích vì cô tôn trọng - và quan trọng hơn là vì cô vẫn còn sợ - mẹ anh.

Khi anh biết hai người được trả lại không gian yên tĩnh, anh nâng cằm cô lên và cười. “Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.”

“Đi nào, người đẹp. Hãy để em trở thành Bà Smith hợp pháp nào.”

Jessie nhoẻn miệng cười, “Anh biết không, Smitty, em không biết chắc đó là một lời hứa hay một lời đe dọa nữa.”

Anh nhún vai. “Mỗi thứ một ít, anh nghĩ vậy.”

Và Smitty thầm cảm ơn Đấng Tối Cao khi cô cười, hôn má anh, và tiếp

tục với hôn lễ này.

Chú Thích

[1] Thường dùng để chỉ những động vật có vị trí thấp nhất trong bầy. Omega phải phục tùng tất cả những sinh vật khác trong đàn.

[2] Một thị trấn ở hạt Suffolk, New York, Mỹ.

[3] Ngày Chúa Tái Lâm, hay còn gọi là Second Coming, chính là sự trở lại lần thứ hai của Chúa trong ngày Phán xét.

[4] Tạm dịch từ “Star Wars”

[5] Tạm dịch từ “Indiana Jones and the Raiders of the Lost Ark”

[6] Nguyên văn: “lemon meringue” - một loại bánh với phần mút chanh vàng với lớp kem làm từ hỗn hợp trứng và đường phủ lên trên.

[7] Viết tắt từ Sea (biển cả), Air (trên không) và Land (đất liền), đây là binh chủng đặc biệt tinh nhuệ nhất trực thuộc Hải Quân Hoa Kỳ.

[8] Tạm dịch từ “Brownstone”, là một loại sa thạch có màu nâu đất nung, từng là một vật liệu xây dựng vô cùng phổ biến tại Mỹ.

[9] Một khu tự quản tại hạt Doddridge, bang West Virginia.

[10] Một đường ranh giới giữa bốn tiểu bang Hoa Kỳ, tạo nên một phần của biên giới của Pennsylvania, Maryland, Delaware, và West Virginia.

[11] Thường dùng để chỉ những động vật có vị trí cao nhất trong bầy.

[12] Biệt danh của Joseph Carey Merrick, một người Anh bị dị tật bẩm sinh. Khi Joseph lên 3 tuổi, phần mặt trái của ông xuất hiện những bướu to khiến cho đầu ông nặng hơn người thường rất nhiều.

[13] Karl Otto Lagerfeld, một nhà họa sĩ, nhiếp ảnh gia và thiết kế thời trang người Đức. Ông hiện là nhà thiết kế chính, đồng thời cũng là giám đốc sáng tạo của thương hiệu nổi tiếng Chanel, Fendy của Ý và ông còn sáng lập ra hãng thời trang mang tên mình.

[14] OCD: Một loại rối loạn tâm lí có liên quan trực tiếp đến stress. Bệnh nhân thường có ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

[15] Labrador: Một giống chó săn phổ biến ở Mỹ, thuộc nhóm chó săn mồi. Chúng hiền lành, dễ gần, yêu quý con người và rất năng động, đáng tin cậy.

[16] Spot: Tên khoa học *Leiostomus xanthurus*, một loài cá sống ở vùng biển Bắc Đại Tây Dương, trên vây ngực có một dấu chấm đen. Cá đù thường được nuôi để lấy thịt và để làm cảnh.

[17] Một loại bánh làm từ sô-cô-la đen, bơ và bột ca cao.

[18] Một loại bánh ngọt nhỏ, thường được làm từ bột mì, trứng, đường, bơ, dầu ăn và các thành phần khác như nho khô, yến mạch, sô-cô-la chips hay các loại hạt.

[19] Một loại quần được may bằng chất liệu vải thun bó, có độ co giãn cao, bó sát vào chân người mặc.

[20] Một tiểu bang ở miền Tây Hoa Kỳ.

[21] Thường được gọi là “The Village”, là một khu vực nằm ở phía tây Hạt Manhat- tan thuộc thành phố New York.

[22] Một ca khúc được sáng tác bởi Louis Gasté, trình bày bởi ca sĩ Bra-xin Morris Albert. Bài hát chủ yếu nói về những cảm xúc yêu đương nồng nhiệt.

[23] Một thương hiệu rượu whiskey, đồng thời cũng là loại whisky Mỹ bán chạy nhất trên thế giới.

[24] Một hành động mang ý nghĩa chế nhạo hoặc lăng mạ kẻ khác, rất phổ biến tại các nước phương Tây.

[25] Nhân vật chính trong tiểu thuyết cùng tên của tác giả Stephen King kể về một nữ sinh trung học bị bạo hành học đường. Một ngày, Carrie phát hiện ra khả năng siêu nhiên của mình và sử dụng nó để báo thù những kẻ đã bắt nạt mình.

[26] Một loại hoóc môn nội tiết tố nam được tiết ra chủ yếu ở tinh hoàn và một phần nhỏ tuyến tiền liệt.

[27] Bánh rán vòng

[28] Còn được gọi là Washington D.C., là thủ đô của Hoa Kỳ.

[29] Một loại kẹo nổi tiếng của vùng Montélimar, Pháp, được làm từ đường hoặc mật ong và một số loại quả cứng như hạnh nhân.

[30] Một sự kiện thường niên tại San Diego, Mỹ. Các nhà sản xuất và diễn viên sẽ đưa đến những thông tin về các dự án bom tấn mới nhất của họ đến với fan hâm mộ tại sự kiện này.

[31] Tên đầy đủ là John Ronald Reuel Tolkien (1892 - 1973), là tác giả của các tác phẩm vô cùng nổi tiếng thuộc thể loại thần bí như The Hobbit, Lord of the Rings và The Silmarillion.

[32] Là một nhân vật hoạt hình của xưởng phim Hanna-Barbera, lồng tiếng bởi Don Messick.

[33] NASCAR (Hiệp hội Đua xe thương mại Mỹ) là giải đua danh giá bậc nhất nước Mỹ, đồng thời cũng là đường đua nguy hiểm bậc nhất.

[34] Là một loại chó cảnh dễ thương thuộc nhóm chó xù. Chúng rất thông minh, vui vẻ, đáng yêu và giàu tình cảm.

[35] Còn được gọi là chó bướm, bởi vì đôi tai của chúng có hình dạng giống cánh bướm. Chúng là một giống loài thông minh và tình cảm.

[36] Jane thường dùng để ám chỉ một người con gái xinh đẹp, vui tính và hồn nhiên. Ghetto là một từ lóng ám chỉ những khu vực ngoại thành, nghèo khổ. Ở đây, Madeline muốn dùng sự đối lập này để cười nhạo xuất thân nghèo khổ của Marissa.

[37] Thuộc sở hữu của hãng xe GM, Buick là một trong những thương hiệu xe sang trọng và lâu đời nhất của Mỹ.

[38] Là những hệ máy cắm vào TV để chơi như Xbox, Playstation và Wii...

[39] Tạm dịch từ Logan's Run.

[40] Tạm dịch từ Xena: Warrior Princess.

[41] Tạm dịch từ Star Trek.

[42] Tạm dịch từ Mr. Wizard, là một chương trình truyền hình của Mỹ (1951-1965) dành cho thiếu nhi. Don Herbert chính là người đã sáng lập và

dẫn chương trình cho Mr. Wizard.

[43] Là một chương trình truyền hình tạp chí tin tức nổi tiếng của Mỹ, được phát sóng trên kênh CBS.

[44] Tên đầy đủ là Gerald Norman “Jerry” Springer, sinh ngày 13/2/1944, là một người dẫn chương trình truyền hình. Ông là cựu thị trưởng thuộc Đảng Dân Chủ của Cincinnati, Ohio, xướng ngôn viên tin tức, diễn viên và nhạc sĩ.

[45] Viết tắt của cụm từ Special Weapons And Tactics - Đội Chiến Thuật Và Vũ Khí đặc biệt trong các cơ quan thi hành pháp luật. Họ là những binh sĩ thực hiện các hành động nằm ngoài khả năng của lực lượng cảnh sát thông thường như chống khủng bố, giải cứu con tin, và xử lý tội phạm với vũ khí hạng nặng...

[46] Mighty Mite: Cụm từ ám chỉ một người có vóc dáng nhỏ nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, có thể làm bất cứ chuyện gì để phô diễn sức mạnh của mình.

[47] Áo da có mũ trùm đầu của người Eskimo.

[48] Từ để chỉ một người rất lùn, ở đây, Smitty đang muốn trêu chửi “khoảng cách ngắn” của Jessie.

[49] Những người nguyên thủy sinh sống trên khắp Châu Âu, nhưng chủ yếu vẫn ở Pháp và Đức.

[50] Thang đo mức độ tàn phá của những trận động đất, được đề xuất bởi Charles Francis Richter. 6-7 độ tương đương những trận động đất có sức tàn phá từ mạnh đến rất mạnh và xảy ra trên diện rộng.

[51] Là một đội tuyển bóng rổ chuyên nghiệp có hội sở tại vùng đô thị phức hợp Dallas-Fort Worth.

[52] Những quả cầu làm từ giấy, thường được các nữ cổ động viên sử dụng trong màn nhảy múa, nhào lộn và cổ vũ trong các sự kiện thể thao.

[53] Một loại cocktail không cồn, thành phần bao gồm xi rô, nước chanh vắt cô đặc, cam vắt và muối.

[54] Một loại thức uống không cồn, được làm từ nước ngọt có ga hương gừng hoặc soda chanh hoặc nước chanh, xi rô lựu.

[55] Tạm dịch: Người con gái của thợ lò than, là một bộ phim Mỹ được sản xuất vào năm 1980 kể về nữ ca sĩ Loretta Lynn.

[56] Một sân khấu hòa nhạc hàng tuần tại Nashville, Tennessee, nơi được mệnh danh là “Thành phố Âm nhạc”.

[57] Nhắc đến một sự kiện kinh tế. Vào những năm 1995 đến 2000, thị trường chứng khoán thế giới chứng kiến sự tăng trưởng chóng mặt từ các cổ phiếu của những tập đoàn thuộc lĩnh vực Internet, tin học hay công nghệ thông tin. Các nhà đầu tư bị hấp dẫn bởi lợi nhuận khổng lồ từ những mã cổ phiếu này mang lại, họ lũ lượt vung tiền vào chúng, cho đến khi quả “bong bóng” chạm đến đỉnh điểm, sau đó suy thoái và vỡ tan, dẫn đến phá sản hàng loạt và sự sụp đổ của ngành công nghệ thông tin những năm sau đó.

[58] Akita Inu hay còn gọi là Akita Nhật, là một giống chó quý có nguồn gốc tại Nhật Bản, được xem là quốc khuyển của quốc gia này.

[59] Một nhà quân sự và chính trị gia nổi tiếng của Pháp. Ông cũng là hoàng đế của Pháp từ năm 1804 đến 1815. Napoleon là một nhà quân sự kì tài, ông đã giúp bước Pháp đạt được vị trí thống trị ở Châu Âu sau khi thắng lợi một loạt những cuộc chiến tranh nổ ra vào thời gian này. Các chiến dịch của ông được nghiên cứu rộng khắp tại các học viện quân sự trên khắp thế giới và bản thân Napoleon cũng được tôn vinh là một trong những nhà quân sự vĩ đại nhất mọi thời đại.

[60] Một loại áo khoác phòng thân, gấu áo và cổ tay có đường chun bo.

[61] Có nguồn gốc từ Kinh Thánh Công Giáo, kể về chuyện ngài Moses được Thiên Chúa kêu gọi thực hiện sứ mạng giải phóng người dân Do Thái. Ngài đã tách nước biển ra làm đôi và mở đường nhằm để người Do Thái có thể thuận lợi băng qua Biển Đỏ, tiến về miền Đất Hứa và thoát khỏi ách nô lệ, sau đó, ông lại khép bức tường nước để nhấn chìm truy binh Ai Cập.

[62] Nero Claudius Caesar Augustus Germanicus (15/12/37 - 9/6/68) là vị Hoàng đế thứ năm và cũng là cuối cùng của triều đại Julius-Claudius.

[63] Là hai sản phẩm bánh hamburger được bày bán ở chuỗi thức ăn nhanh

McDonald's.

[64] Huyền đề được cho là vết tích còn lại của ngón chân cái, không giữ chức năng di chuyển hay đào bới, chỉ giúp chó giữ chặt thức ăn hơn khi nhai.

[65] Một shot vào khoảng 2,5 oz rượu (1 oz vào khoảng 30ml).

[66] Một loại bánh tráng miệng phổ biến của phương Tây, gồm hai phần chính là phần vỏ bánh cứng, hơi giòn bên ngoài và phần nhân bên trong.

[67] The Two Tower: phần thứ hai trong ba phần truyện Chúa tể của những chiếc nhẫn của tác giả J.R.R Tolkien.

[68] Có thể được xem là “phó chỉ huy” trong Bầy, trong trường hợp Alpha mất đi hoặc không được xem là Alpha nữa thì Beta sẽ được đưa lên làm Alpha mới.

[69] Một con đường cao tốc giới hạn dẫn đến Long Island, Mỹ, dài 25,53 dặm (tương đương 41,09km).

[70] Sân bay quốc tế John F. Kennedy, tọa lạc tại Jamaica, Queens, cách Hạ Manhattan 19km.

[71] Hay còn gọi là Godiva Chocolatier, là một nhà sản xuất sô-cô-la thượng hạng và những sản phẩm liên quan.

[72] Zombies